

JAMES PATTERSON

*Numărul **1** în topurile romanelor de suspans*

MAREA RATARE

JAMES PATTERSON

MAREA RATARE

Traducere: Mihaela Mărculescu

**EDITURA LIDER
EDITURA STAR**

I.S.B.N. 973-8117-65-8

Pop Goes The Weasel

PROLOG

I

Geoffrey Shafer, îmbrăcat elegant, cu un sacou albastru la un rând, cămașă albă, cravată în dungi și pantaloni gri, strâmți, de la firma H. Huntsman & Sons, ieși din casă la ora șapte și jumătate dimineața și urcă într-un Jaguar XJ12, negru.

Rulă încet pe alee în marșarier, apoi apăsă pe accelerație. Luciosul automobil sport țâșni prompt la 60 de kilometri pe oră, după care ajunse la semaforul de pe Connecticut Avenue, în selectul cartier Kalorama din Washington, D.C.

Când Shafer ajunse în intersecția aglomerată nu se opri. Dimpotrivă, apăsă acceleratorul la podea, prinzând o viteză mai mare.

Atinsese șaptezeci de kilometri pe oră când aproape că se izbi cu mașina de înaltul zid de piatră care mărginea șoseaua. Se apropie și mai mult de zid. Vizualiza deja coliziunea, o trăia parcă.

În ultima secundă posibilă, bărbatul încercă să evite izbitura fatală. Roti mult volanul spre stânga. Automobilul traversă șoseaua cu roțile scrâșnind și degajând un miros greu, de cauciuc ars.

Jaguarul se opri brusc în loc, pe sensul opus de circulație, cu parbrizul de un negru strălucitor îndreptat spre automobilele pornite devreme la drum.

Shafer apăsă din nou pe accelerație și o porni spre mașinile ce se apropiau din direcție inversă. Toate automobilele și camioanele care-i veneau din față începură să claxoneze strident și prelung.

Shafer nu zăbovi deloc să-și tragă răsuflarea sau să-și calculeze

mişcărilor. Rula cu viteză mare pe șosea, cu viteză din ce în ce mai mare. Trecu peste Rock Creek Bridge și făcu stânga, apoi din nou stânga, în parcare de la Rock Creek.

Un geamăt slab, de durere, îi scăpă printre buze. Fusese un gest involuntar, făcut repede și fără să-și dea seama. A fost o clipă de teamă, de slăbiciune.

Apăsă iar pe accelerator, iar motorul icni. Ajunsese la optzeci la oră, apoi la nouăzeci. Făcea slalom printre automobilele mai lente, printre automobilele sport, pe lângă un camion de aprovizionare acoperit cu prelată.

Doar puțini claxonară acum. Alți șoferi din parcare erau îngroziți, scoși din minți de spaimă.

Ieși din parcare de la Rock Creek cu șaiszeci la oră, apoi o porni iar în plină viteză.

Strada P era și mai aglomerată la ora aceea decât parcare. Washingtonul tocmai se trezea și se pregătea de serviciu, încă mai *vedea* zidul din Connecticut. Shafer n-ar fi trebuit să se oprească. Începu să caute un alt loc solid de care să se izbească cu toată puterea.

Acum mergea cu nouăzeci la oră și se apropia de Piața Dupont. Zvâcni înainte ca o rachetă de sol. La un semafor roșu erau oprite două rânduri de automobile. Nu mai putea scăpa de acolo de data asta, gândi el. Nu mai avea pe unde să o ia: nici la stânga, nici la dreapta.

Nu-și dorea să sfârșească în spatele câtorva automobile! Nu era un mod de a termina – de a-și încheia viața – izbindu-se de un simplu Chevy Caprice, sau de un Honda Accord, ori de un banal camion de aprovizionare.

Făcu brusc la stânga și viră spre benzile de trafic dinspre est care îi veneau acum în față. Vedea chipurile uimite și înspăimântate din spatele parbrizelor prăfuite, murdare. Începură să se audă încă o dată claxoane, un fel de simfonie asurzitoare a fricii.

Trecu și peste semaforul următor și se strecură între un jeep și un

malaxor.

Goni pe Strada M, apoi prin Pennsylvania Avenue către Piața Washington. Drept în față se vedea Școala Medicală de la Universitatea din Washington – era oare asta un sfârșit demn?

Mașina poliției apărură ca din pământ, cu sirena urlând ca un protest, cu luminile de alarmă strălucind, făcându-i astfel semn să oprească. Shafer încetini și opri în curbă.

Polițistul se năpusti direct spre mașina lui, ducând mâna la brâu. Era foarte speriat și nesigur.

– Coborâți din mașină, spuse polițistul ferm. Coborâți în clipa asta.

Shafer se simți deodată calm și relaxat. Nu mai simțea nicio încordare.

– Bine, bine. Ies. Fii liniștit.

– Știți cu ce viteză ați condus? îl întrebă polițistul cu o voce agasată și fața roșie ca focul.

Observând că polițistul ținea mâna tot pe pistol, Shafer strânse din buze și se gândi la un răspuns.

– Ăăăă... cred că numai cu vreo patruzeci și cinci la oră, domnule polițist, spuse el într-un târziu. Poate doar cu puțin peste limita de viteză.

Apoi scoase o carte de identitate și i-o dădu.

– Dar, oricum, nu-mi puteți face nimic. Lucrez la Ambasada Britanică. Am *imunitate diplomatică*.

II

În seara aceea, pe când se întorcea de la serviciu, Geoffrey Shafer simți iar că își pierde controlul. Începu să-i fie frică. Întreaga sa viață pornise să se învârtească în jurul unui joc al fanteziei pe care începuse să-l joace – „Cei Patru Călăreți“. În jocul acela, el era cel ce purta numele „Moartea“. Jocul ăsta era totul pentru el, singura

părticică din viața lui cu o semnificație reală.

Goni prin oraș plecând de la Ambasada Britanică spre cartierul Petworth din Northwest. Știa că nu avea ce căuta acolo, el, un alb într-un Jaguar de lux. Dar nu putuse să se abțină, la fel cum nu fusese în stare nici de dimineață.

Opri mașina chiar înainte să ajungă în Petworth. Scoase laptopul și scrisese un mesaj către ceilalți jucători – „Călăreții”:

„PRIETENI,

MOARTEA SE AFLĂ ÎN LIBERTATE PRIN WASHINGTON.

JOCUL ÎNCEPE.”

Porni din nou Jaguarul și mai rulă o vreme prin Petworth. Prostituatele, care, ca de obicei, erau provocatoare, se plimbau deja în sus și în jos pe străzile Varnum și Webster. Dintr-un BMW albastru cu motorul în funcțiune se auzea un cântec intitulat „Plăcut și fără grabă”. Vocea melodioasă a lui Ronnie McCall răsuna în amurgul care începuse să coboare.

Fetele îi făcură semne cu mâna și își etalară sânii lor mari, mici, tari sau flască. Unele purtau bustiere colorate, asortate cu pantaloni țipători și cu pantofi lucioși, argintii ori roșii, cu tălpi foarte groase și tocuri înalte.

Shafer încetini și opri mașina lângă o negresă micuță, de vreo șaisprezece ani, cu un chip deosebit de frumos. Fata avea picioare extrem de lungi și suple pentru un corp atât de miniatural. Era mult prea machiată după gustul lui. Cu toate astea, îi era greu să reziste, și în definitiv la ce bun?

— Frumoasă mașină. Jaguar. Îmi place mult, îi făcu ea curte, apoi îi zâmbi și își rotunji sexy gurița rujată. Și tu, domnu’, ești mișto.

Îi zâmbi și el.

— Atunci, urcă. Hai să facem o plimbare de probă. Să vedem dacă e dragoste curată sau numai prefăcătorie.

Shafer aruncă o privire în jur. Nicio altă fată nu se mai afla acolo.

— O sută pentru tot tacâmul, iubitele? întrebă ea săltându-și fundulețul în mașină.

Mirosea a gumă de mestecat de parcă s-ar fi îmbăiat în așa ceva.

— Hai, urcă o dată. O sută de dolari e o nimica toată pentru mine.

Știa că n-ar fi trebuit să o agațe când era la volanul Jaguarului, dar el o luase oricum pentru un tur de plăcere. Acum nu mai putea da înapoi.

O duse pe față într-un părculeț împădurit dintr-o zonă a Washingtonului numită Shaw. Parcă mașina într-un desiș de brazi care o ascundeau de privirile indiscrete. Shafer se uită la prostituată, care acum îi părea și mai mică și mai tânără decât înainte.

— Câți ani ai? o întrebă el.

— Câți ai vrea tu să am? spuse ea și zâmbi. Dragule, mai întâi vreau banii. Știi regula.

— Da, eu o știu. Dar o știi și tu? o întrebă el.

Băgă mâna în buzunar și scoase un cuțit pliabil. I-l duse repede la gât.

— Nu-mi face rău, șopti ea. Nu te enerva.

— Dă-te jos. Încet. Și să nu care cumva să țipi. Tu să nu te enervezi.

Shafer coborî și el din mașină, ținându-se aproape de ea, cu cuțitul apăsător pe gâtul ei.

— E doar un joc, dragă, îi explică el. Pe mine mă cheamă Moartea. Ești foarte norocoasă. Sunt cel mai bun jucător.

Și, de parcă ar fi dorit să-i dovedească acest lucru, o înjunghie pentru prima oară.

PARTEA ÎNTÂI

ASASINAREA UNOR NECUNOSCUTE

1

Lucrurile mergeau binișor în ziua aceea. Conduceam un autobuz portocaliu aprins, pentru elevi, prin Southeast, într-o dimineață caniculară de sfârșit de iulie și fluieram în timpul mersului o melodie. Urma să preiau șaisprezece băieți de la casele lor și de la două cămine. Trebuia să-i duc din ușă în ușă. Grea treabă.

Mă întorsesem de la Boston cu o săptămână în urmă, după cazul de omucidere al domnului Smith. Fuseseră implicați în crima aceea domnul Smith și un asasin nebun, pe nume Gary Soneji. Aveam nevoie de odihnă și îmi luasem o zi liberă ca să fac altceva, pentru o schimbare.

John Sampson, partenerul meu și un băiat de doisprezece ani, pe nume Errol Mignault ședea lângă mine în autobuz. John purta ochelari de soare Wayfarer, jeanși negri și un tricou negru pe care scria „ALIANȚA OAMENILOR CĂRORA LE PASĂ. TRIMITEȚI CHIAR ASTĂZI DONAȚIILE“. Are cam doi metri înălțime și cântărește vreo sută cincisprezece kilograme. Suntem prieteni de când aveam amândoi vârsta de zece ani și eu venisem pentru prima dată în districtul Columbia.

John, Errol și cu mine discutam aprins despre boxerul Sugar Ray Robinson, aproape țipând pentru a acoperi zgomotul infernal al motorului care dădea din când în când rateuri. Sampson pusese, pârintește, un braț vânjos pe după umerii lui Errol. Erau recomandabile asemenea gesturi de îmbărbătare atunci când aveam de-a face cu acești băieți.

În cele din urmă, l-am preluat și pe ultimul băiețel pe care-l aveam pe listă, un țânc de opt ani care locuia în Benning Terrace, un

cartier dificil, cunoscut unora dintre noi drept „Orașul Simplu“.

Pe când părăseam zona, am zărit pe un perete o mângălitură urâtă de graffiti care comunica vizitatorilor tot ce trebuia să afle ei despre împrejurimi: „IEȘIȚI ACUM DIN ZONA DE RĂZBOI ȘI AȚI FOST LĂSAȚI ÎN VIAȚĂ NUMAI CA SĂ PUTEȚI POVESTI CEEA CE AȚI VĂZUT“.

Îi duceam pe copii la închisoarea Lorton din Virginia ca să-și viziteze tații în după-amiaza aceea. Cu toții aveau vârste fragede, între opt și treisprezece ani. Asociația transportă în fiecare săptămână între 40 și 50 de copii ca să își viziteze părinții – tată, mamă – aflați în diverse închisori. Scopul propus este unul măreț: micșorarea ratei criminalității din Washington cu o treime.

Eu mai fusesem la închisoarea aceea de foarte multe ori. Îl cunoșteam pe directorul de la Lorton destul de bine. Cu câțiva ani în urmă petrecusem o viață de om acolo, ca să-l interoghez pe Gary Soneji.

Gardianul Marion Campbell pregătise o sală mare, la etajul întâi, unde copiii își întâlneau tații. Era un moment impresionant, mult mai impresionant decât îmi închipuisem eu. Asociația se ocupa și de instruirea taților care doreau să participe la program. Erau patru etape: cum să-ți exprimi dragostea, cum să-ți accepți greșelile și responsabilitățile, cum să ajungi la o armonie între copil și părinte, cum să descoperi noi căi.

Ironia face că băieții încercau cu toții să pară mai duri decât erau, de fapt. L-am auzit pe un băiat spunând: „Tu nu te-ai ocupat de mine până acum, pentru ce să ascult de tine?“ Dar tații încercau să-și arate o latură mai blândă.

Sampson și cu mine nu mai făcuserăm o asemenea cursă la închisoarea aceea. Deși acum era pentru prima oară, eram deja sigur că am să mă mai duc acolo. Exista atâta emoție și speranță în încăpere, atâta dorință de bine! Și chiar dacă nu se putea obține chiar totul, se putea vedea că se făceau eforturi și că va rezulta și ceva bun.

M-a impresionat foarte mult legătura care mai exista încă între unii tați și băieții lor. Și m-am gândit atunci la propriul meu fiu, Damon, și la cât de fericiți eram noi doi. Problema majorității pușcăriașilor de la Lorton era că erau conștienți că ceea ce făcuseră era un lucru rău, doar că nu știau cum să facă să nu-l mai repete.

În ora aceea și jumătate cât am stat acolo n-am făcut altceva decât să mă plimb de jur-împrejur și să ascult ceea ce se vorbea. Uneori s-a apelat și la mine, ca psiholog, și atunci mi-am făcut treaba cât am putut de bine într-un timp atât de scurt. Într-un mic grup am auzit un tată spunând: „Te rog să-i transmiți mamei că o iubesc foarte mult și că mi-e tare dor de ea”. Apoi, amândoi, tată și fiu, au izbucnit în hohote de plâns și s-au strâns îndelung în brațe.

După o oră și ceva s-a apropiat de mine Sampson. Zâmbea larg. Iar zâmbetul lui, atunci când îi apărea pe față, era demential.

— Măi, ce mult îmi place treaba asta. Facerea de bine e grozavă.

— Da, și pe mine mă captivează. O să mai vin cu hardughia aia de autobuz portocaliu.

— Crezi că ajută la ceva? Că se întâlnesc în felul ăsta tații cu fiii? mă întrebă el.

Am aruncat o privire prin cameră.

— Eu cred că azi, în clipa asta, este o reușită pentru ei. Este un lucru destul de bun.

Sampson dădu din cap a încuviințare.

— Da, obișnuita întâlnire de o zi. Și pentru mine e valabilă. Mă simt de parcă aș fi în al nouălea cer, Alex.

Și eu mă simțeam la fel, exact la fel. Mă emoționează astfel de treburi.

După-amiază, pe când îi duceam acasă pe băieți, am observat pe fețele lor că experiența trăită împreună cu tații lor fusese pozitivă. Băieții nu mai erau la fel de recalcitranți și zgomotoși pe drumul de întoarcere. Nu mai încercau să facă pe durii. Se purtau doar ca niște copii.

Aproape toți băieții ne-au mulțumit, lui Sampson și mie, pe când

coborau din autobuzul portocaliu. Nu era nevoie. Cu siguranță că ne simțeam mai bine acum, decât dacă am fi alergat după niște criminali maniaci.

Ultimul copil lăsat acasă a fost băiețelul de opt anișori de la Benning Terrace. Acesta ne-a îmbrățișat, și pe John și pe mine, și a început să plângă:

— Mi-e foarte dor de tata, a mai spus el și a zbughit-o spre casă.

2

În noaptea aceea, Sampson și cu mine eram de serviciu în Southeast. Noi suntem ofițeri superiori criminaliști, iar eu sunt și om de legătură între FBI și poliția districtului Columbia. La o jumătate de oră după miezul nopții am primit un telefon și ni s-a cerut să ne ducem în zona Shaw din Washington. Avusese loc o crimă oribilă.

La locul asasinatului se afla o singură mașină de poliție, dar multă lume din apropiere venise ca să comenteze.

Totul avea aspectul unei petreceri ciudate în mijlocul iadului. În apropiere ardeau focuri în două tomberoane de gunoi din care țâșneau scânteii; lucrul părea complet lipsit de sens, dată fiind căldura înăbușitoare a nopții.

Victima era o tânără între paisprezece și nouăsprezece ani, probabil, potrivit celor transmise prin radio.

Fata nu a fost greu de găsit. Leșul ei, gol și mutilat, fusese aruncat într-un boschet dintr-un părculeț, la mai puțin de trei metri de o potecă pavată.

Când noi doi ne-am apropiat de cadavru, un băiat ne-a strigat de dincolo de banda de protecție a locului crimei:

— Hei, nu-i decât o prostituată!

M-am oprit și m-am uitat lung la el. Mi-a amintit de copiii pe care

îi dusesem la închisoarea Lorton.

— O târfa de doi bani. Nu merită să ne pierdem timpul, nici eu și nici voi, *de-activilor*, spuse el într-un ritm de rap deranjant.

M-am îndreptat spre tânărul „filozof”.

— De unde știi tu asta? Ai văzut-o pe aici?

Băiatul dădu înapoi. Apoi zâmbi, arătând o steluță de aur pe un dinte din față.

— E dezbrăcată și e întinsă pe spate. I-a tras-o cineva. Mie mi se pare clar că e o târfă.

Sampson îl privi pe adolescent, care nu arăta să aibă mai mult de paisprezece ani, poate chiar mai puțin.

— O cunoști?

— A, nu. Băiatul se prefăcuse jignit. Eu nu cunosc târfe, omule.

În final, băiatul se retrase, uitându-se încă o dată sau de două ori la noi și dând din cap. Sampson și cu mine ne-am continuat drumul și am ajuns lângă cei doi polițiști în uniformă care stăteau lângă cadavru. Era limpede că așteptau întăriri. Se pare că noi eram întăririle.

— Voi ați chemat echipa de urgență? i-am întrebat pe polițiști.

— Acum mai bine de treizeci și cinci de minute și suntem nerăbdători, spuse cel mai în vârstă dintre ei.

Probabil că avea aproape treizeci de ani, tocmai își lăsase mustața și încerca să pară obișnuit cu astfel de scene.

— Mare lucru! Am dat din cap. Ați găsit vreun act de identitate pe aici?

— Nu. Am căutat prin tufișuri. N-am găsit decât corpul, spuse cel tânăr. Și arată oribil.

Transpirase din greu și părea puțin bolnav.

Mi-am pus mănușile de latex și m-am aplecat deasupra cadavrului. Părea o adolescentă. Gâtulejul tinerei fusese tăiat de la o ureche la cealaltă. Fața îi era zgâriată rău. Ca și tălpile, ceea ce părea ciudat. Fusese înjunghiată de vreo douăsprezece ori în piept și în abdomen.

I-am depărtat picioarele și am văzut ceva care m-a cutremurat. Între picioarele ei se întrezărea un mâner de metal. Eram aproape sigur că era un mâner de cuțit și că acesta fusese introdus adânc în vagin.

Sampson se așază pe vine și se uită la mine.

— Tu ce crezi, Alex? Alta?

Am dat din cap și am ridicat din umeri.

— Poate, dar se droga, John. Are urme pe brațe și pe picioare. Probabil și în spatele genunchilor și sub brațe. Omul nostru nu caută de obicei drogate. Practică sex protejat. Totuși, crima este groaznică. Se potrivește cu stilul lui. Vezi mânerul metalic?

Sampson dădu din cap. Văzuse aproape tot.

— Și hainele? Întrebă el. Unde-or fi dispărut? Trebuie să-i găsim hainele.

— Probabil că cineva din zonă a dezbrăcat-o, spuse tânărul polițist. Era multă lume în jurul cadavrului. Și multe urme de pantofi în praf. Așa se întâmplă de obicei pe aici. Se pare că nimănui nu-i pasă.

— Noi suntem aici, i-am replicat eu. Nouă ne pasă. Noi le ajutăm pe toate amărâtele neidentificate.

3

Geoffrey Shafer era atât de fericit încât de-abia putea ascunde familiei sale acest lucru. A fost nevoit să facă un efort să nu râdă în hohote atunci când a sărutat-o pe soția sa, Lucy, pe obraz. A simțit o boare din parfumul ei, Chanel 5, apoi a gustat din uscăciunea rece a buzelor ei când a sărutat-o din nou.

Stăteau în picioare, rigizi ca niște statui, în elegantul hol al imensei case în stil georgian din Kalorama. Și copiii fuseseră chemați să-și ia rămas-bun de la tatăl lor.

Soția lui, fostă Lucy Rhys-Cousins, avea un păr blond-cenușiu, iar ochii ei erau de un verde parcă și mai sclipitor decât bijuteriile de la Bulgari și Spark pe care le purta ea întotdeauna.

Suplă și încă de o mare frumusețe la cei treizeci și șapte de ani, Lucy urmase cursurile colegiului Newnham din Cambridge, după care cei doi se căsătoriseră. Obișnuia să citească romane și poezii, numai așa, de amorul artei, petrecându-și cea mai mare parte din timpul liber pe la dejunuri la fel de inutile sau făcând cumpărături împreună cu prietenele sale, care acum erau stabilite în străinătate, mai mergea și la meciuri de polo ori în plimbări cu iahtul. Din când în când, Shafer o întovărășea și el pe iaht. Cândva, de mult, el fusese un mare navigator.

Lucy fusese considerată o partidă bună; el era de părere că încă mai era o partidă bună pentru unii bărbați. Ei bine, din partea lui puteau foarte bine să pună mâna pe trupul ei ciolănos și să facă oricât sex lipsit de pasiune or fi în stare.

Shafer le ridicase pe cele două gemene ale sale, în vârstă de patru ani, Tricia și Erica, ținându-le câte una pe fiecare braț. Două imagini în oglindă, copiii fidele ale mamei lor. El ar fi fost în stare să le vândă pe gemene, fără nicio ezitare, doar pentru prețul unui amărât de timbru poștal. Le strângea acum în brațe pe fete și râdea, ca un tată bun ce pretinsese a fi dintotdeauna.

Apoi dădu mâna cu Robert, băiatul lui de doisprezece ani. În casa lor se discuta serios în ultima vreme dacă Robert nu ar trebui să fie trimis în Anglia, la un internat, sau poate la Winchester, unde fusese și bunicul său. Shafer își salută fiul milităros. Odinioară, colonelul Geoffrey Shafer fusese soldat. Iar acum, doar Robert părea să mai amintească familiei de timpurile glorioase din viața tatălui său.

— Dar eu plec la Londra doar pentru câteva zile ca să lucrez, nu în vacanță. Și n-am de gând să-mi petrec nopțile la Athenaeum, le spuse el. Le zâmbea jovial, așa cum se așteptau din partea lui.

— Dar distrează-te și tu cât ești acolo, tată. Să te mai și odihnești. Doar o meriți, spuse Robert, discutând cu tatăl său pe un glas cu o

octavă mai jos, așa cum discută bărbații, manieră pe care o abordase de curând.

— Pa, tata! Pa, tata! spuseră în cor gemenele cu niște voci ascuțite care îl făcură pe Shafer să-i vină să le dea cu capul de toți pereții.

— Pa, Erica. Pa, Tricia.

— Nu uita nici de „Cuibul lui Orc“, mai spuse grăbit Robert. *Dragonul și Duelistul*.

„Cuibul lui Orc“ era un magazin care vindea cărți și jocuri, amplasat pe Earlham, chiar în Piața Cambridge din Londra. *Dragonul și Duelistul* erau două reviste britanice de mare succes, care conțineau jocuri cu dialoguri.

Din păcate pentru Robert, în realitate Shafer nu mergea chiar până la Londra. Avea un plan mult mai bun pentru următorul week-end. Intenționa să intre din nou în jocul lui imaginar, chiar acolo, la Washington.

4

Rula cu mare viteză spre est și nicidecum spre Aeroportul Dulles din Washington, simțindu-se de parcă i s-ar fi luat o imensă greutate apăsătoare de pe suflet. La dracu', cât de mult își putea urî perfectă lui familie englezească, ba chiar mai mult, întreaga sa viață limitată, de aici, din America.

Și familia lui Shafer din Anglia fusese una „perfectă“. Avea doi frați mai mari, amândoi studenți excelenți și tineri model. Tatăl lui fusese atașat militar, iar familia acestuia călătorise pe mai tot globul până când Shafer împlinise doisprezece ani și când reveniseră în Anglia, unde s-au stabilit în Guildford, la o jumătate de oră de Londra. De atunci, Shafer a devenit din ce în ce mai neastâmpărat, ca elev, stare care l-a caracterizat, de altfel, încă de la opt ani. Centrul orașului Guildford cuprindea mai multe clădiri istorice pe

care el s-a apucat să le deterioreze. A început cu Spitalul Abbot, unde zăcea pe moarte bunica lui. Acolo a desenat obscenități pe ziduri. Apoi a trecut la Castelul Guildford, la Guildhall, la Școala Centrală Regală și la Catedrala Guildford. A scris câteva cuvinte triviale pe pereți și a înșirat penisuri mari, desenate în culori vii. Habar nu avea pentru ce se bucura atâta de vandalismele acestea pe care le făcea distrugând lucruri frumoase, dar le făcea cu frenezie. Și îi plăcea ceea ce făcea – și mai presus de toate îi plăcea să nu fie prins asupra faptului.

În cele din urmă, Shafer fusese trimis la școala din Rugby, unde a continuat să facă prostii. Apoi, a urmat Colegiul Sfântului Ioan, unde s-a concentrat asupra filozofiei, asupra limbii japoneze și asupra hărțuirii a cât mai multor femei frumoase. Toți prietenii lui au rămas stupefiați când a intrat în armată la douăzeci și unu de ani. Talentul lui la limbi străine era deosebit și a fost trimis în Asia, unde răutatea lui s-a ridicat la un alt nivel și unde a început să joace „jocul jocurilor”.

Shafer se opri în Washington Heights, să bea o cafea – de fapt, trei cești de cafea. Fără frișcă, cu câte patru cuburi de zahăr la ceașcă. Băuse deja aproape în întregime prima cafea în drum spre tejghea.

Casierul indian îl privi bănuitor și cu tupeu, iar el îi râse în nas.

– Credeai că o să fur un rahat de cafea de șaptezeci și cinci de cenți? Ce gunoi jalnic ești! Scârnăvie gălbejită!

Aruncă banii pe tejghea și plecă înainte să-l omoare cu mâinile goale pe nenorocitul acela, lucru pe care oricum l-ar fi putut face cu multă ușurință.

De acolo plecă spre nord-est, modestul cartier Eckington. Recunoscuse străzile pe care le știa încă de pe vremea când învăța la Universitatea Gallaudet. În cea mai mare parte, casele de pe-acolo erau cu două etaje, placate cu vinil, cu cărămidă, sau cu acel albastru oribil de ou de Paște care îi dădea mereu fiori.

Se opri în fața unei case din cărămidă roșie, cu grădină, de pe

Uhland Terrace, lângă Strada 2. Casa aceasta avea anexat un garaj. Un fost chiriaș ornase fațada cărămizie cu două pisici albe din ciment.

— Bună, pisicuțelor, spuse Shafer.

Se simțea destins o dată ajuns aici. Parcă plutea, parcă era în al nouălea cer. Îi plăcea această stare, nu se mai sătura să o savureze. Venise vremea să înceapă jocul.

5

În garajul în care încăpeau două mașini era parcat un taxi ruginit și zgâriat, vopsit în albastru și roșu. Shafer îl folosise deja timp de aproape patru luni. Acest taxi îi oferea un anonim care îl făcea aproape invizibil pe oriunde ar fi mers în Washington. Îl botezase „Mașina Coșmarului”.

Opri Jaguarul lângă taxi, după care se grăbi în sus pe scări. Odată intrat în apartament, dădu drumul la instalația de climatizare. Și mai bău o cafea.

Apoi își luă pastilele ca un copil cuminte. Torazin și Librium. Benadril, Xanax, Vicodin. Folosea medicamentele astea în diverse combinații de ani de zile. Era oarecum periculos, dar învățase bine lecția. „Te simți mai bine, Geoffrey?” – „Da, mult mai bine, mulțumesc de întrebare.”

Încercă să citească ziarul *Washington Post* din ziua aceea, apoi un exemplar mai vechi din *Private Eye* și, în sfârșit, un catalog de la „DeMask”, o firmă din Amsterdam, cea mai mare din lume pentru produse din cauciuc și piele. Făcu două sute de flotări, apoi alte câteva sute de genuflexiuni, așteptând cu mare nerăbdare să cadă o dată întunericul peste Washington.

La ora zece fără un sfert, Shafer începu să se pregătească pentru noaptea cea mare pe care urma să o petreacă în oraș. Intră în baia

mică și simplă care mirosea a săpun ieftin. Se opri în fața oglinzii.

Îi plăcea ceea ce vedea. Chiar foarte mult. Un păr des, blond, bogat și ondulat, pe care nu avea să-l piardă niciodată. Un zâmbet electrizant, carismatic. Niște ochi albaștri uimitori, foarte fotogenici. O formă fizică excelentă pentru un bărbat de patruzeci și patru de ani.

Începu treaba, mai întâi cu lentilele de contact care îi schimbau culoarea ochilor, ajutându-l să pară negri. Făcuse asta de multe ori, devenise o rutină. Ținea de tehnica lui în ale deghizării. Își coloră fața în negru, gâtul, mâinile, încheieturile; își căptuși gâtul, ca să pară mai gros; își puse pe cap o bonetă marinărească de lână neagră, adunându-și sub ea până și ultima şuviță de păr.

Se privi cu mare atenție în oglindă și văzu un negrotei destul de convingător, în special dacă lumina nu era prea puternică. Nu era rău, nu era rău chiar deloc. Era o deghizare reușită pentru o ieșire nocturnă în oraș, mai ales dacă acel oraș era Washington.

Așadar, să înceapă jocurile. „Cei Patru Călăreți”.

La zece și douăzeci și cinci coborî înapoi în garaj. Dădu ocol Jaguarului cu mare atenție și se îndreptă spre taxiul albastru cu roșu. Începuse deja să se lase pătruns de minunata fantezie.

Shafer băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase de acolo trei zaruri neobișnuite ca aspect. Aveau douăzeci de fațete, un gen de zaruri folosit la jocurile imaginare. Zarurile aveau mai degrabă numere pe ele decât puncte.

Ținu zarurile în mâna stângă, amestecându-le îndelung.

„Cei Patru Călăreți” avea reguli clare: totul depindea de cum cădeau zarurile. Ideea era ca ele să arate o fantezie izbitoare, ceva nebunesc. Jucau cei patru jucători din lumea întreagă. Nu mai existase un asemenea joc – nimic asemănător măcar.

Shafer pregătise deja o aventură pentru el, dar existau variante pentru fiecare eventualitate. În mare parte, jocul depindea de zaruri.

Aceasta era ideea de bază – că se putea întâmpla orice.

Se sui în taxi și îl porni. Dumnezeu, cu câtă nerăbdare așteptase

clipa asta!

6

Avea pregătit un plan formidabil. I-ar fi luat numai pe acei câțiva clienți – „pasageri” – care i-ar fi atras atenția, care i-ar fi aprins imaginația la maximum. Nu se grăbea. Avea toată noaptea la dispoziție; tot week-end-ul. Oricum, ar fi făcut același lucru.

Itinerariul era deja stabilit. Mai întâi merse în cartierul de lux Adams-Morgan. Examină atent trotuarele aglomerate, care păreau să se miște într-un ritm sincopat. Ai fi zis că mai toate restaurantele din Adams-Morgan își spun cafenele. Rula încet și se uita la firmele strălucitoare, trecând pe lângă Café Picasso, Café Lautrec, La Fourchette Café, Bukom Café, Café Dalbol, Montego Café, Sheba Café.

Pe la ora unsprezece și jumătate, pe Columbia Road, Shafer reduse viteza. Inima începu să-i bată mai tare. Ceva foarte potrivit se ivise în față.

O pereche arătoasă tocmai ieșea din cunoscutul Chief Ike's Mambo Room. Un bărbat și o femeie, hispanici, probabil în vârstă de aproape treizeci de ani. Erau incredibil de senzuali.

Shafer aruncă zarurile pe scaunul de lângă el: șase, cinci, patru – total cincisprezece. Un număr mare.

Pericol! Era de înțeles. O pereche era periculoasă și riscantă.

Shafer așteptă ca cei doi să traverseze strada, depărtându-se de lumina firmei. *Se îndreptau direct spre el.* Era perfect. Atinse mânerul revolverului pe care îl ținea mereu sub scaun. Era pregătit pentru orice situație.

Când cei doi dădură să se urce în taxi, Shafer se răzgândi. Avea tot dreptul!

Shafer observă că niciunul dintre ei nu era chiar atât de atrăgător

cum i se păruse. Obrajii și fruntea bărbatului erau ușor zbârcite; gelul din părul lui negru era gros și unsuros. Femeia era puțin prea grasă pentru gustul lui, mai rotofeie decât îi păruse de la distanță, în lumina de pe stradă care o avantaja.

— Sunt în afara serviciului, spuse el și luă viteză.

Amândoi îi făcură semnul obscen cu degetul mijlociu ridicat.

Shafer izbucni într-un hohot sonor de râs.

— Aveți noroc în seara asta! Proștilor! E cea mai norocoasă seară din viața voastră, iar voi habar n-aveți.

Incomparabila emoție a fanteziei îl cuprinsese pe de-a-ntregul. Avusese putere deplină asupra perechii. De el depinseseră viața și moartea lor.

— Moarte, fii mândră, șopti el.

Se opri pentru încă o cafea pe Rhode Island Avenue. Incomparabil. Cumpără trei cești de cafea neagră și puse câte șase cuburi de zahăr în fiecare.

După o oră se afla în Southeast. Nu mai oprise pentru niciun alt pasager. Străzile erau aglomerate la maximum de pietoni. Nu erau destule taxiuri, nici măcar din cele conduse de țigani în partea aceasta a Washingtonului.

Regretă că renunțase la cuplul hispanic. Începuse să facă în minte scenariu cu ei, să și-i rememoreze, așa cum arătau în lumina de pe stradă. În căutarea timpului pierdut, nu? Se gândi la monumentală frază de deschidere a lui Proust: „*Multă vreme obișnuiam să mă duc devreme la culcare*“. Ca și Shafer – până când a descoperit jocul jocurilor.

Apoi o zări pe ea – o adevărată zeiță brună care îl aștepta acolo, chiar în fața lui, ca și cum cineva i-ar fi oferit-o drept cel mai minunat cadou. Mergea singură, la un bloc distanță de Strada E, grăbită, într-o direcție precisă. Instantaneu, se simți plutind din nou.

Îi plăcea felul în care se mișca ea, unduirea picioarelor ei lungi, ținuta ei perfectă.

Când ajunse lângă ea, femeia se uită în jur cercetând strada.

Căuta un taxi? Oare era posibil așa ceva? Îl voia pe el?

Era îmbrăcată într-un taior de un bej deschis, cu o bluză purpurie și purta tocuri înalte. Arăta prea rasată și prea matură ca să meargă la vreun club. Părea stăpână pe ea.

Shafer aruncă repede zarurile și își ținu răsuflarea. Adună numerele. Inima îi tresăltă de bucurie. Asta însemnau Călăreții.

Ea îi făcea deja semn cu mâna.

— Taxi! strigă ea. Ești liber?

El trase taxiul în curbă, iar ea făcu trei pași iuți și delicați către el. Pantofii aceia strălucitori, cu tocuri înalte erau minunați. Femeia era mult mai frumoasă văzută de aproape. Era de nota zece.

Portiera mașinii se deschise și silueta ei dispăru pentru o clipă din câmpul lui vizual.

Apoi Shafer observă că avea flori în mână și se întrebă de ce. Vreo ocazie specială în seara aceea? Da, un lucru era clar. Florile erau pentru propria ei înmormântare.

— Ah, mulțumesc că ai oprit. Femeia vorbea cu respirația întretăiată pe când se instala comod în taxi.

Shafer își închipuia că acum se relaxa și se simțea în siguranță. Glasul ei era calm, plăcut, real.

— La dispoziția dumneavoastră, se întoarse Shafer și îi zâmbi. Apropo, eu sunt Moartea, iar tu ești fantezia mea din week-end-ul ăsta.

7

În diminețile de luni servesc de obicei supa la Asociația de caritate St. Anthony's din Southeast, unde muncesc de șase ani ca voluntar. Lucrez în schimbul de dimineață, de la șapte la nouă, de trei ori pe săptămână.

În dimineața aceea, nu mă simțeam în apele mele și nu-mi

găseam locul. Mă mai gândeam la cazul domnului Smith, care mă făcuse să colind toată Coasta de Est, ba mă purtase până și în Europa. Poate că aveam nevoie de o vacanță adevărată, de un concediu departe de Washington.

Priveam obișnuita coadă formată din bărbați, femei și copii care nu aveau bani de mâncare. Coada era pe cinci rânduri și se întindea pe Strada 12 până la al doilea colț. Mi se părea un mare păcat și foarte nedrept ca atât de mulți oameni să mai flămânzească încă în Washington sau să nu se hrănească decât o dată pe zi.

Începusem să ajut acolo, la bucătărie, cu ani în urmă, datorită soției mele, Maria. Ea era asistentă socială la St. Anthony's atunci când ne-am întâlnit. Maria era prințesa neîncoronată a acelei asociații; toți o iubeau, iar ea mă iubea pe mine. A sfârșit asasinată prin împușcare, într-un incident apărut nu departe de bucătărie. Eram căsătorită de patru ani și aveam doi copii mici. Cazul ei nu a fost niciodată rezolvat și lucrul ăsta nu a încetat o clipă să mă chinuie. Poate că asta mă împinge să rezolv cu îndârjire orice caz, indiferent cât de încurcat ar fi.

La această asociație de caritate, eu am grijă ca toți cei care iau masa aici să nu devină niciodată prea nervoși sau să iște vreo altercație. Am un metru nouăzeci înălțime la o greutate de peste nouăzeci de kilograme și îmi place să mențin ordinea dacă este nevoie, numai atunci când este nevoie și de fiecare dată când este nevoie. De obicei pot calma spiritele doar cu câteva cuvinte liniștite și cu gesturi pașnice, fără să fac apel la violență sau să recurg măcar la amenințarea de a face uz de forță. În cea mai mare parte, oamenii care vin aici o fac numai ca să mănânce, nu ca să se bată sau să provoace scandal.

În sarcina mea cade să servesc și untul de arahide și gemul, în caz că mai dorește cineva porții suplimentare. Jimmy Moore, americanul de origine irlandeză care se ocupă de bucătărie cu mult devotament și cu disciplina necesară, a avut întotdeauna încredere în binefacerile untului de arahide și ale gemului. Unii dintre cei ce

vin permanent aici chiar îmi spun „Omul cu untul de arahide“. Și fac asta de ani de zile.

— Nu prea arăți bine astăzi, îmi spuse o femeie mică și dolofană care vine aici de vreun an sau doi. Știu că o cheamă Laura, că s-a născut în Detroit și că are doi fii mari. Lucrase ca menajeră pe Strada M din Georgetown, dar familia la care fusese angajată considerase că femeia a îmbătrânit și o concediase doar cu câteva cuvinte de mulțumire și cu un salariu pe două săptămâni.

— Ar trebui să ai mai multă grijă de tine. Meriți mai mult. Ai avea nevoie de cineva ca *mine*, mai spuse Laura și râse șăgalnic. Ce părere ai?

— Laura, ești foarte drăguță, am spus eu, servind-o cu porția suplimentară pe care o lua de obicei. Oricum, tu o cunoști pe Christine. Știi că sunt angajat deja.

Laura chicoti și își duse brațele cruciș peste umeri. Avea un răs sănătos și simpatic în ciuda situației sale.

— Știi doar că o fată visează mereu. Oricum, mă bucur că te cunosc.

— Și eu mă bucur, Laura. Mă bucur că te cunosc. Poftă bună.

— Da, am poftă. Doar vezi ce poftă am.

În timp ce vorbeam cu oamenii și împărțeam untul de arahide, mi-am permis să mă gândesc la Christine. Poate că Laura avea dreptate; poate că nu arătam prea bine în ziua aceea. De fapt, nu arătam prea bine de câteva zile bune.

Mi-am amintit de o seară petrecută cu două săptămâni în urmă. Tocmai terminasem un caz de omucidere multiplă în Boston. Stăteam cu Christine pe veranda din fața casei ei din Mitchellville. Încercam să trăiesc o altfel de viață, dar e greu să te schimbi.

Aveam o zicală care îmi plăcea: *Inima este stăpâna creierului*.

Simțeam mirosul florilor în aerul de seară, mirosul de trandafiri și mușcate de care grădina era plină. Mai simțeam și mirosul de Gardenia Passion, parfumul preferat pe care îl folosise Christine în seara aceea.

Ne cunoșteam de un an și jumătate. Ne-am întâlnit în timpul unei anchete asupra unei crime care se soldase cu moartea soțului ei. Până la urmă am început să ne întâlnim. Mă gândeam că acele clipe de pe verandă erau foarte importante. Cel puțin așa gândeam eu.

Întotdeauna am apreciat că Christine arată bine, iar pe mine mă făcea să mă simt minunat. Este înaltă, are aproape un metru șaptezeci, și e drăguță. Are un zâmbet care poate liniști jumătate din țară. În seara aceea, era îmbrăcată cu niște jeansi prespălați, strânși pe ea și cu un tricou până în talie. Era cu picioarele goale, iar unghiile erau date cu roșu. Ochii ei negri străluceau.

Am luat-o în brațe și, deodată, totul a devenit minunat. Am uitat complet de oribilul caz pe care tocmai îl încheiasem; am uitat mai ales de ucigașul periculos cunoscut sub numele de dl. Smith.

I-am luat fața dulce în mâini. Îmi place să cred că acum nimic nu mă mai sperie și, în mare parte, chiar așa și este, dar cred că, cu cât îți se întâmplă mai multe lucruri bune în viață, cu atât mai ușor te sperii. Christine îmi era așa de scumpă – așa că eu eram speriat.

Inima este stăpâna creierului.

Nu așa acționează majoritatea bărbaților, dar eu învățam.

– Te iubesc cum n-am mai iubit pe nimeni în viața mea, Christine. Mă faci să văd și să simt lucrurile altfel. Îmi place zâmbetul tău, felul în care te porți cu oamenii – mai ales cu copiii –, tandrețea ta. Îmi place să te țin așa. Te iubesc mai mult decât aș putea spune dacă stau aici și îți-aș vorbi toată noaptea. Te iubesc mult. Vrei să te căsătorești cu mine, Christine?

Nu mi-a răspuns imediat. Am simțit cum s-a retras din brațele mele, doar puțin, iar inima mea a tresăltat. Am privit-o în ochi și am văzut durere și nesiguranță. Mi s-a rupt sufletul.

– Ah, Alex, Alex, a suspinat ea și părea că va izbucni în plâns. Nu pot să-ți dau acum un răspuns. De-abia te-ai întors de la Boston. Te-ai ocupat de un alt caz îngrozitor de crimă. Eu nu pot rezista la toate astea. Nebunul acela a fost în casa ta. Ți-a pus familia în pericol. Sper că ești de acord cu mine.

Eram de acord. Fusese o experiență cumplită, iar eu era să mor.

— Sunt de acord cu tot ce ai spus. Dar eu te iubesc. Nu pot să te mint. O să plec din poliție dacă dorești.

— Nu. Mă privi cu nespusă blândețe. Dădu hotărât din cap. Ai face o greșeală. Pentru amândoi.

Am rămas pe verandă și ne-am ținut în brațe, iar eu mi-am dat seama că eram în impas. Nu știam cum să rezolv situația. Nu aveam nicio idee. Poate că, dacă plecam din poliție și lucram din nou ca psiholog, puteam duce o viață mai normală pentru Christine și pentru copii. Dar aș fi putut face asta? Aș fi putut să plec din poliție?

— Mai vorbim despre căsătorie, șopti ea. Mai vorbim altă dată.

8

Christine și cu mine ne-am întâlnit și după seara aceea și totul părea bine, plăcut și romantic. Așa fusese mereu între noi. Totuși, mă întrebam dacă problema noastră putea fi rezolvată. Oare s-ar mulțumi ea cu un detectiv criminalist? Aș fi putut oare să renunț la meseria asta? Nu știam.

M-a trezit din gândurile mele legate de Christine sirena ascuțită și asurzitoare venind de pe Strada 12. Am clipit când am văzut Nissanul negru al lui Sampson că trage în fața clădirii asociației.

Sampson opri sirena de pe mașină, în schimb începu să claxoneze. Mi-am dat seama că venise anume după mine, poate să mă ducă undeva unde n-aș vrea să merg. Claxonul continua să urle.

— E prietenul tău, John Sampson, îmi strigă Jimmy Moore. L-ai auzit, Alex?

— Știu cine e, i-am răspuns lui Jimmy. Speram să plece.

— Se pare că n-are de gând.

În cele din urmă am ieșit afară, traversând coada și primind

câteva reproșuri glumețe. Oameni pe care îi cunoșteam de multă vreme mă acuzau că lucrez doar jumătate de zi sau mă întrebau dacă puteau ei să lucreze în locul meu în caz că nu mi-ar mai plăcea ceea ce făceam.

— Ce este? l-am întrebat pe Sampson chiar înainte să ajung la mașină.

Geamul mașinii coborî. Am băgat capul înăuntru.

— Ai uitat? Este ziua mea liberă, i-am amintit.

— Este vorba de Nina Childs, spuse Sampson cu o voce moale, joasă, pe care o folosea doar atunci când era nervos sau foarte serios. Încerca să-și stăpânească mușchii feței ca să pară dur, nu emoționat, dar nu prea reușea. Nina a murit, Alex.

M-am cutremurat fără să vreau. Am deschis portiera și m-am urcat în mașină. Nici nu m-am mai întors ca să-i spun lui Jimmy Moore că plec. Sampson a pornit mașina icnind. S-a auzit iar sirena, dar acum parcă simțeam că vaietul acela de înmormântare era bine venit. Eram uluit.

— Ce știi până acum? l-am întrebat în timp ce ne grăbeam pe străzile încețoșate din Southeast, apoi traversam cenușiul râu Anacostia.

— A fost abandonată într-o casă de la intersecția dintre Strada 18 și Garnesville. Jerome Thurman este cu ea acolo. El zice că probabil zace acolo din week-end-ul trecut. Un cerșetor a dat peste ea din întâmplare. E dezbrăcată și nu are niciun act la ea, Alex, spuse Sampson.

M-am uitat la el.

— Și atunci de unde au știut că este Nina?

— A recunoscut-o un polițist. O știa de la spital. Toți o știau pe Nina.

Am închis ochii, dar mi-a apărut în față chipul Ninei Childs și i-am deschis iar. Era asistenta de la Spitalul St. Anthony's care lucra în tura de noapte, unde am intrat o dată ca o furtună cu un băiețel muribund în brațe. Sampson și cu mine am lucrat cu Nina de multe

ori. Sampson se și întâlnește cu ea timp de un an, dar rupseseră legătura între timp. Ea se căsătorise cu un bărbat din cartier care lucra la primărie. Aveau doi copii, doi bebeluși, iar Nina arăta foarte fericită ultima oară când am văzut-o.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor, când am văzut-o zăcând moartă acolo, în beciul acela din partea rău famată de lângă râul Anacostia. Fusese abandonată, ca o femeie fără căpătâi.

9

Corpul Ninei Childs fusese găsit într-o cocioabă părăsită din cel mai neplăcut, mai dărăpănat și mai sărac cartier din împrejurimi. La locul crimei se afla o singură mașină a poliției și o singură dubiță de salvare, ruginită și zgâriată; crimele din Southeast nu atrăgeau atenția. Undeva lătra un câine; era singurul zgomot de pe strada aceea dezolantă.

A trebuit să trecem pe lângă un grup care se droga la colțul Străzii 18. În majoritate erau bărbați tineri, dar mai erau și câțiva copii și două femei care ne sfidau. Grupurile de drogați sunt ușor de găsit în partea aceasta din Southeast. Ocupația tineretului din zonă este tâlhăria.

— Ați venit să ridicați cadavrul de azi, șefule? întrebă unul din tineri. Băiatul purta niște pantaloni negri cu bretele negre, fără cămașă, ciorapi sau pantofi. Avea fizicul unui pușcăriaș și tatuaje peste tot.

— Ați venit să luați gunoiul? adăugă și un bătrân dindărătul unei bărbi cărunte, neîngrijite. Luați cu voi și câinele ăsta care a lătrat toată noaptea dacă tot sunteți aici. Faceți o treabă utilă, mai spuse el.

Nu le-am dat atenție și am continuat să mergem pe jos pe Strada 18, apoi am intrat în casa cu trei etaje din fața noastră. Un câine boxer, alb cu negru, stătea la o fereastră de la etajul trei ca un chiriaș

aflat de o viață acolo și lătra întruna. Altfel, clădirea părea abandonată.

Ușa de la intrare fusese spartă de sute de ori, așa că se deschise ușor în fața noastră. În clădire mirosea a fum, a gunoi și a apă bălțită. În tavan era o gaură mare de la o țevă spartă. Ce urât că Nina sfârșise într-un asemenea loc trist și oribil.

De peste un an investigam neoficial crimele nerezolvate din Southeast, victimele fiind, în mare parte, neidentificate. Până atunci avuseseră loc peste o sută, dar nimeni dintre cei de la birouri nu voia să recunoască acest număr mare de asasinate, nici chiar mai puține. Câteva dintre femeile omorâte erau drogate sau prostituate. Nu era și cazul Ninei.

Am coborât cu grijă pe o scară în spirală, cu o balustradă de lemn uzată, care se clătina și pe care noi nu am atins-o. Vedeam flash-urile din față, iar eu mi-am deschis Maglitul.

Nina fusese abandonată adânc în subsolul clădirii părăsite. Cel puțin cineva a avut grijă să încercuiască zona ca să protejeze locul crimei.

Am văzut corpul Ninei – și a trebuit să privesc în altă parte.

Nu fiindcă era moartă, ci din cauza felului în care fusese omorâtă. Am încercat să mă gândesc la altceva până când mi-am revenit.

Jerome Thurman se afla acolo cu echipa de la salvare. Și un singur polițist, probabil acela care o identificase pe Nina. Nimeni de la procuratură. Nu era ceva neobișnuit să nu vină niciun medic legist în cazul crimelor din Southeast.

Pe podea, lângă corp, erau flori ofilite. Mi-au atras atenția florile pentru că încă nu mă puteam uita la Nina. Nu se potrivea cu celelalte necunoscute omorâte, dar ucigașul nu avea un stil strict. Asta era problema. Asta însemna că imaginația lui era în plină dezvoltare – și că nu terminase încă.

Am observat că pe podea, peste tot, erau răspândite bucăți de celofan și folii de plastic. Pe șobolani îi atrag lucrurile strălucitoare și le duc în cuiburile lor. Pânze groase de păianjen atârnav de la un

capăt la celălalt al pivniței.

A trebuit să mă uit iar la Nina. Trebuia să o privesc de aproape.

— Eu sunt detectivul Alex Cross. Vă rog să mă lăsați să mă uit la cadavru, am izbutit să le spun într-un târziu celor doi de la salvare, un bărbat și o femeie de vreo douăzeci și ceva de ani. Doar câteva minute și pe urmă vă las.

— Ceilalți detectivi au examinat deja corpul, spuse lucrătorul de la salvare. Era foarte slab și avea un păr blond, lung și murdar. Nici nu se uitase la mine. Să terminăm o dată ce avem de făcut aici. Și aveți grijă să nu călcați în balta asta. Întreaga zonă e murdară – miroase groaznic.

— Dă-te la o parte! urlă Sampson. Ridică-te o dată de aici până nu-ți trag una în fund.

Tehnicianul înjură, dar se grăbi să se ridice în picioare și se retrase de lângă corpul Ninei. M-am apropiat și am încercat să mă concentrez, să-mi fac meseria, am încercat să-mi amintesc detalii legate de crima precedentă a necunoscutei din Southeast. Doream să fac o legătură. Mă tot întrebam dacă un scelerat ar fi putut să omoare atât de multe persoane de unul singur. Dacă răspunsul ar fi afirmativ, atunci era cel mai cumplit ucigaș întâlnit vreodată.

Am inspirat adânc, apoi am îngenuncheat lângă trupul Ninei. Șobolanii fuseseră pe acolo, se vedea, dar ucigașul distrusese și mai mult.

Aveam impresia că Nina fusese bătută cu pumnii și cu picioarele până murise. Probabil că fusese lovită de o sută de ori. N-am mai auzit ca cineva să facă așa ceva. Oare ce s-o fi întâmplat? Nina nu avea decât treizeci și unu de ani, avea doi copii, era bună, pricepută, muncitoare.

Se auzi brusc un pocnet, ca o împușcătură, zgomotul reverberând în întreaga clădire până în pivniță. Cei doi de la salvare săriră cât colo ca arși.

Noi, ceilalți, am răs nervos. Știam ce se auzise.

— Sunt curse de șobolani, le-am spus eu. Ar trebui să vă obișnuiți

cu zgomotul ăsta.

10

Am mai rămas la locul crimei încă vreo două ore, mult mai mult decât aş fi dorit şi am detestat fiecare clipă. Nu puteam să stabilesc un model clar pentru aceste crime, iar asasinarea Ninei Childs nu mi-a adus date noi. De ce oare a lovit-o el de atât de multe ori şi atât de cumplit? Ce căutau florile acolo? Oare era opera aceluiaşi criminal?

De obicei, în ancheta la locul crimei folosesc o abordare detaşată. Totul este sugerat de cadavru.

Sampson şi cu mine am parcurs întregul spaţiu, din pivniţă, pe la fiecare nivel până pe acoperiş. Apoi ne-am dus şi prin vecini. Nimeni nu văzuse nimic neobişnuit, ceea ce nici nu ne-a surprins.

Acum venea partea cu adevărat cea mai neplăcută. Sampson şi cu mine am părăsit oribila clădire şi ne-am dus acasă la Nina, la apartamentul ei, situat în cartierul Brookland din Washington, la est de Universitatea Catolică. Ştiam că am să mă simt iar rău, dar n-am avut încotro.

Era o zi toridă, iar soarele lovea Washingtonul fără milă. Amândoi tăcusem tot drumul, fiecare cu gândurile sale. Acum urma să facem ceea ce trebuia, ceea ce era cel mai urât în meseria noastră – să anunţăm familia în legătură cu moartea cuiva drag. De data asta chiar nu ştiam cum am să mă descurc.

Clădirea era un bloc bine întreţinut de pe Strada Monroe. Trandafiri galbeni micuţi înfloreau în jardiనిerele verzi de la ferestre. Părea că nu se putea întâmpla nimic rău cuiva care locuia acolo. Locul era luminos şi plin de speranţă, aşa cum fusese şi Nina.

Deveneam din ce în ce mai nervos după ce văzusem locul crimei, brutal şi obscen, şi pentru că, probabil, crima aceea nu va face

obiectul unei anchete corespunzătoare la biroul nostru, cel puțin nu oficial. Mama Nana va face iar comentarii despre conspirația legată de domnia cei albi și despre „dezinteresul lor criminal” față de oamenii din Southeast. Îmi spusese adesea că se simțea superioară din punct de vedere moral față de albi și că ea nu i-ar fi tratat niciodată așa cum erau tratați negrii în Washington.

— Marie, sora Ninei, se ocupă de copii, spuse Sampson în timp ce mergeam pe stradă. Este o fată drăguță. A avut cândva probleme cu drogurile. Nina a ajutat-o să le rezolve. Toată familia este strâns unită. Ca și a ta. Va fi îngrozitor, Alex.

M-am întors spre el. Nu mă miram că el suporta mult mai greu moartea Ninei, chiar mai greu decât mine. El nu prea își etala sentimentele.

— Le-aș putea spune eu, John. Tu rămâi aici în mașină. Mă duc eu să vorbesc cu ei.

Sampson dădu din cap și oftă profund.

— Nu merge așa, dragule.

Trase Nissanul în curbă și amândoi coborârăm din mașină. Nu m-a oprit să-l însoțesc în apartamentul Ninei, așa că mi-am dat seama că mă dorea lângă el. Și avea dreptate. Urma să fie cumplit.

Apartamentul familiei Childs era pe două niveluri – etajul unu și doi. Ușa de la intrare era puțin decorată cu aluminiu. Soțul Ninei a apărut repede în ușă. Era îmbrăcat în uniforma proletară a primăriei, unde lucra: bocanci plini de noroi, pantaloni albaștri și o cămașă pe care scria PDC. Avea un copilăș în brațe, o fetiță frumoasă care mă privea, îmi zâmbea și gângurea.

— Putem să intrăm o clipă? îl întrebă Sampson.

— E vorba de Nina, spuse soțul Ninei și ne privi îngrozit, din ușă.

— Îmi pare rău, William, am murmurat eu. Da. E moartă. A fost găsită în dimineața asta.

William Childs începu să hohotească zgomotos. Era un muncitor bine făcut, dar asta nu avea nicio importanță. El își ținea micuța

uimită la piept și făcea eforturi să se stăpânească, să nu plângă, dar nu putea.

— Vai, Dumnezeuule, nu! Vai, Nina, draga mea. Cum s-o omoare cineva? Cum a putut să facă așa ceva? Vai, Nina, Nina, Nina.

O tânără frumoasă se apropie prin spatele lui. Probabil că era sora Ninei, Marie. Luă fetița din brațele tatălui și micuța începu să plângă de parcă ar fi știut ce se întâmplase. Văzusem atâtea familii, atâția oameni buni care își pierduseră pe cei dragi pe străzile acestea nemiloase. Știam că asta nu se va termina niciodată, dar îmi doream să fie mai bine. Și nu era deloc.

Sora Ninei ne făcu semn să intrăm și am observat în hol o măsuță pe care se mai aflau încă două agende, de parcă Nina ar mai fi fost acolo. Apartamentul părea confortabil și curat, cu mobilă din lemn alb de bambus și cu perne albe. Zgomotul unui aparat de aer condiționat era constant. La capătul mesei era o statueta din porțelan de Llarido.

Încă mă mai gândeam la detaliile de la locul crimei, încercând să o leg de celelalte crime comise asupra unor necunoscute. Am aflat că Nina fusese la o cină de caritate pentru sănătate, sâmbătă seara. William lucrase peste program. Familia a sunat la poliție sâmbătă seara târziu. Veniseră doi detectivi, dar niciunul nu o găsisese până acum.

Apoi eu am ținut fetița în brațe, în timp ce Marie a scos capacul de la o sticlă cu lapte. Era un moment atât de trist și dureros, știind că fetița aceea nu își va cunoaște mama, că nu va ști niciodată cât de deosebită fusese mama ei. Mi-a amintit de propriii mei copii, și de mama lor, și de Christine, căreia îi era teamă că am să mor în timpul vreunei anchete.

Fetița cea mare veni la mine în timp ce eu o țineam în brațe pe sora ei. Avea cel mult trei ani.

— Știi, m-am pieptănat altfel, spuse ea mândră și se întoarse ca să o pot vedea.

— Da? E frumos. Cine ți-a făcut codițele astea?

— Mama, spuse fetița.

Abia după o oră am plecat de la familia Childs. Ne-am despărțit în tăcere, deznădăjduiți așa cum și venisem. După vreo două intersecții, Sampson opri mașina în fața unei bodegi amărâte din cartier, tapetată cu postere cu bere și apă minerală.

Sampson oftă adânc, își duse mâinile la față, apoi începu să plângă. Nu-l mai văzusem niciodată pe John într-o asemenea postură, nici în toți anii în care am fost prieteni, nici măcar atunci când eram copii. Am întins mâna și i-am pus-o pe umăr, iar el nu s-a tras înapoi. Apoi mi-a spus ceva ce nu-mi mai spusese vreodată.

— Am iubit-o, Alex, dar am lăsat-o să-și vadă de viața ei. Nu i-am spus niciodată ce simțeam pentru ea. Trebuie să-l găsim pe nenorocitul ăla.

11

Intuiam că mă aflam în fața a încă unei enigme criminale de nedezlegat. Spre disperarea mea, mă simțeam incapabil să stopez oroarea. Trebuia să mă străduiesc să fac ceva pentru necunoscutele ucise. Nu puteam sta cu mâinile-n sân.

Deși eram detectiv în Circumscripția șapte, investitura mea ca om de legătură cu FBI-ul îmi oferea un statut oarecum privilegiat și, în plus, libertatea de a lucra uneori fără prea mare supraveghere sau amestec din partea șefilor. Mintea mea lucra liber și stabilise deja oarecare legături între asasinarea Ninei și a cel puțin câteva dintre omorurile neelucidate. În primul rând, nicio victimă nu fusese identificată la locul fiecărei crime. În al doilea rând, cel mai adesea cadavrele fuseseră aruncate în clădiri unde aveau toate șansele să nu fie găsite prea repede. În al treilea rând, nu existase nici măcar un singur martor care să fi văzut vreun suspect. Ceea ce știam cu siguranță era că, atunci când era descoperită câte o victimă, era

multă circulație pe stradă sau multă lume prin preajmă. Asta însemna că ucigașul știa să se amestece în mulțime și că era posibil să fie o persoană de culoare.

În seara aceea, pe la ora șase, mă îndreptam în sfârșit spre casă. Ziua aceea ar fi trebuit să fie ziua mea liberă. Aveam multe de făcut și pe-acasă și încercam să echilibrez cât puteam mai bine ceea ce trebuia făcut la serviciu cu ceea ce trebuia făcut acasă. Așa că mi-am luat o mutră veselă și am intrat în casă.

Damon, Jannie și cu Nana cântau în bucătărie „Așază-te, că răstorni barca”. Melodia îmi era foarte plăcută pentru urechi și pentru întreaga mea ființă. Copiii păreau a fi foarte fericiți. Asta însemna inocența copilăriei.

Am auzit-o pe Nana spunând:

— Ce-ar fi să cântăm „Pot să spun lumii”?

Apoi, toți trei începură să cânte unul dintre cele mai frumoase „negro spirituals” din câte știu eu. Glasul lui Damon mi se părea deosebit de puternic. Observam asta acum pentru prima dată.

— Parcă am intrat într-o poveste de Louise May Alcott, am spus eu, râzând pentru prima oară în acea zi grea.

— Iau asta ca pe un foarte mare compliment, spuse Nana.

Avea acum vreo șaptezeci-optzeci de ani, dar nu arăta vârsta.

— Cine este Louise May Alcott? întrebă Jannie și își supse fața ei de micuță sceptică, chiar dacă nu este niciodată cinică. Astfel că seamănă și cu tatăl, și cu bunica ei.

— Urmărește asta diseară, fetiță. Ai cincizeci de cenți dacă știi răspunsul, i-am răspuns.

— Bine, zâmbi Jannie. Poți să-mi dai banii de pe-acum dacă vrei.

— Și mie? întrebă Damon.

— Desigur. Poți să te uiți la Jane Austen, i-am spus eu. Dar ce-i cu armonizarea asta perfectă? Apropo, îmi place foarte mult. Doar că nu știu cu ce ocazie.

— Cântam și pregăteam cina, spuse Nana, ridicând nasul și clipind din ochi. Și tu cânti jazz și blues la pian, nu? Noi cântăm

uneori în armonie ca niște îngerăși. Nu avem nevoie de vreo ocazie specială. Face bine la suflet și este o hrană spirituală, cred. Oricum, rău nu poate face.

— Ei, nu vă opriți din cântat din cauza mea, am spus eu, dar ei se opriseră deja. Păcat. Se întâmpla ceva; măcar de asta mi-am dat seama. Trebuia să descopăr un secret muzical în propria mea casă.

— Mai boxăm după cină? am întrebat eu suspicios. Mă simțeam oarecum vulnerabil, pentru că n-aș fi vrut să renunț la lecțiile de box care deveniseră un adevărat ritual.

— Bineînțeles, răspuse Damon și se încruntă către mine ca și cum s-ar fi întrebat dacă nu cumva am înnebunit de pun asemenea întrebări.

— Bineînțeles, tati. De ce nu am mai boxa? spuse și Jannie și risipi întrebarea mea prostescă cu o mișcare a mâinii. Ce mai face domnișoara Johnson? întreabă ea apoi. Ați vorbit azi?

— Eu tot vreau să știu ce e cu cântecul ăla, i-am răspuns lui Jannie printr-o întrebare.

— Tu știi multe. Și eu la fel. Suntem chit, spuse ea. Ce zici de asta?

Ceva mai târziu m-am decis să o sun acasă pe Christine. Mai apoi am avut impresia că totul revenise la normal, cum era înainte de cazul domnului Smith. Am stat puțin de vorbă și am invitat-o să ieșim în oraș vineri.

— Da, mi-ar plăcea, Alex. Cu ce să mă îmbrac? întreabă ea.

Eu am avut o ezitare.

— Ăăăă, îmi place cum te îmbraci tu în general – dar în cazul ăsta îmbracă-te cu ceva deosebit.

Iar ea nu a întrebat de ce.

12

Odată terminată una din cinele cu pui fript, cartofi la cuptor și pâine de casă făcute de Nana, am coborât cu copiii pentru săptămânala lecție de box. După lupta de marți cu copiii, m-am uitat la ceas și am văzut că era doar cu puțin trecut de ora nouă.

Câteva secunde mai târziu am auzit soneria de la ușă. Am pus deoparte minunata carte *Culoarea apei* și m-am urnit din fotoliul din camera de zi.

— Răspund eu. Probabil că mă caută pe mine! am strigat.

— Poate că e Christine. Nu se știe niciodată, mă tachină Jannie, apoi o zbughi în bucătărie. Amândoi copiii o adorau pe Christine, deși ea era directoarea școlii lor.

Știam foarte bine cine era afară. Așteptam patru detectivi criminaliști din Districtul unu – pe Jerome Thurman, Rakeem Powell, Shawn Moore și Sampson.

Afară, pe verandă, stăteau trei detectivi. Împreună cu pisica Rosie, i-am invitat în casă. Sampson sosi după cinci minute și cu toții ne-am dus în curtea din spate. Era ilegal ceea ce făceam noi acolo, dar aveam mulți prieteni sus-puși la poliție.

Ne-am așezat pe șezlonguri, iar eu am adus bere și saleuri, pe care Jerome, cel de o sută douăzeci de kilograme, le-a privit disprețuitor:

— Bere și saleuri. Ia mai termină cu chestii de-astea, Alex. Ai înnebunit? Ce dracu', doar nu ești combinat cu nevastă-mea? Probabil că numai Claudette ți-a dat astfel de idei.

— Le-am cumpărat în mod special pentru tine, grasule. Încerc să-ți mai ajut inima, i-am răspuns, iar ceilalți hohotiră cu poftă. Toți ne luăm de Jerome.

Toți cinci ne adunam în secret de vreo două săptămâni. Începuserăm să ne ocupăm de acele victime neidentificate, cum le spuneam noi. Biroul nostru nu desfășura nimic oficial în acest sens;

nu încercase să facă vreo legătură între crime, să ajungă la vreun criminal în serie. Eu intenționasem să încep o anchetă, dar am fost oprit de șeful nostru, Pittman. Mi-a spus că eu nu descoperisem niciun șablon comun acelor crime și, în plus, el nu avea mai mulți detectivi pe care să-i trimită în Southeast.

— Cred că ați auzit cu toții de Nina Childs, spuse Sampson celorlalți. Toți o cunoscuseră pe Nina, iar Jerome fusese cu noi la locul crimei.

— Cei buni mor de tineri. Rakeem Powell se încruntă urât și dădu din cap.

Rakeem este un tip isteț și tare și muncește bine la birou. Cel puțin așa se întâmplă în Southeast. Ochii lui devin reci și duri.

Le-am spus tot ce știam eu, mai ales că asupra Ninei nu se găsisese nicio legitimație. Le-am mai spus tot ce observasem la locul faptei. Totodată, am profitat de ocazie ca să le mai vorbesc de mulțimea crimelor nerezolvate în Southeast. Le-am prezentat toate statisticile pe care le făcusem, în marea lor majoritate, în timpul meu liber.

— Cu statistici de genul ăsta, în Georgetown sau Capitol, oamenii ar fi revoltați. S-ar ocupa de balistică. Ar apărea în fiecare zi în *Washington Post*. S-ar implica până și președintele. N-ar avea importanță banii. Ar fi o tragedie națională! se ambală Jerome Thurman, dând din mâini de parcă ar fi semnalizat cu stegulețe.

— Da, ne aflăm aici ca să facem ceva, am replicat calm. Pe noi nu ne interesează banii. Nici timpul. Să vă spun ce părere am eu despre criminal, am continuat. Cred că știu câte ceva despre el.

— Și cum ai ajuns să-i faci portretul? mă întrebă Shawn Moore. Cum poți să suporti să te gândești la nenorociții ăștia așa cum faci tu?

Am ridicat din umeri.

— La asta mă pricep cel mai bine. Am analizat toate crimele în care victimele nu au fost identificate, am spus. Mi-a luat săptămâni întregi să fac asta de unul singur. M-am gândit tot timpul numai la nenorocitul ăsta.

– Și, mai mult, studiază și rahatul de șobolani, spuse Sampson. L-am văzut cum ia mostre. Este secretul lui.

Am zâmbit și le-am spus tot ce știam până la ora aceea:

– Cred că este implicat un bărbat în cel puțin o parte din asasinat. Poate în vreo douăsprezece. Nu cred că este un criminal foarte deștept, ca Gary Soneji sau domnul Smith, dar este destul de inteligent ca să nu se lase prins. Este bine organizat și destul de prevăzător. Nu cred că vom descoperi că ar avea antecedente. Probabil că are un post frumușel. Poate chiar și o familie. Prietenii mei de la FBI din Quantico sunt de acord cu asta. Este prins deja într-o spirală imaginativă ascendentă. Cred că acum este la apogeul imaginației. Poate că este pe cale să devină ceva sau cineva nou. Poate că își formează o nouă personalitate. Nu a terminat cu crimele, nici vorbă. Eu vă spun ceea ce presupun. Își urăște ego-ul vechi, deși cei din preajma lui probabil că nici nu-și dau seama de asta. Este gata să-și abandoneze familia, serviciul, prietenii, dacă are. Cândva, probabil că a avut sentimente puternice și credință în ceva – în lege și ordine, în religie, în guvern –, dar acum nu le mai are. El omoară în diverse moduri; nu are un model anume. Știe cum să omoare oamenii. Folosește diverse arme. Poate că a călătorit peste Ocean. Sau poate că a petrecut un timp prin Asia. Cred că este foarte posibil să fie negru. A ucis de câteva ori în Southeast – nimeni nu l-a remarcat.

– La dracu', spuse Jerome Thurman. Dar ceva frumos nu știi, Alex?

– O ipoteză este foarte importantă, dar îndrăzneată. Totuși, mie mi se pare logică. Cred că vrea să se sinucidă. Se potrivește cu portretul la care lucrez. Trăiește periculos, foarte periculos. S-ar putea să se omoare.

– Iată nevăstuica! spuse Sampson.

Și astfel i-am dat și un nume asasinului: „Nevăstuica“.

13

Geoffrey Shafer aștepta nerăbdător să joace „Cei Patru Călăreți“ în fiecare joi seara, de la ora nouă la unu noaptea.

Jocul fanteziei era totul pentru el. Mai erau trei maștri jucători în lume: călărețul pe calul alb – „Cuceritorul“, călărețul pe calul roșcat – „Războiul“, călărețul pe calul negru – „Foametea“ și el, călărețul pe calul gălbui, „Moartea“.

Lucy și copiii știau că nu au voie să-l deranjeze nicidecum, atunci când se înclua în biblioteca de la etajul doi. Pe perete se afla colecția sa de pumnale de ceremonie, aproape toate cumpărate din Hong Kong sau Bangkok. Mai era și vâsla din anul în care echipa lui de la colegiu câștigase concursul. Shafer câștiga aproape toate jocurile pe care le juca.

De ani de zile folosise Internetul – mult înainte ca lumea să devină dependentă de el – ca să comunice cu ceilalți jucători. „Cuceritorul“ se afla în orașul Dorking, din Surrey, lângă Londra; „Foametea“ circula între Bangkok, Sydney, Melbourne și Manila; iar „Războiul“ juca undeva pe lângă Jamaica, unde acesta deținea un imens domeniu pe mare. Jucau „Călăreții“ de șapte ani.

Jocul nu devenise repetitiv, ci evolutiv. Se dezvoltase cu fiecare an care trecea, devenind mereu ceva nou și din ce în ce mai provocator. Ideea era să se creeze cea mai plăcută și mai trăsniță fantezie sau aventură. De cele mai multe ori, violența făcea parte din joc, dar crima nu era absolut necesară. Shafer pretinsese primul că fanteziile lui nu erau doar simple fantezii, ci că, în timpul jocului, trăia în lumea reală. Și ceilalți făceau acest lucru din când în când. Dar Shafer nu știa precis dacă ei chiar își trăiau fanteziile în realitate. Obiectivul era să realizezi cea mai uluitoare fantezie de o seară ca să fii deasupra celorlalți jucători.

La ora nouă, pe fusul lui orar, Shafer era călare pe laptopul său. La fel și ceilalți. Rar se întâmpla ca vreunul să lipsească de la

întâlnire, în caz contrar însă, acesta lăsa mesaje lungi și uneori desene sau chiar fotografiile ale presupușilor iubite sau victime. Se mai foloseau și filme, iar ceilalți jucători trebuia să hotărască atunci dacă scenele erau reale sau trucate.

Shafer nici nu și-ar fi imaginat vreodată că ar putea lipsi de la întâlnire. „Moartea” era, de departe, cel mai interesant personaj, cel mai puternic și mai original. Lăsase baltă și întâlniri, și ambasadă, numai ca să fie liber joia seara. Jucase chiar și atunci când avusese pneumonie, ba altă dată, chiar și atunci când suportase o dureroasă dublă operație de hernie în ziua precedentă.

„Cei Patru Călăreți”, ca joc, era unic din multe puncte de vedere, dar cel mai important era faptul că nu exista niciun arbitru care să judece și să controleze activitatea jocului. Toți jucătorii aveau o autonomie totală ca să-și înregistreze propriile povești atâta vreme cât jucau după zaruri și rămâneau în parametrii personajelor.

De fapt, acești Călăreți erau patru arbitri. Nu mai exista un alt joc al fanteziei asemănător. Era cu atât mai sinistru și mai șocant cu cât imaginația și măiestria participanților sporeau.

„Cuceritorul”, „Foameta” și „Războiul” erau cu toții prezenți.

Shafer începu să scrie pe computer:

MOARTEA A TRIUMFAT DIN NOU LA WASHINGTON. SĂ VĂ DAU DETALII ȘI PE URMĂ O SĂ ASCULT ȘI EU POVEȘTILE NEMAIPOMENITE ȘI PUTEREA IMAGINAȚIEI ALE CUCERITORULUI, ALE FOAMETEI ȘI ALE RĂZBOIULUI. JOCUL ACESTA ESTE VIAȚA MEA, CA ȘI A VOASTRĂ, DIN CÂTE ȘTIU EU.

ÎN WEEK-END-UL ACESTA AM CONDUS DIN NOU FANTASTICUL MEU TAXI, „MAȘINA COȘMARULUI”... ASCULTAȚI-MĂ. AM AVUT DE ALES DIN MAI MULTE VICTIME INTERESANTE, DAR LE-AM RESPINS PENTRU CĂ ERAU NEDEMNE. APOI MI-AM GĂSIT REGINA, CARE MI-A AMINTIT DE ZILELE NOASTRE PETRECUTE LA BANGKOK ȘI MANILA. CINE AR MAI PUTEA UITA PLĂCEREA ÎNSÂNGERATĂ DIN ARENA DE BOX? EU M-AM PREFĂCUT CĂ JOC UN MECI DE KICKBOXING. DOMNILOR, AM BĂTUT-O CU PROPRIILE MELE MÂINI ȘI PICIOARE. ȘI VĂ TRIMIT ȘI

14

Se întâmpla ceva și nu cred că îmi plăcea. Am ajuns la Secția 7 de Poliție a doua zi dimineață, puțin înainte de ora șapte și jumătate. Fusesem chemat la ordine de șeful secției și asta însemna ceva foarte grav. Lucrasem până la două noaptea ca să încerc să dau de o pistă în cazul Ninei Childs.

Aveam sentimentul că ziua începuse rău. Eram mai încordat și mai nervos ca de obicei. Nu-mi plăcea deloc apariția mea acolo la comandă, atunci, dis-de-dimineață.

Am dat din cap, m-am încruntat, apoi am rotit capul să-mi deștepenesc gâtul. În cele din urmă am strâns tare din dinți înainte să deschid ușa din mahon. George Pittman, șeful detectivilor, mă aștepta în biroul lui, care consta, de fapt, dintr-o suită de trei încăperi și o sală de ședințe.

Șefu', așa cum îl numesc mulții săi „admiratori“, era îmbrăcat cu un costum gri de serviciu, cu o cămașă albă, foarte apretată, și cu o cravată argintie. Părul lui cărunț era pieptănat pe spate. Arăta ca un bancher și, într-un fel, chiar era. Așa cum o spunea el mereu, el lucra cu un buget fix și avea o permanentă grijă de costurile mâinii de lucru, de cele ale lucrului peste program și de cele implicate de fiecare caz. Era evident un director eficient, și de aceea comisarul-șef trecea peste faptul că Șefu' era și prost, și bigot, și rasist, și carierist.

Sus, pe perete, erau prinse în ace trei grafice mari, impozante. Primul prezenta două luni consecutive cu violuri, crime și atacuri, la Washington. A doua diagramă prezenta, în același fel, furturile de la persoane fizice și din magazine. A treia hartă se ocupa de

furturile de automobile. Hărțile și ziarul *Washington Post* susțineau că, în districtul Columbia, criminalitatea era în scădere, dar nu și acolo unde trăiam eu.

— Știi de ce te afli aici și de ce am vrut să vorbesc personal cu tine? întrebă Pittman sec. Nicio altă introducere, nicio altă vorbă de la Șefu', nicio drăgălășenie. Bineînțeles că știi, domnule Cross. Doar nu degeaba ești psiholog. Ar trebui să cunoști mintea omenească. Eu tot uit asta.

„Fii calm, ai grijă“, mi-am spus. Și l-am tratat pe Șefu' Pittman cu ce se aștepta el mai puțin: i-am zâmbit suav. Apoi i-am spus încet:

— Nu, chiar nu știu deloc. Am primit un telefon de la secretara dumneavoastră. Așa că, iacătă-mă.

Pittman îmi zâmbi și el dulce, de parcă aș fi făcut o glumă bună. Apoi, ridică brusc vocea, iar fața și gâtul lui se înroșiră puternic, scoțându-i dintr-o dată în evidență părul abundent din nas.

O mână era încleștată, timp în care cealaltă avea degetele răsfirate. Degetele lui erau rigide, asemenea pixurilor ale căror capete ieșeau din cutia de piele de pe biroul său.

— Să nu crezi că mă poți prosti tu pe mine, Cross. Știu foarte bine că faci, pe cont propriu, investigații asupra asasinatelor petrecute în Southeast, pe care nu ai fost însărcinat să le investighezi – crimele cărora le-au căzut victime acele biete femei neidentificate. Și faci asta din proprie inițiativă, fără să-ți fi dat eu vreun ordin în sensul ăsta. Unele cazuri au fost închise de peste un an de zile. Și *eu nu suport treaba asta* – nu voi tolera nesubordonarea și atitudinea ta lipsită de respect. Știu eu unde vrei să ajungi. Dorești să pui biroul nostru într-o lumină proastă, și mai ales pe mine, ca să te pui bine cu primarul și să devii un fel de erou popular al Southeast-ului.

Nu-mi plăcea deloc tonul lui Pittman și ceea ce spunea el, dar învățasem o șmecherie de-a lungul timpului, care probabil că este foarte importantă în politica oricărei organizații. Este foarte simplu, dar este cheia fiecărui domeniu, a fiecărui fief. Cu adevărat cunoașterea înseamnă putere, înseamnă totul; iar dacă nu o ai,

atunci măcar lasă impresia că ai avea-o.

Așa că eu nu i-am spus nimic lui Pittman. Nici nu l-am contrazis, nici nu am recunoscut ceva. N-am făcut nimic. Eu și cu Mahatma Gandhi.

L-am lăsat să creadă că era posibil ca eu să investighez niște cazuri vechi din Southeast – dar nu i-am spus-o direct. Și l-am lăsat să creadă că am legături strânse cu primarul Monroe și nu mai știu eu cu cine altcineva de la primărie. L-am lăsat să creadă că poate îi ținteam postul sau că aș fi avut – Doamne ferește – aspirații chiar mai mari.

– Eu mă ocup numai de cazurile de omucidere care mi-au fost repartizate spre rezolvare. Întrebați-l și pe căpitan. Mă străduiesc să elucidez cât mai multe cazuri.

Pittman dădu scurt din cap – *o singură* dată. Fața lui era tot roșie ca focul.

– Bine, atunci vreau ca tu să închei acest caz cât se poate de bine și de repede. A fost jefuit un turist asupra căruia s-a tras, mortal, aseară, pe Strada M, spuse el. Un medic german respectat din München. Apare astăzi pe prima pagină în *Washington Post*. Ca să nu mai vorbesc de *International Herald Tribune* și, bineînțeles, de toate ziarele din Germania. Vreau să te ocupi intens de acest caz de asasinat și vreau să îl rezolvi foarte operativ.

– Medicul ăsta este alb? l-am întrebat cu o expresie neutră.

– Ți-am spus doar, este neamț.

– Mai am deja câteva cazuri deschise din Southeast, am replicat. A fost omorâtă o asistentă medicală în acest week-end.

Nici nu a vrut să audă. Dădu din cap – *o singură* dată.

– Iar acum ai un alt caz important în Georgetown. Rezolvă-l, Cross. Nu mai lucrezi la altceva. Acesta este ordinul... de la Șefu'.

15

Imediat ce Cross ieși din biroul lui Pittman, o femeie-detectiv, criminalistă veche, pe nume Patsy Hampton, se strecură pe o ușă laterală care ducea spre sala de ședințe. Detectivul Hampton primise instrucțiuni de la Pittman să asculte discuția, să evalueze situația dintr-o perspectivă de polițist de stradă și să-l sfătuiască.

Lui Patsy Hampton nu-i convenea să facă ceea ce avea de făcut, dar acestea erau ordinele de la Pittman. Nici ei nu-i plăcea de Pittman. Omul era atât de plin de el încât, dacă i-ai fi băgat un cărbune pe fund, ai fi obținut un diamant în numai două săptămâni. Bărbatul era și rău, și meschin, și răzbunător.

— Vezi despre ce e vorba? Cross știe cum să mă ia. La început obișnuia să se enerveze. Acum poate să nu țină seama de ceea ce spun eu.

— Am auzit tot, spuse Hampton. Da, este șiret. Femeia urma să fie de acord cu Pittman, orice ar fi spus el.

Patsy Hampton era o femeie frumoasă, cu un păr blond, cânepiu, tuns scurt și cu cei mai pătrunzători ochi albaștri din partea asta a Stockholmului. Avea treizeci și unu de ani și avansase rapid în departament. La douăzeci și șase de ani, fusese detectivul criminalist cel mai tânăr din Washington. Acum urmărea țeluri mai înalte.

— Și totuși, n-ați stat pe gânduri. I-ați comunicat tot ce ați avut să-i comunicați. Știu că așa ați făcut.

Îi spunea lui Pittman numai ceea ce dorea el să audă.

— Ești sigură că se întâlnește cu ceilalți detectivi? a întrebat-o Pittman.

— S-au întâlnit de trei ori, din câte știu eu; mereu în casa lui Cross de pe Strada 5. Bănuiesc că au mai fost și alte dăți. Am auzit de asta de la un prieten al detectivului Thurman.

— Dar nu se întâlnesc și când este vreunul de serviciu?

— Nu, din câte știu eu. Sunt foarte precauți. Se întâlnesc doar în timpul lor liber.

Pittman înjură și dădu din cap.

— Asta-i rău. Este mai greu de dovedit că fac ceva dăunător.

— Din cele ce am auzit, ei cred că biroul reține bani cu care s-ar putea rezolva unele cazuri de omor din Southeast și parte din Northeast. În cele mai multe cazuri, victimele sunt femei necunoscute, negre sau hispanice.

Pittman își încleștă maxilarul și privi aiurea.

— Cifrele pe care le are Cross sunt neadevărate, spuse el nervos. Sunt invenții. La el totul are coloratură politică. Cât am putea aloca pentru crimele datorate drogurilor sau prostituției din Southeast? Sunt criminali care omoară alți criminali. Știi cum se întâmplă într-un cartier de negri.

Hampton dădu din nou din cap, fiind de acord de îndată ce sesiză ocazia. Îi era teamă că o zbârcise, că vorbise greșit spunând adevărul.

— Ei cred că cel puțin o parte din victime sunt nevinovate. Asistenta medicală de la urgență care a fost omorâtă în acest weekend era prietenă cu Cross și cu detectivul John Sampson. Cross crede că în Southeast bântuie un criminal care omoară femei.

— Un criminal în serie într-un ghetou? Ce să spun! Nu ni s-a mai întâmplat așa ceva. Oricum sunt rari în oraș. Și de ce tocmai acum? Și de ce tocmai aici? Pentru că Alex Cross dorește să găsească unul, de aia!

— Cross și ceilalți vor cârți, acuzându-ne că nu dorim niciodată cu adevărat să prindem veverița.

Deodată, ochii lui Pittman o făcură să-și simtă creierii luând foc.

— Și ești de acord cu asta, detectiv Hampton?

— Nu, domnule. Nici nu sunt de acord, nici nu am vreo altă opinie. Știi sigur numai că biroul nu deține fonduri destule pentru nicio parte a orașului, doar cu excepția Dealului Capitoliului. Asta e politica și este revoltător.

Pittman zâmbi auzind răspunsul. Șefu' știa că ea vrea să-i facă pe plac, dar o plăcea și așa. Îi plăcea să stea în încăpere în compania lui Patsy Hampton. Era o păpușică așa de dulce!

— Tu ce știi despre Cross, Patsy?

Femeia simți că Șefu' fusese suficient de periat. Acum dorea ca discuția lor să fie mai puțin oficială. Era sigură că o plăcea, că îi căzuse cu tronc, dar că era mult prea încrezut ca să-și dea frâu liber dorințelor. Slavă Domnului!

— Știu că Alex Cross a fost în armată timp de opt ani. Este omul de legătură al biroului cu FBI-ul și lucrează în cadrul Programului de capturare a infractorilor violenți. Din câte știu eu, are o bună reputație ca psiholog criminalist. Este licențiat în psihiatrie la Johns Hopkins. A practicat în particular timp de trei ani înainte de a veni la noi. Este văduv, are doi copii și în timpul liber cântă blues-uri la pian acasă la el. Este de ajuns? Ce mai doriți să știți? Mi-am făcut lecțiile. Mă știți doar, nu? spuse Hampton și surâse în cele din urmă.

Acum și Pittman zâmbea. Avea niște dinți mici, cu spații între ei, care o duceau cu gândul la refugiații din estul Europei sau poate la gangsterii ruși.

Și totuși, femeia-detectiv Patsy Hampton îi zâmbea. Știa că lui îi plăcea când ea glumea cu el – atâta vreme cât îl respecta.

— Mai ai și alte date? întrebă el.

Patsy ar fi vrut să-i spună ceva de dulce, dar nu făcu decât să scuture din cap.

— Are oarece farmec. Are legături solide în cercurile politice. Înțeleg de ce vă preocupă atât de mult.

— Găsești că Alex Cross este un bărbat fermecător?

— V-am mai spus, este un tip șiret. Realmente. Se spune că seamănă cu Muhammad Ali când era tânăr. Cred că uneori îi place să joace rolul acestuia: să danseze ca un fluturaș și să înțepe ca o albină.

Și femeia râse – la fel și el.

— O să-i venim noi de hac, spuse Pittman. O să-l trimitem

învârtindu-se înapoi la biroul lui particular. Stai să vezi numa'. Tu mă vei ajuta la treaba asta. Vei avea grijă de toate. Da, detectiv Hampton? Tu vezi imaginea în ansamblu. Asta îmi place la tine.

Și femeia zâmbi din nou.

— Și mie tot asta îmi place la mine.

16

Ambasada Britanică este o clădire simplă, în stil federal, situată pe bulevardul Massachusetts la numărul 3100. În imediata apropiere se află locuința vicepreședintelui și observatorul astronomic. Reședința ambasadorului este o casă impunătoare, de inspirație georgiană, cu coloane înalte, zvelte și albe; arhiva constituie adevărata instituție.

Geoffrey Shafer ședea la micul său birou de mahon de la ambasadă și privea afară pe geam de-a lungul lui Massachusetts Avenue. Personalul ambasadei număra 415 oameni – și curând, avea să se reducă la 414, gândea el. Personalul includea experți în apărare, în politică externă, în comerț, afaceri publice, plus funcționarii și secretarele.

Deși Statele Unite și Marea Britanie au un acord să nu se spioneze reciproc, Geoffrey Shafer era totuși spion. Făcea parte dintre cei unsprezece bărbați și femei din Serviciul de Securitate, cunoscut înainte sub indicativul MI6, oameni care lucrau toți la ambasada din Washington. Aceste unsprezece persoane tutelau la rândul lor diverși agenți de la consulatele generale din Atlanta, Boston, Chicago, Houston, Los Angeles, New York și San Francisco.

În ziua aceea, Shafer se simțea foarte neliniștit și se tot ridica de la biroul său, măsurând de la un capăt la altul covorul care acoperea parchetul scârțâitor. Dădea telefoane inutile, încerca să rezolve ceva probleme de serviciu și se gândea cât de mult îi displăcea ceea ce

făcea, ca și detaliile fiecărei zile.

Trebuia să redacteze acum un comunicat absolut tâmpit în legătură cu implicarea absurdă a guvernului în problema drepturilor omului. Ministrul de Externe proclamase bombastic cum că Marea Britanie va susține condamnarea internațională a regimurilor care violează drepturile omului, că va ajuta organismele internaționale implicate în această cauză, că va denunța încălcarea acestor drepturi, *bla, bla, bla*, până la îngrețosare.

Se uită la câteva jocuri pe calculator care îl satisfăceau când se simțea apăsător – Riven, MechCommander, Unreal, TOCA, Marele manager al fotbalului. Dar niciunul nu îl atrăgea în clipa aceea; nimic nu îi mai era pe plac.

Începea să se simtă din ce în ce mai rău și senzația îi era cunoscută. *„Mă prăbușesc și există doar o singură modalitate să trec peste asta: să joc Cei Patru Călăreți.“*

Și, colac peste pupăză, afară ploua, iar cerul era cenușiu. Orașul Washington și împrajurimile îi păreau triste și deprimante. Era îngrozitor de neplăcut. Dumnezeule, în ce pasă proastă era chiar și pentru el.

Continuă să privească afară, pe Massachusetts Avenue, la copacii din jurul parcului dedicat artistului ăluia pacifist și tâmpit, Kahlil Gibran. Încercă să viseze cu ochii deschiși, în mare parte gândindu-se la nenorocitele alea de femei frumoase care lucrau la ambasadă.

Sunase la psihiatra lui, Boo Cassady, la cabinetul ei de acasă, dar ea tocmai intenționa să înceapă o ședință de terapie și nu mai putea vorbi prea mult. Au căzut de acord să se întâlnească după serviciu pentru o partidă grăbită de sex, la ea acasă, după care ar fi urmat, inevitabil, calvarul de a se întoarce acasă și de a fi nevoit să o vadă tot pe Lucy și progeniturile.

Nu mai avea curajul să joace iar „Cei Patru Călăreți“ în seara aceea. Era prea curând după asistenta medicală. Dar, fir-ar să fie, voia totuși să joace. Ar fi dorit să joace chiar atunci, acolo, la ambasadă, într-un fel plin de fantezie.

Avea însă de făcut ceva plăcut în ziua aceea, la ora trei după-amiază, ceva păstrat anume pentru cazurile de extremă necesitate. Se folosise deja de zaruri, jucase puțin „Călăreții” pentru a putea lua o decizie personală.

Sunase la Sarah Middleton chiar înainte de prânz și îi spusese că aveau ceva de discutat, așa că o invitase să vină pe la ora trei în biroul lui.

Sarah fusese destul de tensionată la telefon și îl asigurase că putea trece pe la el chiar și mai devreme, oricând ar dori el.

— Dar tu nu ai deloc treabă azi la serviciu? o întrebă Shafer malițios, iar ea îi răspunse precipitat că întâlnirea rămânea pentru ora trei.

Secretara lui, bestiala Betty originară din Belgravia, îl sună fix la ora trei. În cele din urmă obținuse de la ea să fie punctuală.

Shafer o lăsă să sune de câteva ori, apoi ridică brusc receptorul, de parcă ar fi fost deranjat dintr-o treabă foarte importantă.

— Ce e, domnișoară Thomas? Sunt foarte ocupat cu comunicatul ăsta pentru ministru.

— Scuzați-mă că vă deranjez, domnule Shafer, dar a venit domnișoara Middleton. Din câte mi-a spus, aveți întâlnire cu ea la ora cincisprezece.

— Hmm. Da? A, da, ai dreptate. Te rog, spune-i lui Sarah să aștepte. Mai am nevoie de câteva minute. Te sun eu când pot să o primesc.

Shafer zâmbi mulțumit și luă un exemplar din *The Red Coat*, ziarul pentru personalul ambasadei. Știa că lui Betty nu-i plăcea defel când el îi spunea domnișoarei Middleton pe numele mic: Sarah.

Se gândi la Sarah în următoarele câteva clipe. Ar fi vrut să se dea la ea încă de la primul ei interviu, dar fusese prudent. Doamne, cât o ura pe târfa asta. Ce distracție pe el.

Shafer urmări ploaia căzând pe trotuarul lui Massachusetts Avenue încă zece minute. În cele din urmă smuci din nou

receptorul. Nu mai putea aștepta.

— Sarah poate intra.

Apucă zarurile cu degetele. De fapt, o să se distreze. *Teroare la birou.*

17

Drăgălașa Sarah Middleton intră în biroul lui și îi aruncă o privire cordială, aproape un surâs. El se simți ca un șarpe boa constrictor uitându-se la un șoarece.

Fata avea părul ondulat natural, roșcat, o față destul de drăguță și o siluetă perfectă. În ziua aceea, ea purta un taior foarte scurt, o bluză „en coeur” din mătase roșie și ciorapi negri. Lui Shafer i se părea evident că fata își căuta un soț la Washington.

Pulsul lui Shafer se accelerează. Îl excita această tânără, întotdeauna îl excitase. Se gândea cum ar fi să facă dragoste cu ea și nu îi plăcea ideea. Fata nu mai era la fel de timidă și nesigură ca în ultima vreme, ceea ce însemna, probabil, că era de-a dreptul speriată și încerca să mascheze acest lucru. El se strădui să aibă aceleași gânduri ca și Sarah. Era și mai distractiv, găsea chiar o provocare în a fi la fel de speriat ca ea.

— Cu siguranță că era nevoie de ploaia asta, spuse Sarah și se crispa încă înainte de a termina propoziția.

— Sarah, ia loc, te rog, spuse el. Încerca să aibă o atitudine neutră, oficială. În ceea ce mă privește, eu urăsc ploaia. Este unul din motivele pentru care nu am rămas niciodată prea mult timp la Londra.

Oftă teatral pe sub masca rigidă pe care și-o făcuse din propriile degete. Se întreba dacă Sarah remarcase ce degete lungi avea și dacă s-a gândit vreodată cât de dotat ar putea fi într-o altă zonă. Ar fi putut chiar paria că o făcuse. Așa gândeau oamenii, deși femeile ca

Sarah n-ar fi recunoscut niciodată așa ceva.

Tânăra își dresese glasul, apoi își puse mâinile pe genunchi. Încheieturile degetelor ei erau albe. Doamne, ce mult îi plăcea evidenta ei stare de stânjenală! Femeia părea gata-gata să explodeze. Oare cum ar fi arătat fără fustiță și bluziță pe ea?

Shafer începu să-și întindă degetele de la mâna dreaptă, exagerându-și rolul dominator.

— Sarah, cred că am vești proaste – cu adevărat nefericite dar n-am ce face.

Ea se aplecă pe scaun. Era cu adevărat bine făcută. Acum el se excitase de-a binelea.

— Ce s-a întâmplat, domnule Shafer? Ce vreți să spuneți? Credeți că aveți vești proaste? Aveți sau nu?

— Va trebui să renunțăm la tine. *Eu* trebuie să renunț la tine. Reduceri de buget, din păcate, spuse el. Știu că o să consideri că este necinstit și neașteptat. Mai ales că ai venit până aici tocmai din Australia și că locuiești la Washington de mai puțin de șase luni. Și, deodată, totul se duce de râpă.

El își dădea seama că tânăra de-abia se abținea să nu plângă. Îi tremurau buzele. Era evident că nu se așteptase la așa ceva. Nu avusese nici cea mai vagă idee. Era o persoană inteligentă, care se controla, dar vestea fusese prea mult pentru ea.

Excelent. Reușise să o doboare. Ar fi vrut să fi avut o cameră video ca să-i poată înregistra privirea și să pună filmul de nenumărate ori.

El sesizase momentul precis în care ea se pierduse și se bucura peste măsură. Vedea cum i se umezesc ochii, vedea niște lacrimi mari rostogolindu-i-se pe obraji, stricându-i machiajul de funcționară.

Shafer își simțea puterea, iar senzația era exact așa cum se așteptase. Era un joc mărunț, desigur, dar unul minunat. Îi plăcea să inducă o astfel de durere și un asemenea șoc.

— Sărăcuța de Sarah. Sărăcuța, șopti el.

Apoi Shafer trecu la cel mai cumplit și crud gest. Era și cel mai revoltător și cel mai periculos. Se ridică de la biroul lui și se apropie de ea ca să o liniștească. Rămase în picioare, în spatele ei, sprijinindu-se de umerii ei. Știa că numai asta nu mai dorea ea acum, să o atingă, să simtă că e excitat.

Fata înțepeni și se trase de lângă el de parcă ar fi luat foc.

— Nenorocitul, spuse ea printre dinții încleștați. Ești un destrăbălat ordinar!

Sarah ieși din birou, cu lacrimile șiroind și tremurând toată, fugind așa cum aleargă femeile când poartă tocuri înalte. Lui Shafer îi plăcea. Era acea plăcere sadică datorată nu numai faptului că rănise pe cineva, ci și că o distrusese pe femeia aceea nevinovată. Încercă să memoreze pentru totdeauna cumplita imagine. Și-o va aminti, ori de câte ori o să vrea.

Da, era un destrăbălat. Și ordinar, desigur.

18

Pisicuța Rosie era cățărată pe pervaz și se uita la mine cum mă îmbrăcam pentru întâlnirea cu Christine. O invidiam pentru simplitatea vieții ei: *îmi place să mănânc șoareci, cât de mult îmi place!*

În cele din urmă am coborât la parter. În seara aceea eram liber de la serviciu și eram mai emoționat, mai zăpăcit și mai nervos ca niciodată. Nana și cu copiii înțeleseseră că se întâmpla ceva deosebit cu mine, dar nu știau ce anume și asta îi înnebunea.

— Tati, îmi spui ce ai, te rog? își duse Jannie mâinile ca pentru rugăciune și mă imploră.

— Ți-am spus doar că nu, și cu asta basta. Nici chiar dacă te rogi de mine în genunchi, i-am răspuns zâmbind. Am o întâlnire diseară. O simplă întâlnire. Doar asta o să afli, domnișoară.

— Cu Christine? mai întrebă Jannie. Măcar asta poți să-mi spui!

— Eu hotărăsc ce pot să-ți spun și ce nu, i-am replicat în timp ce mi înnodam cravata în fața oglinzii de lângă scară. Și află că nu vei afla, detectivul lui tata.

— Dar te-ai îmbrăcat cu costumul tău favorit cu dungi albastre, cu pantofii tăi preferați, cu cravata ta preferată. Ești așa de elegant!

— Arăt bine? M-am întors și mi-am întrebat cel mai apropiat sfătuitor. Pentru întâlnire!

— Ești frumos, tati. Fata mea strălucea toată și știam că pot avea deplină încredere în ea. Ochii ei erau ca două oglinjoare strălucitoare care spuneau întotdeauna adevărul. Știi și tu asta. Știi că ești foarte frumos.

— Asta-i fetița mea! am spus eu și am râs iar. Foarte frumos. Nana o învățase, cu siguranță.

Damon își maimuțări sora:

— *Arăți frumos, tati.* Ce băgăcioasă ești! Ce tot vrei de la el, Jannie?

— Arăt bine? și m-am întors spre Damon.

El dădu ochii peste cap.

— Arăți bine. Ce se întâmplă cu tine? Cu mine poți să vorbești. Ca între bărbați. Ce mare lucru?

— Răspunde-le o dată bieților copii! interveni și Nana.

Am privit în direcția ei și i-am zâmbit larg.

— Ia nu-mi mai spune „să le răspund copiilor“ numai ca să ai tu ce bârfi azi. Ei, da, ies în oraș, i-am anunțat eu. O să mă întorc mâine dimineață, înainte de ivirea zorilor. Ha-ha-ha. Am recurs la imitația mea favorită de monstru și toți trei au dat ochii peste cap.

Mai era un minut și ceva până la ora opt, iar eu am pășit pe verandă văzând Lincolnul tras în fața casei. Era punctual, iar eu nu voiam să întârzii.

— O limuzină? sări Jannie și mai că se împiedică pe verandă. Ieși cu o limuzină?

— Alex Cross! spuse Nana. Te somez să-mi spui și mie ce se întâmplă!

Eu parcă pluteam pe scări. M-am suit în mașina care aștepta, am închis portiera și i-am spus șoferului să plece. Le-am făcut semn de rămas-bun cu mâna prin lunetă și în același timp am scos limba în timp ce mașina se depărta lent de casă.

19

Ultima mea imagine a fost a celor trei – Jannie, Damon și Nana – strâmbându-se și scoțând limba la mine. Ne distrăm de minune împreună, gândeam eu, în timp ce mașina se îndrepta spre Prince Georges, unde m-am confruntat cândva, pe vremea cumplită a lui Jack și Jill, cu un criminal în vârstă de doisprezece ani și unde locuia Christine Johnson.

Eram foarte pregătit în seara aceea. *Inima conduce creierul*. Aveam nevoie să cred că așa era.

– O mașină particulară? O limuzină? exclamă Christine când am luat-o de acasă, din Mitchellville.

Christine era atât de frumoasă cum o vedeam eu dintotdeauna și asta spunea multe. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, lungă, fără mâneci și cu sandale negre de satin, și ținea pe braț un sacou înflorat de brocart. Cu tocuri înalte, avea peste un metru optzeci. Doamne, cât de mult o iubeam, cât de mult îmi plăcea totul la ea.

Amândoi ne-am îndreptat spre mașină și ne-am suit în ea.

– Alex, nu mi-ai spus unde mergem acum. Mi-ai spus doar că va fi un loc elegant.

– Da, dar i-am spus șoferului, am rostit eu. Am bătut în geamul care ne despărțea de șofer și limuzina porni la drum în atmosfera plăcută a serii de vară. Alex cel misterios.

În timp ce rulam pe autostrada John Hanson înapoi spre Washington, îi țineam strâns mâinile lui Christine între ale mele. Ea m-a privit, iar eu am sărutat-o, în întunericul intim. Îmi plăceau

buzele ei, dulceața gurii ei, catifelarea pielii ei. Simțeam un parfum nou, pe care nu îl cunoșteam și îmi plăcea și acest lucru. Am sărutat-o pe gât, apoi pe obraji, pe ochi, pe păr. M-aș fi mulțumit să fac doar asta întreaga seară.

— Este extraordinar de romantic, spuse ea în cele din urmă. Este deosebit. Tu pari puțin schimbat... dulcele meu.

Ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat pe tot drumul spre Washington. Am discutat ceva, dar nu știu despre ce anume, îi simțeam sânii cum i se ridicau și coborau pe pieptul meu. Nici nu știu când am ajuns la intersecția dintre bulevardele Massachusetts și Wisconsin. Ne apropiam de surpriză.

Ținându-se de cuvânt, Christine nu-mi mai puse întrebări până când mașina se opri în fața Catedralei Naționale, iar șoferul coborî din mașină și ne deschise portiera.

— Catedrala Națională? întrebă ea. Intrăm aici?

Eu am dat din cap și am ridicat ochii către minunata operă de artă gotică pe care o admirasem încă de când eram copil. Catedrala se întinde pe cincizeci de acri, cu pajiști de jur-împrejur și cu pădure. Este amplasată în cel mai înalt punct din oraș, chiar mai înalt decât cel unde se află Monumentul lui Washington. Dacă îmi amintesc bine, este a doua ca mărime din Statele Unite și, probabil, cea mai frumoasă.

Eu am luat-o înainte, iar Christine a intrat și ea după mine în biserică. Mă ținea ușor de mână. Am intrat prin colțul de nord-vest al navei, care se întinde pe aproape o sută cincizeci de metri până la imensul altar.

Totul era deosebit și foarte frumos, foarte aproape de spirit. Era bine. Ne-am îndreptat spre o strană de sub uimitoarea Fereastră Spațială, la mijlocul navei. Peste tot nu erau decât vitralii prețioase, peste două sute.

Lumina dinăuntru era minunată; eu mă simțeam binecuvântat. Pe pereți, culorile se schimbau ca într-un caleidoscop: roșu, galben cald, albastru rece.

— E frumos, nu? am șoptit eu. Ce sublimă și eternă este minunăția asta gotică despre care scria Henry Adams.

— Vai, Alex, cred că este cel mai frumos loc din Washington. Fereastră Spațială, Capela Copiilor – întotdeauna mi-au plăcut. Ți-am spus doar, nu? mă întrebă ea.

— Probabil că ai amintit cândva de asta, am răspuns eu. Sau poate că, pur și simplu, așa mi-am închipuit eu.

Am continuat să înaintăm până am intrat în Capela Copiilor, mică, frumoasă și minunat de intimă. Am rămas în picioare sub un vitraliu reprezentând povestea lui Samuel și David de pe când erau copii.

M-am întors și m-am uitat către Christine. Inima îmi bătea atât de tare încât eram sigur că ea o putea auzi. Ochii ei străluceau ca două bijuterii în lumina pâlپătoare a luminărilor. Rochia ei neagră scilpea, părănd să curgă pe trupul ei.

Am pus un genunchi pe pardoseală și am privit-o drept în ochi.

— Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut la Școala Adevărului Etern, am șoptit eu în așa fel încât numai ea să mă poată auzi. Doar că, atunci când te-am văzut pentru prima oară, nu aveam de unde să știu cât de deosebită ești. Cât de înțeleaptă, cât de bună. Nu am știut că pot avea asemenea trăiri – totale și profunde – ori de câte ori sunt împreună cu tine. Aș fi în stare de orice pentru tine. Sau pentru a mai fi încă o clipă în preajma ta.

M-am oprit puțin și am tras adânc aer în piept. Ea a continuat să se uite în ochii mei, nu a întors privirea.

— Te iubesc mult și te voi iubi mereu. Christine, vrei să fii soția mea?

Ea mă privea țintă și în ochii ei am văzut nu numai multă căldură și dragoste, dar și modestie, care este o dominantă a caracterului lui Christine. De parcă nu-și putea imagina dragostea mea pentru ea.

— Da, vreau. Ah, Alex, n-ar fi trebuit să aștept până acum. Dar este așa de frumos, așa de special, încât mai curând mă bucur că am așteptat. Da, vreau să fiu soția ta.

Am scos un vechi inel de logodnă și i l-am strecurat ușor pe deget. Inelul fusese al mamei mele și îl aveam de la moartea ei, de pe când aveam nouă ani. Povestea exactă a inelului nu-mi era prea clară, eu știind doar că el exista de cel puțin patru generații în familia Cross și că era singura mea moștenire.

Ne-am sărutat în minunata Capelă a Copiilor din Catedrala Națională și momentul acela a fost cel mai frumos din viața mea, de neuitat.

Da, vreau să fiu soția ta.

20

Trecuseră zece zile fără nicio altă crimă, rod al fanteziei, dar acum Geoffrey Shafer era cuprins din nou de irezistibila dorință și se lăsă dus de val.

Parcă plutea în înălțimi, ca un zmeu – se simțea surescitat, amețit, dedublat sau oricum ar fi poftit medicii să denumească starea lui. Luase deja Ativan, Librium, Valium și Depakote, dar medicamentele nu făcuseră decât să-i sporească agitația.

În seara aceea, pe la ora șase, el scoase Jaguarul negru din parcare de la nord a ambasadei și trecu pe lângă statuia imensă a lui Winston Churchill, cu mâna dreaptă ridicată, arătând V-ul Victoriei, iar în mâna stângă ținând emblematicul său trabuc.

Chitara lui Eric Clapton răsuna puternic din CD-player-ul mașinii. Shafer dădu volumul și mai tare, bătând cu palmele pe volan, simțind ritmul, *beat*, instinctul primar.

Shafer o luă pe Massachusetts Avenue, apoi opri la un bar. Intră grăbit și își luă trei cafele așa cum îi plăceau lui. Cafea neagră, ca inima lui, cu șase cuburi de zahăr. *Mmm, hmmm*. Ca de obicei, aproape că terminase prima cafea până să ajungă în fața casierului.

Imediat ce reveni în mașină, începu să soarbă din a doua ceașcă

de cafea, într-un ritm ceva mai lent. Înghiți niște Benadril și Nascan. Nu puteau să-i facă rău; nu puteau decât să-l ajute. Puse mâna pe zarurile sale cu douăzeci de fațete. Trebuia să joace în seara aceea.

Dacă îi cădea un doisprezece sau mai mult, s-ar duce direct acasă la Boo Cassidy pentru „una scurtă“, după care s-ar întoarce acasă, la familia sa îngrozitoare. Un număr între șapte și unsprezece ar fi reprezentat un dezastru total – direct acasă la Lucy și la copii. Un trei, un patru, un cinci sau un șase ar însemna că putea merge liniștit în ascunzătoarea lui pentru o seară neprevăzută, de teribilă aventură.

– Haide trei, patru, cinci. Haideți, copilași, haideți, veniți! Am nevoie în seara asta. Trebuie! Am nevoie!

Scutură zarurile cam vreo jumătate de minut. Lăsa suspansul să se prelungească, savurându-l. În cele din urmă aruncă zarurile pe scaunul de piele gri. La privi atent cum se rostogoleau.

Dumnezeule, avea un patru! Ce noroc! Creierul parcă îi ardea. Se putea juca în seara aceea. Zarurile hotărâseră; soarta decisese.

Formă emoționat un număr pe telefonul său celular.

– Lucy, spuse el, zâmbind iar. Mă bucur că te-am prins acasă, iubito... Da, ai ghicit, din prima încercare. Suntem prinși până peste cap aici. Poți să înțelegi așa ceva? Eu nu. Au impresia că sunt stăpânii mei și cred că pe jumătate au dreptate. Iar a intervenit treaba aia cu traficul de droguri. Vin când o să pot. Dar nu mă aștepta. Salutări copiilor. Vă sărut pe toți. Și mie, iubito. Și eu te iubesc. Ești cea mai bună și mai înțelegătoare nevastă.

Foarte bine jucat, gândi Shafer și răsuflă ușurat. Excelentă performanță dacă ținea cont de toate medicamentele pe care le luase. Întrerupsese legătura cu soția lui, cu ai cărei bani, proveniți de la familia ei, din păcate, cumpăraseră casa din oraș, se distrase în vacanțe, își cumpăraseră Jaguarul și, bineînțeles, și Range Roverul ei, acum în mare vogă.

Formă alt număr de telefon pe mobil.

– Cu doctor Cassidy. Îi auzi vocea aproape imediat. Știa că era

el. De obicei el o suna din mașină când se îndrepta spre ea. Le plăcea să se excite la telefon. Sexul prin telefon era preludiul.

— Iar mi-au făcut-o, se căină Shafer la telefon, dar acum zâmbea din nou, plăcându-i talentul lui melodramatic.

După o scurtă pauză se auzi:

— Vrei să spui că ne-au făcut-o, nu? Nu poți pleca nicicum? Nu e decât un nenorocit de post, și încă unul pe care îl urăști, Geoff.

— Știi doar că aș pleca dacă aș putea. Urăsc postul ăsta, îl *urăsc* în fiecare clipă. Iar acasă este și mai rău, Boo. Doamne, doar tu știi asta.

Shafer își închipui încruntătura și buzele subțiate ale lui Boo.

— Pari surescitat, Geoffrey. Chiar așa și ești? Ți-ai luat astăzi medicația?

— Hai, nu fi nesuferită! Bineînțeles că mi-am luat medicația. Sunt nervos. Sunt surescitat. Umblu pe tavan, de fapt. Te sun acum, între două ședințe nenorocite. La dracu', ce dor îmi e de tine, Boo. Aș vrea să fiu în tine, adânc. Aș vrea să te posed în toate felurile. La asta mă gândesc acum. Dumnezeuule, sunt cumplit de excitat, aici, în clădirea guvernamentală. Trebuie s-o liniștesc cu un băț. Așa facem noi, englezii, în astfel de cazuri.

Femeia râse, iar el aproape că se răzgândi să se mai ia de ea.

— Du-te la treabă. Eu sunt acasă dacă termini devreme, spuse ea. O să mă aranjez și eu puțin.

— Te iubesc, Boo. Ești drăguță cu mine.

— Da, și eu ar trebui să mă bat cu nuiaua.

Shafer închise și rulă întins spre ascunzătoarea din Eckington. Parcă Jaguarul lângă taxiul roșu cu albastru din garaj și se repezi sus, în casă, ca să se schimbe pentru joc. Doamne, ce mult îi mai plăcea viața lui secretă, frumoase erau nopțile lui, petrecute departe de tot și de toți, pe care el îi ura profund.

Acum se cam hazarda, dar nu-i păsa.

21

Shafer era pregătit să petreacă noaptea în oraș. Jocul începuse. Putea să se întâmple orice în seara aceea. Sesiză totuși că era îngândurat și înclinat spre introspecție. Putea trece de la o stare de surescitare la una depresivă cât ai clipi din ochi.

Se vedea pe sine, ca într-un vis. Fusesse agent englez, dar acum, când încetase războiul rece, nu prea i se mai foloseau talentele. Doar prin influența tatălui lui Lucy își mai păstrase această slujbă. Duncan Cousins fusesse general de armată și acum era președintele unui mare conglomerat specializat în vânzarea de detergenți, săpunuri și parfumuri. Îi plăcea să-i spună ginerelui său „Colonelul”, opunându-se „aspirației acestuia spre mediocritate”. Îi mai plăcea generalului să vorbească și despre strălucitele succese ale celor doi frați ai lui Shafer, care câștigaseră, ambii, milioane de dolari în afaceri.

Shafer coborî cu picioarele pe pământ. În ultimul timp obișnuia să cam cadă pe gânduri, mai evident sau mai vag, precum un aparat de radio cu o conexiune nesigură. Trase adânc aer în piept ca să se liniștească, apoi scoase taxiul din garaj. După câteva clipe intră pe Rhode Island Avenue. Începuse din nou să plouă; era o ceață ușoară care transforma luminile de întâlnire într-o imagine voalată, impresionistă.

Trase pe dreapta și se opri să ia un pasager negru, înalt și subțire. Arăta ca un traficant de droguri de care Shafer nu avea nevoie. Poate doar ca să-l împuște pe nenorocit, apoi să abandoneze cadavrul. Părea o idee bună pentru seara aceea. Un amărât de traficant de droguri căruia nimeni nu i-ar simți lipsa.

— La aeroport, rosti omul cu un aer important, urcându-se în taxi.

Nenorocitul mai era și nesimțit pe deasupra și se scutura de stropii de ploaie pe banchetă. Apoi bărbatul închise portiera și

începu imediat să vorbească la telefonul celular.

Shafer nu avea să ajungă la aeroport la fel cum nici acest prim client al lui din seara aceea. Trase cu urechea la convorbirea telefonică. Vocea bărbatului era afectată și surprinzător de cultivată.

— Cred că o să prind cursa de ora nouă, Leonard. Este compania Delta, nu? Am luat un taxi, slavă Domnului. Mai toate taxiurile nu vor să oprească aici, în zona unde locuiește săraca mama, în Northeast. Și a apărut taxiul ăsta țigănesc, albastru cu roșu și, mulțumesc lui Dumnezeu, ăsta a oprit.

Sfinte Doamne, fusese identificat. Shafer înjură că nu avusese noroc. Dar ăsta era jocul: șanse mari, ghinioane nenorocite. Va trebui să facă tot drumul până la Aeroportul Național. Dacă omul ar dispărea, s-ar face legătura cu un taxi albastru cu roșu, „un taxi țigănesc nenorocit“.

Shafer apăsă pe accelerator și prinse viteză spre aeroport. Drumul era foarte aglomerat chiar la ora aceea de seară.

Shafer înjură printre dinți. Ploaia cădea greu, punctată de fulgere și tunete.

Încercă să-și controleze furia, din ce în ce mai accentuată, ca și proasta dispoziție. Îi luă douăzeci de minute ca să ajungă la terminal și să lase pasagerul acolo. Îi venise deja o altă idee și avea o altă dispoziție. Era din nou într-o stare de euforie.

Poate că n-ar fi rău, la urma urmei, să-i facă o vizită psihiatrei Cassady. Mai avea nevoie de pastile, mai ales de Litiu. Parcă era o plimbare de carnaval în seara aceea – încolo și înapoi. Dorea să ducă lucrurile la extrem. Parcă era înnebunit. Își pierduse complet controlul.

Se putea întâmpla orice atunci când era într-o astfel de stare. Asta era problema. Trase cu taxiul la coadă pentru a lua un alt pasager înapoi, în districtul Columbia.

Cu cât înainta, tunetele erau din ce în ce mai puternice. Fulgerele se vedeau deasupra aeroportului. Parcă își și imagina deja eventualele viitoare victime la adăpostul unei perdele de ploaie. Cu

siguranță că zborurile fuseseră întârziate și anulate. Savura acest suspans, această melodramă ieftină. Victima zilei putea fi oricine, începând cu un director de corporație și terminând cu vreo secretară grăbită, sau chiar o întregă familie care se întorcea dintr-o vacanță la Disney World.

Se uită de mai multe ori la coada formată din victime potențiale cu cât el înainta mai mult. Aproape că ajunsese la rând. Mai erau două taxiuri în fața lui. Vedea șirul cu coada ochiului. În cele din urmă trebui să arunce o privire rapidă.

Era un bărbat înalt.

Se mai uită o dată, nu se putea abține.

Era un bărbat alb, un om de afaceri care coborî de pe trotuar și urcă în taxi. Omul înjură printre dinți, supărat pe ploaie.

Shafer îl privi atent. Era american, de vreo treizeci și ceva de ani, plin de el. Vreun analist de investiții sau poate un bancher – ceva de genul ăsta.

— Putem pleca oricând ai chef, spuse bărbatul.

— Scuzați-mă puțin, răspunse Shafer și zâmbi servil în oglinda retrovizoare.

Aruncă zarurile pe scaunul din față: șase! Inima îi bătea ca un ciocan.

Șase însemna *trecere imediată la acțiune*. Dar el se mai afla încă în incinta aeroportului. Era o coadă groasă de mașini, și polițai, și peste tot străluceau lumini. Era prea periculos chiar și pentru el.

Însă zarurile hotărâseră. Nu avea de ales. Jocul era în toi.

O mare de lumini roșii de poziție îi străluceau în față. Peste tot erau numai mașini. Cum să facă? Trebuia să-l omoare pe nenorocit chiar acolo, la aeroport.

Se strecură până la cel mai apropiat loc de parcare. Nu era bine. Rulă rapid pe o bandă îngustă. Un alt fulger deasupra; fulgerul era nimic pe lângă nebunia și haosul clipei.

— Unde dracu' te duci? îi strigă omul de afaceri. Plesni cu mâna peste scaunul din față. Tâmpitule, nu ăsta e drumul!

Shafer îl săgetă cu privirea prin oglinda retrovizoare. Îl ura pentru că-l făcuse tâmpit. Și, pe deasupra, nefericitul îi mai amintea și de frații săi.

— Eu nu merg nicăieri, îi strigă și el. Dar tu o să te duci direct dracului, imediat!

Omul de afaceri bâigui:

— Ce ai spus? Ce ai îndrăznit să spui?

Shafer apăsă pe trăgaciul revolverului său Smith & Wesson, de 9 milimetri, sperând să nu-l fi auzit nimeni, printre tunete și claxoane.

Era lac de transpirație și se temea să nu înceapă să curgă machiajul de pe fața lui vopsită cu negru. Se aștepta să fie oprit din clipă în clipă. Se aștepta ca polițiștii să înconjoare taxiul. Toată bancheta din spate era plină de sânge, și la fel și geamul. Omul de afaceri era înghesuit în colț de parcă ar fi dormit. Shafer nu-și dădea seama pe unde ar fi putut să iasă glonțul în mașină.

Reuși să scape din aeroport înainte de a înnebuni de tot. Circulă apoi atent până la Benning Heights, în Southeast. Nu putea risca să fie oprit pentru exces de viteză. Dar era înnebunit, nu mai era sigur că face ceea ce trebuie.

Se opri pe o străduță lăturalnică, examinează cadavrul și îl dezbracă. Se hotărâse să îl arunce într-un loc descoperit. Se străduia să nu fie previzibil.

Apoi plecă în viteză de la locul cu pricina și se îndreptă spre casă.

Nu lăsase niciun act asupra victimei. Numai cadavrul.

O mică surpriză: un *bărbat* neidentificat.

22

Am ajuns acasă de la Christine la ora două și jumătate dimineața, cu un sentiment de fericire, cu cel mai puternic sentiment de fericire pe care îl încercasem de ani de zile. Mă tot gândeam să o trezesc pe

Nana și pe copii ca să le dau vestea. Doream să le văd surpriza pe fețe. Aș fi vrut să o fi adus și pe Christine cu mine, ca să putem sărbători împreună evenimentul.

Telefonul sună la numai câteva clipe după ce intrasem în casă. *A, nu, am gândit, nu și în seara asta. Telefoanele de la ora 2:30 dimineața nu aduc nimic bun.*

Am ridicat receptorul în camera de zi și am auzit glasul lui Sampson:

— Dulceață, șopti el.

— Mai lasă-mă în pace, am răspuns eu. Sună-mă mâine dimineață. În noaptea asta nu sunt de găsit.

— Într-adevăr, nu ești de găsit în noaptea asta. Du-te în Alabama Avenue, la trei străzi spre est de Parcul Dupont. A fost găsit acolo, în rigolă, un bărbat gol și mort. Tipul este alb și nu are niciun fel de act asupra lui.

În primul rând, dis-de-dimineață, trebuie să le spun Nanei și copiilor despre Christine și cu mine. Locul despre care era vorba se afla la o distanță de zece minute de mers cu mașina peste râul Anacostia. Sampson mă aștepta la un colț de stradă. Ca de altfel și necunoscutul asasinat.

Și o mulțime agitată și răuvoitoare. Un cadavru de bărbat alb abandonat în cartierul acela stârnise multă curiozitate, de parcă vedeau un cerb lopătar plimbându-se agale pe Alabama Avenue.

— Prietenoasa fantomă Casper a fost scoasă din uz.

Un cerșetor ne aruncă o monedă de 25 de cenți, în timp ce Sampson și cu mine pășeam pe sub banda din plastic galben care înconjură zona unde fusese găsit cadavru.

Se zăreau o mulțime de clădiri din cărămidă, prăduite, care parcă strigau numele celor pierduți, uitați, ale oamenilor de nimic.

După ploaie, pe la colțurile străzilor din zona asta erau mereu bălți fiindcă nimeni nu se grăbea să curețe canalele de scurgere. Am îngenuncheat lângă cadavru dezbrăcat, contorsionat, care fusese aruncat și care zăcea, parțial, într-o baltă. Nu existau urme de

anvelopă pe zona udă. Mă întrebam dacă ucigașul se gândise la acest aspect.

Încercam să fac, mental, observații. Nu era nevoie să le pun pe hârtie; oricum mi-aș fi amintit totul cu lux de amănunte. Bărbatul avea unghiile de la mâini și de la picioare îngrijite. Nu avea urme de lovituri pe mâini sau pe picioare. Nu era desfigurat, cu excepția răniilor produse de glonțul care îi distrusese partea stângă a craniului.

Corpul era foarte bine bronzat, cu excepția locului unde se vedea urma costumului de baie. Pe arătătorul de la mâna stângă avea o urmă subțire, ușoară, unde probabil că purtase o verighetă care acum lipsea.

Și nu avea niciun act de identitate – ca și femeile omorâte și abandonate.

Moartea fusese cauzată, evident, de o singură împușcătură, mortală, în cap. Alabama Avenue reprezenta o primă scenă a crimei – unde fusese găsit cadavrul dar eu bănuiam și o altă scenă a crimei, unde omul fusese, de fapt, omorât.

— Ce zici? se lăsă pe vine Sampson aproape de mine. I-am auzit genunchii scârțâind. Puiul ăsta de cățea de asasin este obsedat de ceva.

— Este de-a dreptul ciudat că a ajuns până aici, în Benning Heights. Nu știu dacă are vreo legătură cu femeile acelea. Dar, dacă are vreo legătură, atunci ucigașul s-a grăbit să ne lase un indiciu. Pe aici cadavrele sunt de obicei aruncate în parcul Fort Dupont. Devine din ce în ce mai ciudat. Ai dreptate, cred că este foarte supărat pe oameni.

În minte mi se adunau repede notițe luate de la locul faptei, plus obișnuitele întrebări pe care și le pune un detectiv criminalist. De ce a lăsat cadavrul într-o rigolă? De ce nu într-o clădire abandonată? De ce în Benning Heights? Oare asasinul era negru? Eu înclinam să cred acest lucru, dar foarte rar asasinii în serie sunt negri.

Sergentul de la brigada de inspectare a locului crimei se apropie repede de noi.

— Ce doriți să facem, domnule detectiv?

Am întors privirea spre cadavrul alb.

— Să-l filmați, să-l fotografiați, să-i faceți o schiță, i-am răspuns.

— Să luăm și mostre de gunoi de pe trotuar și din rigolă?

— Luați tot ce trebuie. Chiar și apă clocită.

Sergentul se încruntă.

— Tot? Toată mizeria asta? De ce?

Alabama Avenue se află pe dealuri și de acolo se putea vedea, în depărtare, clădirea Capitolului, puternic luminată. Părea o clădire celestă, ireală, semănând poate cu raiul. Și m-a făcut să mă gândesc la cei bogați din Washington și la cei săraci.

— Ia tot. Știu că e greu, am răspuns.

23

Detectivul Patsy Hampton ajunsese pe la ora 2:15 la oribila scenă a asasinatului. O sunase acasă secretara șefului în legătură cu o crimă neobișnuită pe Benning Heights și care putea avea o conexiune cu femeile asasinate și neidentificate. Crima asta era diferită, oarecum, dar avea și prea multe asemănări ca ea să o ignore.

Îl urmărise pe Alex Cross lucrând la locul crimei. Era impresionată de faptul că el sosise acolo la o oră atât de imposibilă. Era curioasă să vadă ce făcea el, de mult era curioasă. Hampton îl cunoștea pe Cross din auzite și îi urmărise câteva cazuri. Lucrase chiar câteva săptămâni la tragica răpire a lui Maggie Rose Dunne și a lui Michael Goldberg.

Până în clipa aceea, avusese păreri contradictorii despre el. Bărbatul avea personalitate și era mai mult decât arătos. Era înalt și bine făcut. Ea sesizase că Alex Cross se bucura de un respect deosebit pentru că era psiholog în criminalistică. Își făcuse bine

lecțiile în legătură cu Alex Cross.

Hampton înțelegea că primise ordinul de a-l demasca pe Cross, de a-l învinge și de a-l nimici. Știa că era o încercare dificilă, dar mai știa că trebuia să facă acest lucru; și ea nu dădea greș cu nimic, niciodată.

Examinase deja locul faptei. Rămăsese acolo doar fiindcă Alex Cross și John Sampson apăruseră mai târziu.

Femeia continuă să îl studieze pe Cross, urmărindu-l cum parcurge locul de mai multe ori. Era mare de stat, ca și partenerul său, care avea cel puțin doi metri. Cross avea peste un metru nouăzeci și cântărea, poate, nouăzeci de kilograme. Arăta mai tânăr decât cei patruzeci și unu de ani ai săi. Părea respectat de toți polițiștii aflați acolo. Cross strânsese câteva mâini, îi bătuse prietenește pe umeri pe câțiva și, din când în când, mai zâmbise cuiva.

Hampton socotea că așa era el. Cu toții se purtau asemănător acum, mai ales la Washington. Dar Cross avea, evident, carismă.

La dracu', și ea avea felul ei de a fi. Dorea să pară inofensivă și „feminină“, iar apoi să acționeze contrar așteptărilor bărbaților, adică în forță. De obicei îi lua prin surprindere. Pe măsură ce avansase în departament pe scara ierarhică, bărbații aflaseră că ea putea fi și dură. Surprize, surprize. Lucra mult peste program, comparativ cu ceilalți, era cu mult mai dură decât bărbații și nu era prietenă cu alți polițiști.

Dar făcuse o mare greșală. Intrase în mașina unui suspect fără mandat și fusese văzută de un alt detectiv, un bărbat invidios. Astfel o prinsese în plasă Pittman și acum nu-i mai dădea drumul.

La vreo trei fără un sfert ajunse înapoi acasă. Trebuia să facă o baie. Avea deja părerile ei despre bărbatul mort de pe stradă. Fără îndoială că îl va învinge pe Cross.

PARTEA A DOUA

MOARTEA CĂLĂREȘTE PE UN CAL

BĂLAN

24

George Bayer era, dintre Cei Patru Călăreți, „Foametea“. El juca de șapte ani acest joc al fanteziei și îi plăcea. Cel puțin îi plăcuse până de curând, când Geoffrey Shafer începuse să o cam ia razna.

„Foametea“ era, din punct de vedere fizic, o persoană neimpozantă, cam de un metru șaptezeci înălțime și vreo optzeci și cinci de kilograme. Era burtos, cu chelie, purta ochelari cu rame metalice, dar în același timp era conștient de faptul că figura lui nu era prea impresionantă și se obișnuise să nu aibă de-a face cu aceia care l-ar fi disprețuit. Cum era, de exemplu, Geoffrey Shafer.

Citise un dosar de patruzeci de pagini despre Shafer în timpul călătoriei cu avionul din Asia până la Washington. Iar dosarul îi spusese totul despre Shafer, ca și despre personajul pe care îl întruchipa el – „Moartea“. La Aeroportul Dulles, George închirie un Ford albastru închis sub un nume fals. Rămase în continuare îngândurat pe tot drumul de treizeci de minute până în oraș.

Dar era și neliniștit: era speriat pentru toți călăreții și în special pentru el, fiindcă el era acela care urma să dea ochii cu Shafer. Îl îngrijora mai ales faptul că Shafer ar fi putut să se enerveze foarte rău și să se dezlănțuie împotriva lor.

George Bayer lucrase la MI6 și îl cunoscuse pe Shafer din punct de vedere profesional. El venise acum la Washington în primul rând ca să îl verifice pe Shafer. Ceilalți jucători bănuiau că Geoffrey sărise peste cal, că nu mai respecta regulile jocului și că devenise un mare pericol pentru ei. Dat fiind că Bayer locuise cândva la Washington și cunoștea orașul, a fost nevoit să facă el drumul până acolo.

Bayer nu dorea să fie văzut la Ambasada Britanică de pe

Massachusetts Avenue, dar contactase câțiva prieteni în care avea deplină încredere că nu vor vorbi. Veștile despre Shafer erau proaste, exact așa cum bănuise el. Deși căsătorit, acesta se întâlnea și cu alte femei și nu fusese deloc discret. Există o femeie-psiholog, pe deasupra și terapeut în domeniul sexual, unde Shafer fusese văzut mergând de câteva ori pe săptămână, adeseori chiar în timpul orelor de serviciu. Se zvonea că obișnuia să bea din gros și că era posibil să se și drogheze. Bayer bănuia că omul lui se droga. El și cu Shafer fuseseră prieteni și consumaseră ceva droguri împreună pe când lucrau în Filipine și Thailanda. Desigur că pe vremea aceea erau mai tineri și mult mai nebunatici decât acum – cel puțin în ceea ce îl privea pe Bayer, acest lucru era adevărat.

Poliția depusese recent o plângere la ambasadă în legătură cu un incident cauzat de excesul de viteză la volan. Probabil că Shafer era drogat atunci. Serviciile aduse de el ambasadei erau mult reduse și ar fi fost deja de multă vreme dat afară sau trimis înapoi, în Anglia, dacă în favoarea lui nu ar fi intervenit socrul său, generalul Duncan Cousins. Cum își mai distrusese Shafer viața!

Dar nu ăsta este tot necazul, Geoffrey, nu? se gândea George Bayer în timp ce mergea spre zona din nord-estul Washingtonului, denumită ECKINGTON PLACE. *Mai e ceva, nu, băiatule? Și este mult mai grav decât cred cei de la ambasadă. Poate că ăsta ar fi cel mai groaznic scandal din toată istoria serviciului de securitate, iar tu ești chiar în miezul lui. Da, bineînțeles, ca și mine de altfel.*

Bayer încuie portierele mașinii când fu nevoit să oprească la culoarea roșie a unui semafor. Zona i se părea extrem de suspectă, ca de altfel întreg Washingtonul la ora actuală. Ce țară nebună și nesigură devenise America! Ce refugiu perfect pentru unul ca Shafer!

„Foametea“ observă atent aspectul străzilor în timp ce continua să ruleze prin acel cartier de nevoiași. Nu se putea compara cu Londra. Șir după șir de case din cărămidă, cu grădină, multe dintre ele într-o stare jalnică. Nu există o decădere urbană mai mare decât

apatia urbană.

Văzu cuibușorul lui Shafer chiar în fața lui și trase lângă bordură. Cunoștea amplasamentul ascunzătorii lui din poveștile detaliate transmise de Shafer colegilor săi de joc. Știa precis adresa. Acum mai avea nevoie să afle încă un lucru: crimele pe care pretinsese că le-a comis erau ele imagine sau Shafer le înfăptuise cu adevărat? Era el cumva în realitate un asasin cu sânge rece care opera aici, în Washington?

Bayer se apropie de ușa garajului. Îi trebui numai o clipă să desfacă încuietura și să pătrundă înăuntru.

Auzise atâtea despre „Mașina Coșmarului“, taxiul albastru cu roșu pe care Shafer îl folosea atunci când comitea crimele. Acum se uita la el. Taxiul era real. Acum aflase adevărul.

George Bayer clătină din cap. Shafer îi omorâse cu adevărat pe toți acei oameni. Acum nu mai era vorba de un simplu joc.

25

Bayer urcă în apartamentul secret al lui Shafer. Își simțea mâinile și picioarele ca de plumb și îl dureau puțin pieptul, iar pe ochi parcă avea o ceață. Trase jaluzelele prăfuite și începu să se uite în jur.

Shafer se lăudase de mai multe ori pe timpul jocului cu garajul și cu taxiul său. Se lăudase și cu existența hogeagului său și se jurase față de ceilalți jucători că toate erau reale și nu doar rodul imaginației lui. Geoffrey îi invitase deschis să îi viziteze ascunzătoarea pentru a vedea cu ochii lor și a se convinge. Iată de ce se afla Bayer acum la Washington.

Da, Geoffrey, ascunzătoarea ta există cu adevărat, fu el de acord. Ești un asasin cu inimă de piatră. Nu ai mințit cu nimic, nu-i așa?

La ora zece în aceeași seară, Bayer scoase taxiul lui Shafer din garaj. Cheile erau la îndemână, ca o provocare. Era oare chiar o

veritabilă provocare? Își imaginează că urma să trăiască o experiență de o seară, ca și Shafer. După spusele lui Geoffrey, jumătate din bucurie era preludiul – să vezi ce posibilități ai, să întâlnești jocul în întregul lui înainte de a trece la acțiune.

De la zece și până la unsprezece și jumătate, Bayer explorează străzile Washingtonului, dar nu luă niciun client. Păstrase semnalizarea pe „taxi ocupat”. *Ce joc, se tot gândea Bayer în timp ce mergea cu mașina. Așa face Geoffrey? Așa se simte el atunci când se strecoară prin oraș?*

Bayer fu trezit brusc din reverie. În fața lui, în mijlocul drumului, un vagabond bătrân, cu o pălărie turtită pe cap, care împingea o ladă pe roți plină de cutii goale de conserve și alte deșeuri reciclabile. Părea că nu-i pasă dacă e lovit sau nu, însă Bayer puse o frână bruscă. Și se gândi la Shafer. Linia dintre viață și moarte nu se mai distinge pentru Geoffrey, nu-i așa?

Bayer o porni mai departe, atent. Trecu pe lângă o biserică. Slujba se încheiase și mulțimea pleca.

Bayer opri mașina pentru a lua o negresă frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albastră și cu pantofi cu tocuri de înălțime adecvată. Trebuia să afle ce simțea Shafer, „Moartea”. Nu putea rezista tentației.

– Mulțumesc foarte mult, spuse femeia și se strecură pe bancheta din spate a taxiului.

Părea o femeie bine, respectabilă. Se uită la ea pe furiș prin oglinda retrovizoare. Nu prea avea săni. Avea totuși o față frumoasă. Și picioare negre, strânse în ciorapi diafani. Bayer încercă să-și închipuie ce ar fi făcut Shafer în situația aceea, dar nu reuși.

Shafer se lăudase că el obișnuia să omoare oameni în cartierele cele mai sărace ale Washingtonului, dat fiind că, oricum, nimănui nu-i păsa de ei. Iar Bayer bănuia că omul spusese adevărul. Știa câte ceva despre Shafer încă de când se aflau în Thailanda și în Filipine. Îi cunoștea până și cele mai ascunse, mai întunecate secrete.

Bayer o duse pe negresa frumoasă și politicoasă până acasă la ea

și rămase amuzat de faptul că aceasta îi dădu un bacșiș de șaiszeci de cenți pentru o călătorie de patru dolari.

Cincisprezece la sută din sumă. Luă banii și îi mulțumi respectuos.

— Un taximetrist englez, spuse ea. Ce neobișnuit. Bună seara.

Bayer continuă să meargă cu mașina până la două și jumătate dimineața. Savura peisajul, juca jocul acela amețitor. Apoi a trebuit să oprească din nou. Două tinere se uitau după un taxi la colțul străzii. Zona era numită Shawn și, după diverse semne, se afla foarte aproape Howard University.

Fetele erau subțirele, arătau minunat pe tocurile acelea înalte și erau îmbrăcate cu haine care străluceau în întuneric. Una din ele purta o fustă minusculă, pe sub care îi putu întrezări chiloțeei negri sau bleumarin pe când oprea mașina ca să le ia. *Probabil că sunt prostituate – prada favorită a lui Shafer*, gândi Bayer.

A doua era chiar și mai drăguță și mai sexy decât prima. Era încălțată cu o pereche de sandale albe, decoltate, cu tocuri foarte groase, și purta niște pantaloni mulați albi și o bustieră micuță dintr-un material albastru de camuflaj.

— Unde mergem? le întrebă Bayer pe când ele se repezeau vesele spre taxi.

Răspunse fata în fustiță microscopică:

— În Princeton Place. Adică Petworth, dragule. Pe urmă tu pleci, spuse ea. Dădu capul pe spate și scoase un râset provocator.

Bayer chicoti în sinea lui. Începuse să se angreneze în joc.

Fetele urcară în taxi, iar Bayer nu putu să reziste și să nu se uite la ele prin oglinda retrovizoare. Vulpița în microfustă îl surprinse privindu-le. Iar el se simți ca un școlar. De parcă ar fi fost beat, nu își mai putea lua ochii de la ea.

Fata îi arătă degajată degetul mijlociu îndreptat vertical în sus. Dar el continua să le privească. Nu se mai sătura privindu-le. *Așadar, așa se simte Shafer. Acesta este jocul jocurilor.*

Bayer nu reușea să-și dezlipească ochii de la fete. Inima îi bătea

nebunește. Microfusta avea și o bustieră foarte strânsă. Unghiile ei lungi erau vopsite în culori de mango și kiwi. Purta la brâu un pager. Și probabil că avea și o armă în geantă.

Cealaltă față zâmbi timid în direcția lui. Părea mai inocentă. Era ea oare? Un pandantiv pe care scria FETIȚA se zbătea între sânii ei tineri.

Dacă mergeau în Petworth însemna că ieșeau la agățat. Erau tinere și dulci; aveau, poate, șaisprezece, șaptesprezece ani. Bayer se și văzu făcând sex cu ele, iar imaginea începu să-i copleșească închipuirea. Știa bine că ar fi trebuit să fie mai prudent. Putea să-și piardă autocontrolul. El doar juca jocul lui Shafer, nu? Și îi plăcea al naibii.

— Am o propunere pentru voi, spuse el microfusteii.

— Bine, dragule, acceptă ea. O sută pentru fiecare. Plus călătoria la Petworth. Asta e propunerea mea pentru tine.

26

Lui Shafer îi plăcea să știe pe unde călătoreau ceilalți jucători și, mai ales, dacă ar fi venit la Washington. Avusese multă bătaie de cap ca să intre în computerele lor pentru a afla unde se află ei în orice moment. „Foametea” cumpărase recent bilete de avion și acum se afla la Washington. Oare de ce?

Nu era prea greu să-l urmărească pe George Bayer o dată intrat în oraș. Shafer încă se mai pricepea la așa ceva; avea experiență în detectare și supraveghere încă din anii petrecuți în serviciul secret.

Era dezamăgit de faptul că „Foametea” hotărâse să dea buzna în fanteziile lui. O asemenea intervenție putea avea loc din când în când în acest joc, dar așa ceva nu se întâmpla decât arareori. Și, oricum, ambii jucători trebuia să cadă de acord dinainte asupra acestui lucru. „Foametea” încălca evident toate regulile. Ce știa el

sau ce credea el, la urma urmei, că știe?

Apoi Bayer l-a surprins pur și simplu. Nu numai că îi vizitase hogeagul, dar îi mai luase și taxiul. Oare ce dracu' voia el de fapt? Shafer era complet derutat.

Puțin după ora două dimineața, Shafer urmărea cum taxiul lui țigănesc duce două fete în Shaw. Îl imita el oare? Îi întindea cumva vreo capcană? Sau se întâmpla altceva?

Bayer le duse pe fete în strada S, nu departe de locul de unde le luase. Acesta le urmă pe fete pe scara întunecată a unei case vechi, cafenii, apoi dispărură cu toții înăuntru.

Bayer avea un hanorac albastru pe brațul drept, iar Shafer bănuia că pe dedesubt se afla un pistol. Dumnezeule! Le luase pe amândouă. Putea fi văzut de oricine de pe stradă. Taxiul putea și el să fie remarcat.

Shafer opri mașina pe stradă. Aștepta și urmărea. Nu-i plăcea deloc să se afle în această parte a cartierului, mai ales fără a fi deghizat și încă instalat la volanul unui Jaguar. Mai erau în zonă câteva case vechi, tot cafenii și vreo două șandramale acoperite cu graffiti. Nimeni nu se afla pe stradă.

Văzu o luminiță palidă aprinzându-se sus și își închipui că acolo se dusesse Bayer cu fetele. Probabil că acela era apartamentul lor.

Shafer supraveghe casa de la ora două până înspre ora patru. Nu-și dezlipise ochii de la ea. Și, în timp ce aștepta, făcuse zeci de scenarii cu privire la motivul pentru care venise „Foametea” până aici. Se întreba dacă nu cumva și ceilalți erau la Washington. Sau poate că „Foametea” acționa de unul singur? Juca el oare „Cei Patru Călăreți” acum?

Shafer aștepta de mult ca Bayer să iasă din casă. Dar el întârzia să apară și Shafer devenise din ce în ce mai nerăbdător, și îngrijorat, și supărat. Nu mai avea stare. Respira greu. Își imagina lucruri paranoice, scârboase în legătură cu ceea ce putea face Bayer acolo. Le omorâse pe cele două fete? Le-a luat actele? Era o capcană? Așa credea el. Ce altceva putea fi?

Iar George Bayer nu mai ieșea odată.

Shafer nu mai putu rezista. Coborî din mașină. Rămase acolo, în stradă, uitându-se la ferestrele apartamentului. Se întreba dacă nu cumva este și el urmărit. Simțea că este o capcană și se întreba cum ar putea scăpa.

Dumnezeule, unde este Bayer? La ce joc s-a pretat „Foametea“? Mai exista oare și vreo altă ieșire, de serviciu, din casă? Iar dacă exista, de ce naiba lăsase el taxiul acolo? Ca probă? Probă! La dracu’!

Dar chiar în clipa aceea, îl zări pe Bayer ieșind din clădire în cele din urmă. Bărbatul traversă repede strada S, se urcă în taxi și plecă.

Shafer hotărî să urce. Parcurse în mare grabă drumul până la intrare și văzu că ușa nu era încuiată. Urcă rapid scara în spirală. Avea o lanternă în mână și o aprinse. Revolverul îl ținea în cealaltă mână.

Shafer urcă până la etajul 4. Își dădu seama imediat care era apartamentul. Un poster de reclamă la albumul „Ce e la 411?” al lui Mary J. Blige se afla pe ușa zgâriată și crăpată din dreapta. Acolo locuiau fetele, fără îndoială.

Apăsă pe clanță și ușa se deschise ușor. O împinse cu grijă și băgă mai întâi arma înăuntru, pregătită.

Una din fete tocmai ieșea din baie cu un prosop negru înfășurat pe cap și fără nimic altceva în rest. Era drăguță foc cu sânii ei micuți. Doamne, probabil că „Foametea” a și plătit pentru asta. Ce prost! Ce fraier!

— Tu cine dracu’ mai ești? Ce faci aici? țipă fata înfuriată.

— Eu sunt „Moartea”, rânji el, apoi adăugă: Mă aflu aici pentru tine și pentru frumoasa ta prietenă.

27

Ajunsesem acasă, venind de la locul unde fusese descoperit

cadavrul bărbatului neidentificat puțin după ora trei și jumătate dimineața. M-am culcat, nu înainte de a-mi pune deșteptătorul să mă scoale la 6:30. Am izbutit să mă trezesc înainte să plece copiii la școală.

— Cineva s-a întors aseară acasă foarte, foarte, foarte târziu.

Jannie începuse să mă tachineze încă înainte ca eu să ajung măcar să cobor până în bucătărie. Am continuat să cobor și am găsit-o pe ea și pe Damon luând micul dejun împreună cu Nana.

— Cu siguranță că cineva arată de parcă s-ar fi culcat târziu aseară, spuse Nana de la locul ei obișnuit.

— Iar cineva vrea să mănânce bătaie, am replicat eu ca să-i potolesc. Așa, am ceva important să vă spun înainte să plecați la școală.

— Noi suntem cumiți. Suntem întotdeauna atenți la ore, chiar dacă ne plictisește profesoara. Și dăm o lovitură de stânga dacă iese cu bătaie în curte, zise Janme făcând cu ochiul ștregărește.

Am dat ochii peste cap.

— Voiam să vă spun, am reluat eu, să vă purtați deosebit de frumos cu domnișoara Johnson începând de astăzi. Aseară, Christine mi-a spus că se căsătorește cu mine. Și eu cred că asta înseamnă că ea se căsătorește cu noi toți.

În clipa următoare, toți cei aflați în bucătărie se îmbrățișau și țipau de bucurie. Copiii m-au umplut de ciocolată cu lapte și de grăsime de slănină din cap până-n picioare. Iar Nana părea mai fericită decât o văzusem eu vreodată. Cât despre mine, eram la fel de fericit. Poate chiar mai fericit decât ei.

Până la urmă am ajuns și eu la serviciu în dimineața aceea. Mai descoperisem câteva lucruri despre bărbatul neidentificat asasinat, iar marți de dimineață, la prima oră, am aflat că bărbatul al cărui cadavru fusese aruncat pe Alabama Avenue era un analist în cercetare în vârstă de 34 de ani, pe nume Franklin Odenkirk. Omul lucrase la Biblioteca Congresului American, în departamentul de cercetare.

Nu am făcut publică vestea pentru presă, dar am informat biroul șefului Pittman de îndată ce am aflat-o. Oricum, Pittman tot ar fi aflat.

Din clipa în care am descoperit numele victimei, informațiile s-au adunat repede și, ca de obicei, totul era trist. Odenkirk era căsătorit și avea trei copii mici. Se întorsese cu un zbor târziu de la New York, unde fusese la o consfătuire la Institutul Rockefeller. Avionul aterizase la timp, iar el debarcase la Aeroportul Național pe la zece. Ce se întâmplase cu el după aceea era un mister.

În restul săptămânii m-am ocupat de acest caz de crimă. Am fost la Biblioteca Congresului și la cea mai recentă clădire, „James Madison“, de pe Independence Avenue. Am stat de vorbă cu vreo doisprezece colegi de-ai lui Frank Odenkirk.

Oamenii au fost politicoși și cooperanți, și mi-au repetat întruna că Odenkirk, deși uneori îngâmfat, era în general plăcut de colegi. Nu se cunoștea că ar fi luat droguri sau că ar fi obișnuit să bea prea mult, și nici că ar fi jucat jocuri de noroc. Îi era fidel soției. Cât lucrase acolo, Odenkirk nu fusese implicat în nicio ceartă mai serioasă.

Lucrase la departamentul de educație și bunăstare publică și petrecuse zile întregi în faimoasa bibliotecă. Evident, nu exista niciun mobil pentru asasinarea lui, lucru de care mă și temeam. Crima era asemănătoare cu cele asupra femeilor neidentificate de până atunci, dar bineînțeles că șeful nostru nici nu voia să audă de așa ceva. Pentru el nu exista niciun asasin în serie. De ce? Pentru că el nu dorea să trimită zeci de detectivi în Southeast și să înceapă o anchetă mare având ca punct de plecare intuițiile mele. L-am auzit chiar pe Pittman spunând în glumă că Southeast nu face parte din orașul lui.

Înainte de a pleca din clădirea „Madison“ a trebuit să mă opresc și să mai vizitez o dată sala principală de lectură. Era de curând redată în folosință, iar eu nu mai fusesem pe acolo încă de dinainte de a fi renovată.

M-am așezat la o masă de lectură și am privit la uluitorul dom de deasupra mea. De jur-împrejurul încăperii erau vitralii cu reprezentări ale emblemelor a patruzeci și opt de state, împreună cu statuile din bronz ale unor personalități celebre ca Michelangelo, Platon, Shakespeare, Edward Gibbon și Homer. Mi-l închipuiam pe sărmanul Frank Odenkirk lucrând acolo și asta mă incita. Pentru ce oare fusese el omorât? Tot Nevăstuica să fi fost de vină?

Moartea lui a constituit un șoc pentru toți cei care lucraseră cu el, iar vreo două colegi au făcut chiar crize de nervi în timp ce discutau cu mine despre crimă.

Nu prea mă încânta faptul că eram nevoit să vorbesc cu doamna Odenkirk, dar până la urmă m-am dus cu mașina la Forest Heights într-o după-amiază târzie de vineri. Chris Odenkirk era acasă, împreună cu mama și cu socrul ei, care veniseră cu avionul de la Briarcliff Manor, din Westchester, New York. Toți mi-au spus aceeași versiune ca și cei de la Biblioteca Congresului. Nimeni din familie nu cunoștea pe cineva care ar fi vrut să-i facă vreun rău lui Frank. Era un tată bun, un soț iubitor, un fiu și un ginere echilibrat.

Acasă la familia Odenkirk am aflat că decedatul fusese îmbrăcat cu un costum verde lucios când plecase de acasă, că își încheiase treburile pentru care se deplasase la New York și că întârziase aproape două ore până să poată ajunge la Aeroportul La Guardia. De obicei lua un taxi de la aeroportul din Washington, pentru că de multe ori avionul avea întârziere.

Chiar înainte să merg acasă la el, în Forest Heights, trimisesem doi detectivi la aeroport. Cei doi au arătat peste tot o fotografie a lui Odenkirk, au stat de vorbă cu personalul aeronautic, cu vânzători, cu hamali, cu dispeceri de taxiuri și cu șoferi de taxi.

Pe la ora șase am ajuns în biroul medicului legist ca să văd rezultatele autopsiei. Toate fotografiile și schițele de la locul crimei erau acolo. Autopsia durase cam două ore și jumătate. Până și toracele lui Frank Odenkirk fusese desfăcut și examinat, iar creierul îi fusese scos.

Am vorbit cu medicul legist până la șase și jumătate, când a terminat treaba. Era doctor Angelina Torres pe care o cunoșteam de ani de zile. Amândoi ne-am început serviciul cam în același timp. Angelina era scundă de numai vreun metru cincizeci și probabil că avea o greutate de aproximativ patruzeci de kilograme. Acum era asudată toată.

— Ai avut o zi grea, Alex? m-a întrebat ea. Pari obosit, terminat.

— Și tu ai avut o zi grea, Angelina. Și cu toate astea tu arăți bine. Ești mignonă și drăguță.

Femeia dădu din cap, zâmbi, apoi întinse brațele ei scurte și duse mâinile la ceafa. Lăsă să-i scape un geamăt care exprima cam ceea ce simțeam și eu.

— Am vreo surpriză? am întrebat-o, după ce am lăsat-o să se întindă liniștită și să-și mai tragă sufletul.

Nu mă așteptam la nimic ieșit din comun, dar ea avea totuși ceva noutăți pentru mine.

— O singură surpriză, răspuse Angelina. A fost abuzat sexual după ce a fost omorât. Cineva a făcut sex cu el, Alex. Se pare că drăguțul nostru criminal este și bisexual și necrofil.

28

În drum spre casă, în seara aceea, am simțit nevoia să fac o pauză în această anchetă. M-am gândit la Christine și m-am simțit mult mai bine, parcă nu mă mai durea nici capul. Mi-am închis până și pagerul. Nu voiam să fiu deranjat de nimeni timp de zece sau cincisprezece minute.

Chiar dacă nu mai discutase despre asta în ultima vreme, Christine tot mai credea că munca mea e prea periculoasă. Problema e că ea avea perfectă dreptate. Uneori și eu eram îngrijorat că i-aș putea lăsa pe Damon și pe Jannie singuri pe lume, iar acum și pe

Christine. Pe când rulam cu mașina pe cunoscutele străzi din Southeast, pe lângă Strada 5, mă tot gândeam dacă să plec sau nu din poliție. Uneori mă întrebam cum ar fi să am cabinetul meu particular și să lucrez ca psiholog, dar nu făcusem nimic în acest sens. Poate că asta însemna că, în subconștient, nu prea doream acest lucru.

Nana ședea pe verandă când am ajuns acasă pe la șapte și jumătate. Părea morocănoasă, avea acea expresie a feței pe care i-o cunoșteam atât de bine. Ea încă mă face să mă simt de parcă eu aș avea nouă sau zece ani, iar ea ar cunoaște toate răspunsurile.

— Unde sunt copiii? am întrebat eu tare după ce am deschis portiera și am coborât din mașină.

În curte, sus într-un copac, încă se mai afla un zmeu rupt, iar eu eram supărat pe mine că nu mă învrednicisem să-l dau jos de vreo două săptămâni.

— I-am trimis în bucătărie și acum spală vasele, răspunse Nana.

— Îmi pare rău că am ratat cina și astăzi, m-am scuzat eu.

— Asta să le-o spui copiilor, replică Nana, încruntându-se urât. Este la fel de subtilă ca un uragan. Ar fi bine să le spui asta chiar acum. Prietenul tău, Sampson, a sunat puțin mai devreme. Ca și compatriotul tău, Jerome Thurman. S-au mai comis niște crime, Alex. Am folosit cuvântul la plural dacă nu ai observat cumva. Te așteaptă Sampson la așa-zisul loc al faptei. Două cadavre în Shaw, tocmai lângă Universitatea Howard. Încă două fete de culoare moarte. Nu se mai termină odată? Nu se mai termină în Southeast.

Nu, niciodată.

29

Locul unde fuseseră comise crimele era o dărăpănătură de clădire situată într-o zonă nesigură din Shaw, pe Strada S. În cartierul acela,

în mare parte locuit de clasa de mijloc, locuiau mulți tineri care frecventau colegiul și chiar unii meseriași. În ultimul timp, prostituția devenise o problemă pentru cartier. După spusele lui Sampson, cele două fete omorâte erau prostituate care lucrau din când în când în zonă, dar care, cel mai adesea, se prostituau în Petworth.

La fața locului erau parcate o mașină a poliției și o dubiță a procuraturii. La intrare fusese postat un polițist care părea foarte ocupat să-i gonească pe nepoftiți. Era tânăr, cu o față de bebeluș, cu un ten neted și albicios. Nu-l cunoșteam, așa că i-am arătat insigna.

— Detectivul Cross, mormăi el.

Mi-am dat seama că auzise de mine.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, după care am suit cele patru rânduri de trepte înguste. Tu ce-ai auzit, polițist?

— Două fete omorâte sus. Amândouă prostituate, se pare. Una dintre ele locuia în clădire. Crimele au fost reclamate de un anonim. Poate un vecin, poate peștele. Au șaisprezece, șaptesprezece ani, dacă nu chiar mai puțin. Păcat. Nu meritau asta.

Am încuviințat din cap, am inspirat adânc, apoi am urcat repede scările în spirală, scârțâitoare, până la etajul 4. Când e vorba de prostituate, anchetele sunt foarte grele și m-am întrebat dacă și Nevăstuica cunoștea acest amănunt. De obicei, o prostituată din Petworth avea vreo douăsprezece sau chiar mai multe relații pe noapte, ceea ce echivalează cu multe probe criminalistice chiar pe corpul ei.

Ușa de la apartamentul 4A era larg deschisă, lăsând să se vadă interiorul. Era o garsonieră, cu o cameră spațioasă, o chicinetă și o baie. Un covor alb și pufos era întins între două canapele. Pe lampă se unduiau stropi verzi.

Sampson se chircise lângă una dintre canapele. Aducea cu un baschetbalist din NBA care își caută pe jos o lentilă de contact.

Am intrat și eu în cămăruța mică și murdară care mirosea a tămâie, a piersică și a mâncare gătită cu untură. Un pachet de cartofi

prăjiți, roșu și galben, de la McDonald's se afla pe canapea, deschis.

Haine murdare acopereau scaunul: un șort pentru ciclism, un șort obișnuit și niște haine de oraș de la Karl Kani. Cel puțin douăsprezece sticlute cu oja și cu acetona, vreo două pile de unghii și tampoane de vată pentru demachiaj erau împrăștiate pe podea. În încăperea persista un iz puternic și înecăcios de parfum de fructe.

Am înconjurat patul ca să mă uit la victime. Două fete foarte tinere, amândouă dezbrăcate de la brâu în jos. Acolo fusese Nevăstuica – presimțeam asta.

Fetele zăceau una peste cealaltă de parcă erau amante. Arătau ca și cum ar fi făcut amor pe podea.

Una din fete era îmbrăcată cu o bustieră albastră, cealaltă avea lenjerie neagră. Amândouă erau încălțate cu „șenile“, sandalele acelea de baie cu tălpi incredibil de groase care se poartă acum. Majoritatea neidentificatelor fuseseră lăsate goale, dar, spre deosebire de multe altele, acestea două erau ușor de identificat.

– Niciun act de identitate, spuse Sampson fără să se abată de la treaba lui.

– Totuși, una din fete a închiriat apartamentul, am spus eu.

Sampson dădu din cap.

– Poate că a plătit cash. Presta un gen de muncă în care plata se face cu bani gheață.

Sampson, cu mănuși de latex în mâini, era aplecat deasupra fetelor.

– Ucigașul a avut mănuși, spuse Sampson, tot fără să se uite la mine. Nu se văd amprente pe nicăieri. Așa spune profesoara. Mai întâi îți faci o imagine de ansamblu. Amândouă au fost împușcate, Alex. Un singur glonț în ceafă.

Am continuat să mă uit prin cameră și să culeg date, neținând cont de detaliile crimei propriu-zise. Am observat o adevărată expoziție de produse pentru îngrijirea părului: Soft Sheen, Care Free Curl, gel de păr, mai multe peruci. Peste o perucă era pusă o șapcă verde de armată, adesea numită printre militari „șapcă de agățat“,

pentru că se pare că era eficientă în agățarea femeilor, mai ales în Sud. Mai era și un pager.

Fetele erau tinere și frumoase. Aveau picioare micuțe și subțirele, tălpi mici și osoase, inele de argint la degetele de la picioare, asemănătoare, de parcă ar fi fost cumpărate de la același magazin. Hainele de care fuseseră dezbrăcate zăceau movilițe pe podeaua însângerată.

Într-un colț al minusculei încăperi mai erau și niște vestigii ale unei scurte copilării: un joc de lotto, un ursuleț albastru destrămat, părând de aceeași vârstă cu fetele, o păpușă Barbie, un panou Ouija.

— Uită-te bine, Alex. E din ce în ce mai ciudat. Nevăstuica noastră a înnebunit.

Am oftat și m-am aplecat ca să văd ce descoperise Sampson. Fata mai mică și probabil mai tânără zăcea deasupra. Fata de dedesubt era întinsă pe spate. Ochiul ei căprui, înghețat, fixau plafoniera de parcă ar fi văzut acolo ceva oribil.

Fata de deasupra fusese pusă cu fața – de fapt, cu gura – peste sexul celeilalte.

— Asasinul s-a jucat urât cu ele după ce le-a omorât, spuse Sampson. Mișc-o puțin pe cea de deasupra. Ridică-i fruntea, Alex. Vezi?

Am văzut. O nouă marcă a ucigașului față de prostituatele neidentificate, cel puțin din câte știam eu. Îmi trecu prin minte expresia „lipite una de cealaltă”. Mă întrebam dacă acesta era cumva „mesajul” asasinului. Fata de deasupra era unită cu cea de dedesubt – prin limbă.

Sampson oftă și spuse:

— Cred că limba ei este prinsă înăuntrul celeilalte. Sunt foarte sigur de asta, Alex. Nevăstuica le-a capsat.

Le-am privit pe cele două fete și am clătinat din cap:

— Nu cred. O încopciere, până și una chirurgicală, s-ar rupe la suprafața limbii... Și totuși, adezivul Krazy Glue ar putea avea efectul ăsta.

30

Asasinul lucra din ce în ce mai rapid, așa că și eu trebuia să fac la fel. Cele două fete omorâte nu au rămas neidentificate multă vreme. Le-am aflat numele înainte de știrile de la ora zece din aceeași seară. Eu n-am dat curs ordinilor clare ale Șefului și am continuat să mă ocup de anchetă.

A doua zi dimineața, devreme, Sampson și cu mine ne-am întâlnit la Stamford, liceul unde învățaseră Tori Glover și Marion Cardinal. Cele două fete asasinataveau șaptesprezece și respectiv paisprezece ani.

Amintirea locului crimei îmi lăsase o senzație de scârbă, de greață, care nu-mi mai dădea pace. Mă tot gândeam: *Christine are dreptate. Pleacă de aici, ocupă-te cu altceva. A venit timpul.*

Directoarea liceului Stamford era o femeie micuță, fragilă, roșcată, pe nume Robin Schwartz. Funcționarul care se ocupa de personalul de la liceu, Nathan Kemp, adunase câțiva elevi care le cunoșteau pe victime și ne puseseră la dispoziție, lui Sampson, lui Jerome Thurman și mie, vreo două săli de clasă pentru a face ancheta acolo. Jerome urma să lucreze într-una din clase, iar Sampson și cu mine în cealaltă.

Școala mai funcționa încă pe timpul verii și Stamford era aglomerat ca un magazin universal într-o zi de sâmbătă. Am trecut pe la restaurant în drum spre cele două clase, iar acesta era plin ochi chiar la ora zece și jumătate. Nu erau locuri goale pe nicăieri. Încăperea mirosea a cartofi prăjiți – același miros de grăsime râncedă ca și în apartamentul fetelor.

Câțiva elevi mai mici făceau zgomot, dar în general elevii se purtau civilizată. Din boxe se scurgea muzica lui Wu Tang și a lui Jodeci. Școala părea bine condusă. În pauze, câțiva băieți și câteva fete se îmbrățișau drăgăstos, îmbujorați la față.

— Nu erau fete rele, ne spusese Nathan Kemp pe drum. Cred că o

să aflați acest lucru și de la elevi. Tori a avut rezultate proaste în semestrul trecut, dar asta numai din cauza familiei ei dezorganizate. Marion era o elevă merituoasă la Stamford. Vă asigur, domnilor, nu erau deloc fete rele.

Sampson, Thurman și cu mine am petrecut tot restul după-amiezii cu copiii. Am aflat că Tori și Marion erau foarte plăcute de colegi. Erau loiale prietenilor, pline de haz, glumețe. Marion fusese descrisă ca fiind „strălucită“, adică grozavă. Tori era „zăpăcită“ uneori, adică oarecum nebunică. Majoritatea elevilor nu știau că fetele se prostituau în Petworth, dar s-a menționat faptul că Tori Glover avea mereu bani.

O anumită discuție mi-a stat pe creier o vreme. Evita Cardinal era o profesoară mai veche la Stamford și pe deasupra și verișoară cu Marion. Purta niște pantaloni mulați de sport și o bustieră roșie. Își ridicase ochelarii de soare cu tentă galbuie și cu rame negre pe vârful capului.

Începu să plângă în hohote de cum se așeză la birou în fața mea.

— Îmi pare rău pentru Marion, am spus eu, și chiar îmi părea. Noi dorim să-l prindem neapărat pe cel ce a comis o asemenea faptă. Sampson și cu mine locuim lângă Southeast. Iar copiii mei merg la Școala Adevărului.

Fata se uită la mine. Ochii ei erau înroșiți și triști.

— N-o să prindeți pe nimeni, spuse ea în cele din urmă.

Era atitudinea generală a cartierului și nu era departe de adevăr. Sampson și cu mine n-ar fi trebuit să ne aflăm acolo. Eu i-am spus secretarei mele că mă duc să mă ocup de cazul Frank Odenkirk. Alți câțiva detectivi ne acopereau, ținându-ne locul.

— De cât timp lucrau Tori și Marion în Petworth? Mai știi și alte fete care lucrează acolo?

Evita clătină din cap.

— Tori era singura care se prostituă în Petworth. Marion nu. Verișoara mea a fost o ființă bună. Amândouă erau bune. Marion se tot ținea după mine, spuse Evita și lacrimile începură din nou să-i

curgă.

— Dar Marion era acolo împreună cu Tori. I-am spus care credeam eu că ar fi adevărul. Am vorbit cu oameni care au văzut-o în seara aceea în Princeton Place.

Verișoara lui Marion mă străfulgeră cu privirea.

— Nu cred că știți ce vorbiți, domnule detectiv. Nu aveți dreptate. Nu știți adevărul.

— Te ascult, Evita. De asta mă aflu aici.

— Marion nu se afla acolo ca să se vândă sau pentru ceva asemănător. Ei îi era teamă pentru Tori. Ea s-a dus să o apere pe Tori. Ea n-a făcut niciodată ceva necurat pentru bani și eu știu asta sigur.

Femeia începu să plângă iar.

— Verișoara mea era o ființă bună, era cea mai bună prietenă a mea. Ea nu dorea nimic altceva decât să o apere pe Tori și pentru asta a fost omorâtă. Iar poliția nu va face nimic. Nu veți mai reveni aici mâine. Nu se întâmplă niciodată. Nu vă pasă de noi. Noi suntem nimeni, spuse Evita și cu asta spusese totul.

31

Noi suntem nimeni. Era o declarație îngrozitoare și absolut adevărată, și aici se afla la temelia anchetelor femeilor asasinate și neidentificate, la temelia căutării Nevăstuicii. Și rezuma perfect filosofia cinică a lui George Pittman în legătură cu orașul interior. Era și motivul pentru care eu mă simțeam rupt de oboseală pe la ora șase și jumătate în aceeași seară. Părerea mea era că acele crime deveneau din ce în ce mai monstruoase.

Pe de altă parte, nici pe copiii mei nu-i mai văzusem bine în ultimele zile, așa că am hotărât că aș face mai bine să mă duc acasă. M-am gândit la Christine și m-am liniștit imediat. De când eram

copil, trăiam aievea un vis. Că stau singur pe o planetă stearpă și friguroasă. Mă înspăimânta, dar, mai mult ca orice, mă simțeam însingurat și neliniștit. După o vreme, vine o femeie la mine. Ne ținem de mână, ne îmbrățișăm și totul este minunat. Acea femeie era Christine și nu am nici cea mai vagă idee cum de a ieșit din visurile mele și a intrat în realitate.

Nana, Damon și cu Jannie tocmai plecau de acasă când am intrat cu mașina pe alee. *Ce-o fi asta?* m-am întrebat.

Nu știam unde se puteau duce, dar toți erau spilcuiți nevoie-mare și arătau foarte frumos. Nana și cu Jannie purtau rochiile lor cele mai frumoase, iar Damon costumul lui albastru, cu cămașă albă și cu cravată. Era incredibil, pentru că Damon nu poartă aproape niciodată ceea ce numește el costumul „de maimuțoi” sau „de înmormântare”.

— Unde mergeți? i-am întrebat coborând din bătrânul Porsche. Ce se întâmplă? Doar n-o să plecați fără să știu și eu unde.

— Nimic important, spuse Damon, ciudat de evaziv, cu privirea ațintită peste curtea din față.

— Damon este membru în Corul Băieților din Washington la școală! se băgă mândră și Jannie în discuție. N-a vrut să afli până nu era sigur de reușită. Ei bine, a reușit. Damon este *corist* acum.

Fratele ei o trase de braț. Nu tare, dar de-ajuns ca să-i arate că nu e mulțumit de divulgarea secretului său.

— Hei! spuse Jannie și își pregăti pumnii ca un boxer semiprofesionist ce devenea ea sub ochii mei atenți.

— Hei! Hei! am intervenit și eu și m-am mișcat ca un arbitru important, ca tipul acela, Mills Lane, care se ocupă de marile meciuri. Nu se boxează în afara ringului. Doar știți regulile. Vorbiți-mi și mie despre corul ăsta!

— Damon a fost la o audție pentru cor și a reușit, spuse Nana și privirea îi străluci către Damon. S-a descurcat singur.

— Dar tu cânti? l-am întrebat eu și l-am privit fericit. Măi să fie!

— Poate să cânte la Boyz Two Men, Daddy, Boyz Two Boyz,

poate. Cântă fru-u-umușel. Are o voce cristalină!

— Chiar așa, surioară? am întrebat-o pe fata mea.

— Da, continuă Jannie să se laude și îl bătu pe umăr pe Damon. Vedeam bine că fata era foarte mândră de el. Era fanul lui cel mai fidel, chiar dacă el nu înțelegea asta deocamdată. Dar, va înțelege și el cândva.

Damon nu putu să-și înfrângă un zâmbet larg, apoi ridică din umeri.

— Ce mare lucru, cânt bine.

— *Mii* de băieți au dat proba, spuse Jannie. Este mare lucru, cel mai mare din scurta ta viață, frățioare.

— Sute, o corectă Damon. Doar câteva sute de băieți au dat proba. Cred că eu am avut noroc.

— *Sute de mii!* se făli Jannie și o zbughi înainte ca el să o poată prinde pe zvârluga mea de fată. Iar tu te-ai născut ca să fii norocos.

— Pot să vin și eu? am întrebat. Mă port frumos. Sunt cuminte. N-o să deranjez prea mult.

— Dacă ai timp. Nana mimă un ghiont. Cu siguranță că ea nu avea nevoie de lecții de box de la mine. Tu ai un program încărcat. Dacă ai cumva timp, fie, vino cu noi.

— Sigur, tati, încuviință Damon în cele din urmă.

Așa că m-am dus și eu cu ei.

32

Am parcurs cu bucurie cele șase intersecții până la Școala Adevărului, cu Nana și copiii. Eu nu eram îmbrăcat corespunzător. Iar ei erau la patru ace, dar nu avea nici cea mai mică importanță. La un moment dat m-am împiedicat puțin. Am apucat-o pe Nana de braț, iar ea mi-a zâmbit când i-am prins mâna în pumnul meu.

— Ce bine e. Ca pe vremuri! am exclamat.

— Uneori ești un șmecher fără rușine, spuse Nana și râse tare. De când erai de vârsta lui Damon. Și când vrei, să știi că ești.

— Tu m-ai făcut ceea ce sunt, femeie, i-am mărturisit.

— Și sunt mândră de tine. Și de Damon.

Am ajuns la școală și ne-am dus direct în micul amfiteatru din spate. Mă întrebam dacă nu era cumva și Christine pe acolo, dar ea nu era de văzut. Apoi, m-am întrebat dacă ea era deja la curent cu faptul că Damon intrase în cor, dacă nu-i spusese cumva ei mai întâi. Mă bucuram la gândul că s-ar putea ca Damon să-i fi spus și ei. Doream ca ei să fie apropiați. Știam că Damon și Jannie aveau nevoie și de o mamă, nu doar de un tată și de o străbunică.

— Încă nu cântăm foarte bine, îmi spuse Damon înainte de a se alătura celorlalți băieți. Pe fața i se citea o teamă sinceră și o neliniște că ar putea să se facă de râs. Este doar a doua repetiție. Domnul Dayne spune că suntem groaznici ca untura de pește. Este pretențios, tati. Ne face să stăm în picioare nemișcați timp de o oră.

— Domnul Dayne este mai dur ca tine, tati, și ca doamna Johnson, spuse Jannie și se strâmbă. Foarte *pretențios*.

Auzisem și eu că Nathaniel Dayne era un maestru pretențios – era poreclit „Marele Dayne” – și că toate corurile pregătite de el se numărau printre cele mai bune din țară și mai auzisem că băieții aveau mari avantaje din pregătirea deosebită și din disciplina impusă. Acum îi organiza deja pe băieți pe scenă. Era un bărbat înțesat, de înălțimea sub medie. Bănuiam că are aproximativ o sută cincisprezece kilograme la o înălțime de vreun metru șaptezeci. Purta un costum negru, cu cămașă neagră, încheiată până la gât și fără cravată. Începu repetiția cu câteva cuplete vesele din „Trei șoricei orbi”, care nu sunau deloc rău.

— Mă bucur mult pentru Damon. Pare așa de mândru acolo sus, le-am șoptit Nanei și lui Jannie. E un drăcușor frumos.

— Domnul Dayne o să înceapă să pregătească și un cor de fete la toamnă, îmi șopti Jannie tare la ureche. Stai să vezi. Adică, să auzi. O să reușesc și eu.

— Încearcă neapărat, fetiço, spuse Nana și o îmbrățișă. Ce bine știe ea să-i încurajeze pe ceilalți.

Deodată Dayne strigă tare:

— O! Aud ceva fals. N-am nevoie de falsețe, domnilor. Vreau o dicție perfectă și un sunet curat. Vreau numai note pure – argint și mătase. Nu zgomote.

Cu coada ochiului am văzut-o deodată pe Christine în hol. Se uita la Dayne și la băieți, pe urmă și spre mine. Fața ei rămase numai o clipă serioasă, ca a unei directoare. Apoi îmi zâmbi și îmi făcu drăgălaș cu ochiul.

M-am îndreptat către ea. Inimă, nu mai bate așa de tare.

— Ce băiat grozav am, i-am spus eu mândru, în glumă, când am ajuns lângă ea.

Era îmbrăcată într-un taior cu pantaloni de un gri plăcut și cu o bluză roz. Doamne, cât de mult mă bucuram că o văd, că eram împreună cu ea, stând așa și nefăcând nimic.

Christine zâmbi. De fapt, chiar râse puțin spre mine.

— El face totul așa de bine. Christine nu mințea, indiferent de situație. Speram să fii și tu aici, Alex, îmi șopti ea. Îmi era așa de dor de tine. Cunoști sentimentul?

— Da, suntem cunoștințe vechi.

Ne-am ținut de mână în timp ce corul cânta „Iisus, bucuria așteptată de om“, de Bach. Totul era așa de minunat și era o senzație cu care era greu să te obișnuiești.

— Uneori... Încă mai visez cum este împușcat George și cum moare, spuse ea în timp ce stăteam acolo.

Soțul lui Christine fusese asasinat acasă la ea, iar ea îl văzuse murind. Era unul dintre principalele motive pentru care ezita să fie cu mine: teama că aș putea muri la datorie și teama că eu aș putea aduce teroarea și violența în casă.

— Și eu îmi amintesc absolut totul în legătură cu după-amiaza în care am aflat că Maria a fost împușcată. Mai trece cu timpul, dar nu se uită niciodată.

Christine știa asta. Ea aflase deja răspunsurile la diversele întrebări, dar îi plăcea să clarifice lucrurile. Amândoi eram la fel.

— Și totuși continuu să lucrez aici, în Southeast. Vin în cartier, în fiecare zi. Aș putea eventual să aleg o școală drăguță în Maryland sau în Virginia, spuse ea.

Eu am încuviințat din cap.

— Da, Christine, tu ai vrut să lucrezi aici.

— Ca și tine.

— Ca și mine.

Mă strânse de mână.

— Cred că noi doi suntem făcuți unul pentru celălalt, spuse ea. Pentru ce să ne mai opunem?

33

A doua zi dis-de-diminează mă aflam din nou în biroul Secției 7 de Poliție și mă ocupam de crima comisă asupra bărbatului inițial neidentificat. Eram primul sosit.

Aparent, nimeni nu-l observase pe Frank Odenkirk când acesta plecase de la aeroport. Îmbrăcămintea lui nu fusese încă descoperită. Medicul legist a prezentat un raport definitiv în care a menționat clar că omul fusese abuzat sexual după ce fusese omorât. Așa cum bănuiam, nu erau urme de spermă. Ucigașul folosisese un prezervativ. Ca și în cazul femeilor neidentificate.

Comisarul de la poliție se ocupa de cazul Odenkirk și făcea presiuni mari asupra biroului nostru. Toată lumea de aici era supărată și cam scoasă din minți. Șefu' Pittman îi muncea din greu pe detectivii săi, dar el părea interesat doar de asasinarea lui Odenkirk, mai ales că fusese arestat și un suspect în cazul turistului neamț omorât.

Pe la ora 11 în aceeași dimineată, Rakeem Powell a venit la masa

mea de lucru. S-a aplecat și mi-a șoptit:

— S-ar putea să fi găsit ceva care să te intereseze, Alex. Jos, în închisoare, dacă ai o clipă liberă. S-ar putea să fie o primă pistă în cazul celor două fete omorâte în Shaw.

Închisoarea se afla la parter, cu câteva trepte de beton mai jos, în spatele unui gardian înțepat care păzea camera de interogatorii, o alta pentru cei reținuți și o a treia de înregistrare. Peste tot, pe pereți și pe tavan, prizonierii scrijeliseră numele străzilor pe care locuiau sau se folosiseră de tușul pentru amprentare ca să-și scrie propriile nume. Era o prostie din partea lor, ținând cont de faptul că procedând așa ne dădeau date pentru completarea dosarelor noastre.

Jos, la închisoare, era deliberat întuneric. Fiecare celulă are vreo nouă metri pătrați, un pat de metal și o combinație de chiuvetă cu toaletă. În fața câtorva celule erau așezați pantofii. Astfel se întâmplă cu cei ce nu vor să-și scoată șireturile de la pantofi. Din motive de siguranță, nu se permit șireturi în închisoare.

Alfred „Sneak” Streek, un mic găinar traficant de droguri, ședea ca un prinț într-una din celule. Găinarul ridică privirea spre mine când am intrat. Pe fața lui se lățise un zâmbet superior.

Sneak purta niște ochelari de soare de tip sudor, avea plete jechoase și o pălărie croșetată verde cu galben. Pe tricoul lui alb era desenată fața lui Haile Selassie și scria „*Vânător de capete. Rastafarian*”

— Ești de la biroul din districtul Columbia? Nu prea cred. Nu stăm de vorbă dacă nu cădem la o înțelegere, îmi spuse el. Așa că ușcheală!

Rakeem nu-i dădu nicio atenție cât timp îmi vorbi mie.

— Sneak pretinde că deține informații importante în legătură cu cazul Glover și Cardinal. Și ar dori să-i facem niște favoruri în schimbul a ceea ce știe el. E acuzat că ar fi pătruns prin efracție într-un apartament din Shaw. A fost surprins pe când ieșea pe fereastră dintr-un dormitor cu un televizor Sony în brațe, îți poți închipui așa ceva? N-a prea fost îndemânat.

— N-am furat din niciun apartament. Eu nici nu mă uit la televizor, omule. Și nici nu văd pe-aici vreun avocat din oficiu ca să facem târgul.

— Scoate-ți ochelarii, i-am spus.

El nu voia să se uite la mine, așa că mi-am permis să i-i scot eu. După cum prea bine se știe că se spune pe stradă, „ochii îi erau tulburi“. Mi-am dat seama imediat de faptul că Sneak nu numai că făcea trafic de droguri, ci le și folosea.

Stăteam vizavi de Sneak în celulă și mă uitam în pământ cu un aer nepăsător. Probabil că băiatul avea vreo douăzeci și ceva de ani, era nervos, cinic și părea pierdut în spațiu și timp.

— Dacă nu ai tâlhărit pe nimeni, atunci pentru ce ai vrea să te întâlnești cu un avocat din oficiu? Nu prea înțeleg, Alfred. Dar uite ce fac totuși pentru tine, și este prima și ultima ofertă pe care ți-o fac, așa că ascultă atent. Dacă plec de aici, nu mă mai întorc.

Sneak ascultase numai pe jumătate la ceea ce îi spuseseam.

— Dacă ne dai informații care să ne ajute direct la soluționarea cazului celor două fete asasinat, atunci noi te vom ajuta în legătură cu acuzația de furt. Mă duc personal la anchetatori. În caz că nu ne dai informațiile necesare, atunci o să te las aici, cu detectivul Powell și cu detectivul Thurman. Și n-o să mai obții a doua oară o ofertă atât de generoasă. Îți promit solemn acest lucru și, așa cum știi prea bine detectivii despre care ți-am vorbit, eu mă cam țin de cuvânt.

Sneak tot nu voia să vorbească. Prin ochii lui trecu o strălucire de o clipă. Încercă să se uite la mine de sus, dar eu sunt mai bine pregătit pentru așa ceva decât un biet hoț de televizoare.

În cele din urmă i-am privit pe Rakeem Powell și pe Jerome Thurman.

— Bine, e în ordine. Domnilor, trebuie să aflăm ce știe el despre fetele omorâte în Shaw. Nu obține nimic de la noi după ce terminați cu el. S-ar putea să fie și el implicat în aceste crime. S-ar putea să fie chiar el criminalul, iar noi trebuie să soluționăm cât mai repede treaba asta. Așa că va fi anchetat din acest punct de vedere dacă nu

aflăm altceva.

Am dat să plec când Sneak a început să vorbească:

— Back Door, măi omule. Își face veacul prin Downing Park. Tipu' ăsta, Back Door, s-ar putea să fi văzut cine le-a terminat pe fete. Așa a povestit el în parc. Zice că ar fi văzut cine le-a lichidat. Deci, cum mă ajutați voi?

Ieșind din celulă, am mai adăugat:

— Ți-am spus care e târgul, Alfred. Dacă rezolvăm cazul și informația ta ne ajută cu ceva, atunci te ajut.

34

Poate că dădusem de o pistă. Două mașini de patrulare și două mașini obișnuite parcară lângă porțile de intrare ale micului teren de sport din parcul Downing, în Shaw. Rakeem Powell, Sampson și cu mine veniserăm să-i facem o vizită lui Joe Booker, zis „Back Door“, care reprezenta unul din marile pericole pentru cartierul acela.

Îl știam pe Back Door din vedere și l-am zărit imediat. Era scund, nu avea mai mult de un metru șaptezeci, era plin de el și manevra atât de bine mingea de baschet, încât uneori juca chiar în pantofi de stradă doar ca să facă pe grozavul. Astăzi era încălțat cu o pereche prăfuită de bocanci portocalii, de șantier. Mai avea pe el și o geacă neagră, decolorată și niște burlane de pantaloni negri de nailon care i se strângeau ca o armonică pe glezne.

Era în curs de desfășurare un meci de baschet, un joc rapid, de înalt nivel tehnic, între studenți și profesioniști, care se întreceau în a-și demonstra abilitatea athletică. Terenul de joc nu putea fi mai primitiv – macadam negru, linii de demarcare albe, aproape șterse, panouri metalice și coșuri cu plasă din lanțuri.

Jucători de la încă vreo două sau trei echipe stăteau pe margine și

își așteptau rândul ca să joace cu câștigătorii. Peste tot nu vedeai decât șorturi sau pantaloni de nailon și pantofi de sport „Nike”. Terenul, înconjurat de patru pereți din plasă de sârmă groasă, era cunoscut sub numele de „cușca”. Toți întoarseră privirile către noi când am ajuns acolo, inclusiv Booker.

– Noi jucăm următorii! strigă Sampson.

Jucătorii schimbară câteva priviri ironice, iar vreo doi rânjiră spre Sampson. Știau cine suntem noi. Iar în tot timpul ăsta, păcănitul mingii izbite de macadam nu se oprise o clipă.

Back Door era în teren. Nu era un lucru neobișnuit ca echipa lui să fie mai mereu învingătoare, câte o după-amiază întreagă. Băiatul colindase prin tot felul de școli de corecție și închisori încă de la vârsta de paisprezece ani, dar măcar un lucru știa bine – să joace baschet. În momentele acelea, el tocmai făcea bășcălie de un alt jucător de pe teren, care purta pantaloni gri de costum și pantofi cu bombeuri mari, dar cu bustul gol.

– Joci ca o cizmă! spunea Back Door. Scoate-ți țealele astea festive de pe tine. Te bat la orice joc ai juca cu mine, base-ball, tenis, popice, orice – nu știi nimic. Ia nu-ți mai sugere degetul.

Rakeem Powell suflă în fluierul argintiu de arbitru pe care îl avea mereu la el. În timpul liber, Rakeem este arbitru de fotbal. Fluieratul nu este un mod prea civilizată de avertizare, dar este eficient în locurile foarte zgomotoase. Jocul se opri.

Toți trei ne-am îndreptat spre Booker, care stătea lângă cercul din fața panoului. Sampson și cu mine aveam cu mult peste înălțimea lui, dar și majoritatea jucătorilor. Nu avea nicio importanță; tot el era cel mai bun jucător de acolo. Probabil că ne-ar fi întrecut, pe Sampson și pe mine, chiar dacă am fi jucat amândoi împotriva lui.

– Aaaa, lăsați-l în pace. N-a făcut nimic, se tânguie cu un glas gros unul din jucătorii mai înalți. Omul avea tatuaje de genul celor din închisoare, pe tot spatele și pe brațe. Hei, a fost tot timpul aici și a jucat baschet.

– A fost aici *toată ziua*, a mai adăugat altcineva. Este aici de zile

întregi. N-a mai pierdut *un meci* de câteva zile!

Câțiva tineri făcură haz la auzul glumelor de stadion. Sampson se întoarse spre cel mai înalt bărbat de acolo.

— Taci dracului din gură. Și mai oprește odată și mingea aia. Au fost omorâte două surioare tinere. De asta suntem noi aici. Nu ne jucăm.

Driblerul tăcu din gură și prinse mingea în brațe. Terenul deveni ciudat de tăcut. Auzeam cum se sare o coardă pe trotuar, într-un ritm drăcesc. Trei fetițe care se jucau imediat în afara „cuștii” cântau:

„Micuța doamnă cu trandafirei a murit azi-noapte pe la ora trei”.

Era un cântecel pentru a ține ritmul la săritul coardei, dar coincidența era cumplit de adevărată pentru cartier.

L-am luat pe Booker pe după umeri și am plecat împreună de lângă prietenii lui.

Sampson continuă să vorbească:

— Booker, toată treaba poate fi atât de rapidă și de ușoară, încât tu și prietenii tăi o să puteți râde pe seama ei chiar înainte de a ajunge noi înapoi la mașină.

— Da, ha-ha, făcu Joseph Booker, încercând să rămână calm sub privirile noastre arzătoare.

— Să știi că treaba este mai serioasă ca un infarct, piticule. Tu ai văzut ceva ce ne poate ajuta pe noi să rezolvăm crima comisă asupra lui Tori Glover și Marion Cardinal. Vezi ce simplu e? Dacă vorbești, noi plecăm de aici în clipa următoare.

Booker îl privea pe Sampson de parcă i-ar fi intrat soarele în ochi.

— Am văzut un rahat, asta am văzut! Cum a spus și Luki, sunt aici de zile întregi. Eu nu prea lipsesc de pe terenurile astea.

Am ridicat mâna cu palma răsucită în afară, foarte aproape de fața lui scofâlcită.

— Booker, eu sunt într-o cursă contracronometru. Așa că, te rog, nu mă întrerupe. Îți promit că în două minute am întins-o de-aici. Uite cu ce te poți alege tu în acest interval. Unu la mână, noi plecăm

și voi vă continuați jocul. Doi la mână, detectivii Powell și Sampson îți vor rămâne îndatorați. Trei la mână, ai o sută de dolari, în clipa asta, pentru deranj și pentru timpul prețios pe care ți l-am răpit.

— Timpul zboară, am mai adăugat eu. *Tic-tac, tic-tac, tic-tac.* Câștigi un ban pe degeaba.

În cele din urmă, el încuviință din cap și întinse mâna:

— Le-am văzut pe cele două fete cum au fost luate cu mașina. Pe la două-trei dimineța, pe Strada E. Nu l-am văzut pe șofer, n-am văzut nicio figură, nimic. Era prea întuneric, știi? Da' omu' conducea un taxi. Parcă ar fi fost unu' țigănesc, roșu și albastru. Ceva de genul ăsta. Fetele s-au urcat în spate și au plecat.

— Asta-i tot? l-am întrebat eu. N-am chef să mai vin pe aici. Și să te mai întrerup de la vreun meci.

Booker se gândi la ce spusese și mai rosti:

— Însă șoferu' era alb. l-am văzut brațu' scos pe geam. P'aci, prin Shaw, nu prea vin albi cu taxiurile noaptea. Cel puțin eu nu am văzut.

Am dat din cap, am așteptat puțin, apoi am zâmbit către ceilalți băieți.

— Domnilor, vă puteți continua jocul.

Mingea reîncepu să bubuie asiduu pe asfalt.

Bum, bum, bum.

Poc.

Nu mai încăpea nicio îndoială: Booker era într-adevăr un bun jucător de baschet.

35

Noile informații ne-au dat o direcție de continuare a cercetărilor. Făcusem o cantitate imensă de muncă în zadar pe străzi, dar până la urmă tot a meritat. Știam acum ce culoare avea taxiul țigănesc care

le luase pe fete aproape de ora aproximativă a comiterii crimelor. Faptul că șoferul era un alb era cea mai bună pistă pe care o dețineam până la ora aceea.

Sampson și cu mine am preferat să mergem mai degrabă acasă la mine decât înapoi la serviciu. Era mai ușor să analizezi noile informații pe Strada 5. Și îmi mai trebuira numai cinci minute ca să mai adun ceva date în urma unui telefon la Asociația taximetriștilor. În parcul de taxiuri care funcționau în Washington nu exista niciunul vopsit în roșu și albastru. Și asta însemna, probabil, că taxiul funcționa ilegal după cum spusese Booker. Am mai aflat că o firmă, numită Vanity Cabs, folosisse odinioară mașini colorate în nuanțe de roșu și albastru, dar această firmă nu mai funcționa încă din '95. Însă cel de la asociație mi-a spus că vreo șase asemenea taxiuri vechi s-ar putea să mai lucreze și în prezent. La început, parcul de mașini fusese de numai cincisprezece automobile, ceea ce nu ar fi constituit un număr prea mare, chiar dacă toate ar mai circula încă, ipoteză foarte puțin probabilă.

Sampson sunase la toate firmele de taxiuri care funcționau de obicei în Southeast, în special pe lângă Shaw. Iar după datele lor, în noaptea aceea lucraseră numai trei șoferi albi.

Noi ne stabiliserăm cartierul general în bucătărie. Sampson vorbea la telefon, iar eu lucram la calculator. Nana ne făcuse cafele proaspete și ne mai servise cu fructe și cu plăcintă.

Rakeem Powell sună pe la 4:15 după-amiază. Am ridicat eu receptorul.

— Alex, câinele de pază al lui Pittman tot adulmecă fioros pe aici. Fred Cook ar vrea să știe cu ce vă ocupați voi în după-amiaza asta. Jerome i-a spus că lucrați la cazul asasinării lui Odenkirk.

Am dat din cap a încuviințare și am spus:

— În caz că asasinatele din Southeast au vreo legătură între ele, ăsta-i adevărul.

— Și încă ceva, mai spuse Rakeem înainte de a închide. Am verificat la Motor Vehicles și am aflat ceva care s-ar putea să vă

ajute. Un taxi roșu a fost amendat pentru că nu a oprit la culoarea roșie a semaforului pe la ora unu noaptea, pe lângă Ekington, aproape de universitate. Pe Strada 2. Poate că pe-acolo locuiește omu' nostru.

Mi-am pocnit palmele de satisfacție și l-am felicitat pe Rakeem. În sfârșit, multe ore în care investigasem cazurile femeilor neidentificate începeau să dea roade.

Poate că ne aflam foarte aproape de prinderea Nevăstuicii.

36

El fusese mult mai precaut după aceea. Vizita la Washington a lui George Bayer – „Foametea” – însemnase pentru el un avertisment, o lovitură drept în moalele capului și Shafer o luase foarte în serios. Și ceilalți doi jucători ar fi putut fi la fel de periculoși. Ei fuseseră aceia care îl învățaseră cum să ucidă și nu invers. „Foametea”, „Cuceritorul” și „Războiul” nu trebuiau subestimați, mai ales dacă el dorea să câștige jocul.

A doua zi după vizita „Foametei”, ceilalți doi îi aduseră lui Shafer la cunoștință faptul că Bayer fusese la Washington, că fusese supravegheat. Shafer bănuia că acesta era cel de-al *doilea* avertisment pentru el. Activitatea lui îi cam speriasse, iar acum se răzburau pe el, ceea ce făcea parte integrantă din joc.

În seara aceea, după serviciu, pe când se îndrepta spre hogoagul său din Ekington, Shafer observă patrulând pe stradă circa o jumătate de duzină de indivizi care păreau să fie polițiști.

Îi bănuia imediat pe ceilalți Călăreți. Îl dăduseră ei în vileag până la urmă? Sau poate că jucau cu el un joc al minții? Dar ce căutau polițiștii aici?

Lăsă Jaguarul parcat la câteva străzi distanță, apoi se îndreptă pe jos către ascunzătoarea și garajul lui. Trebuia să afle ce se petrecea

acolo. Purta un costum foarte elegant, o cămașă de serviciu și cravată. Știa că arăta suficient de respectabil. Avea în mână o geantă diplomat din piele și arăta evident ca un distins om de afaceri care se întorcea târziu de la serviciu.

Doi polițiști afro-americani treceau din ușă în ușă și puneau întrebări în Uhland Terrace. Nu era bine – polițiștii se aflau la mai puțin de cinci străzi de hogașul lui.

De ce se aflau ei aici? Creierul lui lucra rapid, iar adrenalina îi pulsa prin tot sistemul nervos ca un șuvoi. Poate că nu avea nicio legătură cu el, dar trebuia să fie prudent. Firește că îi bănuia pe ceilalți jucători și mai ales pe George Bayer. Dar de ce? Așa hotărâseră ei să încheie jocul: prin doborârea lui?

Când cei doi polițiști din fața lui dispărură în josul unei străduțe laterale care dădea în Uhland Terrace, Shafer se hotărî să se oprească la una din casele unde aceștia puseseră întrebări. Risca puțin, dar trebuia să știe ce se întâmplase. Doi bătrâni ședeau pe verandă. Dintr-un aparat de radio se auzea comentariul unui meci de base-ball.

– V-au întrebă de vreun necaz întâmplat în cartier? îi întrebă Shafer pe bărbați pe un ton cât se putea de calm. M-au oprit și pe mine în capătul străzii.

Unul dintre bătrâni se holbă la el și nimic mai mult, cam morocănos, dar celălalt dădu din cap a încuviințare și spuse:

– Da, domnule. Caută un taxi roșu și albastru, țigănesc, în legătură cu niște crime, zic ei. Deși nu-mi amintesc să fi văzut taxiuri roșii în ultimul timp. Era pe vremuri o firmă, Vanity. Îți amintești, Earle? Ei aveau taxiuri roșii.

– Acum câțiva ani, spuse celălalt dând din cap. S-au stricat.

– Cred că erau de la poliția orașenească. Nu mi-au arătat nicio legitimație, mai spuse Shafer ridicând din umeri. Avea grijă să vorbească cu accent american, pe care reușea să îl imite foarte bine.

– Erau detectivii Cross și Sampson, se oferi cel mai vorbăreț dintre bătrâni să le divulge numele. Detectivul Cross mi-a arătat

legitimația. Era una adevărată.

– Da, sunt sigur că era adevărată, mai zise Shafer și îi salută pe cei doi bătrâni. Până la urmă e bine să mai vezi și polițiști prin cartier.

– Ai dreptate.

– Noapte bună.

– Da, asemenea.

Shafer făcu un ocol și reveni la mașina lui, după care rulă în sens invers până la ambasadă. Se duse direct în biroul lui, unde se simțea în siguranță și apărât. Se calmă, apoi deschise computerul și căută atent informații amănunțite despre detectivii Cross și Sampson. Găsi chiar mult mai mult decât sperase el, mai ales în legătură cu detectivul Alex Cross.

Atunci se gândi cum aceste noi evenimente puteau schimba jocul. Și trimise un mesaj celorlalți Călăreți. Îi informă despre Cross și Sampson, adăugind că acei detectivi se hotărâseră să „intre în joc”. Așa că, evident, avea planuri și în legătură cu ei.

37

Zachary Scott Taylor este un reporter meticolos „analitic și foarte acid de la *Washington Post*. Îl respect foarte mult. Poate că suport greu, zilnic, cinismul și scepticismul lui permanent, dar altfel am putea fi chiar prieteni buni. Prietenia noastră este deosebită, iar eu am mai multă încredere în el decât în mulți alți ziariști.

M-am întâlnit cu el la restaurantul-bar Irish Times, pe Strada F, lângă stația de metrou Union. Localul se află într-o clădire anacronică de cărămidă, înconjurată de clădiri modeme pentru birouri. Zachary l-a numit „un WC murdar de bar, un loc perfect ca să ne întâlnim”.

În tradiția onorabilă a ziarului, eu am fost din când în când una

dintre „sursele lui demne de toată încrederea“, iar acum intenționam să-i spun ceva foarte important. Speram să fie și el de acord și să-și convingă editorii de la *Washington Post* în legătură cu reportajul acela.

— Ce mai fac domnișorul Damon și domnișoara Jannie? mă întrebă Zachary în timp ce se așeza în fața mea, într-un colț întunecos, sub vechea fotografie a unui bărbat placid cu joben.

Zachary este înalt, suplu și zvelt, semănând puțin cu bărbatul din vechea fotografie. Mereu vorbește prea repede, așa încât cuvintele lui se înghesuie unul în altul fără să mai lase vreo pauză între ele: „CemaifacdomnișorulDamonșicudomnișoaraJannie?“ Avea doar o vagă tentă de grai din Virginia care îi mai îndulcea accentul.

Până la urmă veni și chelnerița la masa noastră. Zachary comandă cafea neagră, eu la fel.

— Două cafele? întrebă ea, asigurându-se că ne-a auzit bine.

— Două cafele bune de-ale voastre, spuse Zachary.

— Știți, aici nu-i ca la Starbucks, zise ea.

Am surâs la intervenția fetei, apoi la primele cuvinte pe care mi le-a adresat Zachary. Probabil că am pomenit vreodată numele copiilor mei, iar el avea o memorie enciclopedică pentru tot felul de informații fără nicio legătură între ele.

— Și tu, Zachary, ar trebui să-ți faci rost de niște copii, i-am spus zâmbindu-i larg.

El privi în sus, la vechiul ventilator de tavan care trepida și care arăta de parcă ar fi stat să se desprindă din plafon dintr-un moment în altul. Părea o metaforă simpatcă a vieții modeme din America, o infrastructură care îmbătrânea și care amenința să iasă de sub control.

— Încă n-am nevastă, Alex. Tot mai caut femeia ideală pentru mine, spuse Zachary.

— Ei, bine, atunci găsește-ți o nevastă mai întâi și pe urmă fă cu ea vreo doi copii. S-ar putea ca asta să te mai așeze puțin.

Chelnerița puse pe masă, în fața noastră, ceștile cu cafea fierbinte.

— Asta-i tot? întrebă ea. Clătină din cap și plecă.

— Poate că eu nu vreau să mă așez. Poate că eu consider că felul ăsta al meu de a fi mă face un atât de bun reporter și că, fără el, tot ce aș face ar fi un gunoi și aș apărea ca un nimeni în ochii lui Don Graham și ai companiei.

Am sorbit din cafeaua trezită.

— Doar că dacă ai avea vreo doi copii, n-ai mai fi niciodată un nimeni.

Zachary închise un ochi și strânse din buze spre stânga. Era foarte animat când gândea.

— Aș putea fi dacă acei copii nu m-ar iubi sau măcar dacă nu m-ar plăcea foarte mult.

— Și tu crezi că nu poți fi iubit? Zachary, dar tu poți fi iubit. Zău. Ești grozav. Copiii tăi te vor adora pe tine, iar tu îi vei adora la rândul tău. Ați forma o familie plină de adorație reciprocă.

El râse în cele din urmă și bătu zgomotos din palme. De obicei râdem mult atunci când ne întâlnim noi doi.

— Bine, vrei să te căsătorești tu cu mine și să-mi faci copii? Îmi rânji peste ceașca aburindă. În definitiv, suntem într-un loc din acelea. Burlacii de la Statistică și de la Tipografia Guvernului vin aici în speranța să găsească funcționari de la aeroport sau din alte părți.

— Este oferta cea mai bună pe care am primit-o astăzi. Dar cine a fixat întâlnirea, în definitiv? De ce ne aflăm noi aici, în spelunca asta și bem o cafea așa de proastă?

Taylor sorbi dintr-a lui.

— Cafeaua este destul de tare, nu? Ar trebui să fii recunoscător pentru asta. Ce s-a întâmplat, Alex?

— Te mai interesează încă un Pulitzer? l-am întrebat.

El mimă îngândurarea, dar ochii îi sclipeau.

— Ei, s-ar putea. Știi ceva, ar trebui să îmbunătățesc aspectul șemineului meu. Una dintre femeile cu care mă întâlneam mi-a spus-o. N-am mai văzut-o de atunci. Lucra la Gingrich, ca un fapt

divers.

În următoarele mai bine de patruzeci și cinci de minute i-am spus lui Zachary despre ce era vorba. I-am povestit despre cele o sută paisprezece crime nerezolvate, parte din Southeast, parte din Northeast, districtul Columbia. I-am prezentat în detaliu informații despre anchetele controversate ale cazurilor lui Frank Odenkirk și al turistului german din Georgetown, ca și ale adolescentelor de culoare Tori Glover și Marion Cardinal. L-am informat asupra șefului detectivilor, a prejudecăților și ideilor lui sau, cel puțin, i-am comunicat părerea mea cu privire la ideile acestuia. I-am mărturisit chiar că Pittman îmi displace profund, iar Zachary știa că nu așa mă port eu cu cei prea mulți indivizi care nu omoară ca să aibă din ce trăi.

El dădu din cap înainte și înapoi, înainte și înapoi, în timp ce eu îi vorbeam și nu încetă nici atunci când terminasem de vorbit.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă de ceea ce-mi spui tu, dar ai probe? întrebă el.

— Ești așa pedant în legătură cu detaliile, am replicat. Ce chițibușari sunt, de fapt, reporterii.

Am dus mâna sub scaun și am ridicat două dosare groase. Ochii îi străluciră.

— Cred că astea te vor ajuta să faci reportajul. Sunt copii după șaizeci și șapte dintre anchetele asupra crimelor nerezolvate. Mai este și o copie după ancheta Glover și Cardinal. Notează, de exemplu, numărul de detectivi folosiți la fiecare anchetă. Verifică numărul de ore dedicate cazurilor. Vei observa o mare discrepanță. Doar pe astea am reușit să le scot – dar mai există și multe alte rapoarte.

— De ce atâta neglijență răuvoitoare? mă mai întrebă el.

Am dat din cap la o asemenea întrebare înțeleaptă.

— Am să-ți dau cel mai cinic motiv, am răspuns. Unora dintre polițiști le place să vorbească despre Southeast ca despre „cupatoare de auto-curățare“. Ți se mai pare că o astfel de situație sună doar ca

începutul unei neglijențe răuvoitoare? Unor victime din Southeast li se mai spune și „FOI” – inițialele cuvintelor „Fără Oameni Implicați”. Această ultimă expresie este una dintre cele folosite de Șefu’ Pittman.

Zachary răsoi grăbit prin dosare. Apoi îmi strânse mâna.

– Plec acasă, în hodgeagul meu pustiu, suportabil doar prin unicul meu Pulitzer. Am acum de citit dosarele astea ale victimelor numite „FOI”, apoi sper să scriu o prezentare de știri care să îngrozească lumea. Pe curând. Ca de obicei, m-am simțit minunat cu tine, Alex Cross. Salutările mele lui Damon și lui Jannie, ca și Mamei Nana. Mi-ar plăcea să-i cunosc personal într-o bună zi. Să pot asocia numele figurilor.

– Vino la viitorul spectacol al Corului Băieților din Washington, i-am spus. Toate figurile vor fi prezente acolo. Damon face parte din cor.

38

Am lucrat în seara aceea până la opt și jumătate, apoi am plecat cu mașina la Kinhead’s, în Foggy Bottom, să mă întâlnesc cu Christine. Kinhead’s este unul dintre restaurantele noastre preferate și în același timp și un loc excelent pentru a asculta muzică de jazz și a ne îmbrățișa în voie.

M-am așezat la bar, delectându-mă cu muzica lui Hilton Felton și a lui Ephrain Woolfolk până când a sosit și Christine, venind de la o activitate care avusese loc la școală. Christine venise totuși la timp. Ea este punctuală de obicei. Foarte ponderată. Perfectă aproape în toate, cel puțin așa o văd eu. „Da, vreau să fiu soția ta.”

– Ți-e foame? Nu vrei să ne așezăm la o masă? am întrebat-o după ce ne-am strâns îndelung în brațe, de parcă atunci ne-am fi regăsit după ce am stat despărțiți, de ani și ani de zile, la o distanță

de mii de kilometri.

— Hai să stăm puțin aici, la bar, doar câteva minute. Te superi? mă întrebă ea. Respirația îi mirosea ușor a gumă de mestecat mentolată. Fața ei era așa de dulce și de catifelată, încât eu am simțit nevoia să i-o cuprind în palme.

— Nimic nu poate fi mai plăcut pe lumea asta, am spus eu.

Christine comandă un lichior Harvey's Bristol, iar eu o halbă de bere, și am stat de vorbă, învăluți de muzică. Fusese o zi grea, iar eu aveam nevoie de așa ceva.

— Toată ziua am așteptat clipa asta. Nu mai aveam răbdare. Iar par prea romantic și de modă veche? am întrebat și am zâmbit.

— Nu și pentru mine. Nu ești niciodată prea de modă veche, niciodată prea romantic. Nu se poate așa ceva, Alex, surâse Christine.

Îmi plăcea să o văd astfel. Ochii ei par să sclipească și să danseze. Câteodată mă pierdeam în ochii ei ca într-o apă adâncă, ceva după care mulți tânjesc, dar puțini par să-l atingă, după cum se zice.

Ea întoarse privirea, iar eu i-am mângâiat ușor obrazul. Apoi am prins-o de bărbie. Se auzea „Stardust“. Este unul din cântecele mele preferate, chiar și în situații mai obișnuite. Mă întrebam dacă nu cumva Hilton și Ephrain cântau cântecul acela doar pentru noi doi, iar când m-am uitat la el, Hilton îmi făcu discret cu ochiul.

Ne-am apropiat unul de celălalt și am dansat acolo, pe loc. Îi simțeam inima bătând, i-o simțeam chiar lângă pieptul meu. Probabil că am stat așa cam vreo zece sau cincisprezece minute. Nimeni de la bar nu părea să observe ceva; nimeni nu ne-a deranjat, nimeni nu s-a oferit să ne reumple paharele și nici să ne conducă la masa noastră. Bănuiesc că au înțeles.

— Chiar îmi place aici, șopti Christine. Dar știi ceva? Mi-ar fi plăcut mai degrabă să fiu cu tine acasă. Undeva unde să fie mai intim. Aș putea să-ți pregătesc niște ouă sau orice altceva ai vrea. Vrei? Te superi?

— Nu, nu mă supăr deloc. Este o idee minunată. Hai să mergem.

Am plătit la bar și m-am scuzat că renunț la rezervare. Pe urmă am plecat acasă la Christine.

— Vom începe cu desertul, spuse ea și zâmbi șagalnic. Și asta îmi place la ea.

39

De multă vreme așteptasem să mai fiu îndrăgostit, iar acum chiar că merita așteptarea. Am luat-o în brațe pe Christine de îndată ce am intrat în casă. Mâinile mele începură să-i mângâie talia, soldurile; s-au jucat cu sânii ei, cu umerii, apoi i-au atins oasele delicate ale feței. Ne plăcea să facem asta încet, nu trebuia să ne grăbim. Am sărutat-o pe buze, apoi am mângâiat-o pe spate, pe umeri și am tras-o și mai aproape de mine.

— Ce bine știi tu să mângâi, îmi șopti ea în obraz. Nu m-aș sătura de asta toată seara. Să stăm așa. Vrei puțin vin? Ce dorești? Ți-aș da tot ce am.

— Te iubesc, i-am spus eu, continuând să o mângâi drăgăstos pe spate, până în talie. Vom face așa întotdeauna. Sunt sigur.

— Te iubesc mult, spuse ea, apoi i-am simțit răsuflarea întretăiată. Așa că te rog să ai grijă, Alex. La serviciu.

— Bine. Am grijă. Dar nu în seara asta, am replicat.

Christine surise.

— Nu în seara asta. În seara asta ai voie să trăiești periculos. Amândoi avem voie. Ești așa de frumos și așa de blând pentru un polițist.

— Sau chiar pentru un hoț internațional de bijuterii.

Am luat-o pe sus și am dus-o prin hol în dormitor.

— Mmmm. Ești și puternic, spuse ea. Apăsă pe un comutator, în drum spre dormitor. Lumina era de-ajuns de puternică pentru a vedea pe unde mergem.

— Ce-ar fi să facem o călătorie undeva? am spus eu. Am nevoie de o evadare.

— Grozav. Da, înainte de începerea școlii. Oriunde vrei. Du-mă departe de toate astea.

Camera ei mirosea a flori proaspete. Pe noptieră se aflau trandafiri roșii și roz. Christine este pasionată de flori și de grădinărit.

— Ai pus asta la cale de mult, nu? am zis. Da, da. E o capcană. Tu, fată șireată!

— M-am gândit la asta toată ziua, mărturisi ea și suspină mulțumită. Toată ziua m-am gândit să fiu singură cu tine – în biroul meu, prin holuri, în curtea școlii și pe urmă în mașină, în drum spre restaurant. Am avut vise erotice toată ziua gândindu-mă la tine.

— Sper să fiu la înălțimea așteptărilor.

— Ai să fii. N-am nicio îndoială.

I-am scos bluza neagră de mătase dintr-o singură mișcare. Mi-am atins buzele de un sân, sărutând-o prin decolteul sutienului. Purta o fustă din piele moale pe care nu i-am scos-o, ci doar am tras-o ușor în sus. Am îngenuncheat și i-am sărutat gleznele, apoi buzele mele au alunecat încet în sus pe picioarele ei lungi. Ea mă mângâia pe ceafa, pe umeri.

— Ești periculos în seara asta, spuse ea. E bine.

— Facem tratament prin sex.

— Mmmm, te rog. Tratează-mă toată, doctore.

M-a mușcat tare de umăr, apoi și mai tare de gât. Amândoi respiram greu. Ea se lipi și mai mult de mine, pe urmă desfăcu picioarele. Iar eu am penetrat-o. Era incredibil de fierbinte. Cearșafurile începură să cânte, iar tăblia de la capul patului să se lovească frenetic de perete.

Își trase părul într-o parte, sub ureche. Ce mult îmi place cum îi stă ei părul.

— Ce bun ești, Alex. Ah, Alex, nu te opri, nu te opri, nu te opri, șopti ea.

Am făcut exact ceea ce mi-a spus și mi-a plăcut în fiecare clipă, fiecare mișcare pe care am făcut-o împreună, ba chiar m-am întrebat o clipă dacă nu cumva noi tocmai concepusem un copil.

40

Târziu în noapte am mâncat înfometaji niște ouă cu ceapă, cu mozzarella și cedar, iar eu am deschis o sticlă de Pinot Noir. Apoi, am făcut un foc în șemineu, în luna august, cu climatizorul dat la maximum.

Ne-am relaxat în fața focului, am râs și am stat de vorbă și am planificat o scurtă călătorie departe de Washington. Ne-am hotărât pentru insulele Bermude, iar Christine m-a întrebat dacă n-am putea să o luăm și pe Nana cu copiii. Mă simțeam de parcă viața mea se schimba rapid, îndreptându-se spre un loc nou și bun. Măcar dacă aș fi avut noroc să o prind într-un fel sau altul pe Nevăstuică. Ar fi fost un sfârșit excelent pentru cariera mea în poliția orășenească.

M-am întors acasă, pe Strada 5, târziu în noapte, intrând în casă chiar puțin înainte de ora trei. N-aș fi vrut ca Damon și Jannie să se trezească dis-de-dimineață și să nu mă găsească acasă. M-am trezit pe la ora opt dimineața și am coborât spre minunatele mirosuri de cafea proaspătă și de faimoasele briose făcute de Nana.

Cei doi năzdrăvani erau gata să plece la Școala Adevărului, unde urmau dimineața cursuri avansate. Arătau ca doi îngerași diafani. În ce mă privește, nu aveam prea des șansa să mă delectez astfel, așa că m-am bucurat din plin de ocazie.

— Cum a fost la întâlnire aseară, tati? mă întrebă Jannie, făcând ochii mari către mine.

— Dar cine ți-a spus că am avut o întâlnire importantă? I-am făcut loc pe genunchiul meu. Ea mușcă din delicioasa brioșă pe care

Nana mi-o așezase pe farfurie.

— Mi-a șoptit o păsărică, ciripi ea.

— A-ha. Și păsărică aia face briose bune, am spus eu. Fata cu care m-am întâlnit eu a fost OK. Dar întâlnirea ta? Și tu ai avut o întâlnire, nu? Doar n-ai stat acasă singurică?

— Întâlnirea ta a fost OK? Ai venit acasă o dată cu lăptarul. Jannie râse tare.

Și Damon chicotea.

Jannie poate să ne-o facă dacă vrea; așa a fost de când era bebeluș.

— Jannie Cross, spuse Nana, dar o lăasă în pace.

Nu avea rost să încerce acum să o facă pe Jannie să se poarte ca un copil de șapte ani. Era mult prea inteligentă, mult prea deschisă, mult prea plină de viață și veselie. Și, mai mult, noi avem filozofia noastră, a familiei: Cel sau cea care râde trăiește mult.

— În primul rând, voi doi de ce nu vă mutați împreună? întrebă Jannie. Toți fac așa în filme sau la televizor.

M-am trezit că zâmbesc și că mă încrunt în același timp.

— Nu mă lua pe mine cu treburile alea stupide pe care le fac ei în filme sau la televizor, fetițo. Ei ajung mereu să greșească. Christine și cu mine ne vom căsători curând și atunci vom locui cu toții împreună.

— Ai cerut-o de nevastă? exclamă cu toții.

— Da.

— Și a spus da?

— De ce păreți așa de surprinși? Bineînțeles că a spus da. Cui nu i-ar plăcea să facă parte din familia asta?

— Uraaa! strigă Jannie tare. Mi-am dat seama că se bucură din tot sufletul ei mic.

— Și eu sunt de acord, interveni și Damon. Ar cam fi timpul să ducem și noi o viață mai normală.

Toți m-au felicitat timp de câteva minute, până când Jannie a declarat în cele din urmă:

— Acum trebuie să plec la școală, ta-ti. N-aș vrea s-o dezamăgesc pe doamna Johnson tocmai acum și să întârzii, nu-i așa? Uite ziarul tău.

Jannie îmi întinse *Washington Post*, iar inima îmi tresăltă puțin în piept. Era o zi bună cu adevărat. Am văzut reportajul lui Zachary Taylor în partea din dreapta, de jos, pe prima pagină. Nu deținea titlul zilei, cum ar fi meritat, dar el obținuse totuși acordul să pună reportajul chiar pe prima pagină.

SCANDAL IMINENT LEGAT DE NEREZOLVAREA CRIMELOR DIN SOUTHEAST, DISTRICTUL COLUMBIA. POSIBILE PREJUDECĂȚI RASIALE ÎN ACTIVITATEA POLIȚIEI

— Scandal iminent, într-adevăr, spuse Nana și împinse bărbia înaintea. Genocidul provoacă întotdeauna scandal, nu-i așa?

41

Am intrat în secția de poliție pe la ora opt, iar lacheul Șefului Pittman îmi ieși imediat în întâmpinare. Bătrânul Fred Cook fusese cândva un detectiv prost, iar acum era un administrator la fel de prost și necinstit, dar și viclean și lingău de mare calibru atât în secție sau oriunde, în Washington.

— Șefu' detectivilor dorește să te duci în birou la el imediat. Este important, îmi spuse Fred. Ai face bine să te grăbești.

Am dat din cap și am încercat să-mi păstrez buna dispoziție.

— Sigur că e important, el este Șefu' detectivilor. Ai vreo idee de ce mă cheamă, Fred? Știi cumva despre ce este vorba, la ce să mă aștept?

— Este groasă, zise Cook, fără să-mi spună nimic și, în consecință, mulțumit. E tot ce pot să-ți spun, Alex.

Cook plecă, lăsându-mă nelămurit. Simțeam cum îmi crește

tensiunea. Buna mea dispoziție mă părăsise deja.

Am început să înaintez pe podeaua scârțâitoare din holul care ducea spre biroul Șefului. Nu știam la ce să mă aștept, dar cu siguranță că n-am fost pregătit pentru ceea ce am găsit acolo.

M-am gândit imediat la ceea ce spusese Damon în dimineața aceea: *Ar cam fi timpul să ducem și noi o viață mai normală.*

Sampson ședea în biroul Șefului. Rakeem Powell și Jerome Thurman erau și ei acolo.

— Intră, doctor Cross. Șefu' Pittman făcu o plecăciune, întinzând o mână. Te rog, intră. Te așteptam cu toții.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, trăgându-mi un scaun lângă Sampson și șoptindu-i întrebarea direct în ureche.

— Nu știu încă, dar nu-mi prea miroase a bine, răspuse el. Șefu' nu ne-a adresat un cuvânt. Arată ca un canar care a înghițit pisica.

Pittman veni în fața biroului său și își sprijini de el fundul lui lat. Părea foarte plin de importanță în dimineața aceea. Părul lui cenușiu, ca de șoarece, era pieptănat lins pe spate și semăna cu o caschetă pe capul în formă de glonț.

— Pot să-ți spun eu tot ce te interesează, detective Cross, spuse el. De fapt, n-am vrut să le spun celorlalți detectivi până nu soseai și tu. Începând din această dimineață, detectivii Sampson, Thurman și Powell sunt suspendați din activitate. Au lucrat la cazuri care nu intrau în atribuțiile acestui departament. Încă mai adunăm probe în legătură cu aceste activități și de eventuala implicare a încă altor detectivi.

Am dat să spun ceva, dar Sampson mă prinse de braț – tare de tot.

— Liniștește-te, Alex.

Pittman se uită la toți trei.

— Detectivi Sampson, Thurman și Powell, puteți pleca. Reprezentantul asociației voastre a fost informat de situație. Dacă aveți întrebări sau nelămuriri cu privire la decizia mea, informați-vă reprezentantul.

Gura lui Sampson era încleștată. Și totuși nu îi adresă niciun cuvânt Șefului. Se ridică și ieși din birou. Thurman și cu Powell se târâră în urma lui. Niciunul nu vorbi cu Pittman. Toți trei erau detectivi destoinici și muncitori, iar eu nu puteam să mai suport un asemenea afront.

Mă întrebam pentru ce Șefu' m-ar fi iertat pe mine. Și mă mai întrebam și de ce nu se afla acolo și Shawn Moore. Răspunsul cinic era că Pittman dorea să ne dezbine, să credem că Shawn vorbise împotriva noastră.

Pittman ajunsese din nou în dreptul biroului și luă un exemplar împăturit al ziarului *Washington Post*.

— Ai citit cumva articolul ăsta de astăzi? Din dreapta jos?

Împinse ziarul spre mine. A trebuit să prind ziarul ca să nu cadă pe podea.

— „Scandal legat de nerezolvarea crimelor din Southeast“, am răspuns. Da, l-am citit. L-am citit acasă.

— Sunt convins. Domnul Taylor, de la ziar, citează surse neidentificate din secția de poliție. Ai vreo legătură cu articolul ăsta? mă întrebă Pittman și mă privi crunt.

— De ce-aș discuta eu cu cei de la *Washington Post*? am răspuns cu o întrebare. Eu v-am vorbit despre problema din Southeast. Cred că acolo operează un criminal în serie. De ce să nu vedem asta? Suspendarea acestor detectivi nu va rezolva problema. Mai ales dacă acest psihopat se înfurie, lucru pe care îl și suspectez de altfel.

— Eu nu cred în povestea asta cu criminalul în serie. Nu văd nimic care să se potrivească cu modelul. Și nimeni nu vede așa ceva, în afară de tine. Pittman dădu din cap și se încruntă. Era roșu, furios și se străduia să se controleze.

Întinse iar mâna spre mine. Degetele lui erau ca niște cârnați nefripți. Coborî glasul până la șoaptă:

— Ce mult mi-ar plăcea să te aranjez puțin, și o voi face. Dar pentru moment nu ar fi bine să te îndepărtez de la cazul Odenkirk. Nu ar arăta bine și cred că știrea ar ajunge direct la *Washington Post*.

De-abia aștept să-ți citesc rapoartele plicticoase despre cazurile așa-zise neidentificate. Știi ceva, ar cam fi cazul să dăm uitării aceste crime nerezolvate. Îmi vei raporta mie direct. O să fiu cu ochii pe tine, Cross. Ai vreo întrebare?

Am ieșit rapid din biroul Șefului Pittman. Înainte să cedez ispitei de a-l pocni din toată inima.

42

Sampson, Thurman și Rakeem Powell părăsiseră deja clădirea când am ieșit din biroul Șefului. Mă simțeam de parcă mergeam în transă. Îmi venea să mă întorc în biroul lui Pittman și să șterg, gospodărește, podeaua cu el.

M-am dus la biroul meu și m-am gândit ce să fac în continuare, am încercat să mă liniștesc, ca să nu fac ceva prostesc și nerațional. M-am gândit la responsabilitățile mele față de oamenii din Southeast și asta m-a ajutat. Totuși, aproape că îmi venea să mă duc din nou la Pittman.

Am sunat-o pe Christine și m-am mai răcorit puțin. Pe urmă, dintr-un impuls de moment, am întrebat-o dacă ar putea pleca de la școală pentru week-end-ul nostru prelungit, poate chiar începând de joi seara. Christine mi-a răspuns că da. M-am dus și am completat un formular de concediu pe care l-am lăsat pe biroul lui Fred Cook. Numai la asta nu se așteptau Cook și cu Pittman. Dar am hotărât că cel mai bun lucru de făcut în momentul acela era să plec de acolo, să mă mai liniștesc și pe urmă să fac un plan de bătaie.

Pe când ieșeam din clădire m-a oprit un alt detectiv.

— Sunt la barul Hart's, spuse el. Sampson m-a rugat să-ți transmit că au rezervat un loc și pentru tine.

Hart's este un local aglomerat și foarte căutat de pe Strada 2. Nu

era un bar al polițiștilor, și de asta unii dintre noi îl agream. Era 11 dimineața, iar barul era deja plin, gălăgios, chiar prietenos.

— Uite-! Jerome Thurman mă salută cu o halbă de bere pe jumătate golită pe când intram. Mai erau acolo încă vreo șase detectivi și alți prieteni. Vorba mersese repede, în legătură cu suspendările.

Se râdea mult și se striga.

— E petrecerea burlacilor! spuse Sampson și zâmbi. Te-am prins, dragule. Cu ajutorul Nanei. Ar merita să vezi ce față ai!

În următoarea oră și jumătate, prietenii au tot venit la Hart's. Pe la prânz, barul era plin-ochi, apoi au început să apară și clienții obișnuiți pentru pătărelul de prânz. Proprietarul barului, Mike Hart, era în culmea fericirii. Eu nu mă prea gândisem la o petrecere de burlaci, dar acum, că mă aflu în mijlocul uneia, eram bucuros că se întâmplase așa. Mulți bărbați își mai pot păstra emoțiile pentru ei înșiși, dar nu și la o petrecere de burlaci, sau cel puțin la una bună, organizată de prietenii cei mai apropiați.

Și petrecerea era bună. Suspendările care fuseseră înmânate în dimineața aceea fuseseră uitate în bună măsură, măcar pentru câteva ore. Am fost felicitat și strâns în brațe de foarte multe ori și o dată sau de două ori chiar sărutat. Toți îmi spuneau „dragule”, după cum făcuse Sampson. Se folosea și cuvântul „iubire”, chiar foarte mult. Am fost aclamat și s-a toastat în cinstea mea în discursuri sentimentale care păreau ilare atunci. Aproape toți băuserăm prea mult.

Pe la patru după-amiază, Sampson și cu mine ne sprijineam unul de celălalt, făcându-ne loc spre lumina orbitoare de pe Strada 2. Și însuși Mike Hart a chemat un taxi pentru noi.

Vreme de o clipă, de scurtă limpezire, mi-am amintit de taxiul țigănesc roșu cu albastru pe care îl căutam – apoi gândul dispăru în lumina aproape albă a soarelui.

— Dragule, îmi șopti Sampson la ureche în timp ce urcam în taxi. Te iubesc mai mult decât îmi iubesc viața. Pe cuvânt. Îi iubesc pe

copiii tăi, o iubesc pe Nana, o iubesc pe viitoarea ta nevastă, pe dulcea Christine. Du-ne acasă, spuse el șoferului. Alex se căsătorește.

— Iar el este cavalerul meu de onoare, i-am spus și eu șoferului, care zâmbi.

— Da, e adevărat, mormăi Sampson. Cel mai de onoare.

43

Joi seara, Shafer juca din nou „Cei Patru Călăreți“. Se încuiase în bibliotecă, dar până la el răzbăteau din toată casa, în prima parte a nopții, sunetele produse de familia sa. Se simțea foarte izolat; era nervos, agitat și furios fără vreun motiv evident.

În timp ce aștepta să intre în legătură cu ceilalți jucători, se surprinse gândind retrospectiv la sălbatica lui cursă cu mașina prin Washington. Retrăia mereu și mereu un anumit sentiment: momentul imaginat al apropiatei ciocniri cu o structură indestructibilă. Vedeă impactul ca pe o lumină orbitoare, iar obiectele fizice și el însuși făcându-se țândări, ca sticla, apoi reintegrându-se din nou universului. Chiar durerea pe care ar fi simțit-o ar fi fost parte componentă a procesului de reasamblare a materiei în alte forme și structuri fascinante.

Sunt un potențial sinucigaș, concluzionă el în cele din urmă. Este doar o chestiune de timp. Eu sunt cu adevărat „Moartea“.

Fix la ora nouă, Shafer începu să bată un mesaj la calculator. Ceilalți Călăreți erau prezenți la întâlnire, fiecare în fața calculatorului său, așteptând răspunsul lui la vizita și avertismentul dat de George Bayer. Shafer nu voia să-i dezamăgească. Ceea ce făcuseră ei îi sporise entuziasmul de a continua jocul. El scrisese:

CIUDAT, MOARTEA NU A FOST SURPRINSĂ CÂND FOAMETEA A APĂRUT LA WASHINGTON. DESIGUR, AVEA TOT DREPTUL SĂ VINĂ. LA FEL CUM ȘI MOARTEA AR PUTEA MERGE LA LONDRA,

SAU SINGAPORE, SAU MANILA, SAU KINGSTON ȘI POATE MOARTEA CHIAR VA FACE, CURÂND, O VIZITĂ UNUIA DINTRE VOI.

ÎN ASTA CONSTĂ FRUMUSEȚEA JOCULUI NOSTRU – SE POATE ÎNTÂMPLA ORICE. ÎN FOND, PROBLEMA ESTE ÎNCREDEREA, NU-I AȘA? POT AVEA ÎNCREDERE CĂ ÎMI VEȚI PERMITE SĂ CONTINUU JOCUL FANTEZIEI AȘA CUM DORESC EU? LA URMA URMEI, ASTA ESTE CEEA CE FACE JOCUL UNIC ȘI ATRĂGĂTOR: LIBERTATEA DE CARE NE BUCURĂM.

ĂSTA ESTE JOCUL ACUM, NU-I AȘA? NE-AM IMPLICAT ÎN CEVA NOU. NOI AM CRESCUT MIZA JOCULUI, PRIN URMARE HAI SĂ TRECEM LA CEVA CU ADEVĂRAT PALPITANT, COLEGI CĂLĂREȚI. AM CÂTEVA IDEI DE TESTAT ASUPRA VOASTRĂ. TOTUL ESTE ÎN SPIRITUL JOCULUI. NU VOR FI ASUMATE RISCURI INUTILE.

HAI SĂ NE JUCĂM JOCUL CA ȘI CUM PROPRIILE NOASTRE VIEȚI AR DEPINDE DE ASTA.

POATE CĂ, ÎN CAZUL MEU, SE PETRECE DEJA AȘA CEVA? DUPĂ CUM V-AM SPUS, AVEM ÎNCĂ DOI JUCĂTORI NOI. EI SUNT DETECTIVI DIN WASHINGTON ȘI ÎI CHEAMĂ ALEX CROSS ȘI JOHN SAMPSON. ADVERSARI DE TEMUT. ACUM EU ÎI SUPRAVEGHEZ, DAR NU POT SĂ NU MĂ ÎNTREB DACĂ ÎN CURÂND NU MĂ VOR URMĂRI ȘI EI PE MINE.

AM SĂ VĂ PREZINT UN SCENARIU IPOTETIC PE CARE L-AM IMAGINAT PENTRU A LE URA BUN VENIT ÎN JOCUL NOSTRU. VĂ TRIMIT ACUM POZELE – DETECTIVII CROSS ȘI SAMPSON.

Ne-a luat o zi întregă să ne pregătim de călătorie, dar toți păreau să aprecieze noutatea și bucuria neasemuită de a fi cu toții împreună în vacanță pentru prima oară. Astfel, Damon, Jannie, Nana și cu mine am părăsit districtul Columbia într-o după-amiază și am sosit bine dispuși pe Aeroportul Bermuda International într-o seară târzie a aceleiași zile de joi, 25 august.

Eu dorisem categoric să scap din Washington pentru câteva zile. Cazul de crimă al domnului Smith fusese urmat prea repede de investigarea asasinării necunoscutelor. Simțeam nevoia unui respiro. Aveam un prieten care era coproprietar al unui hotel din Bermude, iar zborul cu avionul până acolo nu dura cine știe cât. Era exact ceea ce ne trebuia.

Îmi va rămâne întipărită în minte pentru totdeauna o scenă de pe aeroport – cum cânta Christine, „Ja-da, ja-da” cu Jannie alături. N-am putut să nu mă gândesc că arată ca o mamă cu fiica ei și asta m-a înduioșat profund. Erau atât de afectuoase și de jucăușe, atât de firești și de sincere. A fost ca un flash mintal pentru mine, ca să înregistrez și să stochez unul din acele momente pe care știam că nu le voi uita niciodată, momentul în care le urmăream pe amândouă dansând și cântând de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna.

Am fost binecuvântați cu o vreme extraordinar de bună în scurta noastră vacanță. Cerul era albastru și senin, vremea însorită în fiecare zi, de dimineața până seara, când cerul căpăta o combinație magică de nuanțe roșii, portocalii și purpurii. Zilele ne aparțineau tuturor, dar în special copiilor. Înotam și făceam scufundări la Elbow Beach și la Horseshoe Bay, apoi ne întreceam cu motoretele pe drumurile pitorești Middle și Harbour.

Noaptea ne aparțineau lui Christine și mie și am profitat din plin de ele. Am fost în cele mai bune localuri: Terrace Bar din Palm Reef, Gazebo Lounge din Princess, Clay House Inn și Once Upon a Table

din Hamilton, Horizons din Paget. Îmi plăcea nespuse de mult să fiu cu ea și gândul hoinărea prin mintea mea în permanență. Simțeam că tot ce împărtășeam noi devenise mai puternic pentru că eu lăsasem totul în urmă, oferindu-i ei timp și spațiu. Și mă simțeam iar împlinit. Îmi reaminteam întruna momentul în care o văzusem pentru prima oară în curtea Școlii Adevărului. „*Ea este aleasa, Alex*“. Și gândul încă îmi mai hălăduia prin cap.

Stăteam la Terrace Bar, privind către orașul și portul Hamilton. Apa era punctată cu insulițe, veliere și feriboturi mergând înainte și înapoi între Warwick și Paget. Ne țineam de mână și eu nu-mi mai puteam desprinde privirea din ochii ei și nici nu aveam de gând.

— La ce visezi? mă întrebă ea într-un târziu.

— M-am gândit mult să mă întorc la practica privată, i-am răspuns. Cred că ar putea fi cel mai bun lucru de făcut.

Mă privi drept în ochi.

— Nu vreau să faci asta pentru mine, Alex. Te rog, nu proceda așa ca eu să fiu cauza ieșirii tale din poliție. Știi că îți place ceea ce faci. De cele mai multe ori.

— Munca mea a devenit distrugătoare în ultima vreme. Pittman nu este un simplu șef dificil; cred că este un tip rău. Ceea ce li s-a întâmplat lui Sampson și celorlalți este un mare rahat. Ei lucrau doar în timpul lor liber la cazurile nerezolvate. Sunt tentat să-i dau povestea lui Zach Taylor de la *Post*. Lumea s-ar revolta dacă ar cunoaște adevărul. De-aia nici nu o voi da totuși la ziar.

Ea mă ascultă și încercă să-mi fie de ajutor, dar nu insistă exagerat și eu am apreciat acest lucru.

— Îmi pare o murdărie îngrozitoare, complicată și scârboasă, Alex. Și mie mi-ar plăcea să-l cotolesc pe Pittman. În loc să protejeze lumea, el se ghidează după criteriile politice. Sunt sigură că la momentul oportun vei ști să faci ceea ce trebuie.

În dimineața următoare am găsit-o plimbându-se prin grădină, cu părul plin de flori tropicale. Era radioasă, chiar mai mult ca de obicei, iar eu m-am îndrăgostit de ea din nou, total și definitiv.

— Există o veche zicătoare pe care o știu de când eram doar o fetiță, îmi spuse Christine când am ajuns lângă ea. „Dacă nu ai decât doi bănuți, dă unul pentru o bucată de pâine, iar cu celălalt cumpără-ți un crin“.

I-am sărutat părul presărat cu flori. I-am sărutat buzele dulci, obrajii, scobitura catifelată a gâtului.

M-am întors cu copiii la Horseshoe Bay Beach devreme în după-amiaza aceea. Ei nu se mai săturau de marea albastră și adâncă, înotând, scufundându-se și construind castele de nisip. Și, bineînțeles, se apropia timpul să revină la școală, astfel încât totul în vacanța noastră se desfășura cu maximă intensitate și era ultradeosebit.

Christine plecase cu motoreta până la Hamilton, să cumpere suveniruri pentru câțiva dintre profesorii de la Școala Adevărului. I-am făcut toți semne cu mâna până a ieșit din raza noastră vizuală, pe Road Middle. Și după aceea, țuști înapoi în apa mării!

Pe la ora cinci, Damon, Jannie și cu mine am revenit la Hotel Belmont, care se înălța ca o santinelă pe luxuriantele dealuri verzi, mărginite de porțelanul albastru al cerului. De jur-împrejur, în orice direcție te uitai, erau numai căsuțe în culori pastelate, cu acoperișuri albe. Nana ședea pe terasă, de vorbă, cu două dintre noile ei cunoștințe. M-am gândit la redescoperirea paradisului și, în adâncul sufletului, am simțit revenind la viață ceva sfânt.

Pe când admiram albastrul cerului lipsit de nori, îmi părea rău că nu e și Christine cu mine să ne bucurăm împreună de frumusețea naturii. De fapt, îi simțeam acut lipsa, deși lipsea de atât de puțin timp. I-am strâns în brațe pe Jannie și pe Damon și zâmbeam cu toții în fața evidenței: ne plăcea să ne aflăm aici împreună și eram al dracului de norocoși să ne avem unii pe alții.

— Ți-e dor de ea, șopti Jannie.

Nu era o întrebare, ci o constatare.

— Asta e bine, tati. Așa este și normal să se întâmple, nu?

Când Christine încă nu se întorsese nici către ora șase după-

amiază, am început să dau o luptă între dorința de a pleca după ea la Hamilton și gândul rațional de a o aștepta răbdător la hotel. Poate că avusese vreun accident. *Blestematele astea de motorete!* gândeam acum, cu toate că le considerasem perfect sigure doar cu o zi înainte.

Am zărit la un moment dat o femeie înaltă și suplă trecând prin porțile din față ale hotelului Belmont și înaintând pe un fundal de zămoșiță și oleandru. Am oftat cu ușurare dar, uitându-mă mai bine în josul scărilor de la intrare, mi-am dat seama că nu era Christine.

Nici la șase și jumătate nu se întorsese încă și nici nu telefonase la hotel. Și nici la ora șapte.

În cele din urmă am sunat la poliție.

45

Inspectorul Patrick Busby de la Poliția din Hamilton sosi la Hotel Belmont pe la șapte și jumătate. Era un tip scund și chel, care, de la distanță, părea să aibă aproximativ cincizeci-șaizeci de ani. Totuși, atunci când ajunse lângă intrare, am constatat că nu i-aș da mai mult de patruzeci de ani, părând cam de aceeași vârstă cu mine.

El mi-a ascultat relatarea, apoi mi-a replicat că turiștii pierd adesea noțiunea timpului și uită de ei înșiși când se află în Insulele Bermude. Uneori mai aveau loc și accidente de motoretă pe Road Middle. El mă asigură de faptul că e foarte posibil ca prietena mea să apară dintr-un moment în altul ușor „îmbujorată de drum” sau cu o „gleznă puțin scrântită”.

Niciuna din variante nu se potrivea. Christine era întotdeauna punctuală și, în ultimă instanță, ar fi dat cel puțin un semn de viață.

Eu știam că, dacă ar fi avut vreun mic accident, Christine ne-ar fi anunțat telefonic. Prin urmare, inspectorul și cu mine ne-am deplasat cu mașina de la hotel la Hamilton, apoi am parcurs străzile capitalei, în special Front și Reid. Eram tăcut, cu o mutră crispată în

timp ce mă uitam concentrat pe geamul mașinii, sperând să o zăresc pe Christine cumpărând ceva pe la vreun colț de stradă, fără să-și fi dat seama cât se făcuse ceasul. Însă nu am văzut-o nicăieri, nici eu, nici inspectorul, iar ea tot nu a telefonat la hotel.

Când nici la ora nouă Christine nu se întorsese, inspectorul Busby acceptă în silă că s-ar putea, totuși, să fi dispărut. Îmi puse o mulțime de întrebări care mi-au demonstrat faptul că era un bun polițist. A dorit să afle, în primul rând, dacă nu am avut cumva vreo ceartă sau vreo neînțelegere, de orice fel.

În cele din urmă i-am mărturisit:

— Lucrez în Washington, D.C., ca detectiv, la omucideri.

Îi ascusesem asta la început, ca să nu creadă că vreau să intervin pe teritoriul lui. Apoi am continuat:

— Am lucrat în trecut la niște cazuri deosebite, în care erau implicați criminali în serie. Am cunoscut câțiva oameni foarte răi. Asta ar putea constitui o legătură. Sper să nu fie cazul, dar imposibil n-ar fi.

— Înțeleg, spuse Busby.

Era un bărbat atât de laconic și exact, cu o mustăcioară subțire ca urma unui creion bine ascuțit deasupra buzei superioare. Semăna mai mult cu un aferat profesor de școală decât cu un polițist; părea mult mai aproape de imaginea unui psiholog decât mine.

— Mă mai așteaptă și alte surprize de care ar fi bine să am cunoștință, detectiv Cross? Întrebă el.

— Nu, asta-i tot. Dar vă dați seama de ce sunt îngrijorat și de ce v-am sunat. Chiar în prezent investighez o serie de crime scârboase la Washington.

— Da, acum înțeleg motivul neliniștii dumneavoastră. Voi face imediat un raport de persoană dispărută.

Am oftat adânc, după care am urcat scările și le-am spus copiilor și Nanei. Am încercat cât am putut să nu-i alarmez, însă Damon și Jannie au izbucnit în plâns. Apoi și Nana.

Până la miezul nopții nu am mai aflat nimic în plus în legătură cu

Christine sau cu locul unde s-ar putea afla. Inspectorul Busby a părăsit hotelul la ora douăsprezece și un sfert. A fost destul de amabil și de înțelegător încât să-mi lase numărul lui de telefon de acasă și să mă roage să-l sun, indiferent de oră, de îndată ce am vreo veste despre Christine. Apoi mi-a spus că se va ruga pentru mine și familia mea.

La trei dimineața eram încă treaz și patrulam prin camera mea de la etajul al treilea al hotelului, rugându-mă și eu. Tocmai terminasem o convorbire telefonică cu Quantico. FBI-ul reverifica toate cazurile de omucidere pe care le investigasem pentru a descoperi dacă vreunul dintre cei cercetați de mine nu avea cumva vreo legătură cu Bermude. Biroul era acum concentrat asupra seriei de crime nerezolvate din Southeast. Le trimisesem prin fax profilul psihologic al Nevăstuicii, elaborat de mine.

Nu aveam niciun motiv logic să suspectez că asasinul s-ar putea afla aici, în Bermude, cu toate astea mă temeam totuși că ar fi posibil. Era exact genul de presimțire pe care o avusese și Șefu' atunci când respinsese ideea crimelor în serie din Southeast.

Am înțeles că probabil Biroul nu va reveni cu telefonul până mai târziu în cursul dimineții. Eram tentat să sun niște prieteni de la Interpol, dar m-am abținut... Și totuși, după aceea, am telefonat și la Interpol.

Camera de hotel era dotată cu mobilă din lemn de mahon și împletituri de răchită. Pe jos erau carpete de un roz prăfuit. Părea goală și lugubră. Eu stăteam în picioare, ca o stafie, în fața ferestrelor înalte, pătate de apă, amintindu-mi cum o țineam în brațe pe Christine. Mă simțeam îngrozitor de singur și de neajutorat fără ea. Parcă nu-mi venea încă să cred că se întâmplase așa ceva.

Mi-am strâns tare brațele în jurul corpului și am conștientizat o durere cumplită în toată zona inimii. Durerea intensă era ca o coloană solidă care mi se ridica din piept până în creier. Îi puteam vedea aievea figura, zâmbetul ei frumos. Mi-am amintit cum am dansat cu ea într-o noapte la Rainbow Room din New York și cum

cinam împreună, la Kinkead's, în Washington, ca și acea deosebită noapte unică, acasă la ea, când am râs și ne-am gândit că poate tocmai concepuserăm un copil. Era Christine acolo, undeva pe insulă? Nu se putea să nu fie. M-am rugat din nou să fie teafără. Nu se putea să nu fie teafără. Mi-am interzis orice alt gând pentru mai mult de câteva secunde.

Telefonul din cameră sună, ca o scurtă explozie, puțin după ora patru dimineța.

Am simțit un junghi în inimă. Pielea mi s-a făcut ca de găină, o simțeam ca și cum s-ar fi strâns și nu ar mai fi fost pe măsura corpului meu. M-am năpustit și am înșfăcat receptorul înainte de a suna a doua oară. Mâna îmi tremura.

Vocea stranie și înăbușită mă înspăimântă:

— Ai un e-mail.

Nu puteam gândi lucid. Nu puteam gândi deloc.

Îmi luasem laptop-ul cu mine în vacanță.

Cine să știe că am computerul aici? Cine putea ști un asemenea detaliu neînsemnat despre mine? Cine m-a urmărit? Ne-a urmărit?

Am deschis violent ușa de la dulapul de haine, am apucat computerul, l-am pornit și l-am conectat în rețea. Am căutat ultimul mesaj de pe e-mail.

Era foarte concis – scurt și cuprinzător:

DEOCAMDATĂ ESTE TEAFĂRĂ. ESTE LA NOI.

Mesajul lapidar, rece, tăios era mai rău decât orice mi-aș fi putut imagina. Fiecare cuvânt al acestuia mi se întipărise în creier, repetându-mi iar și iar:

Deocamdată este teafără.

Este la noi.

PARTEA A TREIA

ELEGIE

46

Sampson sosi la Hotel Belmont la o zi după dispariția lui Christine. M-am grăbit să cobor în holul de la intrare pentru a-i ieși în întâmpinare. Își petrecu brațele lui mari în jurul meu, strângându-mă într-o îmbrățișare fermă, dar în același timp delicată, ca și când ar fi ținut în brațe un copil.

— Ce faci? Reziști? mă întrebă el.

— Nici vorbă, i-am răspuns. Mi-am pierdut o jumătate de zi verificând adresa de e-mail prin care am primit mesajul de aseară. A venit de la curtain@mind-spring.com. Adresa era falsificată. Nimic nu se leagă.

— Fii liniștit, o s-o găsim noi pe Christine. O aducem noi înapoi. El îmi spunea ceea ce știa că aș fi vrut să aud, dar eram sigur că, în același timp, o și credea sincer în adâncul sufletului său. Sampson este omul cel mai optimist pe care l-am întâlnit vreodată. Și se adeverește mereu ceea ce spune el.

— Mulțumesc că ai venit. Înseamnă mult pentru noi toți. Eu nu mai pot gândi corect în nicio privință. Sunt realmente la pământ, John. Nici nu pot să-mi închipui cine ar fi putut face așa ceva. Poate chiar Nevăstuica – știi și eu?

— Dacă ai putea să gândești ca lumea, spuse John, mi-aș face mai multe griji pentru tine decât de obicei. De asta mă și aflu aici.

— Puteam să jur că o să vii.

— Bine-nțeles că puteai. Doar sunt Sampson. Cunoști mai bine decât mine tot rahatul adânc filosofic aplicabil în asemenea situații.

În holul hotelului mai erau încă vreo șase clienți și toți se uitau la noi ca la urs. Personalul hotelului aflase de dispariția lui Christine și

sunt sigur că și oaspeții de la Belmont erau la curent, ca mai toți cei ce locuiau pe micuța și intimă insulă.

— Povestea este pe prima pagină a ziarului local, spuse Sampson. Pe aeroport îl citea deja toată lumea.

Am replicat:

— Bermude este o insulă mică, în general liniștită și lipsită de incidente. Disparația unui turist sau orice altă infracțiune violentă este un lucru neobișnuit aici. Nici nu știu cum de a aflat ziarul de incident așa de repede. Poate că a vorbit chiar cineva de la poliție.

— Poliția de aici n-o să ne ajute deloc. Ba s-ar putea să ne pună chiar și bețe în roate, mormăi Sampson în timp ce înaintam spre recepția hotelului.

Sampson se înregistrează, apoi amândoi ne-am târât picioarele în sus pe scări ca să îi anunțăm pe Nana și pe copii că a venit unchiul John.

47

A doua zi de dimineață, amândoi am vorbit ore întregi cu poliția din Hamilton. Erau polițiști profesioniști, dar o răpire era ceva rar pentru ei. Ne-au lăsat să lucrăm în secția lor de pe strada principală. Dar eu tot nu mă puteam concentra așa cum ar fi trebuit.

Insulele Bermude au cam cincizeci de kilometri pătrați. Colonia britanică este redusă, dar am aflat curând că existau pe insulă peste o mie două sute de drumuri. M-am despărțit de Sampson și am parcurs, fiecare, cât mai mult teren cu putință. În următoarele două zile, am plecat de la șase dimineața și ne-am întors la zece sau douăsprezece noaptea, fără pauză. Nu voiam să mă opresc, nici măcar nu doream să dorm.

Și totuși nu am avut rezultate mai bune ca polițiștii de acolo. Nimeni nu văzuse nimic. Ajunsesem pe o linie moartă. Christine dispăruse fără urmă.

Ne dureau oasele cumplit. După ce ne-am terminat treaba la secția de poliție, pe la ora trei noaptea Sampson și cu mine ne-am dus să înotăm la Elbow Beach, puțin mai jos pe drumul care pleca de la hotel.

Noi învățasem să înotăm la piscina municipală din districtul Columbia. Nana insistase: să învățăm să înotăm. Pe atunci avea cincizeci și patru de ani și era încăpățânată. Se hotărâse și ea să învețe să înoate și lua lecții cu noi prin Crucea Roșie. Mare parte din cei ce locuiau în Southeast nu știau să înoate pe vremea aceea, iar ea considera că acest lucru simboliza limita experienței locuitorilor.

Așa că, într-o vară, Sampson și cu mine am încercat să învățăm să înotăm în piscina orașenească. Ne duceam la lecții de trei ori pe săptămână, dimineața, și de obicei mai exersam o oră în plus după aceea. Până și Nana a reușit să înoate cincizeci de lungimi de bazin la rând. Avea multă energie, ca și acum. Iar eu rareori înot fără să-mi amintesc de zilele acelea minunate de vară din tinerețea mea, când am devenit un înotător destul de bun.

Iar acum, Sampson și cu mine pluteam pe suprafața liniștită, cam la vreo cincizeci de metri în larg. Cerul avea o nuanță foarte închisă de albastru, de seară, presărat cu nenumărate stelute strălucitoare. Se vedea plaja curbată, care se întindea pe mai mulți kilometri în dreapta și în stânga. În briza mării, palmierii se unduiau.

Pluteam pe apă, complet distrus, copleșit. O vedeam întruna pe Christine, indiferent dacă țineam ochii deschiși sau închiși. Nu-mi venea să cred că nu mai e lângă mine. Și am plâns gândindu-mă la cele întâmplate, la faptul că viața era uneori nedreaptă.

— Vrei să discutăm despre anchetă? Vrei să știi ce cred eu până acum? Nimicurile pe care le-am aflat astăzi? Sau vrei să te odihnești? mă întrebă Sampson în timp ce înotam încet pe spate. Vorbim? Sau tăcem din gură?

— Vorbim, cred. Nu mă mai pot gândi la nimic altceva decât la Christine. Nu mai pot gândi logic. Spune ce ai să-mi spui. Te gândești la ceva anume?

— Nu e mare lucru, dar poate că e important.

Nu am zis nimic. L-am lăsat doar să vorbească.

— Mă nedumeresc primele articole din ziar. Sampson se opri, apoi continuă: Busby mi-a spus că el nu a vorbit cu nimeni în prima seară. Absolut cu nimeni, spune el. Și nici tu. Și totuși articolul a apărut în ediția de dimineață.

— Este o insulă mică, John. Ți-am spus și te-ai convins și tu.

Dar Sampson se crampona de idee și începuse să creadă că aici era ceva.

— Auzi, Alex, doar tu, Patrick Busby și răpitorul ați știut despre Christine. El a sunat la redacție. Răpitorul însuși. Am stat de vorbă cu fata de la ziar care a primit apelul. Ieri n-a vrut să spună nimic, dar până la urmă a făcut-o astăzi, într-un târziu. Ea a crezut că este un simplu cetățean cu simț civic. Eu cred că se joacă cineva cu tine, Alex. Cineva râde de tine.

Este la noi.

Era un joc? Ce fel de joc diabolic? Și cine erau odioșii jucători? Era oare printre ei și Nevăstuica? Era oare posibil să se mai afle în Bermude?

48

Întors la hotel, nu am putut dormi. Tot nu mă puteam concentra și asta îmi dădea o senzație de frustrare. Parcă îmi pierdusem mințile.

Un joc? Nu, nu era joc. Era teroare. Era un coșmar trăit cu ochii deschiși, așa cum nu mai trăisem vreodată. Cine ar fi putut să-i facă asta lui Christine? Cine? Cine era Nevăstuica?

De câte ori închideam ochii și încercam să adorm, vedeam fața lui Christine, o vedeam cum ne făcea semn de rămas-bun cu mâna, atunci, pe Middle Road, o vedeam cum se plimba prin grădinile

hotelului cu flori în păr.

Și am auzit glasul lui Christine toată noaptea – și s-a făcut iar dimineață. Vina mea față de ea se dublase, se triplase.

Sampson și cu mine am continuat să greblăm Middle Road, Harbour Road, South Road. Cei cu care am discutat, de la poliție sau de la armată, credeau că biata Christine nu a dispărut pur și simplu pe insulă. Sampson și cu mine auzisem același refren de o săptămână. Nu o văzuse niciun vânzător, niciun șofer de taxi sau de autobuz, la Hamilton sau St. George, așa că era posibil ca ea nici să nu fi ajuns în aceste orașe în după-amiaza aceea.

Nimeni, nici măcar un singur martor ocular nu își amintea să o fi văzut pe motoretă pe Middle sau Harbour Road, așa că era posibil ca ea nici să nu fi ajuns până acolo.

Dar lucrul cel mai tulburător dintre toate, pentru mine, era faptul că nu mai apăruse nicio altă comunicare la adresa mea, despre ea, după acel singur mesaj prin poșta electronică, din noaptea în care dispăruse. Un agent FBI investigase adresa de expediere a e-mailului și descoperise că aceasta era inexistentă. Cel sau cea care mă contactase era un hacker abil, care reușise să-și ascundă identitatea. Iar cuvintele pe care le-am citit în seara aceea mă urmăreau:

Deocamdată este teafără.

Este la noi.

Cine erau acești „noi”? Și de ce nu mă mai contactaseră? Ce voiau de fapt de la mine? Știau ei că mă aduc la disperare? Ce aveau de gând să facă? Nevăstuica reprezenta mai mulți asasini? Și deodată totul căpătă un sens.

Sampson se întoarse duminică la Washington și îi luă și pe Nana și pe copiii cu el. Ei nu ar fi dorit să plece fără mine, dar era timpul ca ei să plece. Eu nu puteam să plec încă din Bermude. Ar fi însemnat să o abandonez pe Christine.

Duminică seara, Patrick Busby a apărut la Hotel Belmont pe la ora nouă. Mă rugă să vin cu el, cu mașina, până dincolo de

Southampton, cam la o distanță de șase kilometri, care, spunea el, ne-ar fi luat vreo douăzeci de minute. Cei ce locuiesc în Bermude măsoară distanțele în linii drepte, dar toate drumurile au viraje și cotituri, așa încât era întotdeauna necesar mai mult timp decât ai fi crezut.

— Ce s-a întâmplat, Patrick? Ce e acolo, la Southampton? am întrebat în timp ce rulam pe Middle Road. Îmi simțeam inima în gât. Mă speria cu tăcerea lui.

— Nu am găsit-o pe doamna Johnson. Dar s-ar putea ca un bărbat să fi fost martor la răpire. Aș vrea să ascuți versiunea lui. Tu hotărăști. Tu ești detectivul din marele oraș, nu eu. Poți să-l întrebi orice dorești. Nu se consemnează, bineînțeles.

Bărbatul se uimea Perri Graham și locuia într-o cameră la Clubul de Golf Port Royal. L-am găsit în micuțul lui apartament din clădirea personalului. Era înalt și cumplit de slab, cu o bărbuță lungă. Se vedea bine că nu e prea mulțumit să ne vadă, pe mine sau pe inspectorul Busby, la ușa lui.

Busby îmi spusese deja că Graham era originar din Londra și că acum lucra ca supraveghetor și mecanic la clubul privat de golf. Mai locuise și la New York și Miami și avea cazier pentru furt la New York.

— I-am spus deja tot ce am văzut, spuse reticent Perri Graham de cum deschise ușa apartamentului și ne văzu. Plecați. Lăsați-mă în pace. N-am niciun motiv să mint sau să...

I-am tăiat-o scurt.

— Mă numesc Alex Cross. Sunt detectiv criminalist la Washington. Femeia pe care ai văzut-o era logodnica mea, domnule Graham. Putem intra ca să vorbim? Nu durează decât câteva minute.

El dădu din cap, frustrat.

— Vă spun ce știu. *Din nou*, spuse el în final, dându-se înapoi. Da, intrați. Dar numai pentru că mi-ați spus *domnule Graham*.

— Asta e tot ce doresc. Nu am venit să te deranjez pentru altceva.

Busby și cu mine am intrat în cameră. Podeaua de gresie și toată mobila erau presărate cu obiecte de îmbrăcăminte șifonate, în mare parte haine de corp.

— La Hamilton locuiește o femeie pe care o cunosc eu, spuse Graham cu supărare în glas. Am fost în vizită la ea marțea trecută. Am băut foarte mult vin. Și am stat toată seara – știți și dumneavoastră cum e. Până la urmă m-am trezit cumva. Trebuia să fiu la club pe la prânz, dar știam că o să întârzii și că o să mi se taie din salariu. Nu am mașină, așa că am făcut autostopul din Hamilton până spre South Shore Road. Am pornit pe jos pe lângă Paget, cred. Îmi amintesc că era o după-amiază foarte toridă. Am mers până la mare, ca să mă răcoresc puțin.

M-am întors peste un delușor și am fost martor la un accident de pe șosea. Era cam la vreo trei sute de metri de dealul ăla mare de acolo. Îl știți?

Am dat din cap și mi-am ținut respirația, ascultându-l. Îmi aminteam de căldura înăbușitoare din după-amiaza aceea, îmi aminteam totul. Parcă o vedeam aieva pe Christine pe motoreta albastră, salutându-ne și zâmbindu-ne. Amintirea zâmbetului ei, care îmi produsese mereu bucurie, îmi aducea acum un nod în gât.

— Am văzut o dubiță albă lovind o femeie care mergea pe o motoretă albastră. Nu sunt sigur, dar părea că dubița a lovit-o intenționat. Femeia nu părea grav rănită. Pe urmă, bărbatul a ajutat-o să intre în dubiță. Și a pus acolo și motoreta. Apoi a plecat. Am crezut că o duce la spital. Nu m-am gândit la altceva.

— Ești sigur că ea nu era grav rănită? l-am întrebat.

— Nu sunt sigur. Dar s-a ridicat singură de jos. Și putea foarte bine să stea în picioare.

Când am început să vorbesc aveam un nod în gât:

— Și n-ai spus nimănui despre accident, nici când ai văzut ce s-a întâmplat de fapt?

Bărbatul clătină din cap.

— N-am văzut ce s-a întâmplat. Nu mă prea omor cu cititul

ziarelor locale. Nu scriu decât vorbe de clacă. Dar femeia mea, ea tot vorbea despre ceea ce s-a întâmplat. N-am vrut să mă duc la poliție, dar ea m-a convins, m-a făcut să vorbesc cu inspectorul ăsta.

— Știi cumva ce fel de dubiță era? l-am întrebat.

— Era o dubiță albă. Cred că una închiriată. Era curată și nouă.

— Și numărul de înmatriculare?

Graham dădu din cap.

— Habar n-am.

— Cum arăta bărbatul din dubiță? l-am întrebat. Ne poate ajuta orice amănunt de care îți amintești, domnule Graham. Ne-ai ajutat deja enorm.

El ridică din umeri, dar vedeam că se gândea la ceea ce se întâmplase.

— Omul n-avea nimic neobișnuit. Nu era chiar așa de înalt ca dumneata, dar era înalt. Un om obișnuit. Un negru ca orice negru.

49

Într-un mic apartament dintr-o suburbie a Washingtonului, Mount Rainier, detectivul Patsy Hampton stătea întinsă pe pat, răsfoind neliniștită paginile ziarului *Washington Post*. Nu putea dormi, dar asta nu era ceva neobișnuit. Mereu avusese probleme cu somnul, încă de când era doar o fetiță în Harrisburg, Pennsylvania. Mama ei spunea că fata avea probabil conștiința încărcată în legătură cu ceva.

Urmări un episod în reluare din „Spitalul de Urgență”, apoi își aduse un iaurt cu afine și se conectă pe America Online. Primise un e-mail de la tatăl său, care acum se mutase în Delray Beach, Florida, și altul de la o veche colegă de cameră de la colegiu, de la Universitatea Richmond, de care oricum nu fusese prea atașată.

Fosta ei colegă de cameră tocmai aflase de la o prietenă comună

că Patsy era un detectiv de elită în Washington și că ducea o viață interesantă. Fata îi scria că are patru copii și că locuiește într-o suburbie din Charlotte, North Carolina, dar adăugase că e plictisită de tot ce îi oferă viața. Patsy Hampton ar fi dat orice să aibă măcar un copil.

Se duse înapoi în bucătărie și luă o sticlă rece de apă minerală Evian. Știa bine că viața ei devenise ridicolă. Petrecea prea mult timp la serviciu, dar și prea mult timp de una singură acasă, mai ales în week-end-uri. Și nu pentru că nu s-ar fi putut întâlni cu bărbați; în ultima vreme era înnebunită după bărbați.

Încă mai visa să găsească pe cineva compatibil, să aibă copii. Dar era din ce în ce mai obosită de ciclul deprimant și înnebunitor de a căuta pe cineva interesant. De obicei ajungea să se întâlnească cu indivizi care erau iremediabil plicticoși sau cu pașițoi de vreo treizeci și ceva de ani, care încă se purtau ca niște adolescenți, dar fără a mai avea farmecul tinereții. *Fără nicio speranță, fără nicio speranță, fără nicio speranță*, se gândea ea în timp ce îi trimitea tatălui ei din Florida o minciună dulceagă drept răspuns.

Sună telefonul și ea privi spre ceasul de la mână – era ora 12 și 20 de minute.

Înșfacă receptorul.

– Hampton la telefon.

– Aici e Chuck, Patsy. Scuză-mă că te sun așa de târziu. Te-am deranjat cumva? Erai trează?

– Da, sigur, nicio problemă, Chucky Cheese. Sunt perfect trează, ca și ceilalți vampiri, inclusiv tu, bănuiesc.

Era cam târziu, dar se bucura să mai aibă vești de la Chuck Hufstedler, care fusese un expert în computere la FBI-ul din Washington. Cei doi se ajutau reciproc de multe ori, iar ea îi vorbise recent despre crimele nerezolvate din districtul Columbia, în special despre femeile neidentificate. Chuck îi spusese că el ținea legătura și cu Alex Cross, dar că acesta avea acum mari probleme personale. Logodnica lui fusese răpită, iar Patsy Hampton se întreba dacă nu

cumva incidentul avea vreo legătură cu crimele din Southeast.

– Sunt trează de tot, Chuck. Ce s-a întâmplat? Ce idee ți-a mai venit?

Chuck începu cu o pledoarie care spunea multe despre lipsa lui de încredere în el însuși:

– Poate să nu fie nimic, dar poate că este totuși ceva interesant în legătură cu crimele din Southeast și mai ales legat cu cele două fete din Shaw. Deși totul plutește într-o beznă totală.

Expertul în computere îi reținuse atenția.

– Acolo se află și criminalul ăsta, Chuck, într-o beznă totală. Spune-mi ce ai aflat. Sunt trează și te ascult. Vorbește, Chucky Cheese.

Chuck începu să bată câmpii. Așa era el mereu, din păcate, fiindcă, de fapt, era un băiat simpatic.

– Ai auzit de JPR, Patsy? o întrebă el.

– Știu că înseamnă jocuri pe roluri și, da, știu că există un joc cunoscut sub numele de Dragoni și Donjoane sau Donjoane și Dragoni – nu știu ordinea exactă.

– Este vorba de Donjoane și Dragoni sau Donjoane și Dragoni Avansați. Să-ți spun ceva personal, fetițo: și eu joc din când în când câte un JPR, se numește Sfârșitul Mileniului. Joc vreo două ore pe zi de obicei. Mai mult în week-end-uri.

– Am aflat ceva nou. Zi, Chuck. *Dumnezeule, gândi ea, confesiuni cibernetice în miez de noapte.*

– Este un joc foarte popular, chiar și adulții îl joacă. Personajele din Sfârșitul Mileniului lucrează pentru Securitatea Vulturului Negru. Este o organizație privată a unor justițieri care angajează oameni pentru investigații în toată lumea. Personajele sunt toate oameni buni care caută să facă bine.

– A-ha, Chuck. Te tot învărți în jurul cozii. Te rog, pune odată punctul pe i. E aproape douăsprezece și jumătate noaptea, amice.

– Bine, îmi pare grozav de rău și sunt profund jenat. Așa... există un *chatroom on-line* pe care l-am vizitat. Se numește Chatroom

de jocuri și se află pe AOL. După cum ți-am spus, are loc o convorbire fascinantă despre un nou gen de joc. Mai mult, este de fapt un anti-joc. Toate jocurile pe roluri pe care le știu eu au personaje pozitive care încearcă să învingă haosul și răul. Jocul de care îți vorbesc eu acum are câteva personaje negative care încearcă să surclaseze binele. Patsy, mai ales unul dintre personaje atacă și ucide femei în Southeast, districtul Columbia. Sunt multe detalii sordide despre crime. Nu apar adevărații jucători, dar se știe despre jocul ăsta. Probabil că jocul propriu-zis este protejat. Am crezut că tu știi toate astea. Jocul se numește „Cei Patru Călăreți”.

Evident, Patsy Hampton era acum trează de-a binelea.

— Mă ocup eu de treaba asta. Mulțam, Chuck. Să rămână deocamdată între noi doi ceea ce am discutat acum, da? Chuck?

— Da. Bine.

Patsy avu nevoie de numai câteva minute să intre în AOL, apoi în Gamester's Chatroom. Nu participa, ci doar citea ceea ce spuneau ceilalți. Era interesant. Se întreba dacă nu cumva dăduse de capăt cazului femeilor neidentificate asasinate.

Ceilalți din Chatroom se numeau Viper, Landlocked, J-Boy și Lancelot. Discutau și tot discutau despre cele mai tari jocuri ale fanteziei și despre reviste interzise, lucru care mai că o adormi. Cei Patru Călăreți au fost menționați de vreo două ori, dar numai în treacăt, ca o referire oarecare. Lancelot era acela care vorbise despre joc. Chuck avea dreptate: probabil că nu aceștia erau adevărații jucători, dar ei aflaseră într-un fel sau altul despre acest joc.

Cei ahtiați după asemenea fantezii deveniseră destul de enervanți pe la ora unu și un sfert. În cele din urmă, frustrată, Patsy tastă un mesaj pentru descreierați. Iar ea își spuse Sappho.

AM INTRAT TÂRZIU, DAR „CĂLĂREȚII” MI SE PARE UN JOC SIMPATIC ȘI REVOLUȚIONAR. LANCELOT. E CAM ÎNDRĂZNET, NU?

Lancelot răspunse:

NU E CHIAR AȘA, SAPPO. SE JOACĂ MULT JOCUL ĂSTA ÎN

ULTIMA VREME. SUNT ANTI-EROI, PSIHOPAȚI. MAI ALES ÎN CERCURILE DE JOCURI DE VAMPURI.

Hampton scrisse:

PARCĂ AM CITIT CEVA DESPRE CRIMELE ASTEA ÎN ZIARE? APROPO, SE SCRIE SAPPHO, CA POETA.

Lancelot răspunse:

DA, DAR MULTE JPR SE FOLOSESC DE EVENIMENTE REALE. NU TE SUPĂRA, SAPPO, ZĂU.

Hampton zâmbi. Individul era un mucos obraznic, dar ea era în legătură cu el, cel puțin pentru moment. Și avea nevoie de el. Cât știa el oare despre Cei Patru Călăreți? Putea fi el unul din jucători? Încercă să afle mai multe despre Lancelot, dar accesul era restricționat.

EȘTI SIMPATIC. TU EȘTI JUCĂTOR, LAUGHALOT (râdemult) SAU DOAR UN CRITIC DE ARTĂ?

MIE NU-MI PLACE CONCEPȚIA DE BAZĂ A CĂLĂREȚILOR. ȘI ORICUM ESTE UN JOC PRIVAT. STRICT PRIVAT. ÎNCRIPTAT.

CUNOȘTI VREUN JUCĂTOR? AȘ VREA SĂ JOC ȘI EU!

Nu mai veni niciun răspuns la întrebare. Patsy se gândi că poate îndrăznise prea mult și prea repede. La dracu'! Ar fi trebuit să se gândească mai bine. La dracu', la dracu'! Hai, intră, Lancelot. Pământul către Lancelot.

CHIAR AȘ DORI SĂ JOC ȘI EU „CEI PATRU CĂLĂREȚI“. VORBESC SERIOS. NU E NICIO GLUMĂ. LANCELOT?

Patsy Hampton așteptă, dar în zadar, Lancelot ieșise din Chatroom. Lancelot plecase. Și astfel se duse și legătura ei cu cineva care juca un așa-zis joc al fanteziei în legătură cu unele crime oribile din Washington – crime comise cu adevărat.

M-am întors la Washington în prima săptămână din septembrie și nu mă simțisem niciodată atât de străin în propria mea piele. Fusesem în Bermude cu familia mea și cu Christine, iar acum mă întorceam fără ea. Cel ce o răpise pe Christine mă contactase o singură dată. Îmi era dor de ea în fiecare clipă a fiecărei zile și mă durea când mă gândeam pe unde s-ar putea afla acum.

Era o zi neobișnuit de friguroasă și cu vânt puternic când m-am întors în oraș. Parcă vara se transformase subit în miezul toamnei, de parcă eu aș fi lipsit din oraș mult mai mult timp. Plutisem într-o ceață ireală în Bermude și parcă era tot așa și acum, când m-am întors în districtul Columbia. Nu mă mai simțisem niciodată așa de rău. Atât de pierdut, de zdruncinat, de învins.

Mă întrebam dacă nu cumva Christine și cu mine nu intrasem în lucrătura dibace a unui nebun, în ceea ce psihologii criminaliști numesc o fantezie ucigătoare. Dacă era așa, cine era acest nebun și unde se afla el acum? Era Nevăstuica? L-am cunoscut cumva în trecut? Ticălosul fără scrupule și fără inimă îmi transmisese: „Este la noi”. Și cu asta basta! Niciun alt cuvânt. Iar acum doar o tăcere care mă asurzea.

Am luat un taxi de la aeroport și mi-am amintit de ceea ce i se întâmplase lui Frank Odenkirk, care, inocent, luase un taxi într-o seară de august și terminase asasinat pe Alabama Avenue, lângă parcul Dupont. Nu mă mai gândisem la cazul Odenkirk în ultimele trei săptămâni. Și rareori mă mai gândisem în timp ce eram în Bermude, la cazurile femeilor neidentificate asasinate, de care acum mi-am amintit cu un sentiment de vinovăție. Și alții suferiseră pierderi dureroase din cauza asasinului.

Mă întrebam dacă se mai aflase ceva și cine anume din birou se ocupa de caz, cel puțin de cazul Odenkirk. Pe de altă parte, nu mă simțeam în stare să mai lucrez la vreun caz de crimă nerezolvat în

momentul acela. Simțeam că locul meu este tot în Bermude, și îmi venea să mă întorc acolo chiar în clipa în care am aterizat.

Pe urmă am văzut casa noastră chiar în față, pe Strada 5. Se întâmpla ceva bizar – era o mulțime de oameni adunată acolo.

51

O mulțime de oameni stăteau pe verandă și alții se adunaseră ciorchine în fața casei, unde ajunsesem cu taxiul. Pe stradă erau parcate mașini pe un rând și pe două rânduri.

Am recunoscut-o pe mătușa Tia. Pe verandă, împreună cu copiii, se aflau cumnata mea, Cilla, împreună cu Nana. Și Sampson era acolo, cu o prietenă de-a lui, Millie, care era avocată la Ministerul de Justiție.

Câțiva dintre cei aflați acolo mi-au făcut semne cu mâna când am ajuns în fața casei, așa că am înțeles că totul era în ordine. Nu era vorba de un alt necaz. Dar ce se întâmplase totuși?

Am văzut-o pe nepoata mea Naomi cu soțul ei Seth Taylor, care veniseră de departe, din Durham, North Carolina. Jerome Thurman, Rakeem Powell și Shawn Moore stăteau pe peluza din fața casei.

– Hei, Alex, ne bucurăm să te vedem, bubui glasul baritonal al lui Jerome pe când treceam spre verandă.

Am pus jos în cele din urmă geanta de voiaj și am început să dau mâna cu oamenii, să ne îmbrățișăm și să ne sărutăm.

– Toți suntem aici ca să te întâmpinăm, spuse Naomi. Veni la mine și mă strânse tare în brațe. Te iubim mult. Dar putem pleca dacă nu dorești să rămânem acum.

– Nu, nu. Mă bucur că ați venit, Scootchie, am spus și mi-am sărutat nepoata pe ambii obraji.

Cu ceva vreme în urmă, ea fusese răpită în Durham, North Carolina. Atunci eu am fost acolo la ea, ca și Sampson.

— Ce bine că tu și Seth sunteți aici. Mă bucur să vă văd pe toți. Nici nu știți ce bine mă simt cu voi.

Mi-am îmbrățișat rudele și prietenii, pe bunica, pe frumoșii mei copii, și am înțeles din nou cât de norocos eram că existau atâția oameni în viața mea. Acasă la noi veniseră și două profesoare de la Școala Adevărului. Erau prietene cu Christine și au început să plângă atunci când s-au apropiat de mine. M-au întrebat dacă s-a mai aflat ceva și dacă puteau să mă ajute cu ceva.

Le-am spus că aveam un martor la răpire și multe speranțe. Profesoarele se înveseliră la auzul acelor vești care, de fapt, nu erau chiar așa de bune precum le anunțasem eu. Nu mai aflasem nimic în plus de la martorul ocular la răpire. Nimeni altcineva nu văzuse dubița albă care o răpise pe Christine.

Pe la ora nouă, Jannie mă prinse într-un colț din grădină. Tocmai petrecusem o jumătate de oră cu Damon în pivniță, discutând ca între bărbați și făcându-ne puțin că boxăm.

Damon îmi spusese că nu mai putea să-și amintească fața lui Christine și cum arăta ea exact. I-am răspuns că acest lucru se mai întâmplă și că nu trebuie să se neliniștească. Pe urmă ne-am îmbrățișat îndelung.

Jannie așteptase răbdătoare ca să vorbească și ea cu mine.

— E rândul meu? mă întrebă ea.

— Bineînțeles, scumpa mea.

Jannie mă luă de mână și mă trase în casă. Mă conduse sus – nu în camera ei, ci în camera mea.

— Dacă o să te simți singur aici, la noapte, poți să vii în cameră la mine. Vorbesc serios, spuse ea, închizând ușor ușa după noi.

Fata asta este atât de înțeleaptă și vede lucrurile atât de bine! Și ea și Damon sunt niște copii buni. Nana spune că ei au „caractere sănătoase” și că se dezvoltă frumos. Până aici totul e în ordine.

— Mulțumesc, iubito. O să vin la tine în cameră în caz că mă simt rău dincolo. Ești draguță și grijulie.

— Da, tati. Și tu m-ai ajutat așa, și mă bucur pentru asta. Dar am

de pus o întrebare serioasă, tati. E greu, dar trebuie să te întreb ceva.

— Spune, am invitat-o eu, simțindu-mă jenat de privirea ei gravă. Nu mă puteam concentra și nu știam dacă o să pot răspunde ca lumea la una din serioasele întrebări ale lui Jannie. Te ascult, iubito, am adăugat. Dă-i drumul.

Ea îmi lăsă mâna, dar se răzgândi și o apucă din nou în mâinile ei miciuțe.

— Tati, Christine a murit? mă întrebă ea. Poți să-mi spui dacă e așa. Te rog, spune-mi adevărul. Vreau să-l știu.

Aveam senzația că mă prăbușesc stând acolo, pe marginea patului, cu Jannie. Sunt sigur că habar nu avea cât mă durea întrebarea ei sau cât de greu îmi era să-i răspund.

Mă clătinam pe marginea negrului abis și aproape că nu mai știam de mine, dar mi-am venit în fire și am inspirat adânc. Pe urmă am încercat să răspund la întrebarea cinstită a fetei mele, cât de bine puteam.

— Încă nu știu, am spus. Țasta-i adevărul. Sperăm să o găsim, iubito. Până acum am găsit un martor.

— Dar s-ar putea să fie moartă, tati?

— Hai să-ți spun ce știu eu despre moarte, am replicat. Ceea ce știu eu cu adevărat. De fapt, singurul lucru pe care îl știu.

— Pleci și rămâi pentru totdeauna cu Iisus, zise Jannie. Din felul în care vorbea, nu eram prea sigur că ea chiar credea ceea ce spune. Suna ca unul din „gospelurile“ Nanei sau poate că auzise acest lucru la biserică.

— Da, și asta-i cea mai mare liniștire, fetiță. Dar eu mă gândeam la altceva. Poate e același lucru, privit dintr-o altă perspectivă.

Ochișorii ei arzători mă străfulgerau, nu mă slăbeau nicio clipă.

— Poți să-mi spui, tati. Te rog. Vreau să aud adevărul. Mă interesează foarte mult.

— Nu e ceva rău, dar pe mine mă ajută ori de câte ori moare cineva. Ia gândește-te. Noi venim așa de ușor pe lume – de undeva, din univers, de la Dumnezeu. De ce ar fi mai greu când plecăm din

viață? Noi venim dintr-un loc bun. Când plecăm – ne ducem într-un loc bun. Înțelegeți, Jannie?

Jannie dădu din cap și continuă să mă privească intens.

— Înțeleg, șopti ea. Ca în balanță.

Făcu o mică pauză, gândindu-se, apoi spuse:

— Tati, dar Christine nu a murit. Știu eu asta. Încă nu a plecat în locul acela bun. Așa că să nu-ți pierzi speranța.

52

Caracterul și trăsăturile „Mortii” erau așa de asemănătoare cu ale sale, gândea Shafer în timp ce gonia cu mașina spre sud, pe autostrada I-95. „Moartea” nu era extraordinar de inteligentă, dar el era mereu meticolos și până la urmă câștiga mereu.

Pe când Jaguarul negru trecea în goană pe lângă ieșirile din diverse orașele, Shafer se întreba dacă ar fi dorit să fie prins atunci, dacă avea nevoie să fie demascat, dacă avea nevoie să-și arate tuturor adevărata față. Boo Cassidy credea că el se ascundea de ea, dar, lucru și mai important, el se ascundea în același timp și de el însuși. Poate că ea avea dreptate. Poate că el dorea în subconștient ca Lucy și copiii lor să-l cunoască în cele din urmă cu adevărat. Și poliția. Dar mai ales personalul bățos și prețios de la ambasadă.

Eu sunt „Moartea” – asta sunt. Sunt un criminal în serie – asta sunt. Nu mai sunt Geoffrey Shafer; poate n-am fost niciodată. Iar dacă cumva am fost cândva, asta s-a întâmplat cu mult, cu foarte mult timp în urmă.

Shafer avusese dintotdeauna un fel de-a fi răutăcios, răzbunător, distrugător. Își amintea asta încă din primii lui ani de viață, când călătorea cu familia lui prin toată Europa, pe urmă prin Asia și în final înapoi în Anglia. Tatăl lui lucrase în armată și fusese mereu „un tip dur” în familie. El îl lovea pe Shafer și pe frații acestuia, dar nu chiar atât de des pe cât o lovea pe mama lor, care a murit din

cauza unei căzături pe când Geoffrey Shafer avea numai doisprezece ani.

Shafer era voinic, copil fiind, și era un „hombre dur”, un adevărat taur. Ceilalți băieți se fereau de el, până și frații lui, Charles și George, care considerau că Geoff era „în stare de orice”. Și chiar era în stare de orice.

Dar nimic din primii lui ani de viață nu l-a pregătit să devină bărbatul care se dezvoltase până la urmă, după ce a intrat în MI6. Acolo a aflat el că este în stare să omoare o altă ființă omenească – și acolo a descoperit că îi și plăcea acest lucru. Își descoperise chemarea, singura lui pasiune. Era supremul „tip dur”; era „Moartea”.

Shafer continuă să ruleze spre sud pe autostrada interstatală. Pentru că era târziu, circulația rutieră era redusă, formată în majoritate din camioane care se îndreptau în mare viteză spre Florida, presupuse el.

Compuse mental un mesaj către ceilalți parteneri de joc:

ÎN SEARA ASTA, MOARTEA MERGE LA FREDERICKSBURG, MARYLAND.

O FEMEIE FRUMOASĂ DE 37 DE ANI LOCUIEȘTE ACOLO ÎMPREUNĂ CU FIICA SA IDENTICĂ CU EA CA FIGURĂ, ÎN VÂRSTĂ DE 15 ANI.

FEMEIA ESTE DIVORȚATĂ
UN AVOCAT DE PROVINCIE,
UN PROCUROR

FIICA EI ESTE O STUDENTĂ MERITUOASĂ ȘI JUCĂTOARE DE FOTBAL.

CELE DOUĂ FEMEI VOR DORMI.

MOARTEA A SOSIT ÎN MARYLAND PENTRU CĂ WASHINGTONUL ESTE PEA PERICULOS ACUM. (DA, AM ȚINUT CONT DE AVERTISMENTUL VOSTRU.)

TOATĂ POLIȚIA DIN DISTRICTUL COLUMBIA ESTE ÎN CĂUTAREA UNUI CRIMINAL DE FEMEI FĂRĂ IDENTITATE.

PATSY HAMPTON, UN DETECTIV ISTEȚ, SE OCUPĂ DE CAZ, IAR
DETECTIVUL CROSS S-A ÎNTORS DIN BERMUDE.

VA FI INTERESANT DE VĂZUT
DACĂ I S-A SCHIMBAT CUMVA CHARACTERUL
NU CREDEȚI?

VĂD CASA CAHILL ÎN FAȚA MEA.

ÎMI IMAGINEZ CELE DOUĂ FRUMOASE FEMEI CAHILL.

ELE LOCUIESC ÎNTR-O CASĂ GEN FERMĂ. CU PATRU
DORMITOARE.

STRADA SUBURBANĂ ESTE ÎN GENERAL GOALĂ PE LA ORA 1:00
NOAPTEA.

NIMENI NU VA PUTEA SĂ FACĂ LEGĂTURA

ÎNTRE ACESTE DOUĂ CRIME

ȘI FEMEILE NEIDENTIFICATE.

CE MULT MI-AR PLĂCEA SĂ FIȚI ȘI VOI AICI, CU MINE.

CE MULT MI-AR PLĂCEA

SĂ PUTEȚI SIMȚI ȘI VOI CEEA CE SIMT EU.

53

Shafer își parcă Jaguarul pe strada întunecoasă și se simți ciudat de singur și de înspăimântat. De fapt se speria singur. De lucrurile la care se gândea și pe care le făcea. Nimeni în lume nu avea o minte atât de întortocheată ca a lui – nimeni nu gândea în felul lui. Nimeni nu avusese vreodată astfel de fantezii și idei trăsnite pe care să le mai și pună în practică.

Ceilalți jucători aveau și ei viețile complicate și pline de fantezii bolnăvicioase, dar acestea păleau în comparație cu viața lui extraordinară. „Foametea“ pretindea drepturile de autor ale unei serii de crime psihosexuale în Thailanda și Filipine. „Războiul“ adora să se considere drept capul neîncoronat al grupului – el pretindea că „influențează“ aventurile celorlalți. „Cuceritorul“ era imobilizat într-un scaun cu roțile și inventa povești despre cum ar

putea folosi infirmitatea lui ca să-și atragă prada suficient de aproape ca să o poată ucide.

Shafer se îndoia că vreunul dintre ei avea într-adevăr curajul să-și joace rolul în lumea reală.

Dar poate că îl vor surprinde și ei pe el. Poate că fiecare din ceilalți trăia și el o fantezie criminală. Ar fi fost grozav să se întâmple așa ceva.

Femeile familiei Cahill credeau că se aflau în deplină siguranță în casa de fermă, la mai puțin de douăzeci și cinci de metri distanță în fața lui. Shafer vedea un gard verde din lemn care împrejmuia o terasă de piatră și o piscină în spatele casei. Casa avea uși glisante către piscină. Erau multe posibilități de luat în calcul.

Ar fi putut să intre în casă și să leucidă pe amândouă în stil de execuție. Pe urmă s-ar fi înapoiat direct la Washington.

Poliția și FBI-ul din zonă ar fi fost de-a dreptul descumpănite. Povestea ar fi putut umple rețele întregi de televiziune. Două femei împușcate și omorâte în timp ce dormeau, mamă și fiică, admirate de întreg orașul. Nu exista mobil pentru oribila crimă, nu existau suspecti.

În clipa aceea era excitat și îi era greu să meargă. I se părea comică excitarea aceea absurdă. Gura lui schiță un zâmbet.

La două-trei case mai jos, pe stradă, urla a mare jale un câine – un cățeluș beteag după sunet. Apoi, un câine mai mare începu să urle și el. Simțeau moartea, nu? Știau că el este acolo.

Shafer îngenunche lângă un arțar, la marginea curții. Stătea ascuns în umbră, în timp ce luna arunca o lumină albă, plăcută, peste curte.

Shafer scoase zarurile din buzunar, apoi le aruncă pe peluză. „Așa. Jucăm după toate regulile. Să vedem ce ne rezervă noaptea.” Numără cifrele de pe zarurile speciale. Erau neclare în întuneric.

Lui Shafer nu-i veni să creadă ceea ce vedea. Îi venea să urle ca și câinii înnebuniți și sălbăticiți din vecinătate.

Suma era 5.

„Moartea“ trebuia să plece de acolo! Chiar în clipa aceea! Nu puteau avea loc crime în seara aceea!

Nu! Nu va face asta! La naiba cu zarurile. Nu voia să plece. Nu putea. Pierduse orice control al instinctelor, nu? Ei, fie și așa. Alea jacta est, își aminti el de la orele de latină de pe când era copil – Iulius Cezar înainte de trecerea Rubiconului: „Zarurile sunt aruncate“.

Era o seară monumentală. Încălca regulile pentru prima oară. Schimba jocul pentru totdeauna.

Avea nevoie să omoare pe cineva, iar dorința aceea era totul pentru el.

Se grăbi spre casă înainte să se răzgândească. Era emoționat. Adrenalina îi pulsa în întreg organismul. Mai întâi se folosi de tăietorul pentru sticlă, apoi sparse pur și simplu un gemuleț cu mânăușă pe mână.

O dată intrat în casă, se îndreptă rapid spre holul întunecat. Asudase tot – nu îi stătea în fire. Intră în dormitorul lui Deirdre. Femeia dormea în ciuda zgomotului făcut de fereastra spartă. Brațele ei goale erau aruncate deasupra capului, într-o poziție de capitulare.

– Minunat, șopti el.

Femeia era îmbrăcată cu o pereche de bikini și un sutien, același model.

Picioarele ei lungi erau desfăcute delicat, în așteptare. În visurile ei, probabil că știa că vine el. Shafer credea că visurile îi spun adevărul și că e bine să ții cont de ele.

Încă era excitat și atât de fericit că se hotărâse să încalce regulile.

– Tu cine dracu' ești? auzi el deodată. Vocea venea din spate.

Shafer se întoarse.

Era Lindsay, fiica. Nu avea nimic pe ea, în afara unor desuuri corai – un sutien și chiloței. Shafer ridică liniștit arma și ținti drept între ochii ei.

– Șșșș. Nu cred că ai vrea să știi, Lindsay, spuse el cu glasul cel mai calm cu putință, nemaiobosindu-se să-și ascundă accentul

englezesc. Dar oricum o să-ți spun.

Și apăsă pe trăgaci.

54

Pentru a doua oară în viața mea am înțeles cum e când te simți victima unei crime îngrozitoare și nu în pielea unui detectiv anchetator al respectivei crime. Eram parcă debransat. Simțeam nevoia să fac ceva pozitiv într-un caz sau să mă întorc la munca mea de voluntar la St. Anthony's – aș fi făcut orice ca să nu mă mai gândesc la ceea ce se întâmplase.

Trebuia să fac ceva, dar știam că pierdusem capacitatea de a mă concentra, capacitate care îmi fusese atât de firească. Am fost pus în fața a două crime șocante, comise în Maryland, care mă îngrijorau din nu știu ce motiv. Nu m-am ocupat de caz. Rău am făcut. Ar fi trebuit.

Nu mai eram eu însumi; mă simțeam pierdut de-a binelea. Încă petreceam ore întregi gândindu-mă la Christine, amintindu-mi totul despre timpul petrecut împreună, închipuindu-mi fața ei, oriunde m-aș fi aflat.

Sampson a încercat zadarnic să mă scoată din starea aceea. A încercat realmente din greu. El și cu mine făceam ronduri pe străzile din Southeast. Am răsândit vorba că eram în căutarea unui taxi roșu și albastru, posibil țigănesc. Am umblat din ușă în ușă în cartierul Shaw, acolo unde fuseseră găsite asasinat Tori Glover și Marion Cardinal. De multe ori mergeam acolo pe la zece sau unsprezece noaptea.

Nu-mi păsa. Oricum nu mai puteam dormi.

Lui Sampson îi păsa de mine. El era prietenul meu.

— Se presupunea că lucrezi la cazul Odenkirk, nu? Eu nu ar trebui să lucrez deloc. Șefu' ar face apoplexie dacă ar ști. Îmi place

asta, spuse Sampson, în timp ce înaintam cu greu pe Strada S, într-o noapte târzie. Sampson locuise în cartier ani de zile. Îi cunoștea toate cotloanele.

— Jamal, tu știi ceva ce ar trebui să știi și eu? strigă el către un tânăr cu cioc care se sprijinea de un stâlp de piatră.

— Nu știu nimic. Eu doar îmi odihnesc creierul. Respir puțin aerul ăsta rece de noapte. Tu ce faci?

Sampson se întoarse spre mine.

— Nenorociți de tâlhari care umblă pe toate străzile astea, peste tot. E un loc ideal ca să comiți o crimă și să nu fii prins. Ai mai vorbit cu poliția din Bermude de curând?

Am dat din cap și mi-am fixat privirea pe un punct din față.

— Patrick Busby mi-a spus că treaba asta cu dispariția lui Christine nu mai face primele pagini din ziare. Nu știi dacă e bine sau rău. Probabil că e rău.

Sampson fu de acord cu mine.

— Nu mai trăiesc sub tensiune. Și te întorci acolo?

— Nu chiar acum. Da, trebuie să mă întorc. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat.

El mă privi drept în ochi.

— Mai ești atent? Ești atent, dulceață?

— Da, sunt atent. În majoritatea timpului. Sunt bine. I-am arătat cu capul o clădire din cărămidă roșie din apropiere. Clădirea asta trebuie să aibă vedere către intrarea principală de la clădirea fetelor. Toate ferestrele astea. Hai la treabă.

Sampson dădu din cap.

— Sunt lângă tine oricât vei vrea tu să fii.

Perspectiva de a baleia străzile mă atrăgea în mod deosebit în seara aceea. Am fost pe la toți cei din clădire pe care i-am putut găsi acasă, aproape jumătate din apartamente. Nimeni nu văzuse niciun taxi roșu și albastru pe stradă; și nimeni nu le văzuse nici pe Tori, nici pe Marion. Sau cel puțin așa spuneau ei.

— Faci vreo legătură pe undeva? am întrebat în timp ce coboram

scările abrupte de la etajul patru. Tu ce zici? Ce dracu' nu înțeleg eu?

— Nu fac nicio legătură, Alex. Înțelegi totul. Nevăstuica nu a lăsat niciun indiciu. Niciodată nu lasă vreunul.

Am ajuns înapoi la intrare și ne-am întâlnit cu un bătrân care ducea trei pungi de plastic de la băcănia Stop & Shop.

— Suntem detectivi criminaliști, i-am spus. Au fost omorâte două fete peste drum.

Bărbatul dădu din cap.

— Tori și cu Marion. Le știi. Vreți să știți despre tipul care a supravegheat clădirea? A stat acolo mai toată noaptea, într-o mașină elegantă, neagră, spuse el. Era un Mercedes, cred. Presupuneti că el este criminalul?

55

— Am fost plecat o vreme, știți? Am fost în vizită la cele două babe de surori ale mele din North Carolina; o săptămână de amintiri frumoase și de mâncare gătită, spuse bătrânul pe când urcam scările până la etajul patru. De asta am lipsit cu ocazia primelor investigații făcute de detectivii voștri.

Era muncă de rutină aici, gândeam eu în timp ce urcam scările – genul acela de muncă pe care foarte mulți detectivi încearcă să îl evite. Bărbatul se numea DeWitt Luke și se pensionase de la Bell Atlantic, imensa companie de telefoane care servește mare parte din Northeast. Era cel de-al cincizeci și treilea interviu pe care îl luasem în Shaw.

— L-am văzut cum stătea acolo pe la unu noaptea. La început nu i-am dat importanță. M-am gândit că poate așteaptă pe cineva. Părea un om de treabă. Dar mai era tot acolo și pe la ora două. Ședea în mașină. Mi s-a părut ciudat. Bărbatul făcu o lungă pauză,

de parcă ar fi încercat să-și amintească.

— Și pe urmă ce s-a mai întâmplat? l-am impulsionat eu.

— Am adormit. Dar m-am trezit ca să fac pipi pe la trei și jumătate. El tot acolo era, în mașina lui strălucitoare. Așa că de data asta l-am urmărit cu mai multă luare-aminte. Se uita concentrat spre partea cealaltă a străzii. De parcă ar fi fost un spion. Nu pot să vă spun la ce se uita, dar era foarte atent. M-am gândit că poate era polițist. Doar că mașina lui era prea frumoasă.

— Aici ai dreptate, admise Sampson și râse zgomotos. În garajul meu nu se află niciun Mercedes.

— Mi-am tras de data asta și un scaun pliant lângă fereastra întunecată din apartamentul meu. Am avut grijă să nu aprind nicio lumină ca să nu mă vadă. Reușise să mă captiveze. Vă amintiți de filmul ăla vechi – „Fereastra din spate”? Am încercat să-mi închipui de ce ședea el acolo și aștepta. Poate era un iubit gelos, sau un soț gelos, sau vreun pândar nocturn. Dar nu deranja pe nimeni din câte am văzut.

Am vorbit iar:

— Dar n-ai văzut nimic mai mult? Doar un bărbat care ședea în mașină?

— Cam pe când m-am trezit ca să fac pipi, el a coborât din mașină. A deschis portiera, dar plafoniera nu s-a aprins. Asta m-a pus pe gânduri, cu toată mașina lui frumoasă. Mi-a aprins imaginația. Am mijit ochii ca să văd mai bine. Urmă o altă pauză lungă.

— Și?

— Era un domn înalt și blond. Alb. Nu prea vin tipi de genul ăsta pe aici noaptea. Nici măcar ziua, ca să spun drept.

Investigația detectivului Patsy Hampton în legătură cu crimele comise asupra unor femei neidentificate începea să se miște și să dea rezultate. Ea considera că era dotată pentru munca asta. Avea încredere în capacitatea ei de a rezolva crimele. Știa din experiență că era mai isteată decât toți ceilalți colegi ai ei.

Era bine că îl avea pe Șefu' Pittman și toate posibilitățile materiale de partea ei. Petrecuse ultima zi și jumătate cu Chuck Hufstedler în clădirea FBI. Știa că se folosea puțin de Chuck, dar lui nu părea că-i pasă de asta. Era un singuratic, iar ei îi plăcea compania lui. Ea și cu Chuck încă mai ședeau în fața computerului pe la trei și jumătate după-amiază, când Lancelot accesă din nou Gamester's Chatroom. *Râdemult* – își aminti ea.

– N-a putut rezista, nu? spuse Hampton către Hufstedler. Te-am prins, nebunule.

Hufstedler o privi, arcuind sprâncenele lui negre și groase.

– E ora trei și jumătate după-amiază, Patsy. Ce înseamnă asta? Să-ți spun eu ce cred că înseamnă. Poate că joacă în timpul serviciului. Dar pot să pun pariu că Lancelot este elev.

– Sau că îi place să se joace cu elevi. Ea exprimase un gând care o enervă chiar din clipa în care îl rostise.

De data asta, nu mai încercă să ia legătura cu Lancelot. Ea și cu Chuck asistară la o discuție sofisticată despre câteva jocuri pe roluri. Între timp, Chuck încerca să îl depisteze.

– Se pricepe la asta, este un adevărat hacker. Și-a construit o bună securitate în sistemul lui. Însă, din fericire, o să dăm de el.

– Am încredere în tine, Brânzarule.

Lancelot rămase în Chatroom până după patru și jumătate. Dar atunci totul era limpede. Chuck avea deja adresa și numele lui: Michael Ormson, Hutchins Place, Foxhall.

Cu câteva minute înainte de ora cinci, două dubițe albastru închis

traseră în fața casei familiei Ormson din zona Georgetown Reservoir. Cinci agenți îmbrăcați în fâșurile albastre ale FBI-ului și detectivul Patsy Hampton au înconjurat imensa casă în stil Tudor, cu o peluză de un acru sau doi în față și cu o priveliște măreață în spate.

Agentul FBI Brigid Dwyer și Hampton au înaintat spre ușa principală și au găsit-o descuiată. Cu armele scoase, cele două au intrat binișor în casă și l-au descoperit pe Lancelot în bârlogul lui.

Părea de vreo treisprezece ani. Un drac de copil. Ședea în fața unui computer, în șort și în șosete negre.

— Hei, ce dracu' se întâmplă? Hei! Ce căutați în casa mea? N-am făcut nimic rău. Cine sunteți voi? întrebă Michael Ormson cu o voce ascuțită, enervată, dar șovăitoare.

Băiatul era un slăbănog cu o față plină de coșuri. Pe spate și pe umeri era roșu, ca și cum ar fi avut o eczemă. Chuck Hufstedler țintise bine. Lancelot era un adolescent care se juca cu computerul după orele de curs. Dar nu era Nevăstuica. Băiatul acesta nu putea fi Nevăstuica.

— Ești Michael Ormson? îl întrebă Patsy Hampton. Lăsase arma jos, dar nu o pusese încă înapoi în toc.

Băiatul lăsă capul în jos, părând gata să plângă.

— Vai, Dumnezeule, vai, Dumnezeule, gemu el. Da, sunt Michael Ormson. Voi cine sunteți? O să mă spuneți părinților mei?

57

Tatăl și mama lui Michael au fost contactați imediat la locurile lor de muncă, respectiv la Spitalul Universitar din Georgetown și la Observatorul Naval al Statelor Unite. Cei doi erau actualmente despărțiți, dar au izbutit să ajungă ambii la Foxhall în mai puțin de zece minute, chiar în condițiile de trafic ale orei de vârf care se

apropia. Ceilalți doi copii ai familiei Ormson, Laura și Anne-Marie, se întorseseră deja de la liceu.

Patsy Hampton i-a convins pe părinți să-i permită să stea de vorbă cu fiul lor chiar acolo, în prezența lor. Le-a mai spus că ei pot întrerupe discuția oricând doresc. În cazul în care ei nu ar fi de acord, ea și agentul Dwyer ar fi nevoite să-l ia cu ele pe Michael la sediul FBI pentru interviu.

Părinții lui Michael, Mark și Cindy Ormson, au convenit să-l lase pe Michael să vorbească. Erau evident speriați, în special de personalul FBI, dar păreau să aibă încredere în detectivul Hampton. Ea știa că, în general, inspiră încredere oamenilor. Era drăguță, părea sinceră și avea un zâmbet dezarmant pe care îl folosea, la nevoie, ca pe o armă secretă.

— Mă interesează jocul denumit „Cei Patru Călăreți“, încep Hampton convorbirea cu băiatul. Țsta este unicul motiv pentru care mă aflu aici, Michael. Am nevoie de ajutorul tău.

Adolescentul lăsă din nou bărbia în piept, apoi dădu din cap înainte și înapoi. Hampton urmărea reacțiile băiatului cel nervos și se hotărî să riște. Ea avea un presentiment și dădu frâu liber intuiției.

— Michael, orice crezi tu că ai fi făcut rău nu contează pentru noi. Nu are *nici o importanță*. Nu ne interesează ce ai făcut tu prin intermediul calculatorului. Ce vrem noi de la tine nu are nimic de-a face cu tine personal, cu familia ta sau cu activitatea ta de hacker. Sau comis la Washington niște crime îngrozitoare și s-ar putea să existe o legătură între aceste crime și jocul numit „Cei Patru Călăreți“. Te rog, Michael, ajută-ne. Ești unica noastră speranță. Tu ești singurul care ne poate ajuta.

Mark Ormson, care era medic radiolog la Spitalul Universitar din Georgetown, se aplecă peste canapeaua de piele din încăpere. Părea cu mult mai înspăimântat acum decât fusese atunci când ajunsese acasă.

— Încep să cred că ar fi mai bine să consult un avocat, spuse el.

Patsy Hampton clătină din cap și zâmbi blând către amândoi părinții.

— Nu are nicio legătură cu fiul dumneavoastră, domnule și doamnă Ormson. Vă pot asigura că el nu are niciun fel de necaz cu noi.

Se întoarce din nou către adolescent și continuă:

— Michael, ce știi tu despre „Cei Patru Călăreți”? Noi știm că tu nu faci parte dintre jucători. Mai știm că este un joc cu acces foarte restrictiv.

Băiatul ridică privirea. Patsy ar fi putut jura că el o simpatiza și poate că avea chiar o oarecare încredere în ea.

— Aproape nimic, doamnă. Nu cunosc cine știe ce.

Hampton dădu din cap a încuviințare.

— Este foarte important pentru noi, Michael. Cineva ucide oameni în cartierul Southeast din Washington – *în realitate*, Michael. Țsta nu mai este un joc imaginar. Eu cred că tu ne poți ajuta. Poți împiedica să mai fie asasinați și alți oameni.

Michael lăsă din nou capul în jos. Nu prea îndrăznise să se uite la mama și la tatăl său de când sosiseră.

— Mă pricep bine la calculatoare. Probabil că v-ați dat deja seama de asta.

Detectivul Hampton încuviință iar din cap, încurajându-l pe băiat.

— Știm cât de bine te pricepi, Michael. Te-am depistat cu greu. Ești *foarte* bun la calculatoare. Prietenul meu, Chuck Hufstedler, de la FBI, a fost de-a dreptul impresionat. După ce vom rezolva cazul ăsta, poți veni să vezi unde lucrează. O să-ți placă de el și te vei îndrăgosti de echipamentele pe care le are la dispoziție.

Michael zâmbi, dezvăluind o frumusețe de proteză dentară.

— La începutul verii, probabil spre sfârșitul lui iunie, tipul ăsta a intrat în Gamester's Chatroom – acolo unde m-ați găsit și voi pe mine.

Patsy Hampton îl sorbea din ochi pe băiat. Avea o nevoie

disperată de el; ea intuia că asta va fi o mare lovitură, a ei în orice caz.

Michael continuă să vorbească liniștit:

— El, ca să zic așa, parcă a acaparat conversația. De fapt, i-a imprimat o notă foarte bizară. A tot discreditat „Highlander“, „D & D“, „Millenium“ și toate celelalte jocuri la modă în prezent. Nu a mai lăsat pe nimeni să intervină în discuție. Parcă era posedat de ceva. Tot făcea aluzie la jocul total diferit pe care îl prefera el – „Cei Patru Călăreți“. Era ca și cum el n-ar fi vrut să ne spună despre jocul acela, dar apoi ne-ar fi dezvăluit oricum părți disparate și totuși nu mult. Nu putea să tacă. Spunea că personajele din „Donjoane și Dragoni“, „Dune“ sau „Condottiere“ erau previzibile și plicticoase – ceea ce, trebuie să recunosc, este adevărat uneori. Apoi zicea că unele din personajele jocului său erau *un rău haotic*, în loc să fie *bune justițiare*. Mai afirma că ele nu erau eroi plăsmuiți, ca în majoritatea jocurilor; personajele sale ar fi semănat mult mai bine cu oameni reali, din viața cea de toate zilele. Ele erau niște creaturi profund egoiste, cărora nu le păsa de alții și care nu se supuneau regulilor societății. Spunea că „Cei Patru Călăreți“ constituie supremul joc al fanteziei. Asta a fost tot ce a vrut să ne spună despre „Cei Patru Călăreți“, dar a fost destul. Vreau să spun că, se poate vedea, este un joc pentru adevărații psihopați.

— Cum își zicea pe nume? îl întrebă pe Michael și agentul Dwyer.

— Cum își zicea sau care era numele său real? răspunse Michael printr-o altă întrebare, afixând un zâmbet viclean și superior.

Agentul Dwyer și detectivul Hampton se uitară lung una la cealaltă, perplexi. *Cum își zicea sau care era numele său real?* Se întoarseră către Michael întrebătoare.

— L-am depistat și eu cum m-ați depistat și voi pe mine. Am trecut peste toate încrîptările lui de protecție. Știu și cum îl cheamă, știu și unde locuiește. Știu chiar și unde lucrează. El este Shafer – Geoffrey Shafer. Lucrează la Ambasada Britanică de pe bulevardul

Massachussets. Este acolo un fel de analist de informații, conform celor scrise în site-ul Web al ambasadei. Are patruzeci și patru de ani.

Michael Ormson privi cu sfială de jur-împrejurul camerei. Dădu cu ochii de părinții lui, care păreau, în fine, ușurați. Apoi se uită la Hampton.

— Vă este de folos vreuna din aceste date? V-am fost de vreun ajutor?

— Da, ne-ai fost, „Râdemult“.

58

Geoffrey Shafer se jurase că nu va mai lua medicamente psihotrope în seara aceea. Se mai hotărâse și să-și țină sub control, la adăpost, fanteziile. Știa bine la ce se puteau gândi psihologii criminaliști în cazurile de asasinat: viața onirică a criminalului devenea din ce în ce mai ferventă și el se apropia de o stare violentă. Iar psihologii ar fi avut dreptate – de aceea o lăsase și el mai moale în ultima vreme.

Shafer era un foarte bun bucătar – de fapt știa să gătească multe feluri de mâncare. Uneori pregătea mâncăruri sofisticate pentru familia lui și chiar pentru dineuri la care își invita prietenii. Atunci când gătea, lui îi plăcea ca toți cei din familia sa să-i fie prin preajmă în bucătărie; audiența, fie și numai nevasta cu copiii, îi dădea satisfacție.

— În seara asta o să savurăm o mâncare Thai clasică, le spuse el lui Lucy și copiilor, în timp ce ei îl urmăreau la treabă.

Se simțea cam surescitat și își spuse că trebuie să fie atent să nu scape lucrurile de sub control acasă. Poate trebuia să ia niște Valium înainte de a merge la bucătărie. Nu luase până atunci decât puțin Xanax.

– Ceea ce deosebește mâncarea Thai de celelalte bucătării din sudul Asiei sunt regulile explicite în legătură cu proporțiile ingredientelor, mai ales ale condimentelor, spuse el în timp ce pregătea un fel de mâncare cu zarzavaturi mărunțite. Thai reprezintă o bucătărie distinctă, un amestec din bucătăriile chineză, indoneziană, indiană, portugheză, malaieziană. Pot să pun pariu că nu știți asta, Tricia și Erica.

Cele două fetițe râseră derutate – ca și mama lor.

Shafer puse niște muguri de iasomie în părul lui Lucy. Apoi câte un mugur pentru fiecare din gemene. Încercă același lucru cu Robert, dar fiul său se trase înapoi râzând.

– Să nu gătești prea iute în seara asta, iubitele, spuse Lucy. Mă gândesc la copii.

– La copii, bineînțeles, draga mea. Apropo de iute, adevărata iuțeală provine de la capsaicină, care se găsește în acești ardei iuți. Capsaicina este o substanță iritantă și arde orice atinge, până și pielea, așa că e bine să porți mănuși. Eu nu port mănuși, bineînțeles, pentru că nu sunt înțelept. Și sunt și puțin cam nebun.

Shafer râse.

Râseră cu toții.

Dar Lucy părea îngrijorată.

Shafer servi chiar el cina, fără niciun ajutor, și anunță denumirea fiecărui fel de mâncare atât în thailandeză, cât și în engleză.

– *Plaa meuk yaang*, sau calmar prăjit. Delicios. *Mieng kum*, rulouri din frunze cu „comori“, mmm! *Plaa yaang kaeng phet*, carne de câine prăjită cu sos de curry. Minunat. *Puțin* cam iute. Mmmm.

Shafer îi privi cum gustă toți din fiecare fel de mâncare; când au ajuns la carnea de câine, lacrimile au început să le curgă pe față. Erica se înecă.

– Tata, e prea iute, se plânse Robert, de-abia mai putând respira.

Shafer zâmbi și dădu din cap absent. Îi plăcea acest lucru – lacrimile care le curgeau, micuța sa familie perfectă în suferință. Savura fiecare clipă minunată din suferința lor. Până la urmă

reuşise să transforme și cina într-un minunat joc chinuitor.

La ora nouă fără un sfert o sărută pe Lucy și plecă în „libertatea” lui, așa cum numea el actul de dispariție nocturnă. Se sui în Jaguar și rula dincolo de câteva intersecții, până la Phelps Place, o stradă liniștită, prea puțin luminată.

Luă la întâmplare câteva hapuri de Torazin și Librium, apoi se injectă cu Toradol. Mai luă încă un Xanax.

Apoi se îndreptă către cabinetul psihiatrei sale.

59

Shafer nu-i agrea deloc pe portarii aroganți și tâmpiți din clădirea în care locuia Boo Cassady, iar aceștia nu-l agreau nici ei, după cum singur observase.

Și, la urma urmei, cine avea nevoie de considerația lor? Erau niște incompetenți, leneși, incapabili să facă mai mult decât să deschidă niște uși și să ofere zâmbete de complezență unor locatari bogați.

— Merg la doctor Cassady, îl anunță Shafer pe bine cunoscutul negru care purta prins de rever, dezordonat, ecusonul pe care scria Mal. Probabil că ținea ecusonul acolo ca să nu-și uite numele.

— Bine, spuse Mal.

— Nu cumva se spune „Bine, domnule”?

— Bine, domnule. O să sun la doctor Cassady. Așteptați aici, domnule.

Shafer o auzi pe Boo prin receptorul cu paraziți al portarului. Fără îndoială că ea dăduse ordine clare portarului pentru ca lui Shafer să i se dea drumul imediat. Știa cu siguranță că el urma să sosească – doar o sunase de la telefonul din mașină, în drum.

— Puteți urca, domnule, spuse în final portarul.

— O să-ți zbor creierii, Mal, spuse Shafer. Porni parcă dansând spre lifturi, cu un zâmbet în colțul gurii. Și acum ai grijă de ușa aia.

Poate ți-o ia cineva.

Boo era în hol și îl aștepta când liftul opri la zece. Era îmbrăcată cu haine de cel puțin cinci mii de dolari, de la Escada. Avea un trup nemaipomenit, dar semăna cu un toreador sau cu un dirijor de fanfară la defilare cu îmbrăcămintea aceea prețioasă. Cel de-al doilea soț al ei fusese terapeut și îl tratase pe M.D. Still. Totuși, era o amantă bună și de cursă lungă, care oferea mai mult decât primea. Și, lucru și mai important, putea să-i prescrie Torazin, Librium, Ativan, Xanax. În mare parte, medicamentele erau mostre de la reprezentanții firmei de medicamente; soțul ei i le lăsase ei când s-au despărțit. Numărul de „mostre“ lăsate l-a uimit pe Shafer, dar ea îl asigurase că se obișnuia așa ceva. Ea mai avea și alți „prieteni“ care erau medici și i-a dat a înțelege lui Shafer că și aceștia au ajutat-o la schimb cu câte o partidă de sex. Putea să facă rost de toate medicamentele de care ar avea el nevoie.

Shafer și-ar fi dorit să facă sex cu ea chiar acolo, în hol, și știa că lui Boo i-ar fi plăcut spontaneitatea și pasiunea, care, evident, lipseau din viața ei. Dar nu în seara aceea. De altceva avea acum absolută nevoie: de medicamente.

— Nu pari prea bucuros să mă vezi, Geoff, se alintă ea. Îi luă fața în palmele ei îngrijite. Doamne, cât îl înspăimântau unghiile ei lungi și roșii. Ce s-a întâmplat, dragule? S-a întâmplat ceva. Spune-i lui Boo.

Shafer o luă în brațe și o strânse tare la piept. Femeia avea niște sâni mari și catifelați și picioare grozave. Îi mângâie părul blond, dat cu fixativ și o gâdilă cu nasul. Îi plăcea mult să vadă ce putere are asupra ei – asupra tâmpitei ăsteia de psihiatre a lui.

— Nu vreau să vorbim despre asta acum. Sunt aici cu tine. Mă simt deja mai bine.

— Ce s-a întâmplat, iubitul? Spune ce probleme ai? Trebuie să mi le împărtășești.

Așa că el inventă pe loc o poveste și i-o spuse. Nimic deosebit.

— Lucy pretinde că știe de noi doi. Doamne, era paranoică

dinainte să începem să ne întâlnim noi. Pe urmă am început să te vizitez. Lucy mă amenință că îmi va distruge viața. Spune că mă va părăsi. Că intențează divorț pentru o atât de mică infidelitate. Tatăl ei o să intervină să fiu concediat, pe urmă o să mă trimită la guvern și, de acolo, în sectorul privat, lucru de care ar fi capabil. Cel mai rău este că ea îi otrăvește și pe copiii, îi îndârjește împotriva mea. Și ei folosesc aceleași expresii stupide ca și ea: „eșec colosal“, „om de nimic“, „fă-ți rost de o slujbă ca lumea, tata“, încât uneori mă întreb dacă nu cumva au dreptate.

Boo îl sărută ușor pe frunte.

— Nu, nu, iubitele. Ești bine văzut la ambasadă. Știu că îți iubești copiii. Doar că ai o nevastă răsfățată, rea și răzbunătoare, care te pune în inferioritate. N-o lăsa să facă asta.

Shafer știa ce dorea ea să audă acum, așa că spuse:

— Ei bine, n-o să mai am o nevastă răzbunătoare prea mult timp. Jur asta, Boo. Te iubesc din tot sufletul și o voi părăsi curând pe Lucy.

Se uită la fața ei machiată din gros și văzu formându-se lacrimi care îi distrugeau machiajul.

— Te iubesc, Geoff, șopti ea, iar Shafer îi zâmbi de parcă s-ar fi bucurat să audă cele ce spunea.

Doamne, ce bine se mai pricepea.

Minciuni.

Fantezii.

Jocuri pe roluri.

El îi descheie bluza mov de mătase, începu să o mângâie și o duse înăuntru, pe canapea.

— Așa știi eu să mă vindec, îi șopti el înfierbântat în ureche. Asta este terapia de care am eu nevoie.

Eram treaz încă dinainte de ora cinci în dimineața aceea. Trebuia să-i telefonez inspectorului Patrick Busby, în Bermude. Aș fi vrut să vorbesc cu el la telefon în fiecare zi, uneori chiar de mai multe ori pe zi, dar m-am stăpânit.

Asta nu ar fi făcut decât să îngreuneze situația, tensionând relația mea cu poliția din zonă de parcă aș fi insinuat că nu aveam încredere în ei fiindcă nu reușeau să rezolve ancheta.

— Patrick, Alex la telefon, din Washington. Am picat prost? Pot să vorbesc cu tine puțin? l-am întrebat.

Doream să par cât mai nonșalant cu putință.

Bineînțeles că nu eram cătuși de puțin nonșalant. Nu-mi găsisem rostul prin casă și luasem deja micul dejun cu Nana. Apoi am așteptat nerăbdător până la opt și jumătate ca să-l sun pe Busby la secția de poliție din Hamilton. El era un polițist capabil și știam că era acolo în fiecare dimineață de la ora opt.

Mi-l imaginam pe polițistul scund și slăbănog în timp ce vorbeam cu el la telefon. Parcă și vedeam biroul micuț și îngrijit unde lucra el. Și de unde veghea peste toată secția lui. Mi-o imaginam și pe Christine pe motoreta ei, cum își lua rămas-bun de la mine în după-amiaza aceea minunată.

— Am câteva lucruri să-ți spun pe care le știu de la omul meu de la Interpol, am spus.

I-am relatat despre răpirea unei femei în Jamaica, petrecută ceva mai devreme, în vara aceea, ca și despre o altă răpire, în Barbados; amândouă cazurile erau asemănătoare, deși nu absolut identice, cu dispariția lui Christine. Eu nu credeam că răpirile aveau vreo legătură între ele, dar doream să-i ofer lui ceva, orice.

Patrick Busby era un bărbat răbdător și înțelept; nu a spus nimic până n-am terminat eu de vorbit, după care a început să-mi pună întrebările lui logice. Observasem că el nu era bun pentru un

anchetator deoarece era prea politicos. Dar cel puțin nu renunțase la idee.

— Presupun că niciunul din cazuri încă nu a fost rezolvat, Alex. Și femeile răpite, au fost ele găsite?

— Nu, niciuna nu a mai fost găsită. Nu au mai dat niciun semn de viață. Încă nu se știe ce-i cu ele.

El oftă în receptor.

— Sper ca noutățile tale să mă ajute cu ceva, Alex. O să sun în celelalte insule și o să continuu ancheta. Mai știi și altceva de la Interpol sau de la FBI?

Doream să-l țin pe fir – pe firul vieții, cum îl consideram eu acum.

— Ar mai fi câteva ițe cam încurcate în Orientul îndepărtat, la Bangkok, în Filipine, în Malaysia. Femei răpite și omorâte, toate neidentificate. Ca să fiu sincer, nu e nimic încurajator.

Mi-am imaginat cum își țuguie buzele subțiri și cum dă din cap gânditor.

— Înțeleg, Alex. Te rog să mă ții la curent cu orice afli de la sursele tale. Este greu pentru noi să obținem ajutor din afara acestei insulițe. Rareori mi se răspunde la apelurile mele de urgență. Te rog să mă crezi că mi-aș fi dorit să am vești mai bune pentru tine, dar din păcate nu am. În afara lui Perri Graham, nimeni nu a văzut-o pe Christine cu dubița. Nimeni nu pare să fi văzut-o pe Christine Johnson nici în Hamilton sau în Saint George. Este un adevărat mister. Eu nu cred că ea a ajuns la Hamilton. Este foarte frustrant și pentru noi. Vă doresc numai bine ție și familiei tale minunate, precum și, bineînțeles, lui John Sampson.

I-am mulțumit lui Patrick Busby și am închis telefonul. M-am dus sus și m-am îmbrăcat pentru serviciu.

Încă nu aveam nimic palpabil în legătură cu asasinarea lui Frank Odenkirk, iar Șefu' mă pistona zilnic prin e-mail. Sigur că știam cam cum se simte familia Odenkirk. Fervoarea presei scăzuse în legătură cu crima aceea, așa cum se întâmplă adesea. Din păcate, la fel se

întâmplase și cu *Washington Post* relativ la crimele nerezolvate din Southeast.

În timp ce făceam un duș fierbinte, mă gândeam la DeWitt Luke și la misteriosul „pândar” de pe Strada S. Ce făcuse bărbatul acela în Mercedes atât de mult timp? Avea vreo legătură cu omorârea lui Tori Glover și Marion Cardinal? Nimic nu-mi părea logic. Asta era cu adevărat înnebunitor la crimele asupra femeilor fără identitate și la Nevăstuică. Nu era la fel ca toți ceilalți criminali în serie. Nu era un geniu criminal, precum Gary Soneji, dar era eficient. *El își duce întotdeauna treaba la bun sfârșit, nu?*

Simțeam nevoia să mă gândesc mai mult la bărbatul care pândise vreme îndelungată în fața apartamentului lui Tori Glover. Era detectiv particular? Un pândar? Ori era chiar criminalul? Mă izbi o ipoteză. Poate că omul din mașină era complicele criminalului. Cei doi lucrau împreună? Mai văzusem așa ceva și înainte, în Carolina.

Am răsucit robinetul și am făcut apa și mai fierbinte. Mă gândeam că asta mă va ajuta să mă concentrez mai bine. Să alung pânzele de păianjen din creierul meu. Să mă readucă din lumea morților.

Nana începu să bată în țevi, jos, în bucătărie.

— Coboară odată și du-te la serviciu, Alex. Îmi irosești toată apa caldă, se răsti ea, acoperind până și zgomotul dușului.

— Ultima oară când m-am uitat pe facturile de apă și gaz, acolo era scris, negru pe alb, numele meu, i-am strigat și eu.

— Dar tot apa mea caldă este. Mereu a fost așa și așa va rămâne, replică Nana.

61

În fiecare zi, în fiecare noapte, străbăteam străzile din Southeast, lucrând mai mult ca de obicei, dar cu niciun rezultat spectaculos.

Am continuat să caut misteriosul taxi roșu și albastru, ca și Mercedesul negru, ultimul tip, pe care îl văzuse DeWitt Luke pe Strada S.

Uneori mă simțeam ca un somnambul, dar am continuat să fiu somnambul cât de repede și de mult puteam. Primeam în fiecare zi diferite ponturi de care trebuia să țin seama; dar niciunul nu a dat rezultate.

Am ajuns acasă puțin după ora șapte seara și, deși eram obosit, i-am lăsat pe copii să mă târască jos, la lecția lor de box. Damon mi-a demonstrat o bună viteză a mâinilor și, de asemenea, un bun joc de picioare și o forță deosebită pentru vârsta lui. El este mereu bine dispus, iar eu eram sigur că el nu va abuza de tehnica lui de boxer la școală.

Jannie învăța boxul mai mult de dragul învățatului, deși părea să știe valoarea posibilității de a se apăra și de a-și purta singură de grijă. Avea o tehnică spontană, vedea conexiunile, chiar dacă inima nu o prea trăgea către sport. Prefera să-și tortureze fratele și pe mine cu istețimea și cu aluziile ei malițioase.

— Alex, telefonul! strigă Nana din pragul scării care ducea spre pivniță. M-am uitat la ceasul de la mână și am văzut că era deja ora opt fără douăzeci.

— Lucrați la jocul de picioare, le-am spus copiilor. Pe urmă m-am urnit în sus, pe treptele abrupte de piatră. Cine este?

— N-a vrut să spună cine este, răspuse Nana când am ajuns în bucătărie. Pregătea floricele de porumb și creveți, iar încăperea mirosea plăcut a mere coapte cu miere și a turtă dulce. Luam cina târziu în seara aceea – Nana mă așteptase să ajung acasă.

Am luat receptorul de pe bufetul din bucătărie.

— Alex Cross.

— Știu cine ești, detectiv Cross. Ți-am recunoscut imediat glasul, deși nu l-am auzit decât o singură dată – la Hotel Belmont din Bermude.

Mă trecu un fior rece, iar mâinile începură să-mi tremure.

— Este un telefon public în fața la Budget Drugs, pe Strada 4. *Deocamdată ea este teafără. Este la noi. Dar grăbește-te. Grăbește-te! S-ar putea să fie chiar acum la telefonul acela! Vorbesc serios. Grăbește-te!*

62

Am ieșit ca o vijelie pe ușa din spate a bucătăriei, fără să le mai spun un cuvânt nici Nanei, nici copiilor. Nu aveam timp să le explic acum unde mă duc sau de ce. Mai mult, nici nu prea îmi dădeam seama exact de cele ce urmau să se întâmple. Oare tocmai vorbisem la telefon cu Nevăstuica?

Grăbește-te! S-ar putea să fie la telefonul acela chiar acum! Vorbesc serios.

Am luat-o la fugă pe Strada 5, apoi în jos pe o alee laterală și am intrat pe Strada 4. Am trecut, alergând, de alte patru intersecții, spre sud, către râul Anacostia. Oamenii de pe străzi se uitau lung la mine cum alergam. Eram ca o tornadă năvălind brusc peste Southeast.

Pe când mă apropiam de Budget Drugs, vedeam deja rama metalică a unei cabine telefonice de la mai mult de o intersecție distanță. De zidul acoperit cu graffiti al magazinului stătea rezemată o tânără, vorbind la telefon.

Mi-am scos insigna de detectiv în timp ce străbăteam în goană ultima porțiune până să ajung la ea.

Acest telefon public este foarte intens folosit. Unii oameni, care locuiesc în acest cartier, nu au telefon acasă.

— Poliția. Sunt detectiv criminalist. *Ieși din cabină!* i-am spus fetei care părea să aibă vreo nouăsprezece ani sau cam așa ceva. Mă privi placidă, de parcă nu-i păsa nici cât negru sub unghie de faptul că un polițist încerca să se folosească de telefon.

— Vorbesc la telefon, domnule. Nu-mi pasă cine ești. Ai putea să-

ți aștepți rândul ca oricine altcineva. Îmi întoarse spatele. Vrei, probabil, să-ți suni iubita.

I-am smuls receptorul din mână și am întrerupt legătura.

— Cine dracu' te crezi? zberă fata la mine cu fața schimonosită de furie. Vorbeam la telefon. Ce naiba te-a apucat?

— Cred că ar fi mai bine să dispari din fața mea. Este o situație de viață și de moarte. Pleacă de la telefon. *Acum! Pleacă de aici!* Vedeam că fata nu avea nici cea mai mică intenție să plece. Este vorba despre o răpire! Răcneam ca scos din minți.

În cele din urmă, fata s-a îndepărtat. I se făcuse frică să nu fiu cine știe ce nebun și poate că, în momentele acelea, chiar eram.

Stăteam acolo, cu mâna pe receptor, tremurând tot, așteptând apelul. Eram transportat. Tot corpul îmi era learcă de sudoare.

M-am uitat în susul și în josul Străzii 4.

Nu era nimic suspect sau ieșit din comun. Nu vedeam pe nicăieri parcat niciun taxi roșu și albastru. Părea că nu mă urmărește nimeni. Era clar că cineva știa bine cine sunt. Mă sunase la Belmont Hotel; mă sunase și acasă.

Încă îmi mai răsuna în creier, ca un ecou puternic, glasul celui care îmi telefonase. De câteva săptămâni încoace auzeam obsesiv glasul acela baritonal și deprimant.

„Deocamdată este teafără.

Este la noi.“

Astea erau cuvintele pe care mi le spusese cu șase săptămâni în urmă, în Bermude. De atunci și până acum nu mai avusesem vreo știre de la cel ce sunase.

Inima îmi bătea nebunește, o auzeam în urechi. Adrenalina îmi trecea prin sânge ca un râu învolburat. Nu mai puteam suporta. Cel ce sunase accentuase insistent să mă grăbesc.

Un tânăr se apropie de telefon. Se uita țintă la mâna mea de pe receptor.

— Ce s-a întâmplat, măi? Trebuie să dau și eu un telefon. Telefonul? Auzi?

— Este o acțiune a poliției. L-am privit urât. Plimbă ursu' de aici, te rog. Pleacă!

— Nu mi se pare a fi o acțiune a poliției, mormăi el.

Bărbatul plecă în cele din urmă și se uită înapoi peste umăr, mergând pe Strada 4, încruntat, dar fără să se oprească să se certe cu mine.

Celui ce mă sunase îi place să fie stăpân pe situație, gândeam eu în timp ce stăteam neajutorat în fața magazinului aglomerat. M-a făcut să aștept așa de mult de la ultimul apel din Bermude poate ca să-și demonstreze puterea. Iar acum făcea același lucru. Ce voia el de fapt? Pentru ce o luase el pe Christine? *Este la noi*, spusese el, repetând exact aceleași cuvinte și atunci când m-a sunat acasă. Dar, exista oare în realitate un „noi”? Ce grup reprezenta el? Ce doreau ei?

Am rămas în cabina telefonică timp de zece, cincisprezece, douăzeci de minute. Simțeam că înnebunesc, dar eram în stare să stau acolo chiar și toată noaptea dacă trebuia, începusem să mă întreb dacă aceea era cabina indicată de el, dar știam că așa era. Se exprimase clar, calm, stăpân pe situație.

Pentru prima dată după săptămâni întregi mi-am permis cu adevărat să sper că draga mea Christine mai era încă în viață. Îmi închipuiam fața ei, ochii ei negri care emanau atâta dragoste și căldură. Poate, poate că mi se va permite să vorbesc cu ea.

Am început să mă înfurii pe necunoscutul care sunase. Apoi m-am stăpânit însă, mi-am reprimat emoțiile și am așteptat în continuare cu mintea limpede.

Oamenii veneau și plecau, intrau și ieșeau din magazin. Câțiva au dorit să folosească telefonul. Mă priveau scurt și pe urmă plecau în căutarea altui aparat.

Exact la ora nouă fără cinci minute, telefonul sună. Am ridicat receptorul imediat.

— Alex Cross.

— Da, știi cine ești. Ți-am mai spus că știu. Uite ce trebuie să faci

tu. Nu-ți mai băga nasul acolo unde nu-ți fierbe oala. Te rog, nu te mai băga. Ca să nu pierzi ce ai mai drag pe lume. Asta se poate întâmpla foarte ușor. Într-o clipită. Ești destul de inteligent ca să pricepi ce vreau să spun, nu?

Apoi cel ce sunase întrerupsese brusc legătura. Linia era închisă. Am dat cu receptorul în telefon. Am urlat înjurături. Patronul magazinului ieșise afară și se uita crunt la mine.

— O să sun la poliție, spuse el. Acesta este un telefon public. N-am mai pierdut vremea să-i explic că eu lucram chiar la poliție.

63

Oare Nevăstuica era cel care mă sunase? Aveam de-a face cu un singur criminal sau cu mai mulți?

Măcar dacă aș fi avut cea mai vagă idee despre cine ar putea fi cel ce mă sunase și ce voia el să spună prin „noi”. Mesajul acesta mă speriasse ca și primul, poate chiar mai mult; dar îmi dădea și speranța că biata Christine ar mai putea fi încă în viață.

O dată cu speranța nutream și o durere intensă. Măcar dacă mi-ar fi dat-o și pe Christine la telefon. Aveam nevoie să-i aud glasul.

Ce voiau de fapt? *Nu-ți mai băga nasul acolo unde nu-ți fierbe oala.* Dar unde nu-mi fierbea mie oala?

În cazul asasinării lui Odenkirk? În cazurile femeilor neidentificate asasinate? Poate chiar în cazul dispariției lui Christine? Oare Interpolul sau FBI-ul se apropiaseră de ceva care i-a speriat? Nu ne apropiasem de nimic palpabil care să poată rezolva vreunul din aceste cazuri și știam că timpul curgea impasibil.

Miercuri, dis-de-dimineată, Sampson și cu mine ne-am dus cu mașina la Eckington. O femeie de acolo știa locul unde era garat un taxi roșu și albastru. Urmasem deja vreo douăsprezece asemenea indicații, dar nu mai avea nicio importanță. Fiecare indiciu trebuia

verificat, absolut fiecare.

— Pe proprietarul taxiului îl cheamă Arthur Marshall, i-am spus lui Sampson în timp ce mergeam de la mașina mea spre casa din cărămidă roșie, cu grădină, care arăta ca o ruină. Problema este că, pe cât se pare, Arthur Marshall este o falsă identitate. Proprietăreasa îl știe că lucrează la un magazin Target. Iar cei de la Target spun că nu. Și că nici n-a lucrat vreodată acolo. După spusele proprietăresei, el nu a mai fost văzut de multă vreme pe aici.

— Poate că l-am speriat noi, spuse Sampson.

— Sper să nu-l fi speriat, dar s-ar putea să ai dreptate.

Pe când mergeam, am aruncat câteva priviri prin cartierul acela sărac. Sus, cerul era de un albastru strălucitor, aproape fără nori. Pe stradă erau case cu un etaj și cu două. Din cutiile de scrisori ieșeau afară colțuri de pliante de un portocaliu viu. Fiecare fereastră putea fi un punct de observație pentru Nevăstuică. *Nu-ți mai băga nasul*, mă avertizase el. Iar eu nu puteam face acest lucru. Mai ales după câte făcuse el. Dar în același timp știam că risc mult.

Probabil că ne-a observat vreodată parcurgând străzile. Dacă era răspunzător pentru crimele comise asupra femeilor neidentificate, el acționase neobservat multă vreme. Era dibaci, știa cum să omoare și să nu fie prins.

Proprietăreasa ne-a spus tot ce știa despre Arthur Marshall, ceea ce nu era prea mult în plus față de datele de care avea ea nevoie ca să-i închirieze un apartament cu un singur dormitor și un garaj. Femeia ne-a dat un set de chei de la apartament și ne-a spus că ne putem duce singuri ca să ne uităm pe-acolo.

Cea de-a doua casă era asemănătoare cu cea a proprietăresei, doar că era zugrăvită în albastru, ca ouăle de Paști. Am intrat amândoi mai întâi în garaj.

Taxiul roșu și albastru se afla acolo.

Arthur Marshall îi spusese proprietăresei că era taxiul lui și că lucra pe el parte din timp. Era o posibilitate, dar nu părea verosimil. Nevăstuica era aproape. Acum simțeam acest lucru. Știuse el că

aveam să descoperim taxiul? Probabil. Și acum ce trebuia să facem? Ce-ar urma? Care era planul lui? Care era fantezia lui?

— Trebuie să mă gândesc cum să aduc câțiva specialiști de-ai noștri, i-am spus lui Sampson. Nu se poate să nu găsim ceva în taxi, sau poate sus, în apartament. Fire de păr, fibre textile, amprente.

— Din fericire, n-o să găsim și cadavre, spuse Sampson și se strâmbă. Era un umor tipic pentru un polițist, așa că, automat, nu m-am mai gândit la asta.

— Părți de cadavru apar întotdeauna în astfel de cazuri, Alex. N-aș vrea să văd așa ceva. Mie îmi place să văd etichetele picioarelor legate de glezne, capetele legate de gât, chiar dacă toate părțile astea se întâmplă să fie moarte.

Sampson căută pe lângă scaunul șoferului folosind mănuși din latex.

— Sunt bucăți de hârtie aici. Și învelitori de bomboane și de gumă. Hai să-i cerem lui Kyle Craig să ne facă un serviciu. Să-i chemăm pe cei de la FBI.

— De fapt, am vorbit cu Kyle chiar aseară, am spus. Biroul este preocupat și el în ultima vreme. Ne ajută Kyle dacă îl rugăm.

Sampson îmi întinse o pereche de mănuși și am examinat și eu canapeaua din spate. Am văzut ceea ce semăna cu niște pete de sânge în țesătura tapițeriei. Și petele de sânge puteau fi ușor verificate.

După aceea, John și cu mine am urcat în apartamentul de deasupra garajului. Apartamentul era plin de praf, arăta sinistru și nu avea multă mobilă. Pentru ochi era ciudat și neplăcut. Nu părea ca cineva să fi locuit acolo, dar dacă într-adevăr a locuit, persoana aceea era cu adevărat bizară. Proprietăreașă ne spusese, de fapt, acest lucru.

Bucătăria era aproape goală. Singurul lucru de preț era un storcător scump de fructe. Nu un model comun – ci unul scump. Mi-am scos batista și am deschis frigiderul. Nu era nimic înăuntru, cu excepția unei sticle de apă și a unor fructe scofâlcite. Fructele se

depreciaseră și mă gândeam cu groază la ceea ce mai puteam găsi acolo.

— Nuci decojite, opină Sampson.

— Sigur nuci, am spus. Se simte aici un miros de frică animalică. E tensionat, excitat când ajunge aici.

— Da, spuse Sampson. Cunosc sentimentul.

Am intrat în dormitor, care era mobilat doar cu un pat simplu, cu două fotolii cu tapițeria uzată, și nimic altceva. Și acolo se simțea mirosul de frică.

Am deschis ușa de la dulap și ceea ce am văzut înăuntru m-a făcut să înțepenesc. Era o pereche de pantaloni kaki, o cămașă albastră, un blazer albastru – și încă ceva.

— John, vino încoace! am strigat. John!

— La naiba. Chiar trebuie? Sper că nu e un cadavru.

— Vino încoace. Este el. Este locul în care vine Nevăstuica. Sunt sigur. Este mai rău decât un cadavru.

Am deschis și mai larg ușa de la dulap și l-am lăsat pe Sampson să vadă și el ce găsisem eu acolo.

— La naiba, muți el. *La dracu'*, Alex.

Cineva tapetase peretele interior cu fotografii. Vreo șase fotografii alb-negru erau prinse pe perete. Nu era altarul unui criminal; erau aranjate să fie găsite acolo.

Erau fotografii cu Nana, Damon, Jannie, cu mine și cu Christine. Christine aproape că zâmbea în fața aparatului de fotografiat, cu acel zâmbet incredibil al ei, cu acei ochi mari și binevoitori.

Fotografiile fuseseră făcute în Bermude. Persoana care închiriasse apartamentul acela făcuse fotografiile. În sfârșit, dețineam ceva prin care puteam să fac legătura între răpirea lui Christine și crimele din Washington. Știam acum sigur cine o răpise și de ce.

Nu-ți mai băga nasul.

Ca să nu pierzi totul.

Am simțit iar frica. Era propria mea frică.

Patsy Hampton hotărâse că nu era pregătită încă să-i comunice Șefului George Pittman ceea ce descoperise. Nu voia ca Șefu' să se bage peste ea sau să o sâcâie. Și, pe lângă toate astea, nu avea deloc încredere în el și nici măcar nu-i plăcea de el.

Încă nu se hotărâse ce să facă cu Alex Cross. Cross era o problemă. Cu cât îl cerceta mai mult, cu atât îi descoperea mai multe calități. Cross părea un detectiv foarte bun și muncitor, iar ea se simțea prost că trebuia să-i ascundă datele aflate prin Chuck Hufstedler. Chuck fusese mai întâi sursa lui Cross, dar ea se folosise de faptul că acesta o simpatiza ca să aibă un atu în plus. Nu-i plăcea ceea ce făcuse.

Porni cu jeepul până la Ambasada Britanică, târziu în după-amiaza aceea. Cineva îl supraveghease strict pe Geoffrey Shafer – ea însăși. Ar fi putut să ceară forțe în plus, dar asta ar fi însemnat să meargă la Pittman acum, iar ea nu dorea să afle nimeni ceea ce știa ea. Nu voia să fie bătută la cap.

Se pregătise dinainte în legătură cu Shafer. El lucra la Serviciul de Securitate, ceea ce însemna că făcea parte din contrainformațiile britanice care funcționau în afara Angliei. Cu siguranță că era un spion care lucra în afara ambasadei de pe Massachusetts Avenue. Avea o bună reputație – foarte bună. Sarcinile lui curente de serviciu erau în legătură cu programele guvernului britanic cu privire la drepturile omului, adică nu făcea nimic. Trăia în Kalorama, un cartier foarte bogat, unde nu ar fi putut închiria o locuință din salariul lui. Și atunci, cine naiba era de fapt acest Shafer?

Hampton ședea în mașina ei, parcată în fața ambasadei, pe Strada California. Fuma o țigară Marlboro Light și începuse să se gândească serios la situație. Trebuia să discute cu Cross despre stadiul în care se afla el cu ancheta. Știa el oare ceva în plus care ar fi

putut fi de folos? Poate era și el pe urmele lui Shafer? Ar fi fost aproape criminal din partea ei să nu-l contacteze pe Cross și să-i spună tot ce aflase cu ajutorul lui Chucky Cheese.

Antipatia lui Pittman față de Cross era bine cunoscută; acesta îl considera pe Cross ca pe un concurent personal. Ea nu îl aprecia pe Cross chiar atât de mult, însă el fusese bine mediatizat. Dar Hampton ar fi dorit să afle cât anume știa Cross și, mai ales, dacă Geoffrey Shafer fusese luat și de el în colimator.

Era multă larmă pe strada aglomerată de lângă Ambasada Britanică. La Cancelaria Turciei se făceau lucrări de construcție, vizavi, pe strada California. Pe Hampton o durea deja capul – toată viața ei reprezenta o mare durere de cap – și ar fi dorit ca muncitorii ăia să nu mai facă atâta zgomot cu picamărul, cu ferăstrăul și cu celelalte unelte. Nu știa de ce se perinda atâta lume pe la Moscheea Națională în ziua aceea.

La câteva minute după ora cinci, Shafer intră în Jaguarul său aflat într-o parcare din afara curții împrejmuite cu sticlă.

Îl mai văzuse de două ori până atunci. Era într-o foarte bună formă și, pe deasupra, mai era și un bărbat atrăgător, deși pe ea nu o impresiona aspectul fizic. Cu siguranță că lui Shafer nu-i prea plăcea să întârzie pe acolo după ziua de lucru. Hampton își închipui că el ori trebuia să ajungă undeva la o anumită oră, ori chiar detesta locul unde lucra. Erau posibile ambele variante.

Rămase la o distanță rezonabilă în spatele Jaguarului negru, urmărindu-l pe aglomeratul bulevard Massachusetts. Shafer nu dădea semne că ar intenționa să se îndrepte spre casă și nici spre Southeast nu mergea.

Unde mergem noi în seara asta? se întreba ea în timp ce-l urmărea. *Are vreo legătură cu „Cei Patru Călăreți”?* *Ce joc joci tu de fapt?* *Care sunt fanteziile tale?*

Ești un om într-adevăr rău, un criminal, Geoffrey? Nu pari a fi, blondule. Și ai o mașină așa de drăguță și elegantă pentru un criminal nenorocit.

După serviciu, Geoffrey Shafer ajunsese pe artera blocată de traficul aglomerat al orei de vârf, când mașinile înaintau cu greu pe Massachusetts. Dând colțul ambasadei, observă jeepul negru din spatele său.

Jeepul era tot pe urmele sale și ceva mai târziu, când rula pe bulevardul Massachusetts.

Cine să fie în jeep? Unul din ceilalți jucători? Poliția? Detectivul Alex Cross? Au găsit garajul din Ekington. Și acum m-au găsit și pe mine. Probabil că trebuie să fie tâmpiții de polițiști.

Urmări prin oglinda retrovizoare jeepul negru care îl secunda la patru mașini în urma lui. Înăuntru era o singură persoană, parcă o femeie. Era oare Lucy? Descoperise ea adevărul despre el? Doamne, oare și-a dat ea seama, în sfârșit, cine era el și cu ce se ocupa?

Luă telefonul mobil și formă numărul de acasă. Lucy ridică receptorul după câteva apeluri.

— Iubito, vin acasă în cele din urmă. Este mare hărmălaie la birou. Am putea comanda ceva de mâncare, ce zici? Doar dacă tu și cu copiii nu aveți alte planuri.

Ea începu să toace în maniera ei exasperantă obișnuită. Ea și cu gemenele ar fi vrut să meargă la un film, „Antz”, dar acum preferă să rămână acasă împreună cu el. Ar putea să comande ceva de la Pizza Hut. Ar mai schimba puțin atmosfera, să se mai distreze și ei.

— Da, și încă ce mai distracție, spuse Shafer și se crispă doar la gândul ăsta.

Pizza Hut obișnuia să servească doar feluri nedigerabile, în cutii umede de carton, cu un sos de tomate foarte prost făcut. Shafer închise, apoi luă câteva pastile de Vicodin și una de Xanax. Parcă simțea cum i se despică țeasta.

Întoarse periculos pe Massachusetts Avenue și se îndreptă către casă. Trecu pe lângă jeepul care mergea acum în sens invers și fu

tentat să-i facă un semn cu mâna. O șoferiță. Ei, dar cine putea fi ea?

Pizza ajunsese acasă pe la ora șapte, iar Shafer desfundă o sticlă scumpă de Cabernet. Dădu pe gât încă un Xanax cu vin în baia de la parter. Se simțea puțin amețit. Presupunea că asta era bine.

Doamne, Dumnezeule, dar nu suporta deloc să stea împreună cu familia; se simțea de parcă și-ar ieși din propria piele. Încă de când era un puști, în Anglia, avusese o fantezie care se tot repeta, anume că el era o reptilă și că putea să iasă din propria piele. Avusese asemenea închipuiri încă dinainte de a citi vreun rând din Kafka; și astăzi mai avea visul acela neplăcut.

Amestecă cele trei zaruri în mână în timp ce își bea vinul; uneori juca acest joc până și la cină. Dacă apărea numărul șaptesprezece, avea să-i omoare pe toți în seara aceea. Se jurase că așa va face. Mai întâi pe gemene, apoi pe Robert și la urmă pe Lucy.

Ea tot sporovăia despre ce făcuse peste zi. El zâmbea absent când ea îi povestea despre cumpărăturile de la Bloomingdale's și Bath & Body Works și Bruno Cipriani. El gândi că era o culme a ironiei să ia tone de antidepressive și să fie și mai deprimat după aceea. Doamne, iar înnebunise. Cât de jos putea ajunge el?

— Haide, șaptesprezece, spuse el cu voce tare în cele din urmă.

— Ce spui, dragă? îl întrebă deodată Lucy. Ai spus ceva?

— Joacă iar jocul acela, spuse Robert și glumi: Nu-i așa, tata? Jocul tău de fantezii. Am dreptate, nu?

— Ai dreptate, fiule, îi răspunse Shafer, gândindu-se: *Doamne, am înnebunit!*

Și lăsa zarurile să cadă încet pe masă. Îi va omorî – dacă le ieșea numărul. Zarurile se rostogoliră și se tot rostogoliră, apoi se izbiră de cutia uleioasă de pizza.

— Tata cu jocurile lui, spuse Lucy și râse. Erica și Tricia râseră și ele. Râse și Robert.

Șase, cinci, unu, numără el. *La dracu', la dracu'.*

— Jucăm amândoi în seara asta? îl întrebă Robert.

Shafer se strădui să zâmbească.

— Nu în seara asta, Rob Boy. Mi-ar fi plăcut, dar nu pot. Trebuie să ies iar în oraș.

66

Devenea foarte interesant. Patsy Hampton îl văzu pe Shafer ieșind din imensa și scumpa lui casă din Kalorama pe la ora opt și jumătate. Pleca într-o altă aventură. Tipul era un vampir în toată regula.

Ea știa că Alex Cross și prietenii săi îl porecliseră pe criminal Nevăstuica și, fără îndoială, porecla i se potrivea lui Shafer. Avea ceva bizar, ceva în neregulă.

Urmări Jaguarul negru, dar acesta nu se îndrepta spre Southeast, lucru care o dezamăgi. Shafer se opri la un supermarket la modă, Sutton on the Run, chiar lângă Dupont Circle. Hampton cunoștea magazinul acela scump și îl supranumise „De ce să plătești mai puțin“.

Shafer parcă mașina neregulamentară, apoi o zbughi înăuntru. *Imunitate diplomatică*. Asta o enerva îngrozitor. Ce nevăstuică mai era și el, un adevărat gunoi european.

După ce Shafer intră în magazin, Hampton luă o decizie majoră. Era foarte sigură că va sta de vorbă cu Alex Cross. Se gândise mult la asta, la avantaje și dezavantaje. Iar acum ea considera că s-ar putea să pună în pericol și alte vieți în Southeast, dacă nu împărtășea cui trebuie măcar parte din ceea ce știa ea. Dacă ar mai muri cineva, ea n-ar putea suporta. Mai mult, Cross ar fi pus el mâna pe date dacă nu s-ar fi băgat ea în sufletul lui Chuck Hufstedler.

Shafer ieși alene din Sutton on the Run și se uită prin aglomeratul Dupont Circle. Ținea sub braț o mică sacoșă cu legume scumpe. Legume pentru cine? Nu se uită în direcția jeepului ei, care era

parcat chiar după colț.

Hampton urmă Jaguarul negru la o distanță corespunzătoare în traficul redus. El intră pe Connecticut Avenue. Patsy nu se gândea că el ar fi putut să o fi reperat și totuși era un om din MI6, așa că trebuia să fie cu grijă.

Shafer nu se afla departe de ambasadă. Doar nu mergea înapoi la serviciu? Și de ce legume dacă se îndrepta spre ambasadă?

În cele din urmă, Jaguarul o coti în garajul din subsolul unei clădiri antebelice din Woodley Park. Pe frontispiciul clădirii era gravată o inscripție pe un suport de alamă: THE FARRAGUT.

Patsy Hampton așteaptă câteva minute, apoi intră și ea în garaj pe urmele Jaguarului. Trebuia să arunce o privire și pe-acolo, să vadă ce se întâmplă dacă ar izbuti.

Garajul era în parte public, în parte privat, așa că nu era prea mare lucru ceea ce făcea ea. Merse pe jos spre funcționarul din cabină și se legitimă.

— Jaguarul care a intrat înaintea mea, l-ai mai văzut pe aici? întrebă ea.

Bărbatul dădu din cap. Era cam de vârsta ei și fata își dădu seama că el dorea să o impresioneze pe cât posibil.

— Sigur. Dar nu am vorbit cu omul de la volan. Vine pe aici în vizită la o doamnă de la zece. Doctor Elizabeth Cassady. Este psihiatră. Cred că el este un pacient. Are o privire ciudată, spuse funcționarul, dar există mulți asemenea oameni.

— Și eu?

— Nu. Ei, puțin, spuse funcționarul și zâmbi.

Shafer rămase la dr. Cassady aproape două ore. Apoi coborî și se întoarse direct acasă, în Kalorama.

Patsy Hampton îl urmări, apoi supraveghe casa încă o jumătate de oră. Se gândi că Shafer s-a întors probabil ca să se culce. Rulă până la un bufet-expris, dar nu intră imediat. Puse mâna pe telefonul mobil înainte să se răzgândească. Știa pe ce stradă locuia Cross și primi numărul lui de telefon de la informații. Era prea

târziu ca să sune? La dracu', o să-i telefoneze.

Rămase surprinsă când, la celălalt capăt al firului, receptorul fu ridicat după primul apel. Auzi un glas plăcut de bărbat. Simpatice. Profund.

— Alo, Alex Cross.

Mai să închidă telefonul. Ce interesant, cum a intimidat-o într-o clipă!

— La telefon detectiv Patsy Hampton. M-am ocupat puțin de cazurile femeilor neidentificate asasinate. Sunt pe urmele unui bărbat care este suspect. Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

— Unde te afli, Patsy? spuse Cross fără ezitare. Vin eu la tine. Spune-mi doar unde anume.

— Mă aflu la expresul City Limits de pe Connecticut Avenue.

— Vin imediat, spuse Cross.

67

Nu am fost chiar surprins să aflu că Pittman desemnase pe cineva ca să rezolve cazurile din Southeast. Mai ales după apariția articolului lui Zach Taylor în *Washington Post*. Mă interesa orice noutate pe care o aflase detectivul Patsy Hampton.

O văzusem pe Patsy Hampton pe la birou și cu siguranță că ea știa cine sunt eu. Se considera că avea o evoluție rapidă; era un detectiv eficient și inteligent, deși, după cum auzisem, era și un lup singuratic. Nu avea prieteni la birou, din câte știam.

Era mult mai frumoasă decât îmi aminteam eu. Suplă, cu o ținută athletică, probabil că avea puțin peste treizeci de ani; avea părul scurt, blond, ochi albaștri, pătrunzători, care scrutau prin fumul din expres.

Când ne-am întâlnit, era rujată cu un roșu strălucitor sau poate că așa se ruja ea de obicei. Mă întrebam ce avea în minte și ce mobiluri

avea. Nu socoteam că ar trebui să am încredere în ea.

— Cine începe? întrebă detectivul Patsy Hampton după ce am comandat cafeaua.

Ne așezaserăm la o masă în expresul City Limits, lângă o fereastră care dădea spre Connecticut Avenue.

— Din păcate, nu știu despre ce este vorba, i-am spus.

Ea sorbi din cafea și mă privi peste ceașcă. Era o ființă voluntară și încrezătoare în forțele ei. Ochii ei erau dovada acestor calități.

— Nu știi că se ocupă altcineva de crimele din Southeast?

Am dat din cap.

— Pittman mi-a spus că aceste cazuri sunt închise. L-am crezut pe cuvânt. A suspendat câțiva detectivi buni pentru că au lucrat la aceste cazuri în afara orelor de program.

— Se întâmplă multe lucruri urâte în departamentul nostru. Așadar, ce noutăți ai tu? întrebă ea și puse ceașca pe masă. Oftă adânc. Am crezut că mă pot descurca de una singură. Acum nu mai cred asta.

— Pittman te-a desemnat să lucrezi la cazurile din Southeast? El personal?

Ea dădu din cap, apoi miji ochii.

— M-a desemnat pentru cazurile Glover și Cardinal și pentru oricare alt caz care m-ar interesa. Mi-a dat mână liberă.

— Și spui că ai descoperit ceva?

— S-ar putea. Am găsit un posibil suspect. Este implicat într-un joc pe roluri care imaginează victime asasinate, majoritatea în Southeast. Toată chestiunea este că el ar fi putut să citească știrile din ziare, după care să și le fi imaginat. Lucrează la Ambasada Britanică.

Era o informație nouă, care m-a surprins.

— Și ce ai mai făcut?

— Nu i-am spus lui Pittman, dacă asta vrei să știi. L-am verificat discret pe suspect. Partea proastă este că pare a fi un cetățean serios. Este bine văzut la birou – așa se crede. Cel puțin asta este varianta

oficială a ambasadei. Are o familie simpatică în Kalorama. L-am urmărit puțin în speranța că o să am noroc. Îl cheamă Geoffrey Shafer.

Știam că Hampton avea o fire energică și că nu prea suporta prostia.

— Și ești singură acum, în seara asta? am întrebat-o.

Hampton ridică din umeri.

— Așa lucrez eu de obicei. Partenerii îmi îngreuiază activitatea. Șefu' Pittman știe cum îmi place să lucrez. Mi-a dat undă verde. Undă verde cât e ziua de lungă.

Îmi dădeam seama că ea se aștepta acum să afle de la mine alte informații – în caz că le dețineam. M-am hotărât să merg pe mâna ei.

— Am descoperit un taxi pe care se pare că l-a folosit criminalul în Southeast. Îl ținea parcat în garajul unei case din ECKINGTON.

— L-a văzut cineva pe suspect în zonă? Pusese prima întrebare logică.

— L-a văzut proprietara. Aș vrea să-i arăt fotografiile cu tipul ăsta. Sau vrei tu să faci asta?

Fața ei era impasibilă.

— Mă ocup eu de asta. Măine dimineață, la prima oră. Ai găsit ceva interesant în apartament?

Voiam să fiu sincer cu ea. La urma urmei, ea inițiasese această întâlnire.

— Am găsit fotografiile cu mine și cu familia mea pe un perete dintr-un dulap. Fotografiile au fost făcute în Bermude. Când am fost în concediu. A fost acolo și ne-a urmărit tot timpul.

Chipul tinerei se îndulci.

— Am auzit că logodnica ta a dispărut în Bermude. Vorba merge.

— Erau și fotografiile cu Christine, am spus eu.

În ochii ei albaștri se putea citi tristețe dincolo de ceea ce exprima fața ei dură.

— Îmi pare rău pentru durerea ta.

— Eu n-am renunțat încă, i-am spus. Auzi, să știi că nu vreau să mi se recunoască niciun merit în rezolvarea cazului; doar lasă-mă să te ajut. M-a sunat acasă, aseară. Cineva a sunat. Mi-a spus să nu mă mai bag. Presupun că s-a referit la investigația asta, dar eu nici nu am voie să lucrez la ea. Dacă aude Pittman cumva...

Detectivul Hampton mă întrerupse:

— Stai să mă gândesc la tot ce mi-ai spus. Știi doar că Pittman m-ar spânzura dacă ar afla. Nici n-ai idee. Partea proastă este că eu nu am încredere în el. Privirea lui Hampton era directă și intensă. Să nu le spui nici prietenilor tăi ce-am vorbit noi, nici măcar lui Sampson. Nu se știe niciodată. Lasă-mă să mă gândesc bine la ceea ce am de făcut. Să știi că nu sunt chiar de piatră. Numai că sunt puțin ciudată.

— Dar nu suntem cu toții ciudați? i-am răspuns și i-am zâmbit. Hampton era un detectiv dur, dar mie îmi plăcea de ea. Am scos ceva din buzunar. Un pager.

— Ține asta. Dacă ai necazuri sau dacă descoperi ceva nou, mă poți suna oricând, indiferent de oră. Dacă afli ceva, te rog să mă ții la curent. Eu o să fac la fel. În caz că Shafer este criminalul, aș vrea să vorbesc cu el înainte să-l arestăm. Este o chestiune personală. Nici nu-ți poți închipui cât de personală.

Hampton continua să mă privească în ochi, studiindu-mă. Îmi amintea de cineva, de o femeie cunoscută de mine cu ceva timp în urmă, o foarte complicată femeie-polițist pe nume Jezzie Flanagan.

— O să mă gândesc la asta. O să te țin la curent.

— Bine. Ți mulțumesc că m-ai chemat să-mi spui.

Ea se ridică.

— Încă nu ai intrat în joc. Cum îți spuneam, te țin la curent. Apoi îmi atinse mâna. Chiar îmi pare rău pentru prietena ta.

Dar amândoi știam că eu, de fapt, intrasem deja în joc. Făcusem un fel de înțelegere, la expresul City Limits. Speram doar să nu mi se înceneze ceva de către Hampton și Pittman sau Dumnezeu mai știe de către cine.

În următoarele două zile am vorbit de patru ori. Încă nu eram dispus să mă încred pe deplin în ea, dar nu aveam încotro. Trebuia să merg înainte. Ea o vizitase deja pe proprietărea care închiriasse apartamentul și garajul din Eckington. Femeia nu l-a recunoscut pe Shafer în fotografii. Era posibil, însă, ca el să fi fost deghizat în momentul în care s-a întâlnit cu ea.

Dacă Patsy Hampton îmi întinsese vreo cursă, atunci ea era una dintre cele mai mari mincinoase întâlnite de mine vreodată, și am cunoscut la viața mea destui mincinoși de mare calibru. În timpul uneia dintre convorbirile noastre telefonice, mi-a mărturisit că Chuck Hufstедler fusese sursa ei și că ea l-a convins să păstreze secretul față de mine. Nu am dat importanță faptului. Nu aveam nici timpul și nici energia să mă mai supăr pe vreunul din ei.

Între timp, îmi petreceam multă vreme pe-acasă. Nu credeam că asasinul va face vreun rău familiei mele, cu toate că o răpise pe Christine, dar nu eram chiar foarte sigur de acest lucru. Iar atunci când trebuia să ies, mă asiguram ca Sampson sau altcineva de încredere să stea cu ochii pe casă.

A treia seară după ce ne-am întâlnit pentru prima oară, Patsy Hampton și cu mine ne-am mai îmbunătățit relația. M-a invitat pur și simplu să merg cu ea în timpul pândei la casa lui Shafer din Kalorama Heights.

Shafer ajunsese acasă de la serviciu înainte de ora șase și rămase acolo până după ora nouă. Avea o familie drăguță – trei copii, o nevastă, o guvernantă. Trăiau foarte bine. Nimic în legătură cu viața lui sau cu ceea ce îl înconjură nu sugera că el ar fi putut fi un

criminal.

— Se pare că individul iese în oraș în fiecare seară pe la ora asta, îmi spuse Hampton în timp ce îl supravegheam îndreptându-se către strălucitorul Jaguar negru, parcat pe o alee cu pietriș de pe o laterală a casei.

— E o creatură cu tabieturi, am spus eu. O nevăstuică.

— Oricum ar fi, tot creatură rămâne, spuse ea. Am zâmbit amândoi. Gheața părea să se spargă încet-încet între noi. Mi-am mărturisit că mă verificase total. Și ajunsese la concluzia că Șefu' Pittman era omul cel rău până la urmă, nu eu.

Jaguarul ieși de pe alee, iar noi l-am urmărit pe Shafer până la un club de noapte din Georgetown. Nu părea să-și fi dat seama că este urmărit. Problema era că noi trebuia să-l prindem asupra faptului; deocamdată nu aveam nicio dovadă concretă că el era criminalul pe care îl căutam noi.

Shafer se așeză singur la bar, iar noi îl urmăream din stradă. Oare s-a așezat intenționat cu fața spre geam? Mă întrebam dacă așa o fi. Știa el oare că este urmărit? Se juca el acum cu noi?

Aveam neplăcuta senzație că asta făcea el de fapt. Era numai un fel de joc bizar, pentru el. A plecat de la bar pe la douăsprezece fără un sfert și s-a întors acasă puțin după miezul nopții.

— Ticălosul, se strâmbă Patsy și clătină din cap. Părul ei blond era moale și arăta plăcut așa ciufulit cum era. Cert este că îmi amintea de Jezzie Flanagan, un agent de la Serviciile Secrete pentru care lucrasem în legătură cu răpirea a doi copii din Georgetown.

— S-a dus la culcare? am întrebat-o. Ce-a fost asta? Pleacă de acasă ca să se uite la un meci de base-ball la un bar din Georgetown?

— Așa s-a comportat în ultimele seri. Eu cred că și-a dat seama că suntem pe urmele lui.

— Păi doar este ofițer de contrainformații. Știe ce înseamnă o supraveghere. Iar noi știm că lui îi plac jocurile fanteziei. Oricum, s-a dus acasă în seara asta, așa că mă duc și eu acasă, Patsy. Nu îmi

place să-mi las familia singură prea multă vreme.

— Noapte bună, Alex. Mulțumesc de ajutor. O să-l prindem. Și poate că o s-o găsim curând și pe prietena ta.

— Sper să se întâmple așa.

În drum spre casă m-am gândit o clipă la detectivul Patsy Hampton. Mă impresiona cât de singură era și mă întrebam de ce. Era o ființă chibzuită și interesantă dacă vedeai dincolo de fațadă. Dar mă întrebam dacă cineva ar reuși să treacă vreodată de această fațadă.

Lumina era aprinsă în bucătărie când am intrat pe alee. Am pornit spre ușa din spate și i-am văzut pe Damon și pe Nana, în halate, în fața aragazului. Totul părea în ordine.

— Întrerup o petrecere în pijama? i-am întrebat intrând pe ușă.

— Pe Damon îl doare stomacul. L-am auzit coborând în bucătărie, așa că am venit și eu să-l ajut.

— Mă simt bine. Doar că n-am putut adormi. Am văzut că nu te-ai întors din oraș, spuse el. Este trecut de miezul nopții.

Părea neliniștit și puțin trist. Damon o plăcuse sincer pe Christine, chiar el îmi spusese de mai multe ori că era nerăbdător să aibă iar o mamă. Începuse să se gândească deja la ea ca la o mamă. Lui Damon și lui Jannie le era grozav de dor de Christine. Cu atât mai mult cu cât ei fuseseră privați deja de două femei importante din viața lor.

— Am lucrat până mai târziu, asta-i tot. Este un caz foarte dificil, Damon, dar cred că merge bine, am spus. M-am dus la dulap și am luat două plicuri de ceai.

— Îți fac eu ceaiul, se oferi Nana.

— Lasă că mi-l fac eu, am replicat, dar ea apucă pliculețele, iar eu am lăsat-o în pace. Nu merge să te pui cu Nana, mai ales în bucătăria ei. Vrei să bei niște ceai cu lapte, bărbate? I-am întrebat eu pe Damon.

— Biii-ne, spuse el. Pronunță într-un fel anume acel „bine“, așa cum fac băieții la joacă și poate chiar și la Școala Adevărului.

— Parcă și-ar cere scuze Allen Iverson din NBA, îi spuse Nana. Ea nu prea aprecia limbajul de stradă, niciodată nu-l apreciasse. Își începuse cariera ca profesoară de engleză și nu-i pierise niciodată plăcerea pentru cărți și pentru limbă. Îi plăceau Toni Morrison, Alice Walker, Maya Angelou, ca și Oprah Winfrey pentru că scriau pe înțelesul tuturor.

— Este cel mai tare din ligă, bunica Moses. Asta-i ce știi tu despre baschet, zise Damon. Poate crezi că Magic Johnson mai joacă încă în ligă. Sau Wilt Chamberlain.

— Mie îmi place Marbury de la Timberwolves și Stoudamire de la Portland, care a jucat înainte la Toronto, spuse Nana și îi aruncă o frumusețe de zâmbet triumfător. *Biii-ne?*

Damon râse. Probabil că Nana se pricepea la NBA mai bine decât noi doi la un loc. Întotdeauna avea câștig de cauză, dacă voia.

Ne-am așezat la masa din bucătărie și am băut ceai cu lapte, cu foarte mult zahăr, și aproape toată vremea am tăcut, dar era bine. Îmi place viața de familie, întotdeauna mi-a plăcut. Tot ce am vine de aici. Damon căscă, se sculă de la masă și se duse la chiuvetă să-și spele ceașca.

— Cred că acum pot să adorm, declară el. O să încerc, oricum.

Reveni la masă și ne sărută pe amândoi înainte să plece la culcare.

— Ți-e dor de ea, nu? îmi șopti el la ureche.

— Bineînțeles că mi-e dor de Christine, i-am răspuns. În permanență. În fiecare clipă. Nu i-am mai spus și că întârzasem atâta pentru că îl supravegheasem pe nenorocitul care probabil o răpise. Nu i-am spus nimic nici despre celălalt detectiv care se ocupa de supraveghere, de Patsy Hampton.

După ce plecă Damon, Nana mă luă de mână și am rămas așa câteva minute, înainte de a ne duce la culcare.

— Și mie mi-e dor de ea, spuse Nana în cele din urmă. Eu mă rog lui Dumnezeu pentru voi amândoi, Alex.

În seara următoare, pe la șase, plecasem mai devreme de la serviciu și m-am dus la Școala Adevărului, unde Damon avea repetiție cu corul. Alcătuisem un dosar de o mărime apreciabilă despre Geoffrey Shafer, dar nu aveam nimic din ceea ce ar fi putut să probeze vreo legătură concretă a acestuia cu vreuna dintre crime. Nici Patsy Hampton nu deținea nici măcar o singură asemenea dovadă. Poate că Geoffrey Shafer era pur și simplu un biet practicant de jocuri fanteziste. Sau poate că Nevăstuica era cu mult mai precaută acum, de când îi fusese descoperit taxiul.

Mi se strângea inima să merg la Școala Adevărului, dar trebuia să o fac. Am înțeles acum cât de greu trebuia să fie pentru Damon și pentru Jannie să se ducă acolo în fiecare zi. Școala îmi răscolea prea multe amintiri legate de Christine. Mă simțeam parcă sufocat, parcă mi se golise dintr-o dată tot aerul din plămâni. În același timp, eram plin de o sudoare rece pe ceafă și pe frunte.

Puțin după începerea repetițiilor, Jannie m-a luat ușor de mână. Am auzit-o oftând încetșor. După episodul din Bermude, parcă ne atingeam mai mult și parcă eram mai tandri unii cu alții și nu cred că ne-am simțit vreodată mai uniți decât acum.

Ne-am ținut de mână pe mai tot timpul repetiției; copiii au cântat cântecul popular „All Through the Night” din Țara Galilor, cântecul lui Bach „My heart ever faithful, sing praises” și un aranjament deosebit al unui negro spiritual, pe nume „O, Fix Me”.

Îmi tot imaginam că dulcea Christine avea să apară în școală din clipă în clipă și chiar am întors privirea o dată sau de două ori spre holul ce ducea către biroul ei. Bineînțeles că ea nu se afla acolo, lucru ce m-a întristat și mai mult și mi-a dat o senzație de goliciune sufletească. În final mi-am reprimat toate gândurile negre și mi-am îndreptat toată atenția spre muzică, spre minunatele glasuri ale băieților.

După ce am ajuns acasă de la repetiție, Patsy Hampton mi-a dat raportul cu privire la activitatea ei de supraveghere. Trecuse puțin de ora opt. Nana și copiii pregăteau pentru cină pui rece, felii de mere și pere, brânză, o salată de andive și de lăptucă.

Patsy mi-a spus că Shafer era încă acasă și că avea loc acolo chiar o petrecere de aniversare a unuia dintre copiii lui.

— O mulțime de copii veseli din cartier, plus un clovn, Silly Billy. S-ar putea să ne înșelăm, Alex.

— Nu cred. Cred că simțurile noastre nu dau greș în privința lui.

I-am spus că voi veni și eu pe la ora nouă ca să-i țin de urât; aceea era ora la care pleca de obicei Shafer de acasă.

Imediat după ora opt și jumătate, pe când noi ne înfruptam din deliciosul și condimentatul pui rece, sună din nou telefonul din bucătărie. Nana se încruntă în clipa în care ridicam receptorul.

Am recunoscut instantaneu vocea.

— Ți-am spus doar să nu te mai bagi, nu? Acum o să plătești cu vârf și îndesat pentru că nu m-ai ascultat. Greșeala e a ta! Este un telefon public la vechea Casă a maimuțelor de la Grădina zoologică. Grădina se închide la ora opt, dar poți să intri prin poarta destinată personalului auxiliar. Poate că iubita ta Christine Johnson este acolo la Grădina zoologică, și te așteaptă. Ai face bine să te grăbești ca să vezi dacă-i așa. Fugi, Cross, fugi. Grăbește-te! *Este la noi.*

Cel ce mă chemase închise telefonul, iar eu m-am repezit sus ca să-mi iau revolverul. Am sunat-o repede pe Patsy Hampton și i-am spus că am mai primit un telefon de la așa-numita Nevăstuică. Și că eu plecam acum la Grădina zoologică.

— Shafer este tot la petrecere, îmi comunică ea. Bineînțeles că putea să sune de acasă. Văd camioneta lui Silly Billy de aici, de unde am parcat.

— Să păstrăm legătura, Patsy. Cu telefonul și cu pagerul. Cu pagerul doar pentru urgențe. Ai grijă.

— Bine. Eu sunt bine mersi aici, Alex. Silly Billy nu e o amenințare prea mare. Nu se va întâmpla nimic lângă casa lui. Du-

te la Grădina zoologică, Alex. Tu să ai grijă.

70

Am ajuns la Grădina zoologică pe la ora nouă fără zece. Mă gândeam că grădina era destul de aproape de apartamentul de la Farragut al psihiatrei Cassady. Era oare doar o coincidență faptul că mă aflam așa de aproape de altarul lui Shafer? Oricum, eu nu mai credeam de mult în coincidențe.

Am mai sunat-o încă o dată pe Patsy Hampton înainte de a coborî din mașină, dar de data asta ea nu a mai ridicat receptorul. Nu am sunat-o pe pager – nu era o urgență.

Cunoșteam bine Grădina zoologică după numeroasele vizite făcute acolo cu Damon și cu Jannie, ba poate chiar și mai bine încă de pe vremea când eu însumi nu eram decât un copil, iar Nana obișnuia să mă aducă aici pe mine și uneori și pe Sampson, care avea aproape un metru optzeci pe la vârsta de unsprezece ani. Intrarea principală se afla la colțul dintre bulevardele Connecticut și Hawthorne, dar vechea Casă a maimuțelor era în partea cealaltă, în diagonală, la aproape un kilometru distanță.

Părea că nu se mai află nimeni acolo, dar poarta pentru personalul auxiliar era descuiată, așa cum spusese cel ce mă sunase. Și el cunoștea Grădina zoologică. Alte jocuri, mă gândeam eu. Hotărât lucru, îi plăcea să se joace.

Pe când intram grăbit în parc, am observat că denivelările de teren și copacii nu permiteau să se vadă luminile orașului. Din când în când mai apărea câte un felinar pitic care lumina locul și totul părea straniu și înfricoșător pentru cineva aflat singur acolo. Bineînțeles că eu puteam să jur că nu eram singur.

Casa maimuțelor se afla și mai departe de poartă decât îmi aminteam eu. În cele din urmă am localizat-o prin întuneric. Arăta

ca o veche gară victoriană. Vizavi, peste o piațetă cu pietriș, se ridica o clădire mai modernă despre care știam că era Casa reptilelor.

Pe ușa dublă de la Casa maimuțelor scria: AVERTIZARE: CARANTINĂ – NU INTRAȚI! Alte ciudățenii. Am încercat înalta ușă dublă, dar era bine încuiată.

Pe peretele de lângă ușă am observat un indicator prăfuit, alb cu albastru, pictograma internațională care semnalizează faptul că înăuntru se află un telefon. *Vrea cumva să mă folosesc de telefon?*

Am zguduit bine ușa veche de lemn care zăngăni înfiorător. Am auzit maimuțele dinăuntru începând să urle și să se agite. Mai întâi cele mai mici: maimuțele păianjen, cimpanzeii, gibonii. Apoi am auzit horcăitul baritonal al gorilei.

Am observat după aceea o luminiță roșie, slabă, dincolo de piațeta cu pietriș. Acolo era un alt telefon public.

Am traversat grăbit piațeta, uitându-mă la ceas. Era ora nouă și două minute.

Ultima oară m-a lăsat să aștept.

M-am gândit la jocul lui. Era oare pentru el un simplu joc pe roluri? Cum câștigă el? Cum poate pierde?

Eram îngrijorat că s-ar putea să nu stau lângă telefonul potrivit. N-am mai văzut și altele, dar mai era acela încuiat în Casa maimuțelor.

Voia poate să folosesc telefonul? Începusem să fiu agitat, surescitat. Atâtea sentimente periculoase se nășteau în mine.

Am auzit un *aaaaaaaaaaa* prelung, continuu, ca interjecția scoasă de publicul aflat la un meci de fotbal concomitent cu lovitura de începere. M-am speriat până să-mi dau seama că erau maimuțele.

Se întâmpla ceva rău acolo? *Era vreun intrus?* Ceva sau cineva lângă telefon?

Am mai așteptat încă cinci minute, apoi alte cinci. Simțeam că înnebunesc. Aproape că nu mai puteam suporta și m-am gândit să o sun pe Patsy pe pager.

Și atunci sună pagerul meu, iar eu am sărit ca ars.

Era Patsy. Probabil o urgență.

M-am uitat lung la tăcutul telefon public; am mai așteptat cam treizeci de secunde. Apoi am înșfăcat receptorul.

Am format numărul de pager și am lăsat numărul de telefon de la telefonul public. *Și am mai așteptat o vreme.*

Patsy tot nu mă suna.

Și nici omul misterios.

Eram transpirat tot.

Acum trebuia să iau o hotărâre. Fusesem prins într-un loc foarte nepotrivit. Creierul începu să lucreze febril.

Deodată sună telefonul. Am înhățat receptorul, mai să-l scap de emoție. Inima îmi bătea ca o tobă din fanfară.

— Se află la noi.

— *Unde?* am urlat în receptorul.

— La Farragut, bineînțeles.

Nevăstuica închise telefonul. Nu mai spusese și că este teafără.

71

Nu puteam să-mi imaginez de ce se afla Christine la Farragut, în Washington, dar el spusese că ea se află acolo. De ce ar fi spus așa dacă ea n-ar fi fost acolo? Ce voia el de la mine? Dar de la ea?

Am luat-o la fugă spre locui unde credeam eu că se află Cathedral Avenue. Dar era foarte întuneric în Grădina zoologică, un întuneric ca de smoală. Privirea mi-era încetoșată, eram aproape în stare de șoc. Nu mai puteam gândi corect.

Năuc, m-am împiedicat de o bucată de piatră și am căzut într-un genunchi. Mi-am zdrelit mâinile și m-am rupt pantalonii. M-am ridicat iar în picioare și am luat-o la fugă printre tufișurile înalte care mă zgâriau pe față și pe brațe.

Toate animalele de acolo urlau, mugeau și miorlăiau, alcătuind

un cor straniu. Au simțit probabil că se întâmpla ceva rău. Distingeam sunetele scoase de urșii grizzly și de elefanți. Mi-am dat seama că mă apropiasem puțin de zona Cercului Polar, dar nu-mi puteam aminti exact locul unde era amplasat acesta în grădină sau față de străzile dimprejur.

Sus, drept în față, era o stâncă mare ca a Gibraltarului. M-am cățărat pe ea ca să mă dumiresc unde mă aflu.

Am văzut jos multe cuști, magazine de suveniruri și snack-baruri închise și două savane imense. Acum știam unde sunt. M-am grăbit să cobor și am început să fug iar. Christine se afla la Farragut. Oare o s-o găesc până la urmă? Se întâmplau toate astea aieva sau aveam un coșmar cumplit?

Am trecut de Aleea africană, apoi de zona leoparzilor. Am ajuns în fine pe un câmp întins, presărat cu căpițe mari. Am înțeles că acolo erau bizonii. Mă aflam undeva pe lângă Marile câmpii.

Pagerul meu începu din nou să sune.

Patsy! O urgență! Unde o fi ea acum? De ce nu mă sunase la telefonul public al cărui număr i-l dădusem?

Înotam în sudoare și mai că intrasem în fibrilații. Slavă Domnului că puteam vedea acum Cathedral Avenue și, mai departe, Woodley Road.

Mă aflam departe de locul unde parcasem mașina, dar mai aproape de clădirea de locuințe Farragut.

Am mai fugit vreo trei sute de metri prin întuneric, apoi am sărit zidul de piatră care separa Grădina zoologică de oraș. Aveam sânge pe mâini, dar nu știam de unde. De la genunchiul pe care mi-l zdrelisem? De la ramurile care m-au zgâriat? Auzeam sirene ascuțite prin apropiere. Erau oare dinspre Farragut?

Am sprintat până acolo. Era puțin peste ora zece. Trecuse deja o oră de la telefonul primit acasă.

Pagerul suna în buzunarul de la cămașă.

Se întâmplase ceva rău la Farragut. Urletele ascuțite ale sirenelor se auzeau din ce în ce mai aproape pe când alergam pe Woodley. Mă simțeam amețit, năuc. Nu puteam să mă concentrez și mi-am dat seama că aproape intrasem în panică, lucru ce mi se întâmplase rareori în ultima vreme.

Nici poliția și nici medicii legiști nu ajunseseră încă la clădirea de locuințe. Aveam să fiu primul ajuns acolo.

În fața intrării garajului de la subsol se adunaseră doi portari și mai mulți locatari în halate. Nu putea fi vorba de Christine. Pur și simplu nu era posibil. M-am îndreptat în fugă către ei, traversând un petic de peluză. Se afla oare Nevăstuica aici, la Farragut?

Cei strânși acolo m-au văzut și păreau la fel de înspăimântați ca și mine. Probabil că eram o apariție stranie, îmi aminteam că alunecasem o dată sau de două ori în Grădina zoologică. Pesemne că arătam ca un nebun sau chiar ca un criminal. Aveam sânge pe mâini și numai Dumnezeu știa pe unde mai aveam.

Mi-am scos portactul și l-am deschis ca să arăt insigna de detectiv.

— Poliția. Ce s-a întâmplat aici? am strigat eu. Sunt detectiv. Mă numesc Alex Cross.

— A fost omorât cineva, detectiv, rosti în cele din urmă, cu greu, unul din portari. Veniți pe aici. Vă rog.

L-am urmat pe portar pe panta de beton care ducea spre garaj.

— E vorba de o femeie, spuse el. Sunt sigur că e moartă. Am sunat la 911.

— Dumnezeule! am rostit eu. Mi se pusese un nod în stomac. Jeepul lui Patsy Hampton era izbit de zid, într-un colț. Portiera jeepului era deschisă și se vedea că lumina era aprinsă.

Eram cuprins de frică, de durere și șocat, pe când ocoleam în grabă portiera. Patsy Hampton era întinsă pe scaunul din față. Se

vedea că era moartă.

„Se află la noi.” Țsta era sensul mesajului. Doamne, nu se poate. Au omorât-o pe Patsy Hampton. Mi-au spus să nu mă mai bag. Nu se poate, pentru numele lui Dumnezeu.

Picioarele ei, descălțate, erau răsucite și înțepenite sub volan. Partea de sus a corpului era așezată într-un unghi aproape drept. Capul căzuse pe spate, parțial alături de tetieră, spre scaunul din dreapta. Părul ei blond era năclăit de sânge. Ochii albaștri, acum goi, mă priveau intens.

Patsy era îmbrăcată cu o bluză tricotată, albă. Pe gât avea răni adânci; sângele roșu, viu, mai curgea încă din rană. Era dezbrăcată de la mijloc în jos. Nu mai vedeam alte haine prin jur. Probabil că fusese violată.

Bănuiam că fusese strangulată cu un fel de sârmă și că murise de numai câteva minute. În unele dintre cazurile femeilor asasinate și neidentificate se întrebuițase o funie sau un garou. Nevăstuicii îi plăcea să se folosească de mâini, să fie aproape de victimele sale, poate să privească și să le simtă suferința – poate chiar atunci când abuza sexual de ele.

În jurul rănilor adânci și cumplite am văzut ceva ce semăna cu niște urme de vopsea. Urme de vopsea?

Și încă ceva mi s-a părut foarte ciudat: radioul din jeep fusese parțial smuls, dar lăsat acolo. Nu înțelegeam de ce fusese distrus radioul, dar atunci n-am considerat că este un lucru important.

– Mai este cineva rănit? Te-ai uitat?

Portarul dădu din cap.

– Nu. Nu cred. Mă duc să mă uit.

În sfârșit, sirenele șuierau în garaj. Am văzut lumini roșii și albastre care străluceau și se răsuceau pe tavan și pe ziduri. Unii locatari intraseră și ei în garaj. Oare de ce țineau să vină aici și să se holbeze la victima acestei crime oribile?

Mi-a trecut atunci prin minte ceva groaznic. M-am apropiat de jeep și am scos cheile din contact. M-am dus repede în spatele

mașinii, am apăsat pe buton și am deschis portiera din spate. Inima îmi bătea iar nebunește. Nu doream să privesc înăuntru, dar când am făcut-o, am văzut că acolo nu era nimic. Doamne, Doamne, Doamne. „Se află la noi.” Este și Christine aici? Dar unde?

Am privit prin garaj. Aproape de intrare am observat mașina sport a lui Geoffrey Shafer, Jaguarul negru. Și el se afla acolo, la Farragut. Probabil că Patsy îl urmărise.

M-am năpustit spre Jaguar. Pe bancheta din spate am văzut cămăși puse pe umerăse de sârmă. Umerăsele erau vopsite în alb și m-am gândit la urmele de vopsea de pe rănile detectivului Hampton. O fi strangulat-o cu un umerăș? Shafer era oare Nevăstuica? Se mai găsea el încă în clădire? Dar Christine? Era și ea acolo?

Am spus câteva cuvinte polițiștilor care tocmai ajunseseră, primii după mine, la locul crimei. Pe urmă i-am luat cu mine.

De la portarul cu care vorbisem am aflat la ce etaj locuia psihiatra lui Shafer. Numărul apartamentului era 10D, la ultimul etaj. Ca mai toate clădirile din Washington, Farragut nu avea o înălțime mai mare decât cea a Capitoliului.

Am luat liftul împreună cu cei doi polițiști în uniformă. Niciunul dintre ei nu părea să aibă mai mult de douăzeci și ceva de ani și amândoi erau, cu siguranță, speriați de moarte. Eu eram aproape furios. Știam că trebuia să fiu precaut; trebuia să mă comport cu profesionalism și să-mi înfrâng sentimentele cum puteam mai bine. Dacă urma să arestez pe cineva, trebuia să răspund la unele întrebări cum ar fi, în primul rând, ce căutam eu acolo. Pittman ar fi sărit pe mine din primul moment.

Pe când urcam, am vorbit cu polițiștii mai mult ca să mă calmez eu însumi.

— Vă simțiți bine, detectiv? mă întrebă unul dintre ei.

— Mă simt bine. Sunt bine. Nu este exclus ca nenorocitul de criminal să se mai afle încă în clădire. Victima era detectiv, unul de-ai noștri. Se afla în misiune de supraveghere aici. Suspectul are o

legătură amoroasă cu o femeie de la etaj.

Fețele celor doi polițiști înțepeniră. Fusese destul de neplăcut să vadă o femeie asasinată în mașina ei, dar ca aceasta să fi fost și polițistă, detectiv în misiune de supraveghere, era cu mult mai rău. Și acum aveau să se confrunte cu un asasin de polițiști.

Am ieșit repede din lift și m-am îndreptat către apartamentul 10D. Eu mergeam în față și am apăsat pe butonul soneriei. Am văzut niște pete ce păreau a fi picături de sânge pe covorașul de lângă ușă. Am observat și sângele de pe mâinile mele și am văzut cum polițiștii se holbau la vederea sângelui.

Nu veni niciun răspuns dinăuntru, așa că am început să bat cu pumnul în ușă. Era totul în ordine acolo, înăuntru?

— Poliția, deschideți! Poliția din districtul Columbia!

Am auzit venind dinăuntru strigătul unei femei. Mi-am scos revolverul și am tras siguranța. Eram destul de furios ca să fiu în stare să-l omor pe Shafer pe loc. Nu credeam că m-aș putea stăpâni.

Polițiștii în uniformă și-au scos și ei pistoalele din toc. După numai câteva secunde eram gata să izbesc ușa cu piciorul ca s-o deschid, cu mandat sau fără mandat. Tot îi vedeam fața lui Patsy Hampton, ochii ei goi, fără viață, rănilor cumplite de pe gâtul zdrobit.

În cele din urmă ușa se deschise încet.

În pragul ușii apăru o femeie blondă – dr. Cassady, am presupus. Era îmbrăcată cu un taior albastru deschis, foarte scump, cu mulți nasturi de aur, dar era desculță. Arăta speriată și supărată.

— Ce vreți? întrebă ea. Ce dracu' se întâmplă aici? Știți cumva ce ați făcut? Tocmai ați întrerupt o ședință de terapie.

73

Geoffrey Shafer apăru și el în cadrul ușii și rămase la câțiva

centimetri în spatele terapeutului lui care parcă își ieșise din minți. Era înalt, bine făcut și foarte blond. El este probabil Nevăstuica, nu?

— Ce dracu' se întâmplă aici? Cine ești dumneata, domnule, și ce dorești? întrebă el cu un accent englezesc prețios.

— A avut loc o crimă, am spus eu. Eu sunt detectivul Cross.

Le-am arătat insigna. Încercam să privesc dincolo de Shafer și de dr. Cassady, căutând să descopăr ceva care să-mi dea ocazia să pot intra în apartament. Erau foarte multe plante pe pervazuri, atârânănd la ferestre – filodendron, azalee, iederă englezească. Carpete în culori pastelate, multă mobilă.

— Nu. Fii sigur că nu se află niciun asasin aici, spuse psihiatra. Plecați imediat.

— Ar trebui să urmați sfatul doamnei, spuse Shafer.

Shafer nu semăna câtuși de puțin cu un criminal. Era îmbrăcat cu un costum bleumarin, cămașă albă, cravată. Cu un gust impecabil. Perfect detașat și calm.

Apoi mi-am îndreptat privirea spre pantofii lui. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. În sfârșit, zeii erau o dată și de partea mea.

Am întors revolverul spre Shafer. Spre Nevăstuică. M-am îndreptat spre el și m-am așezat într-un genunchi.

Tremuram din tot corpul. M-am uitat atent la cracul drept al pantalonilor săi.

— Ce dracu' faci? Cu ce drept? mă întrebă el, depărtându-se de mine. E caraghios. Lucrez la Ambasada Britanică, spuse Shafer după puțin timp. Repet, lucrez la Ambasada Britanică. N-ai niciun drept să te afli aici.

— Ofițeri, i-am strigat pe cei doi polițiști care rămăseseră afară. Încercam să acționez cu calm, dar nu mai eram calm. Veniți să vedeți. Vedeți asta?

Ambii polițiști se apropiară de Shafer, apoi intrară în living.

— *Ieșiți din casă!* Psihiatra ridicase vocea care răsuna acum ca un țipăt.

— Dă-ți jos pantalonii, i-am spus eu lui Shafer. Ești arestat.

Shafer ridică piciorul și se uită și el. Văzu o pată întunecată pe manșeta pantalonilor de la sângele lui Patsy Hampton. Teama îi apără în privire și omul își pierdu calmul.

— Tu ai pus sângele ăsta acolo. Tu l-ai pus, urlă el la mine. Scoase o legitimație. Lucrez la Ambasada Britanică. Nu sunt obligat să suport asemenea obrăznicie. Am imunitate diplomatică. Nu-mi scot pantalonii numai pentru că așa vrei tu. Sună imediat la ambasadă!
Cer imunitate diplomatică.

— Ieșiți imediat de aici! urlă tare dr. Cassady. Apoi îl îmbrânci pe unul dintre polițiști.

Atât îi trebui lui Shafer. Scăpă și traversă în fugă livingul. Intră în prima cameră de pe culoar, trânti ușa în urma lui și o încuie.

Nevăstuica încerca să se facă scăpată. Așa ceva nu se putea. Nu puteam îngădui una ca asta. Într-o clipă am ajuns în fața ușii.

— Ieși de acolo, Shafer! Ești arestat pentru asasinarea detectivului Patsy Hampton.

Dr. Cassady veni după mine pe culoar, vociferând cu glas ascuțit.

Am auzit trăgându-se apa la WC. Nu, nu, nu, asta nu! M-am dat repede înapoi și am izbit ușa cu piciorul cu toată puterea.

Shafer tocmai își dădea jos pantalonii și rămăsese într-un picior. L-am înhățat bine și l-am doborât pe pardoseala de gresie, cu fața în jos. El mă înjura, zbatându-se și dând din mâini și din picioare. I-am împins și mai tare fața pe podea.

Psihiatra încercă să mă dea la o parte de deasupra lui Shafer. Mă zgâria pe față, mă lovea în spinare cu pumnii. A fost nevoie de ambii polițiști ca să poată fi potolită.

— Nu ai dreptul să-mi faci așa ceva! striga Shafer din răspuțeri, răsucindu-se și zvâcnind sub mine ca un taur înfuriat. Este ilegal ceea ce faci. Am imunitate diplomatică!

M-am uitat spre unul dintre polițiști.

— Pune-i cătușele!

A fost o noapte lungă, grea și foarte tristă la Farragut, de unde am plecat doar după ora trei dimineața. Nu mai pierdusem un coleg până atunci, deși fusese cât p-aci să se întâmple asta cu Sampson, în North Carolina. Mi-am dat seama că ajunsesem să o consider pe Patsy Hampton ca pe o colegă de-a mea și ca pe o prietenă. Dar cel puțin o prinsesem pe Nevăstuică.

Am dormit mai mult a doua zi dimineață, permițându-mi neînsemnatul lux de a nu mai pune alarma la ceas. Totuși, pe la ora șapte eram treaz de-a binelea. Le visasem pe Patsy Hampton și pe Christine – scene diverse și parcă aieva cu fiecare dintre ele, visuri din acelea după care te scoli la fel de obosit ca și înainte de culcare. M-am rugat lui Dumnezeu pentru amândouă, până când m-am ridicat definitiv din pat. O dețineam pe Nevăstuică. Era fără nicio îndoială Geoffrey Shafer. Acum trebuia să scot de la el tot adevărul.

Mi-am pus pe mine un halat alb de satin, cam ponosit. Fusese purtat de Muhammad Ali în timpul cantonamentului său de la Manila, înainte de meciul cu Joe Frazier. Mi-l făcuse cadou Sampson la a patruzecia mea aniversare. Lui îi plăcea faptul că, în timp ce mulți alții l-ar fi etalat ca pe ceva prețios, eu îl purtam la micul dejun.

Îmi plăcea acest halat, lucru neobișnuit pentru mine, care nu am nicio aplecare pentru asemenea amintiri și suveniruri. Poate că asta se datorează și faptului că, pe cât se pare, eu semăn cu Ali din punct de vedere fizic, sau cel puțin așa se spune. Poate că eu arăt ceva mai bine decât el, dar este limpede că el este acela mai grozav dintre noi doi.

Când am ajuns jos, în bucătărie, Nana și copiii erau deja la masă și se uitau la micul televizor portabil pe care Nana îl ține acolo, dar pe care nu îl folosește foarte des. Ea preferă să citească sau să pălăvrăgească și, bineînțeles, să gătească.

— Ali. Jannie se uită la mine și zâmbi ștremgărește, dar privirea ei se întoarce iute spre televizor. Ia uită-te la asta, tati.

Nana mormăi în ceașca ei de ceai:

— Asasinul tău englez este peste tot la știri în dimineața asta și în ziare: „Imunitatea diplomatică s-ar putea să împiedice inculparea suspectului de la Ambasada Britanică“, „Spionul implicat în crime anchetate de detectivi“. Au luat deja interviuri în dreptul gării Union din Pennsylvania Avenue. Toți sunt supărați foc pe nerușinarea cu imunitatea diplomatică, așa cum spun ei. Este îngrozitor.

— Și eu sunt supărat foc. Nu e drept, spuse Damon. Dacă el e criminalul, nu e drept. El este, tati? El este criminalul?

Am încuviințat dând din cap.

— El este criminalul. Mi-am turnat lapte în cafea. Nu eram încă pregătit să mă ocup de Shafer sau de copii, și mai ales de crima oribilă, descreierată, petrecută cu o seară înainte. Mai spune și altceva la știri?

— Cei de la Wizards au dat-o în bară, spuse Damon cu o figură încordată. Rod Strickland a avut o dublă.

— Șșșș. Nana ne privi iritată. CNN dă știri *de la Londra*. Presa de acolo face deja o paralelă cu cazul guvernantei din Massachusetts. Se mai spune că Geoffrey Shafer este un erou de război, cu decorații, și că el pretinde, având motive întemeiate, că i s-a înscenat totul de către poliție. Cred că se referă la tine, Alex.

— Da, la mine se referă. Hai să ne uităm la CNN puțin, am propus eu.

Nimeni nu a avut nimic împotriva, așa că am schimbat canalul. Simțeam un mare gol în stomac. Nu-mi plăcea ceea ce vedeam și ceea ce auzeam la televizor.

Aproape imediat apăru pe ecran un reporter de la Londra. S-a prezentat, apoi a început să citească un rezumat scurt și pompos, de vreo treizeci de secunde, al celor întâmplate cu o seară înainte.

Reporterul privea grav către cameră.

— Și acum, ca o răsturnare de situații, am aflat că Departamentul de poliție din Washington anchetează un aspect deosebit. Detectivul care l-a arestat pe Geoffrey Shafer s-ar putea să fie chiar el un suspect în acest caz de asasinat. Cel puțin așa s-a scris în presa americană.

Am clătinat din cap și m-am încruntat.

— Sunt nevinovat, le-am spus eu Nanei și copiilor. Ei știu acest lucru, desigur.

— Doar dacă nu se dovedește că tu ești vinovatul, spuse Jannie, făcându-mi ușor cu ochiul.

75

În fața casei se auzea o mare larmă, iar Jannie se repezi la fereastra din living ca să vadă ce este. Se întoarse repede, în bucătărie, cu ochii mari, șoptind pe nerăsuflăte:

— Afară sunt reporteri cu camere de televiziune și de la ziare. CNN, NBC – mulți reporteri, ca și data trecută, cu Gary Soneji. Mai țineți minte?

— Sigur că mai ținem minte, replică Damon. Nu e nimeni retardat în casa asta, cu excepția ta.

— Vai, Doamne, Alex, zise Nana, ei nu știu că oamenii cu mintea la cap iau micul dejun la ora asta? Dădu cap și făcu o mutră exasperată. Iar au venit vulturii. Poate că ar fi bine să arunc niște resturi de carne în fața ușii.

— Du-te *tu*, Jannie, să vorbești cu ei, am spus și m-am uitat mai departe, liniștit, la televizor. Nu știu de ce eram așa de cinic, dar eram. Remarca mea avu darul să o calmeze pentru puțin timp, pe urmă fata se gândi că fusese o glumă. Îndreptă arătătorul spre sine.

— M-am prins!

Știam că reporterii n-or să plece prea ușor de acolo, așa că am

luat în mână o cană de cafea și m-am îndreptat spre ușă. Am ieșit în fața casei, într-o atmosferă de dimineață frumoasă de toamnă, cu o temperatură plăcută.

Frunzele foșneau vesele în ulmi și arțari, iar razele de soare cădeau generoase pe capetele celor de la TV și de la presa scrisă, adunați pe marginea peluzei noastre.

Vulturii.

— Nu vă mai comportați ca niște caraghioși, am spus, apoi am sorbit liniștit din cafea și m-am uitat la jurnaliști. Bineînțeles că nu eu am omorât-o pe Patsy Hampton și nici nu am înscenat nimănui nicio crimă.

Pe urmă m-am întors scurt pe călcâie și am intrat înapoi în casă fără să răspund la vreo întrebare.

Nana și copiii erau imediat în spatele ușii mari de lemn și ascultau.

— A fost destul de bine, spuse Nana, iar ochii ei străluceau.

M-am dus sus și m-am îmbrăcat pentru a pleca la serviciu.

— Duceți-vă la școală. Imediat! le-am strigat lui Jannie și lui Damon. Să luați numai note de 10. Să vă jucați frumos cu prietenii voștri. Nu dați atenție nebuniei din jurul vostru.

— Bine, tati!

76

În baza cererii lui de a-i fi respectată imunitatea diplomatică, nouă nu ni s-a permis să-l anchetăm pe Geoffrey Shafer în legătură cu asasinarea detectivului Hampton sau cu orice altceva. Eram deosebit de frustrat. O reținusem pe Nevăstuică, dar nu puteam da ochii cu ea.

Anchetatorii erau în așteptarea mea în dimineața aceea, la secția de poliție, iar eu știam că va fi o zi grea și chinuitoare. Am fost

anchetat de Afacerile Interne, de consilierul-șef al primăriei și de către Mike Kersee, de la procuratura districtuală.

Nu dați nicio atenție nebuniei din jurul vostru, îmi aminteam eu tot timpul de cuvintele mele, dar propriul meu sfat nu prea îmi ținea de cald.

Pe la ora trei a apărut însuși procurorul districtual. Ron Coleman este un bărbat înalt, suplu, cu înfățișare athletică; lucrasem împreună la multe cazuri ori de câte ori apărea în biroul procuraturii districtuale. L-am considerat mereu un om conștiincios, bine informat și cu înclinare spre o gândire sănătoasă. Nu dăduse niciodată dovadă că ar fi avut preferințe politice, așa că reprezentase o veste de senzație atunci când primarul Monroe îl numise procuror districtual. Lui Monroe îi place să șocheze.

Coleman a făcut o declarație:

— Domnul Shafer are deja un avocat, care este o adevărată stea în galaxia noastră. A apelat la nimeni altcineva decât la Jules Halpern. Acesta este probabil cel care a lansat povestea că tu ai fi suspect — lucru neadevărat din câte știu eu.

L-am privit fix în față pe Coleman. Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Din câte știi? Ce vrea să însemne asta?

Procurorul districtual ridică din umeri.

— Probabil că o vei avea pe Cathy Fitzgibbon de partea ta. Cred că ea este avocatul nostru cel mai bun. O să-i mai punem și pe Lynda Cole și poate pe Stephen Apt, și ei ireproșabili. Asta-i opinia mea în dimineața asta.

Îi cunoșteam pe cei trei procurori, care aveau o bună reputație, mai ales Fitzgibbon. Erau cam tineri, dar în același timp muncitori, inteligenți, neobosiți — foarte asemănători cu însuși Coleman.

— Vorbești de parcă te-ai pregăti pentru un adevărat război, Ron. Acesta dădu din cap.

— După cum îți spuneam, avocatul apărării este Jules Halpern. Acesta pierde rar. De fapt, nici nu-mi amintesc să fi pierdut

vreodată vreun caz important ca ăsta. Îi învinge pe toți nechematiții, Alex.

M-am uitat direct în ochii negri ai lui Coleman.

— Avem sângele lui Patsy Hampton pe hainele criminalului. Avem urme de sânge și în scurgerea de la baie și pun pariu că, până la sfârșitul zilei, o să găsim pe undeva prin mașina lui Hampton și amprentele lui Shafer. S-ar putea prezenta ca probă umerașul de sârmă pe care l-a folosit ca s-o stranguleze. Ron?

— Da, Alex. Știu ce vrei să spui. Știu care ți-e întrebarea. Este totodată și întrebarea mea.

— Shafer are imunitate diplomatică. Și atunci de ce Jules Halpern?

— Asta-i o întrebare bună, la care ne-am gândit amândoi. Bănuiesc că a fost angajat Halpern pentru a ne determina să renunțăm complet la acuzații.

— Dar avem probe substanțiale. Se spăla de sângele lui Patsy Hampton în baie. Există resturi în chiuvetă.

Coleman dădu din cap și se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Nu înțeleg ce caută aici Jules Halpern. Însă sunt sigur că vom afla curând.

— Din păcate, o să aflăm destul de repede, am spus eu. M-am hotărât să plec de la secție pe ușa din spate în seara aceea, în caz că presa mai aștepta în față, pe Alabama Avenue. Când am pășit afară, un bărbat aproape chel, îmbrăcat într-un costum verde deschis se arătă de lângă zidul vecin.

— E un mod bun de a te lăsa împușcat, i-am spus eu. Și glumeam doar pe jumătate.

— Face parte din riscurile meseriei, șopti el. Nu-l împușca pe mesager, detectiv.

Zâmbi ușor și îmi întinse un plic alb pentru scrisori.

— Alex Cross, iată un mesaj de la „Citații și Plângeri“. Noapte bună, detectiv, spuse el pe un ton șuierător. Apoi se îndepărtă cu aceeași agilitate precum apăruse.

Am deschis plicul și m-am uitat rapid pe scrisoare. Am mugit de furie. Acum știam de ce se apelase la Jules Halpern și la ce trebuia să ne așteptăm.

Fusesem citat într-un proces civil pentru „arestare din greșală” și pentru „defăimare de persoană asupra lui Geoffrey Shafer”. Se cereau despăgubiri de cincizeci de milioane de dolari.

77

A doua zi, dis-de-dimineată, am fost convocat la birourile Ministerului de Justiție al districtului Columbia din centrul orașului Washington. Nu e în regulă, mă gândeam. Consilierul șef al Primăriei, James Dowd, și Mike Kersee de la procuratură se făcuseră deja comozi în fotoliile de piele roșie.

La fel și șeful detectivilor, Pittman, care merita să fie văzut cum se lăfăia într-un fotoliu din față.

— Vreți să-mi spuneți că, numai dat fiind că Shafer are imunitate diplomatică, poate evita o condamnare penală a unui tribunal penal? Și că poate ateriza, liniștit, drept în tribunalul nostru civil pentru a obține protecție împotriva unei așa-zise arestări eronate și a presupusei defăimări?

Kersee dădu din cap, clefăind cu limba și cu dinții.

— Exact. Și ambasadorii noștri și tot personalul nostru diplomatic se bucură de aceeași imunitate, în Anglia și peste tot în lume. Iar britanicii nu vor renunța la imunitatea diplomatică, în ciuda oricăror presiuni politice. Shafer a fost erou în războiul din Insulele Falkland. Se presupune și că este respectat în cadrul Serviciilor Secrete, deși, în ultima vreme, se pare că a cam avut necazuri.

— Ce fel de necazuri? am întrebat.

— Nu vor să ne spună.

Pittman nu-i lăsa în pace pe avocați.

— Dar clovnul de la Ambasada Țărilor Baltice? Cel care a tras în toți trecătorii de pe trotuarul din fața cafenelei? El a fost judecat.

Mike Kersee ridică din umeri.

— Ăla era un simplu funcționar dintr-o țară neînsemnată pe care puteam s-o amenințăm. Nu putem face același lucru și cu Anglia.

— Și de ce dracu' să nu putem? Pittman se încruntă și lovi tare cu palma în mânerul fotoliului. Am putea face foarte bine același lucru și cu Anglia.

Sună telefonul de pe biroul lui Dowd și acesta ridică mâna ca să facă liniște.

— Probabil că este Jules Halpern. A spus că o să sune pe la ora zece, iar el este un ticălos care se ține de cuvânt. Dacă este el, o să-l conectez pe difuzor. S-ar putea să fie la fel de interesant precum un tușeu rectal făcut cu un cactus.

Dowd ridică receptorul și schimbă amabilități cu avocatul apărării timp de aproape treizeci de secunde. Apoi Halpern i-o reteză:

— Cred că avem probleme importante de discutat. Am un program încărcat astăzi. Și bănuiesc că și dumneata, domnule Dowd, ești ocupat.

— Da, să trecem la subiect, spuse Dowd, ridicând din sprâncenele negre, groase și cârlionțate. După cum știi, poliția deține dreptul de a aresta pe oricine dacă are un motiv întemeiat. Dumneata nu te afli acum în fața unui caz civil, consiliere...

Halpern îl întrerupse pe Dowd înainte ca acesta să termine ce avea de spus.

— Nu și în cazul unei persoane care are imunitate diplomatică, pe care clientul meu o are. Colonelul Shafer a stat în ușa apartamentului psihiatrei sale și și-a prezentat legitimația emisă de Serviciile Secrete Britanice ca pe un semnalizator de oprire, declarând că are imunitate.

Dowd oftă puternic în receptor.

— Avea sânge pe pantaloni, consiliere. Este un asasin, consiliere,

și încă un asasin de polițiști. Nu cred că trebuie să mai adaug ceva aici. În privința defăimării, poliția are și dreptul de a vorbi cu presa atunci când se comite o crimă.

— Și presupun că declarația șefului detectivilor în fața reporterilor și a mai multor sute de milioane de alți oameni din lume nu este o simplă bârfa?

— Nu, nu este. Este un drept constituțional față de persoanele publice, cum este și clientul dumitale.

— Clientul meu nu este un personaj public, domnule Dowd. Este o persoană privată. Este un agent de contrainformații. Înseși mijloacele sale de trai, dacă nu chiar și viața lui, depind de posibilitatea de a lucra sub acoperire.

Consilierul-șef era deja exasperat, poate din cauză că replicile lui Halpern erau atât de calme și în același timp servite atât de rapid.

— Bine, domnule Halpern. Atunci pentru ce ne-ai sunat?

Halpern lăsă o pauză lungă pentru a-l face curios pe Dowd.

Apoi reluu:

— Clientul meu m-a autorizat să vă fac o ofertă foarte neobișnuită. Eu l-am sfătuit să nu o facă, dar el are tot dreptul să și-o mențină.

Dowd părea uimit. Îmi dădeam seama că nu se așteptase la vreo negociere. Și nici eu nu îmi închipuisem așa ceva. Despre ce putea fi vorba?

— Spune, domnule Halpern, zise Dowd. Ochii lui erau larg deschiși și vioi, rotindu-se prin încăpere și uitându-se la noi. Te ascult.

— Te cred și eu, ca și stimații dumitale colegi.

M-am aplecat înainte ca să aud bine fiecare cuvânt.

Jules Halpern continuă cu expunerea scopului real al apelului său telefonic:

— Clientul meu dorește înlăturarea oricărei posibilități de a i se intenta vreun proces civil.

Am dat ochii peste cap. Halpern voia să se asigure că nimeni nu-i

va putea intenta vreun proces civil clientului său după încetarea eventualului proces penal. Îmi amintea de O.J. Simpson care fusese declarat nevinovat într-un proces și adus la faliment în celălalt.

— Imposibil! zise Dowd. Așa ceva nu se va întâmpla. Sub nicio formă.

— Ascultă-mă. Există o formă, altfel nu aş fi abordat niciodată subiectul. Dacă sunteți de acord cu acest lucru și dacă și el, și eu putem fi convinși că procesul penal va fi rapid, clientul meu va renunța la imunitatea diplomatică. Da, ai auzit bine. Geoffrey Shafer dorește să-și dovedească nevinovăția într-un proces. De fapt, insistă în mod deosebit asupra acestui lucru.

Dowd dădea din cap, nevenindu-i să-și creadă urechilor. La fel și Mike Kersee. Ochii acestuia sclipeau de uluire când se uită la mine.

Nimănui nu-i venea să creadă ceea ce tocmai auzise de la avocatul apărării.

Geoffrey Shafer dorea să fie judecat.

PARTEA A PATRA

PROCES ȘI ERORI

78

Cuceritorul o urmărise cum se prostituează pe High Street, în Kensington, timp de aproape șase săptămâni la rând. Ea devenise obsesia lui, femeia din fanteziile lui, „jocul” lui. El știa totul despre ea. Simțea – știa – că începuse să se comporte el însuși ca Shafer. Doar începuseră cu toții, nu?

Pe față o chema Noreen Anne și cu ceva timp în urmă, cu trei ani mai exact, venise la Londra, din Cork, Irlanda, cu visul minunat de a deveni model internațional.

Atunci avea șaptesprezece ani, aproape un metru optzeci, era suplă, blondă, avea o față despre care toți băieții și chiar bărbații mai în vârstă de acasă de la ea spuneau că era predestinată copertelor de revistă sau chiar cinematografilei.

Și atunci ce făcea ea aici, pe High Street, la ora unu și jumătate noaptea? Asta se întreba ea în timp ce se străduia să cocheteze zâmbind forțat și făcând câte un semn cu mâna spre bărbații libidinoși din mașinile lor care treceau încet, dând roată pe High Street, De Vere Gardens și Exhibition Road.

Ei socoteau că fata era destul de drăguță, dar nu de-ajuns pentru copertele revistelor englezești sau americane și nu într-atât de elegantă încât să te căsătorești cu ea sau să-ți devină iubită.

Dar cel puțin ea avea planul ei și îl considera unul bun. Noreen Anne economisise aproape 2000 de lire de când începuse să facă trotuarul. Aprecia că i-ar mai trebui încă vreo 3000 de lire, după care se va întoarce în Irlanda. Va înființa un mic salon de frumusețe, pentru că ea cunoștea cu adevărat secretele frumuseții și multe lucruri despre visuri.

Așadar, până atunci, iată-mă aici, în fața hotelului Kensington Palace, gândea ea. Și îmi îngheață fundul groaznic.

— Scuză-mă, domnișoară, auzi ea un glas și se întoarse tresărind. Nu auzise pe nimeni apropiindu-se de ea. Te-am văzut stând aici. Ești de o frumusețe nemaipomenită. Știi asta, nu?

Noreen Anne simți o ușurare în clipa în care văzu persoana care vorbise. Tipul ăsta nu putea să-i facă vreun rău, nu putea chiar dacă ar încerca. Mai curând ea ar fi putut să-i facă lui rău dacă era să se gândească bine.

Era bătrân, avea vreo șaizeci, șaptezeci de ani, era neplăcut de gras și așezat într-un scaun cu roțile.

Așa că însoți – „Cuceritorul”.

Totul făcea parte din joc.

79

Americanii au promis un proces rapid, iar proștii de ei chiar s-au ținut de cuvânt.

Trecuseră cinci luni de la asasinarea detectivului Patsy Hampton. Alex Cross făcuse naveta între Washington și Bermude, dar tot nu știa unde dispăruse Christine. Shafer fusese eliberat din închisoare, dar era strict supravegheat.

Nu mai jucase jocul lui de la crima asupra lui Hampton. Jocul jocurilor fusese oprit și asta îl înnebunea.

Acum Shafer ședea în Jaguarul lui negru, în parcare de sub tribunal, și era plin de speranțe. De-abia aștepta să fie judecat sub acuzațiile de crimă cu premeditare, cu circumstanțe agravante, de gradul întâi. Regulile jocului fuseseră stabilite, și el aprecia acest lucru.

Săptămânile de audiere pentru admiterea probelor îi erau încă vii în memorie. Savurase fiecare clipă. Audierea preliminară fusese

ținută înainte de alegerea juriului, pentru a se hotărî care dovezi puteau fi prezentate la proces și care nu; audierea avusese loc în încăperile spațioase ale judecătorului Michael Fescoe. Judecătorul hotărâse regulile, așa că, într-un fel, el era maestrul jocului. Cât de nostim, cât de plăcut.

Avocatul lui Shafer, Jules Halpern, a pretins că Shafer fusese la o ședință de terapie la cabinetul dr. Cassady și, prin urmare, acesta avea dreptul la intimitate.

— Această intimitate a fost violată. Mai întâi, doctor Cassady le-a interzis detectivului Cross și celorlalți doi polițiști să intre în casă. În al doilea rând, colonelul Shafer i-a arătat detectivului legitimația sa. Legitimația dovedea că acesta lucra la Ambasada Britanică și că avea imunitate diplomatică. Dar Cross a pătruns, totuși, în cabinetul psihiatrei. Prin urmare, orice dovadă obținută astfel – dacă a fost obținută vreodată – este rezultatul unei percheziții ilegale.

Judecătorul Fescoe a luat pauză în ziua aceea pentru gândire și și-a anunțat decizia a doua zi dimineată:

— După ce am ascultat ambele părți, mie mi se pare că problemele sunt clare și deloc neobișnuite într-un caz de crimă. Domnul Shafer are într-adevăr imunitate diplomatică. Dar părerea mea este că detectivul Cross a acționat de manieră legală și decentă atunci când a intrat în apartamentul lui Boo Cassady. El a bănuțit că fusese comisă o crimă gravă. Doctor Cassady a deschis ușa, permițându-i detectivului Cross să aibă o imagine clară a înfățișării domnului Shafer. Colonelul Shafer insistă asupra faptului că imunitatea sa diplomatică îi interzicea detectivului Cross să intre în apartament. Așadar, voi permite acuzării să se folosească de îmbrăcămintea pe care colonelul Shafer o purta în seara crimei, ca și de sângele de pe covorul din fața intrării, ca probe. Acuzarea poate să utilizeze și probele găsite în garaj, atât în mașina detectivului Hampton, cât și în aceea a colonelului Shafer, continuă judecătorul Fescoe, după care veni partea-cheie a declarației sale: *Nu voi admite probele găsite după ce detectivul Cross a pătruns în apartament*

contrar dorințelor exprimate de colonelul Shafer și de doctor Cassidy. Toate aceste probe descoperite în perchezițiile inițiale și ulterioare sunt respinse și nu vor fi admise la proces.

Acuzarea a mai fost anunțată să nu facă nicio referire, pe timpul procesului, la alte crime de care Shafer nu a fost acuzat, dar pentru care el este suspectat că le-ar fi comis în Washington. Juriului trebuia să-i fie clar că Shafer era anchetat doar pentru asasinarea detectivului Patricia Hampton. Atât acuzarea, cât și apărarea s-au declarat de acord la sfârșitul audierilor de admitere a probelor.

În dimineața primei zile a procesului, treptele de piatră din fața tribunalului erau pline de o mulțime zgomotoasă și haotică. „Suporteri“ ai lui Shafer purtau embleme cu inscripția UK/OK și fâlfâiau steaguri britanice noi, apretate. Acești proști minunați îl făcură pe Shafer să zâmbească atunci când bătu din palme deasupra capului în semn de victorie. Îi plăcea nespus să fie erou.

Ce vremuri minunate! Chiar dacă era puțin drogat și aerian din cauza celor câteva medicamente luate după bunul lui plac.

Ambele părți preziceau încă victorii „spectaculoase“. Ce farsori fantastici puteau fi avocații!

Presa titra cumplita șaradă ca fiind „procesul deceniului“. Oricum, media, surescitată, previzibilă și cu ritualurile ei, îl incita. Shafer percepea totul ca pe un elogiu și ca pe o adulare. Ceea ce el, de altfel, chiar merita.

Shafer și-a compus premeditat o apariție senzațională: dorea să facă impresie asupra lumii. Purta un costum gri de comandă, lejer, o cămașă în dungii de la Budd și pantofi de la Lobb's. A fost fotografiat singur de sute de ori în primele momente.

A intrat în tribunal de parcă ar fi plutit. Lucrul cel mai minunat dintre toate era acela că putea pierde totul.

Sala de judecată nr. 4 se afla la etajul trei. Era cea mai mare sală din tribunal. Imediat după ușa dublă de la intrarea pentru public se afla o zonă pentru o sută și patruzeci de spectatori. Apoi venea „zona baroului“, unde se aflau mesele avocaților. După aceea

„podiumul judecătorului“, care ocupa aproape un sfert din sală.

Procesul a început la ora zece dimineața și s-a dovedit a fi, pentru el, o mare zumzăială. Procurorul-șef era avocata asistentă a SUA Catherine Marie Fitzgibbon. El tânjea deja să o omoare și se întreba dacă acest lucru ar fi vreodată posibil. Își dorea scalpul domnișoarei Fitzgibbon atârnat la centură. Femeia avea doar treizeci și șase de ani, era o irlandeză catolică, nemăritată, sexy în îmbrăcămintea ei strâmtă, și o animau idealuri mărețe, ca de altfel și pe mulți alții din insula ei de origine. Prefera o îmbrăcăminte gri sau bleumarin, gen Ann Taylor, și purta la gât o cruciuliță de aur, ciudat de mobilă pe un lanț tot din aur. Era cunoscută în mediul avocațesc din districtul Columbia drept „Regina dramei“. Felul ei melodramatic de a prezenta cele mai crude detalii era destinat să cucerească simpatia juriului. Era o rivală de temut. Și un vânat scump.

Shafer ședea la masa apărătorilor și încerca să se concentreze. Asculta, privea cu atenție, se simțea cum nu se mai simțise de multă vreme. Știa că toți erau cu ochii pe el. Cum ar fi putut să nu fie?

Shafer ședea acolo și observa tot ce se întâmplă, dar creierul său se aprinsese. Stimatul său avocat, Jules Halpern, luase în sfârșit cuvântul și în cele din urmă Shafer își auzise rostit numele. Da, acum era chiar foarte interesat. Doar el era starul acolo, nu?

Jules Halpern nu avea mai mult de un metru șaiszeci, dar reprezenta o figură impresionantă într-un tribunal. Avea părul vopsit negru ca pana corbului și pieptănat lins, peste cap. Costumul lui era făcut la comandă de un croitor englez, ca și al lui Shafer. Acesta din urmă gândea, destul de nemilos, considera el, *Îmbracă-te englezește și gândește evreiește*. Lângă Halpern ședea fiica sa, Jane, care era asistenta lui. Fata era înaltă și suplă, dar avea părul negru și nasul coroiat al tatălui său.

Fără puțință de tăgadă, Jules Halpern avea un glas puternic pentru un om atât de pipernicit.

— Clientul meu, Geoffrey Shafer, este un soț iubitor. Este, de asemenea, un tată foarte bun și s-a întâmplat să participe la o

petrecere aniversară a doi dintre copiii săi cu o jumătate de oră înainte de omorârea detectivului Patricia Hampton. Colonelul Shafer, după cum veți afla, este un membru valoros și decorat al contrainformațiilor britanice. A fost un soldat cu multe merite deosebite. Nu există niciun dubiu că i s-a înscenat această crimă colonelului Shafer pentru că poliția din Washington avea nevoie ca această oribilă crimă să fie acoperită. Și vă voi dovedi acest lucru, iar dumneavoastră nu veți sta în cumpănă. I s-a înscenat această crimă domnului Shafer pentru că un anumit detectiv criminalist trecea prin momente personale grave și pierduse controlul asupra situației.

Și, în final – și acesta este cel mai important lucru de care trebuie să vă amintiți – colonelul Shafer dorește să se afle aici. Nu se află aici pentru că ar fi nevoie – el are imunitate diplomatică. Geoffrey Shafer se află aici din proprie inițiativă pentru a-și apăra reputația.

Shafer aproape că se ridică în picioare, în plin proces, ca să aplaude.

80

Nu am participat la tot acest circ nici în prima și nici în a doua și a treia zi, deliberat, și poate că bine am făcut. Nu doream să dau ochii cu presa și cu publicul mai mult decât trebuia. Mă simțeam de parcă și eu eram judecat.

Era judecat un criminal cu sânge rece, dar anchetele mele au continuat cu și mai multă fervoare. Mai aveam încă de rezolvat cazurile femeilor neidentificate asasinate și dispariția lui Christine dacă aș fi găsit noi piste. Doream să mă asigur că Shafer nu va scăpa liber și, lucrul cel mai important, îmi doream cu disperare ca în cele din urmă să aflu adevărul despre dispariția lui Christine. Trebuia să-l aflu. Marea mea frustrare era că, din cauza manevrelor

diplomatice, nu ajunsesem încă să-l anchetez pe Shafer. Aș fi dat orice să stau de vorbă câteva ore cu el.

Am transformat partea sudică a podului casei noastre în camera de pregătire a unui război. Oricum exista mult spațiu nefolosit acolo. Am pus acolo o masă veche de mahon. Am reparat un ventilator vechi de fereastră, fapt ce a făcut ca zilele să fie mai suportabile în continuare – mai ales dimineața devreme și seara târziu, când lucram cel mai mult acolo.

Mi-am pus laptopul pe masă și am agățat în ace diverse notițe colorate pentru a avea tot timpul dinaintea mea cele mai importante dovezi ale cazului. În niște cutii de carton mari și uzate păstram toate documentele: toate dovezile în legătură cu dispariția lui Christine și tot ce mai găsisem relativ la crimele din Southeast.

Cazurile de crimă formau un puzzle înnebunitor, construit în câțiva ani de zile, un puzzle care nu putea fi rezolvat cu una, cu două. Încercam să fac un joc complex împotriva unui adversar îndemânat, dar eu nu cunoșteam regulile jocului său și felul în care îl juca. Acesta era avantajul necinstit al lui Shafer.

Am găsit câteva însemnări utile în fișierul detectivului Patsy Hampton, care m-au dus la anchetarea băiatului Michael Ormson, care discutase *on-line* cu Shafer despre „Cei Patru Călăreți”. Am continuat să lucrez mult cu Chuck Hufstedler de la FBI. Chuck se simțea vinovat că îi transmisese pontul inițial lui Patsy Hampton, mai ales că eu lucrasem cu el mai întâi. Și m-am folosit de criza lui de conștiință.

Atât FBI-ul, cât și Interpolul au întreprins căutări asidue asupra acestui joc pe Internet. La rândul meu, vizitasem nenumărate *chatroomuri*, dar nu întâlнисem pe nimeni, cu excepția lui Ormson, care să aibă știință despre acest misterios joc. Și asta numai pentru că Shafer riscase și intrase atunci în acel *chatroom* care dusesse la descoperirea lui. Mă întrebam ce alte riscuri își mai asumase.

După arestarea lui Shafer la Farragut, noi am făcut o mică percheziție a automobilului său, iar eu am petrecut aproape o oră

acasă la el – înainte ca avocații săi să prindă de veste că mă aflu acolo. Am vorbit cu soția lui, Lucy, și cu fiul lui, Robert, care mi-au confirmat că el juca un joc numit „Cei Patru Călăreți“. Îl juca de vreo șapte sau opt ani.

Nici soția, nici fiul său nu-i cunoșteau pe ceilalți jucători și nu aveau niciun indiciu despre ei. Nu credeau că Geoffrey Shafer făcuse ceva rău.

Fiul și-a numit tatăl „cea mai directă săgeată dintre toate“. Lucy Shafer l-a descris ca pe un om bun și chiar părea că spune adevărul.

În vizuina lui Shafer am găsit reviste cu jocuri pe roluri și zeci de zaruri, dar nicio altă dovadă fizică legată de acel joc. Shafer era precaut; își acoperea bine urmele. În definitiv, făcea parte din serviciul de contrainformații. Nu mi-l imaginam să arunce zarurile pentru a-și alege victimele, dar poate că aceasta era o dovadă despre modelul atipic al crimelor săvârșite asupra femeilor neidentificate.

Avocatul său, Jules Halpern, s-a plâns tare și răspicat că am pătruns în casa lui Shafer și a cerut să fie respinsă orice probă ar fi fost găsită în felul acesta. Din păcate, eu n-am avut timp suficient, iar Shafer era, oricum, mult prea inteligent ca să păstreze acasă ceva incriminatoriu. Făcuse o singură mare greșeală; și nu intenționa să mai facă o alta. Sau poate că da? Poate mai făcuse și alte greșeli?

Uneori, foarte târziu noaptea, când lucram în pod, mă opream puțin din treabă și îmi mai aminteam câte ceva despre Christine. Amintirile mele erau dureroase și triste, dar și binefăcătoare pentru mine. Am început să aștept cu nerăbdare acele timpuri când voi putea să mă gândesc la ea în permanență. În unele nopți coboram, mă așezam la pian, în verandă, și cântam cântece care ne plăceau nouă – „Unforgettable“, „Moonglow“, „’S Wonderful“. Îmi mai aminteam cum arăta ea, mai ales atunci când am fost la ea acasă și era îmbrăcată în jeanși prespălați, în picioarele goale și cu un tricou sau poate puloverul preferat, galben, și un pieptene din carapace de broască țestoasă în părul ei lung care mirosea mereu a șampon.

Nu doream să-mi plâng de milă, dar nu aveam cum să nu fiu

cumplit de trist. Eram prins ca într-o plasă, fără să știu nimic din tot ce i se întâmplase cu adevărat lui Christine. Și nu puteam nicidecum să o uit.

Eram ca paralizat, de-a dreptul invalid, mă simțeam îngrozitor de trist și de gol sufletește. Știam că trebuia să-mi văd de viața mea, dar nu puteam. Aveam nevoie de niște răspunsuri, cel puțin de câteva. *Oare și Christine face parte din jocul acesta?* mă întrebam. Eram obsedat de joc.

Fac și eu parte din joc?

Credeam că da. Și, într-un fel, speram ca și ea să facă parte. Asta era singura mea speranță că ea ar mai putea fi în viață.

81

Iată-mă, așadar, un jucător al unui joc cu adevărat bizar, care nu reușea decât să te facă să deprinzi obiceiuri rele. Am început să-mi făuresc propriile reguli. Am atras noi jucători. Jucam ca să înving.

Chuck Hufstедler de la serviciile FBI din districtul Columbia a continuat să fie de mare ajutor. Cu cât vorbeam mai mult cu el, cu atât înțelegeam mai bine faptul că el fusese îndrăgostit de-a binelea de Patsy Hampton. Pierderea lui și a mea, prin Christine, ne-a unit.

M-am urcat în pod într-o seară târzie de vineri după ce m-am uitat la televizor și am văzut „Masca lui Zorro“, împreună cu Damon, Jannie, Nana și Rosie, pisica. Trebuia să mai verific câteva lucruri înainte de culcare.

Am deschis computerul și am auzit mesajul familiar: Ai corespondență. Încă din seara aceea din Bermude, aceste cuvinte mă înspăimântau îngrozitor, dându-mi fiori care îmi înțepeneau corpul din cap până-n picioare.

Sandy Greenberg, de la Interpol, îmi răspundea la unul dintre e-mail-urile mele. Ea și cu mine am lucrat împreună la cazul dl. Smith

și ne-am împrietenit atunci. O rugasem să cerceteze niște detalii pentru mine.

SUNĂ-MĂ ORICÂND ÎN SEARA ASTA, ALEX. AI ÎNȚELES? LA ORICE ORĂ. ÎNCĂPĂȚÂNAREA TA ENERVANTĂ CRED CĂ A DAT ROADE. ESTE FOARTE IMPORTANT SĂ MĂ SUNI. SANDY.

Am sunat-o pe Sandy în Europa și ea a ridicat receptorul după al doilea apel.

— Alex? Cred că l-am găsit pe unul dintre ei. Ideea ta a fost nemaipomenită. Shafer juca cu cel puțin unul dintre vechii lui colegi, din MI6. Ai avut dreptate.

— Ești sigură că este și el jucător? am întrebat-o.

— Foarte sigură, replică ea. Acum stau jos și mă uit fix, pe MacIntosh-ul meu, la o copie după tabloul lui Dürer, *Cei Patru Călăreți*. După cum știi, „Călăreții” sunt „Cuceritorul”, „Foametea”, „Războiul” și „Moartea”. Ce adunătură sinistră. Ei, am făcut ceea ce mi-ai sugerat tu. Am vorbit cu niște cunoștințe de-ale mele din MI6, care au aflat că Shafer și tipul ăsta țin permanent legătura pe computer. Am și toate însemnările tale, care sunt foarte prețioase. Nu-mi vine să cred câte ți-ai imaginat tu, de acolo, despre colonii. Ai și tu o imaginație bolnăvicioasă.

— Mulțam, am răspuns. Am lăsat-o pe Sandy să mai sporovăiască încă două-trei minute. Cu ceva timp în urmă, înțelesesem că era o persoană singuratică și că, în ciuda faptului că făcea uneori pe grozava, ardea de dorul unei companii.

— Numele pe care îl folosește tipul în joc este „Cuceritorul”. „Cuceritorul” locuiește în Dorking, Surrey, Anglia, a adăugat Sandy. Îl cheamă Oliver Highsmith și s-a pensionat din MI6. Alex, află că Highsmith coordona câțiva agenți în Asia în timp ce Shafer se afla și el acolo. Shafer a lucrat sub conducerea sa. Aici este ora opt dimineața. Ce-ar fi să-l suni acum pe ticălos? îmi sugeră Sandy. Sau trimite-i măcar un e-mail. Am adresa lui, Alex.

Începusem să mă întreb cine puteau fi ceilalți jucători din „Cei Patru Călăreți”. Chiar erau patru sau așa se numea jocul? Cine erau

ei oare? Cum se juca, de fapt, acest joc? Oare toți, sau cel puțin încă altcineva, își transpuneau fanteziile în viața reală?

Mesajul meu către „Cuceritor“ era simplu, direct și deloc amenințător. Așa speram eu să fie. Nu vedeam de ce nu mi-ar răspunde.

DRAGĂ DOMNULE HIGHSMITH,

EU SUNT DETECTIV CRIMINALIST ÎN WASHINGTON, D.C., ȘI CAUT INFORMAȚII DESPRE COLONELUL GEOFFREY SHAFER ÎN LEGĂTURĂ CU „CEI PATRU CĂLĂREȚI“. AM AFLAT CĂ SHAFER A LUCRAT PENTRU DUMNEATA ÎN ASIA. MĂ GRĂBESC FOARTE MULT. AM NEVOIE DE AJUTORUL DUMITALE. TE ROG, IA LEGĂTURA CU DETECTIVUL ALEX CROSS.

82

Am fost surprins când am primit aproape imediat un mesaj de răspuns. Oliver Highsmith – „Cuceritorul“ – probabil că era *on-line* atunci când a intrat pe e-mail-ul meu.

DETECTIVE CROSS, TE CUNOSC FOARTE BINE, DAT FIIND CĂ PROCESUL PENAL CARE ARE ACUM LOC LA WASHINGTON ESTE FOARTE MEDIATIZAT ÎN ANGLIA, CA ȘI ÎN TOT RESTUL EUROPEI. ÎL CUNOSC PE G.S. DE VREO 12 ANI SAU CHIAR MAI MULT. PE SCURT, A LUCRAT SUB SUPRAVEGHEREA MEA. ÎMI ESTE MAI MULT O CUNOȘTINȚĂ DECÂT UN PRIETEN APROPIAT, AȘA CĂ NU-MI POT DA PĂREREA, ȘI NICI NU AM PREJUDECĂȚI ÎN LEGĂTURĂ CU VINA SAU CU NEVINOVĂȚIA SA. BINEÎNȚELES CĂ SPER SĂ FIE NEVINOVAT.

ACUM, ÎN LEGĂTURĂ CU ÎNTREBAREA DUMITALE RELATIV LA „CEI PATRU CĂLĂREȚI“. JOCUL – ȘI ESTE CU ADEVĂRAT UN JOC AL IMAGINAȚIEI, DETECTIVE –, ESTE FOARTE NEOBIȘNUIT, PENTRU CĂ TOȚI JUCĂTORII ÎȘI ASUMĂ ROLUL DE MAESTRU. ADICĂ FIECARE DINTRE NOI ÎȘI HOTĂRĂȘTE SOARTA LUI, POVESTEA LUI. POVESTEA LUI G.S. ESTE CU ATÂT MAI

ÎNDRĂZNEAȚĂ ȘI MAI NEOBIȘNUITĂ. PERSONAJUL SĂU, CĂLĂREȚUL DE PE CALUL BĂLAN – „MOARTEA“ – ESTE UN PERSONAJ TOTAL NEGATIV. SE POATE SPUNE CĂ ESTE CHIAR MALEFIC. PERSONAJUL ESTE OARECUM ASEMĂNĂTOR PERSOANEI ACUZATE ACUM ÎN PROCESUL DIN WASHINGTON SAU CEL PUȚIN AȘA MI SE PARE MIE.

DAR TREBUIE SĂ FAC CÂTEVA REMARCE. MANIFESTAREA UNOR FANTEZII CRIMINALE ÎN JOCLUL NOSTRU A AVUT LOC MEREU LA CÂTEVA ZILE DUPĂ ARTICOLELE APĂRUTE ÎN PRESĂ. CREDE-MĂ, ACEST LUCRU A FOST VERIFICAT ÎN AMĂNUNT DE CĂTRE NOI DE ÎNDATĂ CE A FOST ACUZAT G.S. AM ADUS ACEST LUCRU CHIAR ȘI ÎN ATENȚIA INSPECTORULUI JONES DE LA SERVICIUL DE SECURITATE DIN LONDRA, AȘA CĂ SUNT SURPRINS DE FAPTUL CĂ N-AI FOST INFORMAT DEJA. CEI DE LA ACEST SERVICIU M-AU VIZITAT ÎN LEGĂTURĂ CU G.S. ȘI S-AU DECLARAT PE DEPLIN MULȚUMIȚI, PRESUPUN, DAT FIIND CĂ NU AU MAI REVENIT.

ÎNCĂ CEVA, CEIALȚI JUCĂTORI – CARE AU FOST ȘI EI VERIFICAȚI DE CĂTRE SECURITATEA NOASTRĂ – SUNT TOȚI REPREZENTAȚI DE CARACTERE POZITIVE ÎN JOC. ȘI, DUPĂ CUM ȚI-AM MAI SPUS, DEȘI UN CĂLĂREȚ SE IMPLICĂ FOARTE MULT, TOTUL NU ESTE DECÂT UN JOC. APROPO, ȘTIAI CUMVA, DIN SURSE DEMNE DE ÎNCREDERE, CĂ EXISTĂ ȘI UN AL CINCILEA CĂLĂREȚ? S-AR PUTEA SĂ VREI CUMVA SĂ FII DUMNEATA ACELA, DR. CROSS?

PENTRU CUNOȘTINȚA DUMITALE – OMUL DE LA SECURITATE ESTE DL. ANDREW JONES. SUNT SIGUR CĂ EL VA GARANTA VERIDICITATEA CELOR SPUSE DE MINE. DACĂ DOREȘTI SĂ MAI STĂM DE VORBĂ, POȚI SĂ FACI ACEST LUCRU PE RISCUL DUMITALE. EU AM 67 DE ANI, SUNT PENSIONAT DE LA SERVICIILE DE CONTRAINFORMAȚII (DUPĂ CUM ÎMI PLACE SĂ AFIRM) ȘI SUNT DESTUL DE CUNOSCUT DREPT GURĂ-SPARTĂ. ÎȚI DORESC MULT NOROC ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI ȘI DREPTĂȚII. ȘI MIE MI-E DOR DE O VÂNĂTOARE.

„CUCERITORUL“

Am citit mesajul și l-am recitat. *Mult noroc în căutarea adevărului?*

Era propoziția tot atât de încărcată ca sens precum suna?

Iar eu eram acum un jucător – cel de-al cincilea Călăreț?

83

În următoarea săptămână m-am dus la tribunal în fiecare zi și, ca atâția alții, am fost magnetizat de proces. Jules Halpern era cel mai grozav orator din câți auzisem într-un tribunal vreodată, dar Catherine Fitzgibbon era și ea eficientă. Verdictul depindea de partea căreia îi va da crezare juriul. Totul era un teatru, un joc. Îmi amintesc că atunci când eram copil obișnuiam să urmăresc, împreună cu Nana, o piesă de teatru cu localizare într-un tribunal, numită „Apărătorii“. Fiecare spectacol începea cu vocea baritonală a naratorului, care spunea ceva de genul: „Sistemul american de justiție este departe de a fi perfect și totuși este cel mai bun sistem de justiție din lume“.

S-ar putea să fie adevărat, dar, pe când ședeam în sala de judecată la Washington, nu puteam să nu mă gândesc la faptul că procesul de judecare a unei crime, judecătorul, juriul, avocații și toate regulile reprezentau un alt joc bine gândit și că Geoffrey Shafer planifica deja următoarea lui aventură, savurând fiecare mișcare pe care o făcea acuzarea împotriva sa.

Tot el era stăpânul jocului. El era maestrul. Și știa foarte bine acest lucru, la fel de bine ca și mine.

L-am urmărit pe Jules Halpern efectuând examinări delicate, destinate să dea impresia că bietul său client psihopat și monstruos era la fel de nevinovat ca un bebeluș. De fapt, era ușor să faci manevre pe parcursul unor interogatorii prelungite. Și totuși, eu n-am pierdut mai nimic din ceea ce se întâmpla acolo, dat fiind că toate reperatele importante erau repetate întruna, până la lehamite.

— Alex Cross...

Mi-am auzit numele și mi-am îndreptat atenția către Jules Halpern. El scosese o fotografie mărită, apărută în *Washington Post* a doua zi după crimă. Fotografia fusese tăcută de un alt locatar de la Farragut și vândută apoi ziarului.

Halpern se aplecă lângă martorul din boxă, un bărbat pe nume Carmine Lopes, un portar de noapte din clădirea de locuințe unde fusese omorâtă Patsy Hampton.

— Domnule Lopes, vă arăt proba J a apărării, o fotografie cu clientul meu și cu detectivul Alex Cross. A fost făcută pe culoarul de la etajul zece după descoperirea cadavrului detectivului Patsy Hampton.

Fotografia fusese mărită suficient încât să se poată vedea bine detaliile, chiar de unde ședeam eu, în rândul patru. Fotografia aceea mă cam șocase și pe mine.

În ea, Shafer arăta de parcă atunci ieșise din paginile celei mai bune reviste de modă. În comparație, hainele mele erau șifonate și murdare. Tocmai mă întorsesem din maratonul acela nebunesc de la Grădina zoologică și fusesem jos, în garaj, la cadavrul sărăcuței de Patsy. Pumnii mei erau încleștați, iar eu păream plin de furie împotriva lui Shafer. E adevărat că fotografiile mint. Știm cu toții acest lucru. Însă fotografia aceea era foarte inflamantă și am simțit că putea influența hotărâtor mințile juraților.

— Aceasta este imaginea reală a felului în care arătau cei doi la ora zece și jumătate în seara respectivă? îl întreabă Halpern pe portar.

— Da, domnule. Este reală imaginea. Așa mi-o amintesc și eu.

Jules Halpern dădu din cap de parcă ar fi primit o informație prețioasă și nouă.

— Vreți să descrieți cu cuvintele dumneavoastră cum arăta atunci detectivul Cross? întreabă el.

Portarul avu o ezitare, părând ușor derutat de întrebare. Eu nu eram. Știam unde bate Halpern.

— Era murdar? interveni Halpern cu o întrebare foarte simplă.

- Ăăăă, murdar... sigur. Era cumplit de murdar.
- Și transpirase? îl întrebă din nou avocatul apărării.
- Transpirase... da. Cu toții transpiraserăm. De jos, din garaj, cred. Era o seară foarte călduroasă.
- Îi curgea nasul?
- Da, domnule.
- Și avea hainele rupte, domnule Lopes?
- Da. Rupte și murdare.

Jules Halpern privi mai întâi spre juriu, apoi se întoarse la martorul său.

- Și hainele detectivului Cross aveau pete de sânge pe ele?
- Da... aveau. Asta am observat mai întâi, sângele.
- Și avea sânge peste tot, domnule Lopes?
- Pe mâini. Nu se putea să nu îl vezi. Eu l-am văzut.
- Și domnul Shafer, cum arăta domnul Shafer?
- Era curat, nu era deloc șifonat. Părea destul de calm și la locul lui.
- Ați văzut vreo urmă de sânge pe domnul Shafer?
- Nu, domnule. Niciun fel de sânge.

Halpern dădu din cap, apoi privi spre juriu.

- Domnule Lopes, după părerea dumneavoastră, care din cei doi bărbați arăta mai degrabă tocmai a fi comis de curând o crimă?
- Detectivul Cross, rosti limpede portarul fără nicio ezitare.
- Obiecție! răcni procurorul districtual, dar nu înainte să se fi produs dezastrul.

84

În după-amiaza aceea, apărarea programase să cheme ca martor pe șeful detectivilor, George Pittman. Asistenta procurorului districtual, Catherine Fitzgibbon, știa că Pittman era pe agenda de

lucru și mă invitase să luăm masa împreună.

— În caz că mai ai poftă de mâncare înainte să vină Pittman, adăugase ea.

Catherine era inteligentă și meticuloasă. Ea învinsese tot atâția oameni răi pe cât ajutase Halpern să fie eliberați. Ne-am dus să mâncăm niște sandvișuri la un mic restaurant aglomerat de lângă tribunal. Niciunul din noi nu era încântat de viitoarea apariție a lui Pittman. Reputația mea de detectiv era distrusă de apărare și era o treabă dificilă să te uiți și să nu poți face nimic.

Femeia mușcă dintr-un sandviș mare care lăsa urme de muștar pe degetul arătător și pe cel mare. Catherine zâmbi.

— Cam mult sos, dar merge. Tu și cu Pittman nu prea vă înțelegeți bine, nu? Se pare că vă cam detestați reciproc?

— E adevărat, i-am răspuns. A încercat să mă înfunde de vreo câteva ori. Crede că reprezintă o amenințare pentru cariera lui.

Catherine atacă sandvișul.

— Hmm, e o idee. Tu te-ai descurca mai bine ca șef al detectivilor?

— N-ar merge treaba, nu mi-ar plăcea, dacă ar fi să aleg. N-aș fi bun să stau închis într-un birou și să fac jocuri politice.

Catherine râse. Este una din acele ființe care găsește umor în orice.

— Grozav, Alex. Apărarea îl cheamă pe șeful detectivilor ca martor al ei. El pare a fi ostil, dar eu nu cred că este.

Am terminat amândoi restul sandvișului ei.

— Ei, să vedem ce mai ține ascuns astăzi în mânecă domnul Halpern, spuse ea.

La începutul ședinței de după-amiază, Jules Halpern l-a prezentat precaut și meticulos pe Pittman, făcându-l să apară destul de impresionant, în abstract vorbind. A terminat colegiul George Washington, apoi Școala americană de drept; douăzeci și patru de ani în poliție, cu medalii pentru bravură și recomandări din partea a trei primari diferiți.

— Domnule Pittman, cum l-ați descrie pe detectivul Cross? îl întreabă Halpern.

M-am făcut mic pe scaunul meu. Am simțit cum mi se zbate o sprânceană și am mijit ochii. Iată-ne dar și aici, m-am gândit.

— Detectivul Cross s-a ocupat de câteva cazuri foarte grele pe care departamentul nostru le-a rezolvat, spuse acesta și se opri.

Nu era de fapt o laudă, dar cel puțin nu mă atacase.

Halpern dădu din cap cu înțelepciune.

— Ce anume i-a modificat performanțele, în caz că s-a întâmplat așa ceva?

Pittman privi spre mine, apoi răspunse:

— Femeia cu care se întâlnea el a dispărut pe când se aflau într-o vacanță în Bermude. De atunci este neimplicat și neatent, foarte nervos, nu mai este el însuși.

Brusc, am vrut să iau cuvântul. Pittman nu cunoștea cel mai important lucru despre relația dintre Christine și mine.

— Domnule Pittman, a fost cumva detectivul Cross suspect în dispariția iubitei sale, doamna Christine Johnson?

Pittman dădu din cap.

— Asta este procedura clasică în poliție. Sunt sigur că a fost anchetat.

— Dar comportamentul său la slujbă s-a schimbat după dispariția femeii?

— Da. Nu se mai concentrează la fel. A lipsit de la serviciu câteva zile. S-a înregistrat totul.

— Și a fost sfătuit să caute sprijin de specialitate?

— Da.

— Dumneavoastră l-ați sfătuit?

— Da. Lucrăm împreună de câțiva ani. A fost stresat.

— Este *foarte* stresat? Nu e mai corect spus așa?

— Da. Nu a terminat niciun caz în ultima vreme.

Halpern dădu din cap.

— Cu câteva săptămâni înainte de uciderea lui Hampton, ați

suspendat câțiva detectivi cu care el era prieten.

Pittman privea strâmb.

— Da, din păcate.

— De ce i-ați suspendat pe detectivi?

— Detectivii aceia investigau cazuri din afara departamentului.

— S-ar zice mai curând că aveau regulile lor și că făceau pe vigilenții?

Catherine Fitzgibbon se ridică în picioare și obiectă, dar judecătorul Fescoe admise întrebarea.

Pittman răspuse:

— Nu știu nimic despre acest lucru. „Vigilenți“ e cam dur spus. Dar lucrau fără o comandă expresă. Cazul mai este încă în investigare.

— Și detectivul Cross făcea parte din acest grup care avea regulile sale în rezolvarea crimelor?

— Nu știu sigur. Dar așa se spunea. Eu am considerat însă că el nu ar fi putut suporta o suspendare atunci. L-am avertizat și l-am lăsat în pace, spuse Pittman.

— Nu mai am alte întrebări.

Nici nu mai are nimeni nevoie, m-am gândit eu.

85

În seara aceea, după ce a plecat de la tribunal, Shafer era iar drogat. Era convins că va câștiga jocul. Era cumplit de surescitat și se simțea și bine, și rău. Parcase mașina în garajul întunecat de sub clădirea în care locuia Boo Cassidy. Majoritatea psihopaților nu își dau seama de momentele în care dau dovadă de simptome de boală, dar Shafer știa. „Vârtejurile“ pe care plutea el nu veniseră din senin; apăreau întruna.

Ironia și pericolul situației că se afla iar în clădirea aceea nu îi

erau străine. Scena crimei și toate celea. Ar fi vrut să se ducă în Southeast în seara aceea, dar era prea riscant. Nu mai putea vâna – nu acum. Avea altceva în minte: noile mutări din jocul său.

Era un lucru neobișnuit, deși se mai auzise de așa ceva, ca acuzatul dintr-un proces de omucidere de gradul întâi să bată străzile, dar aceasta fusese una din condițiile sale ca să renunțe la imunitate. Ce avea de ales acuzarea? Nimic. Dacă procurorul districtual nu ar fi fost de acord cu eliberarea sa, oricum el ar fi avut posibilitatea să nu ajungă la închisoare.

Shafer intră în urma unui locatar cu care mai fusese de câteva ori în lift, venind de la garaj, și urcă acasă la Boo. Sună la ușă. Așteptă. Auzi zgomotul de tocuri pe parchet. Da. Tocmai începea actul I al spectacolului din seara aceea.

El știa că ea se uita la el prin vizor, așa cum se uitase și el la Alex Cross în seara în care Patsy Hampton primise ceea ce merita. Se mai întâlnise cu Boo de câteva ori după eliberare, apoi el mai rărise vizitele.

Iar când el încetase să o mai vadă, ea pierduse partida. Boo îl mai sunase la serviciu, apoi întruna pe telefonul din mașină, până când el își schimbase nenorocitul de număr. Și, spre marea ei neșansă, îi amintise de rolul pe care îl jucase Glenn Close în filmul „Atracție fatală”.

Shafer se întreba dacă ar mai putea să-i joace festa. Ea era o femeie inteligentă și asta era problema ei. Gândea prea departe, cu bătaie lungă. Majoritatea bărbaților, mai ales americaniiăștia stupizi, nu apreciau așa ceva și asta o înnebunea și mai mult.

El își lipi fața de ușă, simțindu-i lemnul rece pe obraz. Și își începu rolul.

— Sunt înnebunit să te văd, Boo. Nici nu știi prin ce-am trecut. Dacă ei dau de vreo chichiță, de orice ar putea fi folosit împotriva mea, sunt un om terminat. Și partea proastă este că sunt nevinovat. Tu știi asta. Ți-am povestit totul în seara aceea. Știi că n-am omorât-o pe fata aia. Elizabeth? Boo? Te rog, spune ceva. Măcar, înjură-mă.

Lasă ura să iasă din tine... Doctor Cassidy?

Niciun răspuns. Chiar îi plăcea treaba asta. Îl făcu să o respecte și mai mult decât până atunci. Ce naiba, era mai dată dracului decât el.

— Știi bine prin ce trec. Ești singura care îmi înțelege stările de spirit. Am nevoie de tine, Boo. Știi că sunt maniaco-depresiv, bipolar sau cum dracu' mai vreți voi, doctorii, să-mi denumiți boala. Boo?

Apoi Shafer începu chiar să plângă, ceea ce era gata să-l facă să râdă. Scotea hohote violente, sfâșietoare. Se chirci pe vine și își luă capul în mâini. Știa că era un actor mult mai bun decât atâția farsori pe care îi vedea prin filme.

Ușa apartamentului se deschise încet.

— Boo-hoo, șopti ea. Îl doare pe Geoff? Ce păcat.

Ce curvă, gândi el, dar trebuia neapărat să o vadă. Ea urma să depună curând mărturie. Avea nevoie de ea și în seara aceea, și avea nevoie de ajutorul ei și la proces.

— Bună, Boo, șopti el drept răspuns.

86

Actul II din spectacolul serii.

Femeia se holba la el cu niște ochi căprui închis, imenși, care păreau bobite de chihlimbar din acelea din care cumpăra din magazinele ei sofisticate. Slăbise, dar asta o făcea să arate în ochii lui și mai sexy, și mai disperată. Era îmbrăcată cu un șort bleumarin și un tricou roz de mătase – dar își mai purta și durerea.

— Tu m-ai rănit cum nu m-a mai rănit nimeni vreodată, șopti ea.

El își păstră cumpătul, jucând teatru, un rol de zile mari.

— Mă lupt pentru viața mea. Îți jur, nu mă gândesc decât să mă omor. N-ai auzit ce ți-am spus? Și vrei iar să apară pozele tale în

toate ziarele? Nu înțelegi? Asta a fost viața mea departe de tine.

Ea râse amar, condescendent.

— Oricum asta se va întâmpla, atunci când voi depune mărturie. Fotografii vor fi peste tot, oriunde mă voi afla.

Shafer închise ochii.

— Ei bine, vei avea ocazia să mă rănești și tu, iubito.

Ea dădu din cap și se încruntă.

— Știi doar că nu voi face așa ceva. Vai, Geoff, de ce nu m-ai sunat cel puțin? Ești un ticălos.

Shafer lăsă capul într-o parte, ca un copil rău care se căiește.

— Știi doar cât de aproape am fost de prăpastie înainte să se întâmple toate astea. Acum este și mai rău. Tu vrei ca eu să acționez ca un adult responsabil?

Boo zâmbi trist. El observă în hol, pe măsuța din spatele ei, o carte: „*Omul și simbolurile sale*“. Carl Jung. Ce mai potriveală.

— Nu, cred că nu, Geoff. Ce dorești? Medicamente?

— Am nevoie de tine. Vreau să te țin în brațe. Asta-i tot.

În seara aceea, femeia îi dădu ceea ce dorea el. Au făcut sex ca animalele, pe scaunul gri de catifea pe care ea îl folosea pentru pacienți, apoi pe balansoarul stil J.F. Kennedy unde ședea ea în timpul ședințelor de terapie. El îi luă corpul – și sufletul.

Apoi ea îi dădu medicamente – antidepresive, analgezice, mare parte din mostrele ei. Boo mai putea obține încă mostre de la fostul ei soț, care era tot psihiatru. Shafer nu știa care mai era relația lor și, sincer vorbind, nici nu-i păsa. El înghiți câteva pastile de Librium și își injectă pe loc Vicodin.

Apoi făcu din nou sex cu ea, amândoi goi pușcă, transpirați și frenetici, pe masa din bucătărie. Locul măcelarului, gândea el.

Shafer plecă de la ea pe la ora unsprezece. Înțelese că se simțea și mai rău decât înainte. Dar știa ce avea de făcut. Știusese încă dinainte de a ajunge la Boo. Ceva care va face să explodeze mințile lor mărunte. Ale tuturor. Ale presei. Ale juriului.

Și acum, actul III.

Puțin după miezul nopții am primit un telefon urgent care a căzut ca un trăsnet asupra mea. După câteva minute ajungeam pe Rock Creek Parkway, cu aproape optzeci de kilometri pe oră și cu sirena urlând în noapte, la lună sau, poate, la Geoffrey Shafer.

Am ajuns în Kalorama pe la 12:25. Ambulanțe de salvare, mașini de poliție, caruri TV erau parcate pe toată strada.

Câțiva vecini de-ai lui Shafer se treziră din somn și ieșiseră din casele lor mari și scumpe ca să se uite la scena de coșmar. Nu le venea să creadă că se putea întâmpla așa ceva în enclava lor luxoasă.

Bâzâitul și discuțiile care se revărsau din radiourile mașinilor de poliție umpleau aerul nopții. Deasupra se rotea deja un elicopter al unui post de televiziune. Sosi încă un car de transmisie TV pe care scria CNN și parcă chiar în spatele meu.

M-am apropiat de un detectiv, Malcolm Ainsley, aflat pe peluza din fața casei. Ne cunoșteam de la alte urgențe și chiar de la câteva petreceri. Deodată se deschise ușa casei lui Shafer.

Doi brancardieri scoteau afară o targă. Zeci de flash-uri străluciră.

— Este Shafer, îmi spuse Ainsley. Nenorocitul a încercat să se omoare, Alex. Și-a tăiat venele și a luat o grămadă de medicamente. Am găsit peste tot cutii deschise și golite. Cred că s-a răzgândit probabil. A sunat după ajutor.

Aveam destule date despre Shafer de la anchetele de personalitate dinaintea procesului și din propriul studiu asupra lui ca să pot începe să fac deducții solide în legătură cu ceea ce, probabil, se întâmplase. Primul meu gând a fost că era posibil ca Shafer să fi avut o criză schizoidă care i-a produs stări maniacale și depresive. Mai exista și o altă posibilitate, anume ciclotimia, care se poate manifesta prin numeroase episoade hipomaniacale ca, de exemplu, încredere exagerată în sine, nevoie scăzută de somn,

implicare excesivă în activități „plăcute” și o creștere a activităților cu un anumit scop – în cazul lui Shafer, poate, un efort mai mare ca să câștige jocul.

Mă mișcăm de parcă aș fi plutit în visuri urâte, în cele mai urâte visuri. Am recunoscut-o pe una dintre fetele de la ambulanță, pe Nina Disesa. Mai lucrasem cu ea de câteva ori în Georgetown.

– Am ajuns la timp la ticălosul ăsta, spuse Nina și miși ochii ei negri. Păcat, nu?

– A încercat cu adevărat să se sinucidă? am întrebat-o.

Nina ridică din umeri.

– E greu de spus cu certitudine. S-a tăiat destul de rău la încheietură. Dar numai la cea stângă, totuși. Și pe urmă medicamentele, zeci de medicamente – mostre de psihiatru.

Clătinam din cap, nevenindu-mi să cred.

– Dar e sigur că a sunat după ajutor?

– După cele spuse de soție și fiu, aceștia l-au auzit țipând din vizuina lui: „Tati are nevoie de ajutor. Lui tati îi e rău.”

– Ei, aici are dreptate. Tati este foarte bolnav. Tati este un psihopat monstruos.

M-am îndreptat spre ambulanță. Camerele de la știri străluceau pe toată strada. Minte mea nu mai avea limite, zbârnâia. *Totul este un joc pentru el. Victimele din Southeast. Patsy Hampton, Christine. Și acum, asta. Se joacă până și cu viața lui.*

– Are puls puternic, am auzit pe când mă apropiam de ambulanță. Am văzut-o pe una dintre asistente verificând EKG-ul înăuntrul mașinii. Auzeam chiar piuitul aparatului.

Pe urmă i-am văzut fața lui Shafer. Părul îi era umed de transpirație, iar fața palidă ca hârtia. Se uita la mine și încerca să se concentreze. Apoi m-a recunoscut.

– A ta e vina, spuse el, căutând să-și adune puterile și încercând să se ridice de pe targă. A ta e vina! Tu ești de vină! Vai, Doamne, vai, Doamne. Biata familia mea! De ce ni se întâmplă toate astea?

Camerele de filmat au preluat imaginea și au înregistrat întreaga

prestare. Așa cum Geoffrey Shafer se și gândise de altfel că vor face.

88

Procesul a trebuit întrerupt din cauza așa-zisei încercări de sinucidere a lui Shafer. Probabil că lucrările procesului nu puteau fi reluate decât peste o săptămână.

Între timp, presa avea alte surse bune de inspirație, exprimate în titlurile de-o șchioapă din *Washington Post*, *New York Times*, *USA Today*. Cel puțin mie îmi dădea răgazul ca să pot lucra în alte câteva direcții. Shafer se pricepea – Doamne, ce bine se mai pricepea el.

Am vorbit cu Sandy Greenberg aproape în fiecare seară. Mă ajuta să adun date despre ceilalți jucători. Ea se dusese chiar și discutate cu „Cuceritorul”. Îmi zicea că ea avea îndoieli că Oliver Highsmith ar fi un criminal. Avea aproape șaptezeci de ani și era ținut în scaunul cu roțile.

În seara aceea, Sandy a sunat pe la ora șapte. Este o prietenă bună. Și evident se dă peste cap pentru mine. Am preluat convorbirea în sanctuarul biroului meu din pod.

— Te primește pentru o discuție Andrew Jones de la Serviciul de Securitate, mă anunță ea în felul ei agresiv și sigur de sine. Nu e grozav? Îți spun eu: este grozav. De fapt, de-abia așteaptă să te întâlnească, Alex. Nu mi-a spus-o direct, dar nu cred că e înnebunit după colonelul Shafer. Nu vrea să spună de ce. Și, lucru încă mai grozav, se află acum chiar în Washington. Este un om important. Un om cu greutate în zona Securității. Este foarte priceput, Alex, foarte priceput.

I-am mulțumit lui Sandy și, imediat după aceea, l-am sunat pe Jones la hotel. Jones mi-a răspuns din cameră.

— Alo, da. Andrew Jones. Cine este, vă rog?

— Detectivul Alex Cross de la poliția din Washington. Tocmai

am primit un mesaj de la Sandy Greenberg. Ce mai faci?

— Bine, foarte bine. Ei, la naiba, de fapt, nu prea. Se putea și mai bine. La drept vorbind, am rămas aici, la hotel, numai ca să aștept să mă sune. Vrei să ne întâlnim, Alex? E vreun loc prin apropiere unde putem ajunge repede?

I-am sugerat un bar pe Strada M, la o distanță de o jumătate de oră, iar eu am ajuns acolo cu un minut sau două mai devreme. L-am recunoscut pe Jones după descrierea proprie făcută la telefon: „Mare ca un taur, cu fața roșie. Tipul de om care a făcut rugby la viața lui – deși eu nu am făcut, nici măcar nu am urmărit vreo prostie de genul ăsta. A, da, un păr roșu ca focul și o mustață la fel. E de-ajuns?”

A fost de-ajuns. Ne-am așezat într-un separeu întunecat din spate ca să ne cunoaștem reciproc. În următoarele trei sferturi de oră, Jones mi-a vorbit despre mai multe lucruri, printre care și despre politică, și despre atmosfera din contrainformațiile britanice și din politica britanică, și despre faptul că tatăl lui Lucy Shafer era cineva și că avea un post important în armată, și despre grija lui în legătură cu propria reputație, și despre dorința guvernului englez de a evita un scandal mai mare decât era deja.

— Alex, dacă ar fi adevărat că unul dintre agenții noștri a comis crime cu sânge rece în timp ce lucra în străinătate fără ca Serviciul Britanic de Contrainformații să știe de acest lucru, scandalul ar fi o adevărată oroare și ar provoca o mare stânjenală. Dar dacă MI6 *știe ceva* despre ce este suspectat colonelul că face! Ei bine, este de neconceput.

— Și este cu adevărat de neconceput? l-am întrebat.

— Nu pot să-ți răspund la asta, Alex – știi doar că nu pot. Dar sunt gata să te ajut dacă pot.

— De ce? l-am întrebat atunci. De ce de-abia acum? Am avut nevoie de ajutorul vostru înainte să înceapă procesul.

— E cinstit ce spui, e o întrebare bună. Suntem gata să te ajutăm pentru că voi aveți acum date care ne-ar provoca nouă multe

necazuri. Cunoașteți acum ceva de neconceput.

N-am spus nimic. Consideram totuși că știu la ce se referă.

— Am descoperit un joc al imaginației numit „Cei Patru Călăreți”. Sunt patru jucători, inclusiv Shafer. Știm că ați luat deja legătura cu Oliver Highsmith. Ceea ce nu cred să știți încă, dar tot o să aflați până la urmă, este faptul că toți jucătorii au fost sau mai sunt încă agenți. Adică Geoffrey Shafer s-ar putea să fie doar începutul problemelor noastre.

— Și toți patru sunt criminali? am întrebat.

Andrew Jones nu mi-a răspuns; nici nu mai era nevoie.

89

— Cred că jocul își are originea în Bangkok, unde au lucrat trei dintre cei patru jucători în 1991. Cel de-al patrulea, Highsmith, era un mentor al lui George Bayer, care este „Foametea” în acest joc. Highsmith a lucrat întotdeauna la Londra.

— Povestește-mi despre Highsmith, i-am cerut eu.

— După cum ți-am mai spus, el a lucrat mereu la birourile centrale din Londra. A fost un analist de înaltă clasă, apoi a coordonat mai mulți agenți. Este foarte inteligent și foarte bine văzut.

— Pretinde că „Cei Patru Călăreți” nu este decât un joc nevinovat.

— Poate că așa este pentru el, Alex. Poate că el spune adevărul. Este în cărucior din 1985. A avut un accident de automobil. Soția l-a părăsit pur și simplu, iar el a cedat nervos. Este un tip voluminos, are aproape o sută cincizeci de kilograme. Mă îndoiesc că umblă pe ici, pe colo și omoară tinere în cartierele rău famate ale Londrei. Asta zici tu că face Shafer aici, la Washington? Că omoară femei?

Jones avea dreptate, iar eu nu tăgăduiam.

— Știm că este implicat în mai multe crime și cred că era cât pe aci să-l prindem. El își lua victimele într-un taxi vopsit în culori țipătoare. Am găsit taxiul. Da, știam ce face el, Andrew.

Jones își întinse degetele groase și strânse din buze.

— Crezi că Shafer știa cât de aproape erați voi, tu și detectivul Hampton?

— S-ar putea să fi știut, dar s-au și făcut presiuni asupra lui. A făcut câteva greșeli care ne-au condus la apartamentul pe care-l închiriasse.

Jones dădu din cap. Părea să știe foarte multe lucruri despre Shafer, ceea ce mă făcea să cred că și el îl urmărise. Mă urmărise oare și pe mine?

— Cum crezi că au reacționat ceilalți jucători aflând cum și-a ieșit Shafer din minți? am întrebat.

— Sunt sigur că s-au simțit amenințați. Cine nu s-ar simți amenințat? Reprezenta un risc pentru ei toți. Și încă mai reprezintă, spuse Jones. Așadar, îl avem pe Shafer, care a comis probabil crimele de aici, din Washington, transpunându-și fanteziile criminale în realitate. Și pe Highsmith, care pesemne că nu ar putea face așa ceva, dar care s-ar putea să fie și un fel de supervisor. Pe urmă, mai este un bărbat pe nume James Whitehead, din Jamaica, dar nu s-au semnalat astfel de crime pe insulă sau în apropiere. Am verificat bine. Și mai este și George Bayer, în Orientul îndepărtat.

— Și Bayer? Presupun că l-ați cercetat și pe el.

— Desigur. Nu are nimic deosebit în trecutul lui, dar a existat un incident, o posibilă legătură demnă de cercetat. Anul trecut au dispărut la Bangkok două fete care lucrau într-un bar de striptease din Pat Pong. Pur și simplu au dispărut pe străzile zgomotoase și cu o circulație amețitoare. Fetele aveau șaisprezece și, respectiv, optsprezece ani; erau dansatoare de bar și prostituate. Alex, au fost găsite prinse în cuie împreună, în poziția misionarului, doar cu jartiere și ciorapi pe ele. Până și în vechiul Bangkok deocheat s-a stârnit furtuna. Nu sună straniu de asemănător cu cele două fete

omorâte în Eckington?

Am dat din cap.

— Așadar, avem cel puțin două cazuri de femei fără identitate omorâte la Bangkok. L-a chestionat cineva pe Bayer?

— Nu în privința asta, dar este urmărit. Îți amintești de politică, de teama de scandal de care ți-am vorbit deja? Are acum loc o anchetă a lui Bayer și a celorlalți, dar noi avem oarecum mâinile legate.

— Mâinile mele nu sunt legate, i-am răspuns. Nu asta voiai să spun eu? Nu la asta te așteptai? Nu de asta te-ai întâlnit cu mine în seara asta?

Jones deveni foarte serios.

— Așa merge lumea, din păcate. Hai să lucrăm împreună măcar de acum încolo. Dacă tu ne ajuți... îți promit că o să fac tot ce pot ca să aflui ce s-a întâmplat cu Christine Johnson.

90

Procesul a fost reluat mai repede decât sperasem eu – de fapt, chiar în miercurea următoare. Au apărut speculații în presă în legătură cu gravitatea rănilor lui Shafer. Se părea că interesul pervers al publicului nu dispărea nicidecum.

Părea imposibil de prevăzut deznodământul, lucru de care m-am ferit să mă las zdruncinat. Atât Shafer, cât și eu am fost prezenți în sala de judecată în prima dimineață de la reluarea procesului. Shafer arăta palid, slăbit – subiect de simpatie poate. În ceea ce mă privea, nu-mi puteam lua ochii de la el.

Lucrurile deveneau din ce în ce mai stranii. Cel puțin pentru mine. Sergentul Walter Jamieson a fost citat în dimineața aceea. Jamieson fusese profesor la Academia de Poliție atunci când am urmat-o eu. Mă instruisese pe mine și mai era încă și azi acolo,

instruindu-i pe alții. Nu puteam să-mi închipui de ce fusese el citat ca martor în cazul de asasinare a lui Patsy Hampton.

Jules Halpern s-a apropiat de martor ținând o carte cu coperte groase deschisă.

— Vă citesc din manualul *Păstrarea locului crimei: un element primordial pentru un detectiv*, pe care ați scris-o acum douăzeci de ani și pe care încă o mai utilizați la orele dumneavoastră: „Este *imperativ* ca detectivul să nu deranjeze locul crimei până la sosirea întăririlor, care să coroboreze probele descoperite de detectiv, în afara probelor luate prin pătrundere forțată. La locul crimei trebuie folosite întotdeauna mănuși.” Ați scris așa ceva, sergent Jamieson?

— Da, am scris. Sigur am scris. Acum douăzeci de ani, după cum ați menționat.

— Vă mai mențineți aceste păreri? îl întrebă Halpern.

— Desigur. Multe s-au schimbat, dar nu acestea.

— Și ați auzit în mărturia precedentă că detectivul Cross ar fi purtat mănuși, atât în automobilul detectivului Hampton, cât și în casa doamnei Cassady?

— Da, am auzit mărturia. Și am citit și documentele marelui juriu.

Halpern deschise proiectorul din sala de judecată.

— Vă rog să fiți atent la amprente nr. 176 și 211, primite de la biroul procurorului districtual. Le vedeți pe cele menționate?

— Nr. 176 și 211. Le văd.

— Ei, amprente sunt identificate astfel: „Catarama de la centura detectivului Hampton”- identificare: Alex Cross; deget mare dreapta și „Bord partea stângă” – identificare: Alex Cross; arătător stânga. Ce înseamnă acest lucru? Ne puteți explica importanța?

— Înseamnă că au fost găsite amprente ale lui Alex Cross pe catarama detectivului Hampton, ca și pe bordul mașinii ei.

Jules Halpern făcu o pauză de peste zece secunde, după care continuă:

— Și nu ar trebui, sergent Jamieson, să ajungem la concluzia că

detectivul Cross ar putea fi chiar el criminalul și violatorul nostru?

- Obiecție! strigă Catherine Fitzgibbon, ridicându-se în picioare.
- Admisă, spuse avocatul apărării. Am terminat cu asta.

91

Avocații ambelor părți, acuzarea și apărarea, continuau să apară cu regularitate în emisiunea lui Larry King și în alte talk-show-uri TV și să se împăuneze cu cele mai spectaculoase reușite. Dacă îi ascultai pe avocați, puteai jura că niciuna dintre părți nu ar avea cum să piardă.

În instanță, Jules Halpern avea privirea aceea fioroasă și limbajul acela al trupului, caracteristice numai cuiva plin de ambiție și de încredere în sine. Se simțea foarte stăpân pe situație. Arăta airdoma unui jocheu care își călărea armăsarul spre victoria finală.

Grefierul se ridică în picioare și rosti:

- Apărarea îl cheamă pe domnul William Payaz.

Nu cunoșteam numele. Ce mai era acum? Cine mai venea?

Pe moment, în sală nu se întâmplă nimic.

Nimeni nu se îndrepta spre boxă.

Capetele se întorceau privind prin încăpere cu un aer întrebător. Nimeni nu răspundea apelului. Cine era misteriosul martor?

Grefierul repetă, de data asta ceva mai tare:

- Domnul Payaz. Domnul William Payaz.

În spate se deschise brusc ușa dublă, după care intră un personaj, un gen de clown. Galeria începu să șușotească zgomotos și câțiva izbucniră chiar în râs. În ce lume trăiam noi; într-adevăr, ce mai circ.

Clownul a intrat în boxa martorilor și judecătorul Fescue a chemat imediat avocații acuzării și ai apărării pentru o discuție. A fost o discuție furtunoasă pe care nu a auzit-o nimeni altcineva. Părea că discuția în legătură cu clownul a fost rezolvată în favoarea apărării.

După ce a jurat pe Biblie, acestuia i s-a cerut numele pentru înregistrare.

Cu mâna dreaptă, în mănușă albă, ridicată, acesta a zis:

– Billy.

– Numele de familie, vă rog?

Clovnul spuse:

– Numele mic, Silly. Numele de familie, Billy. Silly Billy. L-am schimbat în mod legal, se întoarse el și îi mărturisii judecătorului.

Apoi interveni Jules Halpern, care îl trată pe clovn cu respect și seriozitate. Mai întâi l-a rugat să-și arate cartea de identitate, lucru pe care clovnul îl făcu foarte politic. După care, Halpern îl întrebă:

– Și cu ce ocazie vă aflați astăzi aici?

– M-am ocupat de o petrecere pentru domnul Shafer, în Kalorama, în nefericita și îngrozitoare seară a crimei. Era cea de-a cincea aniversare a gemenelor sale. Le-am făcut o petrecere și când fetițele au împlinit patru ani. Am adus cu mine o casetă video. Vreți s-o vedeți? întrebă el, vorbind de parcă s-ar fi adresat unui public de trei anișori.

– Bineînțele, spuse Jules Halpern.

– Obiecție! strigă tare Catherine Fitzgibbon.

Casetă video fu admisă ca probă, cu toate obiecțiile acuzării și după o altă discuție cu judecătorul. Ziarele pretinseseră că judecătorul Fescoc era intimidat de Jules Halpern, lucru dovedit și cu această ocazie.

Casetă începu cu un desen interesant, luat de aproape, desen care reprezenta fața clovnului. Pe măsură ce camera se depărta, toată asistența a putut vedea că era imaginea de pe camioneta lui Silly Billy, parcată în fața unei case frumoase din cărămidă roșie, cu o seră de sticlă legată de construcția principală. Era casa lui Shafer.

Următoarea scenă îl arăta pe Silly Billy sunând la ușă, surprinzându-i, evident, pe copiii lui Shafer.

Acuzarea obiectă din nou împotriva casetei. Mai interveni o discuție cu judecătorul. Avocații se întoarseră la locurile lor și casetă

fu reluată.

Apoi ceilalți copii prezenți la aniversare alergară spre ușă. Clovnul le dădu jucării dintr-un sac atârnat de umăr – ursuleți, păpuși, camioane de un roșu strălucitor.

Silly Billy începu să facă șmecherii și glume în veranda care dădea spre curtea din spate. Curtea era foarte frumoasă, cu portocali în ciubere, cu trandafiri albi, cățărați, cu iasomie și iarbă grasă.

– Stați! Aud ceva afară! spuse el, întorcându-se spre cameră. O luă la fugă, și dispăru din imagine.

Copiii fugiră cu toții după el. În ochii lor se putea citi surpriza.

De după colțul casei, apăru un ponei gălbui. Silly Billy călărea poneiul.

Dar când el descălecă, copiii descoperiră că sub masca clovnului se afla, de fapt, Geoffrey Shafer! Toți copiii erau extrem de bucuroși, dar mai ales gemenele lui Shafer. Ele alergară și îl îmbrățișară pe tati, care părea tatăl perfect.

Mai erau niște imagini nevinovate cu copii care mâncau prăjituri și care se jucau. Apoi imagini cu Shafer care râdea și se juca cu câțiva copii. Am bănuț că Jules Halpern supervizase editarea finală a casetei. Era foarte convingătoare.

Musafirii adulți de la petrecere, toți frumos și sofisticat îmbrăcați, depuneau mărturii strălucite. Spuneau că Geoffrey Shafer și soția lui erau niște părinți deosebiți. Acum, în costumul bleumarin elegant, pe care îl purta atunci când fusese arestat la Farragut, Shafer arăta modest.

Caseta se încheia numai cu zâmbete și cu cele două gemene care spuneau în fața camerei că ele îi iubesc pe mami și pe tati pentru că „le-au transformat visurile în realitate“. Lumina se aprinse. Judecătorul oferă o mică pauză.

Eram peste măsură de furios că fusese acceptată această casetă; reieșea din ea că Shafer era un tată minunat – și o biată victimă.

Cei din juriu erau numai zâmbet. La fel și Jules Halpern.

Argumentase cu dibăcie că acea casetă era crucială pentru stabilirea stării de spirit a lui Shafer chiar înainte de asasinarea lui Patsy Hampton. Halpern era un atât de mare orator, încât el reușise să facă din acea casetă o strălucită probă logică. Oricum, de aici înainte caseta era de notorietate publică.

Însuși Shafer zâmbea cu gura până la urechi, ca și soția și fiul său. Și mi-am dat seama brusc că Shafer călărise un cal bălan la aniversarea gemenelor lui. El era „Moartea“ dintre Cei Patru Călăreți.

Totul era un teatru și un joc, întreaga lui viață.

92

Uneori aș fi vrut să țin ochii strâns închiși ca să nu mai urmăresc procesul. Doream ca lucrurile să fie ca înainte de apariția Nevăstuicii.

Catherine Fitzgibbon se descurca foarte bine cu martorii, însă judecătorul părea că avantajează apărarea ori de câte ori putea să o facă. Începuse încă de la audieri și continua până și acum.

În prima parte a acelei după-amiezi Lucy Shafer intră în boxa martorilor. Imaginile calde și familiale ale căminului Shafer mai erau încă proaspete în mintea juraților.

Încercasem să înțeleg relația mai mult decât ciudată a lui Lucy Shafer cu soțul ei, încă de când o cunoscusem, în seara asasinării lui Patsy Hampton. Ce fel de femeie putea trăi cu un asemenea monstru fără scrupule ca Shafer fără să-l cunoască cu adevărat? Femeia asta chiar nu vedea evidența? Sau mai era încă ceva care o motiva, ceva care o ținea legată de Shafer? Văzusem o droaie de relații matrimoniale în timpul practicării terapiei, dar niciodată așa ceva.

Jane Halpern a condus interogatoriul, părănd exact la fel de

încrezătoare în victorie ca și tatăl ei. Era înaltă și zveltă, cu un păr negru, cârlionțat, prins într-un coc legat cu o panglică vișinie. Avea douăzeci și opt de ani, terminase doar de patru ani Școala de Drept din Yale, dar părea mult mai matură și mai înțeleaptă decât vârsta ei.

— Doamnă Shafer, de când vă cunoașteți cu soțul dumneavoastră?

Lucy Shafer vorbi cu un glas moale, dar limpede:

— Îl cunosc pe Geoffrey aproape de când am devenit adultă. Tatăl meu i-a fost ofițer comandant în armată. Cred că aveam paisprezece ani când l-am întâlnit prima dată pe Geoff. El era cu nouă ani mai mare. Ne-am căsătorit când am împlinit nouăsprezece ani, după al doilea an al meu la Cambridge. O dată, când învățam pentru examene, el a apărut la universitate în haină militară – sabie lustruită, medalii, cizme negre de călărie lustruite – chiar în mijlocul bibliotecii. Eu învățam, îmbrăcată într-un tricou sau ceva asemănător, nimic deosebit și cred că nu mă mai spălasem pe cap de câteva zile. Geoff mi-a spus că asta nu are nicio importanță. El nu dădea doi bani pe înfățișare. Mi-a spus că mă iubește și că mă va iubi mereu. Și pot să vă spun că și-a ținut promisiunea.

— Foarte drăguț, spuse Jane Halpern, părând extrem de încântată, de parcă nu mai auzise vreodată o asemenea poveste. Și a rămas romantic?

— A, da, este chiar și mai romantic. Rareori trece o săptămână fără ca Geoff să-mi aducă flori sau poate o eșarfa frumoasă de la Hermès, din acelea din care colecționez eu. Și apoi sunt călătoriile noastre cu „aoleu“.

Jane Halpern strânse din nas și clipi din ochii ei negri.

— Ce sunt călătoriile cu „aoleu“? întrebă ea cu o curiozitate exuberantă demnă de un moderator de show matinal de televiziune.

— Geoff obișnuiește să mă ducă la New York, sau Paris, sau la Londra, iar eu cutreier prin magazine după haine până când el zice

„aoleu“. Adică, vreau să spun că este foarte generos.

– Este un soț bun, nu?

– Cel mai bun din câți există. Foarte harnic, dar nu într-atât încât să uite de familie. Copiii îl adoră.

– Da, se poate vedea acest lucru din caseta de dimineață, doamnă Shafer. A fost ceva neobișnuit la petrecerea aceea?

– Nu. Geoffrey dă mereu petreceri. Este o fire foarte veselă, plină de viață, pus pe glume și surprize. Este un bărbat sensibil, plin de idei.

De la Lucy Shafer am privit spre juriu. Jurații erau parcă fermecați și nu-și puteau lua ochii de la ea. Era chiar credibilă. Până și eu simțeam că își iubește soțul cu adevărat și, mai mult, că ea credea cu-adevărat că și el o iubește.

Jane Halpern profită din plin de mărturie. Nici nu o învinovățeam. Lucy Shafer era o femeie frumoasă, care părea amabilă, blândă și, evident, îndrăgostită lulea de soțul ei, precum și o mamă care își adora copiii; dar nu părea să fie proastă. Era probabil o persoană care își găsisse bărbatul pe care și-l dorea și pe care îl stima. Acest bărbat era Geoffrey Shafer.

Era o imagine deosebită, aceea cu care jurații au plecat de la tribunal la sfârșitul zilei.

Și, în același timp, era și o minciună sfruntată, creată de un maestru al actoriei.

93

În după-amiaza aceea, revenit acasă, am întors problemele pe toate fețele cu Andrew Jones. Încercasem să iau din nou legătura cu Oliver Highsmith, dar nu mai primisem până atunci niciun alt răspuns de la el. Mai mult, nu mai apăruse nimic nou care să-l lege pe Shafer de crimele comise în Washington. Părea că Shafer nu mai

omorâse pe nimeni, cel puțin nu în acel oraș și nu în ultimele câteva luni.

După o cină cu plăcintă cu carne de pui făcută la tigaie, cu salată și plăcintă de rubarbă, Nana le-a dat liber copiilor, cu toată dorința lor arzătoare de a spăla vasele. M-a rugat pe mine să rămân cu ea ca s-o ajut, să fiu „partenerul ei de murdărie”, cum spuneam noi.

— Ca pe vremuri, așa cum obișnuiam noi, am spus, în timp ce curățăm argintăria și vesela în chiuveta de porțelan, bătrână ca și casa.

Nana ștergea vasele pe măsură ce i le dădeam eu. Degetele ei erau la fel de agile ca și mintea.

— Îmi place să cred că suntem acum mai bătrâni și mai înțelepți, chicoti ea.

— Nu știi. Eu tot neîndemânatic sunt.

— Să-ți spun acum ceva ce ar fi trebuit să-ți spun mai demult, zise Nana, devenind deodată serioasă.

— Bine, am încuviințat și m-am oprit din spălat și săpunit la chiuvetă.

— Voiam să-ți spun că sunt mândră de felul în care suporti ceea ce ți se întâmplă. Puterea și răbdarea ta mi-au insuflat încredere. Și eu nu sunt ușor influențabilă, mai ales de preferințele tale. Să știi că efectul este același și asupra lui Damon și a lui Jannie. Nu le scapă nimic.

M-am aplecat deasupra chiuvetei. Eram într-o dispoziție foarte favorabilă mărturisirilor.

— Este încercarea vieții mele, cel mai cumplit lucru cu care m-am confruntat vreodată. Mai rău ca atunci când a murit Maria, Nana, dacă este posibil așa ceva. Cel puțin atunci am știut sigur că ea a murit. Am putut să mă las pradă durerii. În sfârșit, reușisem să o uit și să trăiesc iar.

Nana veni pe după chiuvetă și mă luă în brațele care mă uimiseră întotdeauna prin forța lor.

Mă privi direct în ochi, așa cum făcuse mereu, încă de când eram

doar un copil de nouă ani. Spuse:

— Lasă-te pradă durerii, Alex. Uit-o.

94

Geoffrey Shafer avea o nevastă atrăgătoare și iubitoare și acest fapt absurd și monstruos de nedrept mă deranja cumplit. Nu puteam înțelege o asemenea realitate, nici ca psiholog, nici ca detectiv.

Mărturia inteligentă a lui Lucy Shafer continuă în dimineața următoare, de la începutul dezbaterilor, întinzându-se pe durata a încă unei ore întregi. Jane Halpern a vrut ca juriul să mai audă și alte multe lucruri despre minunatul bărbat al lui Lucy.

În cele din urmă a venit și rândul lui Catherine Fitzgibbon. În felul ei, ea era tot atât de tare și poate tot atât de formidabilă ca și Jules Halpern.

— Doamnă Shafer, v-am ascultat cu toții foarte atent și totul sună foarte frumos și idilic, dar eu mă simt tulburată și nu înțeleg un lucru. Să vă spun care anume: soțul dumneavoastră a încercat să se sinucidă acum opt zile. Soțul dumneavoastră a încercat să se omoare. Așa că poate el nu este ceea ce pare a fi. Poate nu este chiar atât de echilibrat și sănătos. Poate vă înșelați în privința lui.

Lucy Shafer privi fix în ochii avocatului acuzării.

— În ultimele luni, soțul meu și-a văzut viața, cariera și renumele puse în pericol. Soțului meu nu i-a venit să creadă că era acuzat de aceste fapte oribile. Acest întreg chin, demn de Kafka, l-a dus pur și simplu la disperare. Habar nu aveți cum e să vă pierdeți bunul renume.

Catherine Fitzgibbon zâmbi, apoi rosti:

— Ba bine că nu. Bineînțeles că am habar. Nu ați citit ziarul *National Enquirer* în ultima vreme?

Întrebarea produse râsete în rândurile publicului din sală, ba chiar și printre membrii juriului. Era evident că toți o plăceau pe Catherine. Ca și mine de altfel.

Catherine continuă:

— Este adevărat că soțul dumneavoastră este tratat de „disperare” de câțiva ani? El consultă un psiholog, doamnă Shafer. Suferă de o depresie maniacală sau de un sindrom bipolar, nu e așa?

Lucy dădu din cap.

— Este o criză firească pentru vârsta lui. Asta-i tot. Nu este nimic neobișnuit pentru bărbații de această vârstă.

— Aha. Și dumneavoastră l-ați putut ajuta să treacă peste această criză?

— Desigur. Deși nu și cu problemele de serviciu. El se ocupă acolo cu treburi strict secrete. Cred că înțelegeți acest lucru.

— Înțeleg, spuse avocata acuzării, apoi continuă repede: Deci, soțul dumneavoastră are foarte multe secrete pe care nu le cunoașteți?

Lucy se încruntă, iar privirea ei arunca săgeți către Catherine Fitzgibbon.

— Da, în ceea ce privește munca sa.

— Știați că se întâlnește cu doctor Cassady? Boo Cassady?

— Sigur că știam. Vorbeam de multe ori despre asta.

— Cât de des mergea la ea? Știați? V-a spus asta? Sau era strict secret?

Jane Halpern strigă:

— Obiecție!

— Admisă. Domnișoară Fitzgibbon, o avertiză judecătorul Fescoe, arcuind o sprânceană.

— Scuzați, domnule judecător. Scuzați, Lucy. Bine. Cât de des mergea soțul dumneavoastră la Boo Cassady?

— De câte ori avea nevoie, presupun. Cred că ea se numește Elizabeth.

— O dată pe săptămână? De două ori? În fiecare zi? Fitzgibbon

facea presiuni fără să irosească nicio ocazie.

– Cred că o dată pe săptămână. De obicei se ducea la ea o dată pe săptămână.

– Dar portarii de la Farragut au spus că l-au văzut mai des pe soțul dumneavoastră. Cam de trei sau de patru ori pe săptămână.

Lucy Shafer dădea supărată din cap și o fulgeră cu privirea pe Fitzgibbon.

– Eu am încredere deplină în Geoffrey. Nu îl țin în lesă. Bineînțeles că nu obișnuiesc să număr de câte ori se duce la ședințele de terapie.

– V-a deranjat faptul că doctor Cassady – *Elizabeth* – este o femeie frumoasă?

– Nu. Sunteți absurdă.

Fitzgibbon arăta sincer surprinsă.

– De ce sunt absurdă? Nu cred că sunt absurdă. Eu cred că m-ar deranja dacă soțul meu s-ar duce la o femeie frumoasă, la cabinetul ei, de două ori, de trei ori, de patru ori pe săptămână.

Fitzgibbon făcea pași repezi.

– Nu v-a deranjat faptul că doctor Cassady era un surogat de sex pentru soțul dumneavoastră?

Lucy Shafer avu o ezitare, păru surprinsă, apoi privi repede spre soțul ei. Nu știuse acest lucru. Era greu să nu-ți pară rău pentru ea.

Jane Halpern se ridică repede de pe scaun.

– Obiecție! Domnule judecător, nu există niciun temei să se creadă că clientul meu se întâlnea cu un surogat de sex.

Lucy Shafer încerca să-și revină în boxa martorilor. Evident, era mult mai puternică decât părea. Era oare și ea o jucătoare? Putea fi unul din ceilalți jucători? Sau ea juca un alt fel de joc?

Lucy Shafer interveni:

– Aș dori să răspund la întrebare. Doamnă procuror, soțul meu, Geoffrey, este un soț atât de bun, un tată atât de bun încât, chiar dacă el ar fi simțit nevoia să consulte un terapeut în privința sexului și nu ar fi dorit să-mi spună și mie despre asta, din jenă sau de

rușine, aș fi înțeleș.

— Și dacă ar fi comis o crimă cu sânge rece și nu v-ar fi spus? o întrebă avocata, apoi se întoarse spre juriu.

95

Elizabeth „Boo“ Cassady avea aproape patruzeci de ani, era zveltă și foarte frumoasă, cu un păr negru, lucios, pe care îl purta lung încă de când era mică. De obicei, cumpărăturile și le făcea la Neiman Marcus, Saks, Nordstrom, Bloomingdale's și de la alte magazine șic din Washington. Și asta se vedea.

Fusese poreclită Boo de când era doar un bebeluș pentru că râdea întruna ori de câte ori cineva se juca cu ea, încercând să o sperie în glumă cu „bau, bau“. Curând, începuse să se joace de una singură, murmurând „boo, boo, boo, boo“. La școală, la colegiu, ea și-a păstrat porecla, spuneau prietenele, pentru că uneori era sperioasă.

Pentru ziua de audiere la tribunal alesese un costum la un rând, cu pantaloni și sacou, frumos croit, foarte mățos și lejer. Costumul ei avea o combinație reușită de culori, de cafeniu cu bej. Arăta ca o psihiatră profesionistă, ba chiar ca una de succes.

Jules Halpern o rugă să-și spună numele și ocupația pentru înregistrare. Era amabil, dar preocupat și puțin mai rece decât fusese cu ceilalți martori.

— Sunt doctor Elizabeth Cassady. Sunt psihoterapeut, răspunse ea calmă.

— Doctor Cassady, cum l-ați cunoscut pe colonelul Shafer?

— Îmi este pacient de peste un an de zile. El vine la mine la cabinet, pe Woodley Avenue, nr. 1208, o dată sau de două ori pe săptămână. Am crescut frecvența ședințelor în ultima vreme, după încercarea de sinucidere a domnului Shafer.

Halpern dădu din cap.

- La ce oră țineți ședințele?
- De obicei, seara devreme. Dar ora poate varia în funcție de orele de serviciu ale domnului Shafer.
- Doctor Cassidy, vorbim acum de seara în care a fost omorât detectivul Hampton. În seara aceea, Geoffrey Shafer a avut vreo ședință de terapie?
- Da. La ora nouă seara, de la nouă la zece. Cred că a ajuns mai devreme în seara aceea. Dar ședința era programată pentru ora nouă.
- Și a ajuns cumva pe la opt și jumătate?
- Nu. Imposibil. A vorbit cu mine de pe mobil de când a plecat de acasă, din Kalorama, până a ajuns acasă la mine. Se simțea foarte vinovat că nu era prea în formă chiar de aniversarea fetițelor lui.
- Înțeleg. Ați întrerupt cumva conversația cu colonelul Shafer?
- Da. Dar pauza a fost foarte scurtă.
- Halpern păstră ritmul.
- Cât timp a trecut de la întreruperea conversației și până când a ajuns la cabinetul dumneavoastră?
- Două sau trei minute – cinci cel mult. Cât timp a parcat mașina și a urcat. Nu mai mult.
- Și, când a ajuns la cabinet, Geoffrey Shafer părea neliniștit?
- Nu, deloc. De fapt, părea destul de vesel. Tocmai făcuse o petrecere reușită pentru gemenele sale. I se părea că petrecerea trecuse repede, iar el își adoră copiii.
- Respira greu, era încordat sau transpirat? Întrebă Halpern.
- Nu. După cum v-am spus, era calm și părea că se simte bine. Îmi amintesc perfect acest lucru. Și, după apariția polițiștilor, am notat cu grijă detaliile pentru a le ține bine minte, spuse ea, apoi privi către masa acuzării.
- Așadar, ați făcut însemnări de dragul preciziei.
- Da.
- Doctor Cassidy, ați observat sânge pe îmbrăcămintea colonelului Shafer?

– Nu, nu am observat.

– Așa. Deci nu ați văzut sânge. Și când a ajuns detectivul Cross, ați observat sânge la el?

– Da, am văzut pete închise la culoare sau dungă pe cămașă și pe costum. Și pe mâini.

Jules Halpern făcu o pauză pentru ca juriul să digere bine informația. Apoi puse o întrebare finală:

– Colonelul Shafer arăta cumva ca o persoană care tocmai comisese o crimă?

– Nu, hotărât lucru, nu.

– Nu mai am alte întrebări, declară avocatul apărării.

Daniel Weston a luat interogatoriul pentru acuzare. Avea douăzeci și nouă de ani, era inteligent, îi mergea mintea repede, era o stea în devenire – și era cunoscut în procuratură ca un tip dur.

Dan Weston era și arătos, blond și cu o înfățișare robustă. Din punct de vedere fizic, semăna cu Boo Cassidy. Păreau o pereche potrivită, idee pe care dorea să o transmită.

– Domnișoară Cassidy, dumneavoastră nu erați *psihiatrul* domnului Safer, nu?

Femeia se încruntă abia perceptibil, apoi reuși să zâmbească puțin.

– Nu, un psihiatru trebuie să fie medic. Sunt sigură că știți acest lucru.

– Și dumneavoastră nu sunteți medic?

Femeia negă dând din cap.

– Nu sunt medic. Am doctoratul în sociologie. Știați și acest lucru.

– Sunteți *psiholog*?

– De obicei un psiholog a terminat facultatea de psihologie, uneori are și licență.

– Ați terminat facultatea de psihologie?

– Nu. Eu sunt psihoterapeut.

– Așa. Unde v-ați pregătit ca să deveniți psihoterapeut?

– La Universitatea Americană. Am licența în Lucrări Sociale.

Daniel Weston nu-i dădea niciun răgaz lui Boo Cassady.

Nu prea exista vreo pauză între răspuns și întrebare.

– Și acest „cabinet de psihoterapie“ de la Farragut, cu ce este utilat?

– Cu o canapea, birou, lampă. De fapt, are doar strictul necesar. Și multe plante. Pacienții mei consideră atmosfera de acolo funcțională, dar și relaxantă.

– Dar nu aveți vreo cutiuță cu batiste pe lângă canapeaua aceea? Credeam că acesta este un lucru obligatoriu, spuse Weston cu un zâmbet răutăcios.

Acum martora era evident deranjată, chiar iritată.

– Domnule Weston, eu îmi iau în serios munca. Și pacienții.

– Geoffrey Shafer v-a fost recomandat de cineva?

– De fapt, ne-am întâlnit la Galeria Națională... la expoziția erotică a lui Picasso. S-a vorbit mult despre ea în presă.

Weston dădu din cap, apoi zâmbi subțire:

– A, înțeleg. Și ședințele dumneavoastră cu Geoffrey Shafer sunt și ele erotice? Discutați deseori despre sex?

Jules Halpern se ridică rapid, înainte ca Boo să apuce să rostească vreun cuvânt de răspuns – avocatul era într-adevăr pe fază.

– Obiecție! Este secretul dintre doctor și pacient. Este confidențial.

Tânărul procuror ridică din umeri și își dădu părul buclat peste cap.

– Retrag întrebarea. Nu-i nimic. Sunteți un surogat de sex?

– Nu, nu sunt. După cum am mai spus, eu sunt psihoterapeut.

– În seara asasinării detectivului Hampton ați discutat cu Geoffrey Shafer...

Jules Halpern se ridică iar rapid.

– Obiecție. Dacă acuzarea pune întrebări atât de personale...

Weston ridică ambele brațe, frustrat. Zâmbi către jurați, sperând ca și aceștia să se simtă la fel.

— Bine, bine. Să vedem. O să scot această întrebare din domeniul așa-zis al relației doctor-pacient și am să vă întreb pur și simplu dacă dumneavoastră, domnișoară Cassady, ca femeie, ați avut relații sexuale cu Geoffrey Shafer, ca bărbat?

Elizabeth „Boo“ Cassady lăsă capul într-o parte, privind în jos, în poală.

Daniel Weston zâmbi, chiar dacă Jules Halpern obiectă la această întrebare, iar judecătorul Fescoc susținu obiecția. Weston simți că își atinsese ținta.

96

— Este chemat detectivul Cross.

Am respirat adânc, mi-am controlat mintea, corpul și sufletul, apoi m-am îndreptat spre centrul sălii ca să depun mărturie. Toată lumea din sală se uita la mine, dar singura persoană pe care o vedeam eu era Geoffrey Shafer. Nevăstuica. El juca în continuare rolul nevinovatului nedreptățit, iar eu doream să-l dobor, doream să-l interoghez personal, să-i pun adevăratele întrebări care trebuia puse, să vorbesc juriului despre probele ascunse, să folosesc justiția împotriva lui cu o forță zdrobitoare.

Era un lucru cumplit să muncești cinstit atâția ani ca acum să fii acuzat de a fi un polițist incorect, o persoană care mistificase probele sau poate chiar mai rău. Era o ironie a sortii, dar poate că acum aveam ocazia să îndrept situația, să-mi apăr reputația.

Jules Halpern îmi zâmbi cordial pe când mă așezam în boxa martorilor. Se uită în ochii mei, întoarse rapid privirea spre juriu, apoi din nou spre mine. Ochii lui negri radiau inteligență și era mare păcat că lucra pentru Shafer.

— Aș dori să încep prin a spune că este o mare onoare pentru mine să vă cunosc, detectiv Cross. De ani de zile, eu, ca și mare

parte din juriu, sunt sigur, citim în ziarele din Washington despre cazurile de omucidere la rezolvarea cărora ați contribuit. Vă admirăm toată această muncă.

Am dat din cap și am zâmbit forțat.

— Vă mulțumesc. Sper să îmi admirați și munca prezentă ca și pe cea viitoare, am spus.

— Să sperăm, detectiv, zise Halpern. Și continuă cu laudele.

Am tot discutat așa cam o jumătate de oră, după care el m-a întrebat:

— Vi s-a întâmplat o cumplită tragedie cu puțin înainte de arestarea colonelului Shafer – ne puteți spune despre ce este vorba?

Am avut deodată impulsul să mă ridic și să-l strâng de gât pe piticul acela insidios și politic. M-am apropiat de microfon, încercând să mă controlez.

— O persoană dragă mie a fost răpită în timp ce ne aflam în vacanță în Bermude. Încă nu a fost găsită. Nu mi-am pierdut speranța că, până la urmă, va fi totuși găsită. Mă rog lui Dumnezeu în fiecare zi să mai fie în viață.

Halpern scoase un sunet în semn de înțelegere. Era un bun actor, ca și clientul său.

— Îmi pare sincer rău. V-a acordat departamentul un concediu?

— M-au înțeles și m-au ajutat cu toții, am răspuns, simțind cum mi se încleștează falca de furie. Uram faptul că Halpern se folosea de ceea ce i se întâmplase lui Christine ca să mă neliniștească.

— Detectiv, erați oficial înapoi la serviciu în momentul uciderii detectivului Hampton?

— Da, m-am întors la serviciu cu aproape o săptămână înainte să se întâmple crima.

— Vi s-a cerut să stați acasă mai mult?

— A fost la latitudinea mea. Șeful detectivilor și-a pus problema dacă eram în stare să îmi reiau activitatea, dar m-a lăsat pe mine să decid.

Halpern dădu din cap gânditor.

— A simțit poate că vă erau gândurile în altă parte? Cine ar fi putut să vă învinuiască pentru așa ceva?

— Eram supărat, mai sunt încă, dar sunt în stare să lucrez. Mi-a prins bine. A fost cel mai bine așa.

Au mai fost câteva întrebări în legătură cu starea mea sufletească, apoi Halpern a spus:

— Dar când ați aflat că Patsy Hampton a fost omorâtă, cât de supărat ați fost?

— Eu mi-am făcut treaba. Era o scenă oribilă. *Clientul dumitale este un măcelar. Chiar vrei să-l scapi basma curată? Nu-ți dai seama ce faci?*

— S-au găsit amprentele dumneavoastră pe cureaua detectivului Hampton și pe bordul mașinii ei. Sângele ei era pe hainele dumneavoastră.

Am tăcut câteva secunde înainte să vorbesc. Apoi am încercat să explic:

— Era o gaură imensă în vena jugulară a detectivului Hampton. Peste tot în mașină era sânge, chiar și pe cimentul din garaj. Am încercat să-i dau primul ajutor detectivului Hampton până când am fost sigur că murise. De aceea erau amprentele mele în mașină și sângele detectivului Hampton pe hainele mele.

— Ați lăsat urme de sânge și sus?

— Nu. Mi-am verificat bine tălpile pantofilor când am ieșit din garaj. Le-am verificat de două ori. Le-am verificat pentru că nu voiam să duc urme de sânge în clădire.

— Dar erați tulburat, admiteți măcar acest lucru. Fusesse asasinat un ofițer de poliție. Ați uitat să vă puneți mănuși când ați făcut cercetări prima dată. Aveați sânge pe haine. Cum de sunteți așa de sigur?

L-am privit direct în ochi și am încercat să fiu la fel de calm ca și el.

— Știu exact ce s-a întâmplat în seara aceea. Știu cine a omorât-o pe Patsy Hampton cu sânge rece.

El ridică brusc vocea:

— Ba nu, nu știți, domnule. Aceasta este problema. *Nu știți*. Când l-ați bruscat pe colonelul Shafer, nu ar fi mai cinstit să recunoașteți că ați avut contact fizic cu el?

— Ba da.

— Și nu e posibil ca de pe hainele dumneavoastră să se păteze cu sânge hainele lui? Nu vi se pare că s-a întâmplat chiar așa ceva?

Nu doream să cedez niciun milimetru. Nu puteam.

— Nu, nu este posibil. Sângele acela era pe pantalonii lui Geoffrey Shafer *înainte* de sosirea mea acolo.

Halpern se îndepărtă de mine. Ținea să mă facă să transpir. Se apropie de boxa juriului, uitându-se din când în când la mine. Îmi mai puse câteva întrebări în legătură cu locul crimei, apoi spuse:

— Dar doctor Cassady nu a văzut deloc sânge. Și nici cei doi polițiști – *nu până în clipa în care v-ați lipit de colonelul Shafer*. Colonelul vorbise la mobil timp de trei până la cinci minute înainte să ajungă la terapeutul lui. El s-a dus direct la ea de la petrecerea gemenelor sale. Nu aveți nicio dovadă, detective Cross! Cu excepția celor aduse de dumneavoastră în apartamentul doctorului Cassady. Nu aveți *absolut nicio dovadă*, detective! Ați arestat un om nevinovat! Ați întins o cursă unui om nevinovat!

Jules Halpern dădu din mâini a dezgust.

— Nu mai am niciun fel de întrebări.

97

Am ieșit de la tribunal prin spate. Oricum, așa ieșeam eu, dar în ziua aceea era important. Trebuia să evit mulțimea și presa și aveam nevoie și de o clipă de răgaz pentru a-mi reveni după timpul petrecut în boxa martorilor.

Abia fusesem flituit de un specialist în așa ceva. A doua zi, Cathy Fitzgibbon urma să repare câte ceva din ceea ce fusese stricat în

acest interogatoriu.

Nu mă grăbeam pe scara din spate, folosită de cei ce făceau curat și care întrețineau clădirea și mai era folosită și ca scară de incendiu.

Devenise clar că Geoffrey Shafer ar putea fi achitat. Avea cei mai buni avocați, iar noi pierdusem probe serioase la audierile de admitere a probelor.

Iar eu *făcusem* o mare greșeală la locul crimei, când, în graba de a o ajuta pe Patsy Hampton, neglijasem să-mi pun mănuși.

Fusese o greșeală neintenționată, dar probabil că acest fapt crease dubii în mintea juriului. Avusesem pe mine mai mult sânge decât Shafer. Era adevărat. S-ar fi putut ca Shafer să scape de acuzație, iar eu eram incapabil să suport gândul ăsta. Îmi venea să urlu pe când coboram pe scara rotundă.

Și chiar asta am și făcut. Am urlat din toate puterile și m-am eliberat. Eliberarea îmi străbătu tot corpul, fie și pentru puțin timp.

La capătul scărilor de beton se afla subsolul tribunalului. M-am îndreptat, pe un coridor lung și întunecat, spre locul unde îmi era parcat Porsche-ul. Eram încă adâncit în gânduri, dar mult mai calm acum, după urletele de ușurare.

Deodată a intervenit o mișcare bruscă în holul de lângă ieșirea spre parcare. M-am întors și atunci l-am văzut. Nu-mi venea să cred. Nevăstuica era acolo.

El a vorbit primul.

— Ce surpriză, doctor Cross. Să te streкори din mulțimea înnebunită – sau înnebunitoare? Ai coada între picioare azi? Nu te mai frământa atâta, ai făcut ceea ce trebuia acolo, sus. Tu urlai adineauri pe scară? Urletele primordiale sunt cele mai bune, nu?

— Ce dracu' vrei, Shafer? l-am întrebat. Nu trebuie să ne întâlnim sau să vorbim în felul ăsta.

El ridică din umerii lui lați și își dădu părul blond din ochi.

— Crezi că mie îmi pasă de reguli? Nu dau un ban pe reguli. Ce vreau? Vreau ca reputația mea să fie reabilitată. Vreau ca familia mea să nu mai trebuiască să treacă prin așa ceva. Vreau totul.

— Atunci nu ar fi trebuit să omori atâția oameni. Mai ales pe Patsy Hampton.

Shafer zâmbi.

— Ești foarte sigur pe tine, nu? Nu dai înapoi. Admir asta, până la un punct. Și eu am jucat cândva rolul de erou. O vreme este interesant.

— Dar este mult mai interesant să fii un criminal nebun, am replicat.

— Vezi? Nu vrei să renunți la ideile tale preconcepute. Ce-mi place! Ești minunat.

— Nu este o idee preconcepută, Shafer. Știi și tu asta la fel ca și mine.

— Atunci dovedește-o, Cross. Câștigă cazul tău plictisitor, demn de milă, da? Dar câștigă cinstit, într-un tribunal. Până și aici ți-am oferit un avantaj.

Am dat să mă apropii de el; nu mă mai puteam abține. El rămase pe poziție.

— Pentru tine nu este decât un joc nebunesc. Am mai întâlnit nenorociți ca tine, Shafer. Și am învins și mai greu decât te voi învinge pe tine. Fiindcă o să te înving.

Îmi râse în nas.

— Sincer să fiu, mă cam îndoiesc.

Am trecut de el și am intrat într-un tunel îngust.

Atunci m-a împins tare de la spate. Era un bărbat mare și mult mai puternic decât părea la prima vedere.

Eu m-am împiedicat, aproape că era să mă lovesc de podeaua de piatră. Nu mă așteptam la furia asta din partea lui. Și-o ținea în el așa de bine la tribunal, dar acum răbufnise. Nebunia care *era* Geoffrey Shafer. Violența.

— Hai, bate-mă. Vezi dacă poți! urlă el din toți rărunchii. Bate-mă chiar aici, chiar acum. Nu cred că o să poți, Cross. Știu sigur că nu poți.

Shafer se apropie rapid de mine. Era agil și athletic, nu numai

puternic. Eram cam de aceeași înălțime și greutate – aproape doi metri și o sută de kilograme. Mi-am adus aminte că fusese ofițer în armată și că a lucrat și în MI6. Părea să mai fie încă în formă bună.

Shafer mă împinse iar cu amândouă mâinile. Scoase un geamăt.

– Dacă ai învins și mai greu, eu ar trebui să nu fiu decât o mică piedică. Nu? Nu sunt decât o mică piedică.

Aproape că îmi venea să-i dau un pumn în față; îmi doream grozav. Doamne, cât de mult îmi mai doream să-l pun la pământ, să-i șterg privirea aceea superioară, plină de sine, de pe față.

Dar l-am prins bine. L-am izbit de zidul de piatră al tunelului și l-am ținut așa.

– Nu acum. Și nu aici, am spus răgușit. N-am de gând să te lovesc, Shafer. Ce spui? Ai alerga la ziare și la televiziune? Dar am să te dobor eu. Curând.

Am plecat de lângă el prin tunelul întunecat. Era cel mai greu lucru pe care fusesem nevoit să îl fac vreodată. Aș fi dorit să-l bat până spunea tot adevărul, până obțineam o mărturisire. Doream să aflu ce e cu Christine. Aveam atâtea întrebări, dar știam că el nu va răspunde la ele. El se afla aici numai ca să mă muște, să se joace.

– Pierzi... totul, spuse el în spatele meu.

Cred că l-aș fi omorât pe Shafer pe loc, acolo. Am fost pe punctul să mă întorc, dar până la urmă n-am făcut-o. Am deschis ușa care scârțâia și am ieșit. Lumina soarelui îmi bătea drept în ochi, aproape orbindu-mă pentru o clipă. Făcându-mi umbră cu brațul, am urcat treptele de piatră către parcare, unde mă aștepta o altă surpriză neplăcută.

Vreo zece ziaristi zâmbăreți, inclusiv câțiva foarte cunoscuți, erau adunați acolo, în parcare. Cineva trebuie să-i fi alertat; cineva le vânduse pontul că eu aveam să ies pe acolo.

Am privit în spate la ușa gri de metal, dar Geoffrey Shafer nu venise după mine. Se întorsese și dispăruse în subsol.

– Detective Cross, mi-am auzit strigat numele de către un reporter. Pierzi cazul acesta. Știi asta, nu?

Da, știam asta. Pierdeam totul. Numai că nu știam cum să fac să opresc mersul lucrurilor.

98

Ziua următoare a fost ocupată de interogatoriul pe care, mi l-a luat Catherine Fitzgibbon. Catherine s-a descurcat bine și a recuperat câte ceva din răul făcut de Jules Halpern, dar nu în totalitate. Halpern i-a întrerupt des ritmul cu obiecțiile sale. Precum în multe alte procese grele din ultima vreme, acesta era înnebunitor. Ar fi fost simplu și corect ca Geoffrey Shafer să fie condamnat și închis, dar situația stătea cu totul altfel.

Peste două zile am avut marea șansă de a câștiga și însuși Shafer ne-a oferit-o, de parcă ar fi vrut să ne sfideze. Acum am înțeles noi că era chiar și mai nebun decât îl crezusem până atunci. Jocul era viața lui; părea să nu-l intereseze nimic altceva.

Shafer a fost de acord să depună mărturie. Presupun că eu eram singurul din sală care nu a fost total surprins de faptul că el dorea să fie martor, adică de faptul că el juca într-un adevărat spectacol în fața noastră.

Catherine Fitzgibbon era aproape sigură că Jules Halpern îl sfătuisese, îl implorase chiar și îl avertizase să nu care cumva să facă acest lucru, dar, în ciuda riscului la care se expunea, Shafer se îndrepta acum spre boxa martorilor, arătând de parcă ar fi fost chemat acolo de către regina Angliei ca să fie investit, într-o atmosferă sărbătorească, măcar cavalier, dacă nu chiar mai mult.

Nu putea rezista tentației teatrului, nu? Părea foarte încrezător în sine și se stăpânea perfect, tot așa cum se stăpânise și în seara în care l-am arestat sub acuzația de asasinare a lui Patsy Hampton. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin la două rânduri, cu cămașă albă și cravată aurie. Părul îi stătea impecabil și pe fața lui nu se vedea

nici urmă din furia înăbușită de sub înfățișarea meticuloasă îngrijită.

Jules Halpern i s-a adresat pe un ton jovial, de conversație, dar eu eram sigur că omul se simțea stânjenit de acest joc inutil.

— Colonele Shafer, aș dori să vă mulțumesc că ați venit în boxa martorilor. Este un act absolut voluntar din partea dumneavoastră. De la bun început ați declarat că vreți să veniți la proces pentru a vă reabilita reputația pusă la îndoială și a vă apăra onoarea.

Shafer zâmbi politicos, apoi îi închise gura avocatului ridicând mâna. Avocații ambelor părți s-au privit între ei, nedumeriți. Ce se întâmpla oare? Ce avea el de gând să mai facă acum?

M-am aplecat mult în față. M-a străfulgerat gândul că Jules Halpern s-ar fi putut să știe că clientul său era vinovat. În acest caz nu ar fi putut să-l interogheze. Legal, nu-i putea pune întrebări care să ascundă adevăratele fapte pe care el le cunoștea.

Iată, așadar, singura modalitate a lui Shafer de a străluci: un monolog. O dată chemat în boxă, Shafer putea ține un discurs. Era un lucru neobișnuit, dar absolut legal – iar dacă Halpern cunoștea vinovăția clientului său, aceasta era singura modalitate ca Shafer să vorbească fără să-și incrimineze avocatul.

Shafer luă cuvântul.

— Vă rog să mă scuzați, domnule Halpern. Presupun că pot să le vorbesc personal acestor oameni de treabă. Credeți-mă că mă descurc. Să știți că nu am nevoie de mulți experți să mă ajute să exprim purul adevăr.

Jules Halpern se opri surprins, dădu din cap înțelegător și se strădui să-și păstreze cumpătul. Ce altceva putea face în circumstanțele date? În caz că nu știuse dinainte nimic despre egocentrismul sau despre nebunia clientului său, acum aflase cu siguranță acest lucru.

Shafer privi spre juriu.

— S-a afirmat aici, în acest tribunal, că eu lucrez pentru Serviciul Britanic de Contrainformații și că am făcut parte din MI6 ca spion. Din păcate, eu nu sunt, de fapt, un agent cu o activitate

spectaculoasă – un agent dublu, dacă vrei.

Plăcuta glumă, bine țintită asupra lui însuși, stârni râsete în sală.

— Eu sunt un simplu funcționar, ca atâția alții, care trudeszc zi și nopțe într-un birou din Washington. Îndeplinesc proceduri bine stabilite la ambasadă. Cer aprobare pentru aproape tot ce fac. Viața mea de familie este simplă și cinstită. Soția mea și cu mine suntem căsătoriți de aproape șaisprezece ani. Ne iubim mult. Și suntem devotați celor trei copii ai noștri. Așa că doresc să-mi cer scuze soției și copiilor mei. Îmi pare atât de rău pentru acest coșmar prin care trec ei. Pentru fiul meu, Rob, ca și pentru gemene, Tricia și Erica, îmi pare tare rău. Dacă aș fi știut ce circ o să ajungă întreg procesul acesta, aș fi insistat să-mi păstrez imunitatea diplomatică, fără să mai încerc să-mi reabilitez reputația mea, numele nostru, numele lor.

O dată cu aceste scuze rostite din suflet, doresc să mă scuz și față de dumneavoastră că vă plictisesc acum. Așa se întâmplă când ești acuzat de crimă, de ceva atât de oribil, de neconceput și dorești cu disperare să scapi de acuzație. Mai mult decât orice pe lume dorești să spui adevărul. Și asta vreau eu să fac astăzi.

Ați văzut probele – care pur și simplu nu există. Ați auzit martorii. Și acum mă auziți pe mine. Eu nu am omorât-o pe Patsy Hampton. Cred că știți acest lucru cu toții, dar doream să vi-l spun și eu. Vă mulțumesc că m-ați ascultat, spuse el, și făcu o ușoară plecăciune în scaunul său.

Shafer fusese scurt, dar calm și clar și, din păcate, foarte convingător. În permanență i-a privit țintă pe membrii juriului. Nu cuvintele au fost importante, ci felul în care le-a rostit.

A ieșit apoi în față Catherine Fitzgibbon pentru interogatoriu. La început, ea a fost precaută cu Shafer; știa că, pentru moment, el avea juriul de partea lui. Și așteptă sfârșitul interogatoriului ca să-l prindă pe Shafer acolo unde era el cel mai vulnerabil.

— Declarația dumneavoastră a fost foarte plăcută, domnule Shafer. Acum, când vă aflați în fața acestui juriu, pretindeți că

relația dumneavoastră cu doctor Cassady a fost strict profesională, că nu ați avut relații sexuale cu ea, da? Nu uitați, sunteți sub jurământ.

— Da, absolut. Ea a fost, și să sperăm că va mai fi, psihoterapeutul meu.

— Dar uitați că ea recunoaște că a avut relații sexuale cu dumneavoastră?

Shafer îi făcu semn cu mâna lui Halpern să nu obiecteze.

— Presupun că înregistrările din sala de judecată vor arăta că ea nu a declarat așa ceva.

Fitzgibbon se încruntă.

— Nu înțeleg. De ce credeți dumneavoastră că ea nu a răspuns întrebării?

Shafer replică prompt:

— Dar este foarte clar: pentru că a socotit *deplasată* o astfel de întrebare.

— Și când și-a lăsat capul într-o parte, domnule, și s-a uitat în poală? Ea a recunoscut prin gesturi.

Acum Shafer privea spre juriu și dădea din cap uluit.

— Dar dumneavoastră ați răstălmăcit totul. Iar n-ați înțeles nimic, doamnă consilier, vă rog, dați-mi voie să vă explic. Așa cum a rostit și regele Charles înainte să fie decapitat: „Dați-mi mantia ca să nu se creadă că tremur de frică“, doctor Elizabeth Cassady a fost foarte jenată de insinuarea brutală a partenerului dumneavoastră, ca și familia mea, ca și mine, de altfel.

Geoffrey Shafer se uită la avocata acuzării cu ochi sticloși. Apoi vorbește iar către juriu:

— Ca și mine.

Procesul era aproape pe terminate și acum venea partea cea mai grea: așteptarea verdictului. În ziua aceea de marți, jurații s-au retras în camera lor pentru a începe deliberările în procesul de omucidere intentat împotriva lui Geoffrey Shafer. Pentru prima oară mi-am permis să mă gândesc, în sfârșit, la ceva de neconceput pentru mine – la faptul că Shafer s-ar putea să fie eliberat.

Sampson și cu mine ședeam în sală în rândul din spate și priveam cum pleacă cei doisprezece jurați: opt bărbați și patru femei. John venise la tribunal de câteva ori și numise procesul „cel mai bun și cel mai perfid spectacol din această parte a Biroului Oval”, dar eu știam că el venea ca să mă susțină pe mine.

– Bestia este vinovată, este nebun de legat, spuse Sampson în timp ce-l urmărea pe Shafer. Dar are mulți actori buni de partea lui: o nevastă care îl alintă, o amantă care îl alintă, niște avocați bine plătiți, pe Silly Billy. S-ar putea să scape.

– Se mai întâmplă, am zis eu. Jurații sunt greu de înțeles. Din ce în ce mai greu.

M-am uitat la Shafer cum dădea mâna cu cei din echipa apărării. Jules și Jane Halpern, amândoi, zâmbeau forțat. *Ei știu adevărul, nu? Clientul lor este Nevăstuica, un criminal în serie.*

– Geoffrey Shafer are talentul de a-i face pe oameni să se încreadă în el atunci când are el nevoie. Este cel mai mare actor pe care l-am văzut vreodată, am spus.

Apoi John plecă, iar eu m-am furișat iar prin spate. De data asta nu mă mai aștepta nici Shafer și nici presa, jos sau în parcare.

În parcare am auzit un glas de femeie și m-am oprit. Mi s-a părut că este Christine. Vreo zece oameni se îndreptau spre mașinile lor fără să mă ia în seamă. Mă simțeam înfierbântat când m-am uitat cu atenție la ei. Nimeni nu semăna cu ea. De unde venise glasul acela?

Am început să rulez în bătrânul Porsche și l-am ascultat pe

George Benson pe un CD-player. Mi-am amintit de raportul poliției în legătură cu mersul periculos cu mașina al lui Geoffrey Shafer, care se încheiase la Dupont Circle. Părea o perspectivă ciudat de atrăgătoare. Mi-am urmat propriul sfat de a nu încerca să ghicesc cum va decide juriul. Existau ambele posibilități.

Am început să mă gândesc la Christine și m-am înecat. Era prea mult. Lacrimile au început să-mi curgă pe obraji. A trebuit să opresc mașina.

Am tras adânc aer în piept, o dată, de două ori. Durerea din piept era aceeași ca în ziua în care dispăruse ea în Bermude. Ea încercase să stea departe de mine, dar nu am lăsat-o. Eu eram răspunzător de ceea ce i se întâmplase.

Am rulat îndelung, prin tot Washingtonul, în viraje lente și fără nicio țintă. Până la urmă am ajuns acasă la mai mult de două ore și jumătate după ce plecasem de la tribunal.

Nana ieși din casă în fugă. Probabil că mă văzuse trăgând pe alee. Era evident că mă așteptase.

Am scos capul pe geam. DJ-ul încă mai trăncănea în difuzoare.

— Ce este, femeie? Ce s-a mai întâmplat? am întrebat-o pe Nana.

— A sunat domnișoara Fitzgibbon, Alex. Juriul revine în sală. Au stabilit verdictul.

100

Mi-era cumplit de teamă. Dar eram și curios din cale-afară.

Am dat în marșarier pe alee și am accelerat spre centru. Am ajuns înapoi la tribunal în mai puțin de un sfert de oră.

Aglomeratia de pe Strada E era și mai mare și mai haotică decât fusese în miezul procesului. Cel puțin șase steaguri britanice fâlfâiau în vânt; mai erau și steaguri americane și câteva piepturi și fețe pictate.

A trebuit să împing, pur și simplu, ca să-mi fac loc prin mulțime până spre treptele tribunalului. Am evitat toate întrebările puse de presă. Am încercat să evit pe oricine avea vreo cameră în mână sau vreo figură flămândă de reporter.

Am intrat în sala aglomerată chiar înainte de intrarea juriului.

„Aproape că ratai verdictul”, mi-am spus.

Judecătorul Fescoe vorbi publicului de îndată ce toți s-au așezat.

— Nu admit demonstrații după citirea verdictului. Dacă se întâmplă așa ceva, gardienii vor evacua sala imediat, dădu el instrucțiuni cu voce calmă, dar răspicată.

Ședeam la câteva rânduri de scaune în spatele acuzării și încercam să-mi reglez respirația. Era de neconceput ca Geoffrey Shafer să fie lăsat în libertate; nu aveam nicio îndoială că el ucisese mai multe persoane – nu doar pe Patsy Hampton, dar și cel puțin pe câteva dintre femeile neidentificate. Era un criminal în serie, peste poate de sălbatic, unul dintre cei mai feroci, și începuse acest măcel în urmă cu ani de zile. Am înțeles acum că Shafer ar fi putut fi cel mai îndrăzneț și mai revoltător dintre toți criminalii cu care am avut de-a face. Își juca jocul cu pedala de accelerație apăsată la maximum. Și refuza total să piardă.

— Domnule prim jurat, aveți verdictul? întrebă judecătorul Fescoe pe un ton sumbru.

Raymond Horton, primul jurat, răspunse:

— Domnule judecător, avem verdictul.

Am aruncat o privire spre Shafer; părea stăpân pe sine. Ca și la începutul procesului, era îmbrăcat cu un costum de comandă, cămașă albă și cravată. Nu avea nici pic de conștiință; nu îi era teamă deloc că i se putea întâmpla ceva. Poate că, parțial, asta era explicația pentru faptul că se afla în libertate de atâta vreme.

Judecătorul Fescoe părea neobișnuit de placid.

— Foarte bine. Rog pârâtul să se ridice.

Geoffrey Shafer se ridică în fața mesei apărării, iar părul său blond, destul de lung, străluci sub iluminarea puternică de

deasupra. Îi întrecea în înălțime pe Jules Halpern și pe fiica sa, Jane. Shafer ținea mâinile la spate de parcă ar fi avut cătușe. Mă întrebam dacă nu cumva avea o pereche de zaruri strânsă în pumni, de felul acelor pe care le văzusem în biroul lui.

Judecătorul Fescoc se adresa iar primului jurat:

— În cazul de crimă cu premeditare, în formă agravantă, de gradul întâi, ce verdict aveți?

Primul jurat:

— *Nevinovat*, domnule judecător.

M-am simțit de parcă mi se despicase capul. Publicul adunat în mica sală se dezlănțui. Judecătorul promisese că va evacua sala, dar lumea se repezea deja spre ieșire.

L-am văzut pe Shafer mergând către presă, dar trecu pe lângă ziariști. Ce făcea el acum? Observă un bărbat în mulțime pe care îl salută țăfnos din cap. Cine era acel bărbat?

Apoi Shafer își continuă drumul spre locul unde mă aflam eu, în rândul patru. Aș fi vrut să sar peste scaune ca să pun mâna pe el. Atât de mult doream să-l prind și știam că acum chiar pierdusem ocazia să fac acest lucru în felul cel mai corect.

— Detective Cross, spuse el în felul lui impertinent. Detective Cross, aș vrea să-ți spun ceva. De mai multe luni de zile doresc asta.

Presa se apropia de noi; locul devenise înăbușitor și sufocant. Blițurile aparatelor de fotografiat străluceau de peste tot. Acum, că procesul se încheiase, nu mai exista nimic care să împiedice luarea de instantanee înăuntrul sălii de judecată. Shafer știa bine că era o ocazie unică de a fi fotografiat acolo; bineînțeles că știa. Vorbi iar, așa încât toată lumea adunată în jurul nostru să ne poată auzi. Se făcu brusc liniște în jurul nostru, o oază de liniște și de așteptare a unei vești proaste.

— Tu ai omorât-o, spuse el și mă privi intens în ochi, aproape că îmi străpunse craniul. *Tu ai omorât-o.*

Am amețit. Mi s-au muiat picioarele. Nu-mi mai simțeam genunchii. Știam că Shafer nu se referea la Patsy Hampton.

Se referea la Christine.

Murise.

Geoffrey Shafer o omorâse. El îmi luase totul, așa cum mă și avertizase.

Câștigase.

101

Shafer era liber și se bucura al dracului de mult. Își pusese viața în pericol. Se jucase cu viața lui și o făcuse cu succes. *Succes!* Niciodată nu se mai simțise ca în aceste clipe minunate de după verdict.

Shafer se duse împreună cu Lucy și copiii la o conferință de presă pe bază de invitații care avea loc în camera înaltă, maiestuoasă a marelui juriu. Poză de nenumărate ori, împreună cu familia sa, care îl tot îmbrățișa, iar Lucy nu se mai putea opri din plâns, ca o fetiță, exagerat de răsfățată și oligofrenă ce era. Dacă unii credeau că *el* lua multe medicamente, ar fi fost uluiți să afle câte luase Lucy. Doamne, așa aflase el prima oară despre amețitoarea lume a medicamentelor.

În cele din urmă, el ridică brațul în aer și îl ținu așa ca un semn batjocoritor al victoriei. Aparatele de fotografiat străluciră prin toată încăperea. Nu se mai săturau de el. Erau aproape o sută de reporteri îngrămădiți în cameră. Reporterele îl iubeau cel mai mult. Acum era un star justificat al presei, nu? Era din nou erou.

Câțiva agenți obraznici, vânători de glorie și bogăție, îi tot arătau cărțile lor de vizită, promițându-i sume imense de bani pentru povestea lui. Nu avea nevoie de ofertele lor pompoase. Cu câteva luni în urmă, el găsisse un agent influent de la New York și Hollywood.

Doamne, era liber ca pasărea cerului! Acum parcă zbură. După conferința de presă, pretinzând grija pentru siguranța familiei sale,

își trimise soția și copiii acasă înaintea lui.

El rămase în biblioteca tribunalului și încheie conturile cu Jules Halpern și cu reprezentanții Grupului Bertelsmann, care era acum cel mai mare consorțiu de edituri din lume. Îi asigură că vor primi drepturile poveștii lui, dar bineînțeles că ei nu aveau să ajungă nici pe departe la adevăr. Nu așa se proceda astăzi cu așa-zisele povești adevărate, sincere? Cei de la Bertelsmann știau acest lucru și totuși aveau să-l plătească scump.

După întâlnire, el luă liftul de mică viteză și coborî până în parcare interioară a tribunalului. Încă se simțea ca drogat, lucru periculos. O pereche de zaruri cu douăzeci de fațete îl ardeau în buzunarul pantalonilor.

Dorea cu disperare să joace. Acum! „Cei Patru Călăreți.“ Sau, chiar și mai grozav, Solipsis – versiunea *proprie* a aceluia joc. Nu va ceda totuși acestui impuls, nu încă. Era mult prea periculos chiar și pentru el.

De la începutul procesului, el parcase Jaguarul mereu în același loc; avea schemele lui până la urmă. Nu se obosise să pună monedele în aparatul de taxat nici măcar o singură dată. În fiecare zi găsea un vraf de tichete de amendă de cinci dolari sub ștergător.

Nici astăzi nu se făcuse vreo excepție.

El smulse absurdele tichete de parcare de sub ștergător și le făcu ghem în pumn. Apoi le azvârli pe podeaua de beton, plină de pete de ulei.

— Am imunitate diplomatică, spuse el cu glas tare și zâmbi în timp ce urcă în Jaguar.

PARTEA A CINCEA

JOC FINAL

102

Lui Shafer nu-i venea să creadă. Făcuse o gravă și posibil ireparabilă greșală. Rezultatul nu era cel așteptat de el, iar acum întreaga lui lume părea că se scufundă. Uneori se gândea că nu ar fi fost mai rău dacă ajungea la închisoare pentru crima comisă cu sânge rece asupra lui Patsy Hampton.

Shafer era conștient de faptul că nu doar lui i se părea că nu devenise dintr-o dată paranoic sau nebun. Mai mulți neisprăviți de la ambasadă îl urmăreau chiar ori de câte ori ieșea din birou. Aceștia păreau să-l disprețuiască fățiș, mai ales femeile. Cine îi întorsese împotriva lui? Cu siguranță că cineva era răspunzător pentru acest lucru.

El devenise O.J. Simpson, alb și englez. O glumă caraghioasă, fără sare și piper, din punctul lor de vedere. Vinovat, deși dovedit nevinovat.

Așa că Shafer stătea mai mult în biroul lui, cu ușa închisă, uneori încuiată. Își rezolva puținele treburi pe care le mai avea de făcut cu un sentiment din ce în ce mai puternic de iritare și frustrare, ca și cu o senzație de absurditate. Îl înnebunea să fie astfel prins acolo, ca într-o capcană, să fi devenit un spectacol demn de milă pentru personalul ambasadei.

Se juca fără niciun chef pe computer și aștepta reluarea „Celor Patru Călăreți”, însă ceilalți jucători rupseseră legătura cu el. Ei susținuseră că era mult prea periculos acum să mai joace, ba chiar și să comunice între ei și *niciunul dintre ei* nu înțelesese de ce tocmai acum era cel mai propice moment pentru a juca.

Peste zi, Shafer privea fix, îndelung spre Massachusetts Avenue.

Asculta la radio diversele talk-show-uri cu ascultătorii. Devenise din ce în ce mai nervos. Avea nevoie de joc.

Cineva bătu în ușa biroului. Întoarse repede capul și simți o durere ascuțită în ceafa. Telefonul începu să sune. Ridică receptorul și o auzi pe secretara lui. Domnișoara Wynne Hamerman era pe interfon.

— A venit să vă vadă dl. Andrew Jones, spuse ea.

Andrew Jones? Shafer era uluit. Jones era un mare director al Serviciilor de Securitate din Londra. Shafer nu știuse că acesta se afla la Washington. De ce dracu' îl vizita? Andrew Jones era un mare mahăr dur, care nu ar fi venit numai pentru o mică vizită de curtoazie. Nu trebuie să-l las să aștepte prea mult.

Jones stătea în picioare, în anticameră, părând nerăbdător, aproape furios. Ce se întâmpla oare? Ochii lui, de un albastru metalic, erau reci și aspri, iar fața crispată ca a unui soldat englez trimis în Belfast. În contrast, părul roșu și mustața îl făceau să pară binevoitor, aproape jovial. Era supranumit Andrew cel Roșu de la Londra.

— Hai să intrăm în biroul tău, da? Închide ușa după tine, spuse Jones pe un ton scăzut, dar ferm.

Shafer încerca să treacă peste surpriza inițială, dar pricepea din ce în ce mai puțin. Cine se credea dobitocul ăsta plin de el, ca să dea așa buzna în biroul lui? Cu ce drept se afla el aici? Cum îndrăznește Papagalul! Marele lacheu de la Londra.

— Poți să stai jos, Shafer, spuse Jones. Altă comandă fermă. O să fiu scurt și la obiect.

— Desigur, răspuse Shafer. Rămase în picioare. Chiar te rog să fii scurt și la obiect. Sunt convins că amândoi avem multă treabă.

Jones își aprinse o țigară, trase o dată în piept, prelung, apoi lăsă fumul să iasă încet.

— Acest lucru este ilegal aici, la Washington, îl dojeni Shafer.

— Vei primi ordin să te întorci în Anglia în treizeci de zile, spuse Jones și continuă să pufăie liniștit din țigară. Ne deranjezi aici, la

Washington, ca și la Londra de altfel. Bineînțeles că toate ziarele mari te-au transformat într-o victimă a poliției americane și într-un martir al sistemului judiciar american. Ziariștii preferă să considere situația ca fiind „confidențială”, ca o dovadă în plus a corupției generalizate și a naivității din Statele Unite. Lucru despre care noi știm că este o mare prostie.

Shafer rânji:

— Cum îndrăznești să vii la mine și să-mi vorbești astfel, Jones? Mi s-a înscenat crima asta oribilă pe care n-am comis-o. Am fost achitat de un juriu american. Ai uitat toate astea?

Jones se încruntă și se uită chiorâș la Shafer.

— Asta doar pentru că tribunalul nu a admis probele importante. Sângele de pe pantalonii tăi? Sângele femeii aceleia în scurgerea din baia amantei tale? Scoase fumul de țigară pe la colțul gurii. Știm totul, prostule. Știm că nu ești decât un criminal scelerat. Așa că te vei întoarce la Londra și vei rămâne acolo – până o să te prindem noi cu ceva. Și te vom prinde, Shafer, poți să fii sigur de asta. O să inventăm ceva dacă va trebui. Mi-e greață să și stau în aceeași încăpere cu tine. Din punct de vedere legal, de data asta ai scăpat de pedeapsă, dar noi te vom urmări pas cu pas. Te vom prinde cumva, și asta cât mai repede cu putință.

Shafer părea sincer amuzat. Nu își putu reține un rânjel. Știa că nu ar fi trebuit să zâmbească, dar nu reuși să se abțină.

— Poți să încerci, cretin nesuferit și îngâmfat. Poți, fără îndoială, să încerci mult și bine. Dar mai așteaptă puțin până ai să și reușești, așază-te la coadă. Și acum, dacă nu te superi, am de lucru, sunt foarte ocupat.

Andrew Jones dădu din cap.

— De fapt, nu mai ai nicio treabă pe-aici, Shafer. Însă chiar mă bucur să plec. Duhoarea de aici este insuportabilă. Când ai făcut baie ultima dată? Râse scârbit. Doamne, ești într-adevăr pierdut.

În după-amiaza aceea m-am întâlnit cu Jones și cu trei dintre agenții săi la Hotel Willard, lângă Casa Albă. Eu convocasem întâlnirea. Și Sampson se afla acolo. El își reluase munca de la serviciu, dar asta nu-l împiedica să facă din nou ceea ce i-a adus, de fapt, necazurile de la departament.

— Eu cred că este nebun de-a binelea, vorbi Jones despre Shafer. Miroase mai urât decât un maldăr de bocanci cazoni recent scoși din picioare. Cred că a luat-o rău razna. Ce părere ai tu despre el?

Îl cunoșteam acum pe Geoffrey Shafer ca pe buzunarul meu. Mă documentasem amănunțit asupra familiei sale: asupra fraților lui, asupra mamei sale, suferindă de o boală gravă, asupra tatălui, cel cu apucături de dictator. Știam despre permanentele lor peregrinări de la o bază militară la alta, până când Shafer împlinise vârsta de doisprezece ani.

— Uite ce cred eu. Totul a început cu o gravă suferință, numită de obicei depresie maniacală. A fost bolnav încă de copil. Acum depinde de medicamente: de Xanax, Benadryl, Haldol, Ativan, Valium, Librium și altele. Un adevărat cocteil. Disponibile de la doctorii de aici la un preț corespunzător. Mă miră faptul că mai funcționează încă. Dar supraviețuiește, nu se scufundă. Și câștigă întotdeauna.

— I-am spus lui Geoff că trebuie să plece de la Washington. Cum crezi că a primit vestea? mă întrebă Jones. Jur că în biroul lui putea de parcă acolo se fezanda de câteva zile cadavrul unui om.

— Da, suferința lui poate implica și un miros neplăcut, dar, de obicei, acest miros este ca de oțel, este un miros metalic – foarte pătrunzător, arde nările. Poate că nu se spală. Dar instinctele sale de a juca acel joc, de a câștiga și de a supraviețui sunt surprinzătoare, am spus. Nu vrea să înceteze.

— Ce se întâmplă cu ceilalți jucători? întrebă Sampson. Așa-zișii

Călăreți.

— Ei pretind că jocul s-a sfârșit și că pentru ei nu a fost decât un joc al imaginației, îi răspunse Jones. Oliver Highsmith ține legătura cu noi mai mult ca să știe ce mișcări facem, sunt sigur de asta. Este, de fapt, un ticălos înspăimântător. Zice că l-a întristat moartea detectivului Hampton. Nu este sigur că Shafer este asasinul. M-a rugat să fiu circumspect în sensul ăsta.

— Și ești circumspect? l-am întrebat, uitându-mă către ceilalți.

Jones nu avu nicio ezitare:

— Nu am nici cea mai vagă urmă de îndoială că Geoffrey Shafer este un criminal în serie. Am văzut și am auzit multe de la tine. Probabil că este un nemaiîntâlnit criminal maniac. De asemenea, sunt ferm convins că tot îl vom prinde până la urmă.

Am dat din cap a încuviințare:

— Sunt de acord, am spus, cu tot ce ai spus. Dar mai ales cu faptul că este un criminal maniac.

104

În seara aceea Shafer vorbea din nou singur. Nu se putea abține și, cu cât încerca mai tare să se abțină, cu atât era mai rău; cu cât se agita mai tare, cu atât vorbea mai mult de unul singur.

— La dracu' cu toții – Jones, Cross, Lucy și copiii, Boo Cassady, ceilalți jucători lipsiți de orice demnitate. La dracu' cu toții. „Cei Patru Călăreți” avea un sens. Nu era doar un simplu joc. Era mult mai mult decât un joc.

Casa din Kalorama era goală, mult prea liniștită în seara aceea. Era imensă și ridicolă, așa cum numai o casă americanăască putea fi. Detaliile arhitecturale „originale”, livingul dublu, cele șase șeminee, florile de mult ofilite, de la florăria Aster, cărțile necitite legate în piele aurită și maro. Toate îl făceau să-i vină să se urce pe pereții

înalți de patru metri.

Petrecu mai bine de o oră și ceva încercând să se convingă că nu era nebun – și, mai ales, că nu era dependent de droguri.

De curând mai adăugase un doctor din Maryland la sursele lui de medicamente. Din păcate, rețetele ilegale îl costau o avere. Nu putea să o ducă tot așa la infinit. Litiumul și Haldolul trebuiau să-i liniștească dispozițiile schimbătoare, care erau foarte reale. Torazinul era pentru anxietatea acută, care și ea era foarte reală. Narcanul îi era prescris tot pentru stările schimbătoare. Multele injecții cu Loradol erau pentru altceva, pentru o durere de care uitase. Știa că avea motive bine întemeiate să ia și Xanax, și Compazin, și Benadryl.

Lucy plecase deja la Londra cu avionul și îi luase cu ea și pe exasperanții lor copii. Plecaseră la o săptămână după încheierea procesului. Motivul real era tatăl ei. Acesta venise la Washington și vorbise cu Lucy mai puțin de o oră, după care ea împachetase și plecase ca o fetiță cuminte și ascultătoare ce era. Înainte de plecare, Lucy avusese tupeul să-i spună lui Shafer că ar fi rămas cu el de dragul copiilor și al tatălui lor, dar că acum „datoria” ei se încheiase. Nu credea despre el că ar fi un criminal, așa cum credea tatăl ei, dar știa că era un adulterin și nu mai putea suporta situația asta.

Doamne, cât de mult își mai disprețuia nevastica. Înainte de plecarea lui Lucy, el i-a spus deschis că motivul real pentru care își făcuse ea „datoria” era pentru ca el să nu dezvăluie presei obiceiul ei de a se droga, lucru pe care el l-ar fi făcut fără îndoială și, oricum, mai avea încă destul timp să îl facă.

La ora unsprezece a trebuit să iasă cu mașina – „dreptul” lui nocturn. Se simțea cumplit de agitat și cu o senzație de claustrofobie. Se întreba dacă se mai putea controla încă o noapte, încă un singur minut. Îl mânca pielea și luase zeci de medicamente. Nu mai înceta să-și frece piciorul!

Zarurile îl ardeau în buzunarul de la pantaloni. Mintea îi fugea, concomitent, în zeci de direcții diferite, toate foarte neplăcute. Dorea

cu ardoare, avea o nevoie acută să omoare pe cineva. Avea acest sentiment de foarte multă vreme și acesta fusese micul lui secret murdar. Ceilalți „Călăreți” îi știau povestea; știau și cum a început. Shafer fusese un soldat englez de treabă, dar până la urmă mult prea ambițios, mult prea dornic să avanseze rapid ca să mai rămână în armată. S-a transferat în MI6 cu ajutorul tatălui lui Lucy. Considera că avea mai multe posibilități de ascensiune în MI6.

Primul lui post a fost la Bangkok unde, de altfel, i-a și întâlnit pe James Whitehead, George Bayer și în final pe Oliver Highsmith. Whitehead și Bayer s-au ocupat câteva săptămâni de Shafer ca să-l recruteze pentru o anume muncă: urma să fie un asasin, omul lor personal, de șoc, pentru tot felul de treburi murdare. În următorii doi ani, el a aplicat trei sancțiuni în Asia și a descoperit că îi plăcea realmente sentimentul de putere pe care i-l oferea asasinatul. Oliver Highsmith, care îi coordona și pe Bayer și pe Whitehead, de la Londra, i-a spus o dată să se detașeze de actul respectiv, să se gândească cum că nu este decât un joc și, de atunci, el asta a și făcut. Nu încetase niciodată să fie un asasin.

Shafer conectă CD-player-ul din Jaguar. *Tare*, ca să alunge multe voci din capul lui. Bătrânii rockeri Jimmy Page și Robert Plant începură un duet în habitacul mașinii.

Dădu înapoi, ieși de pe alee și se îndreptă spre Tracy Place. Acceleră și ajunse la șaizeci de kilometri la oră pe porțiunea dintre casa lui și Strada 24. *Este momentul pentru o călătorie sinucigașă?* se întrebă el.

Pe marginea Străzii 24 clipeau lumini roșii. Shafer înjură când o mașină de poliție încetini, pe stradă, în apropierea lui. *La dracu’*.

Trase Jaguarul la trotuar și așteptă. Creierul îi urla. „Tâmpiții! Tâmpiți impertinenți! Și tu ești un tâmpit”, își spuse el cu voce tare. „Mai controlează-te, Geoff. Mai controlează-te. Revino-ți. Acum!”

Mașina poliției trase alături de el, aproape portieră la portieră. Vedea doi polițai mișcându-se înăuntru.

Unul dintre ei ieși încet din mașină și se apropie de geamul

Jaguarului. Polițaiul se legăna ca un mare erou american de film. Lui Shafer i-ar fi plăcut să-i zboare creierii. Știa că putea face ușor și liniștit acest lucru. Avea o bună pușcă automată sub scaun. Puse mâna pe ea și, Doamne, ce plăcută era atingerea ei.

— Permisul și talonul, domnule, spuse polițaiul, părând necuviincios de înfipt. Un glas distorsionat din capul lui Shafer urlă: *Împușcă-l acum. O să explodeze mințile tuturor dacă mai omori încă un polițist.*

Îi dădu totuși actele și zâmbi prostește:

— Am rămas fără Pampers acasă. Se găsește așa ceva la 711. Știu că mergeam prea repede și îmi cer scuze, domnule polițist. De vină este micuțul. Aveți copii?

Polițistul nu spuse niciun cuvânt; nici urmă de bună creștere la bădăranul ăsta. Scrise un tichet de amendă pentru depășirea vitezei. Fără să se grăbească.

— Poftim, domnule Shafer. Polițistul îi dădu tichetul de amendă și spuse: A, apropo, te urmărim, cretinule. Suntem cu ochii pe tine tot timpul, omule. N-ai scăpat pentru omorârea lui Patsy Hampton. Tu doar *crezi* că ai scăpat.

Două faruri se aprinseră și se stinseră, se aprinseră și se stinseră pe partea unde stătuse mașina poliției cu câteva clipe înainte.

Shafer se uită mai bine, străpungând întunericul cu privirea. Recunoscu mașina, un Porsche negru.

Cross se afla acolo și îl urmărea. Alex Cross nu se dădea bătut.

105

Andrew Jones ședea lângă mine în habitaclul semiîntunecat, liniștit al Porsche-lui. Lucram strâns împreună de aproape două săptămâni. Jones și Serviciul de Securitate erau foarte decizi să-l oprească pe Shafer înainte de a mai comite încă o crimă. Ei se aflau

și pe urmele „Războiului“, ale „Foametei“ și ale „Cuceritorului“.

Priveam în tăcere cum Geoffrey Shafer întoarse încet Jaguarul și porni înapoi spre casă.

— Ne-a văzut. Îmi cunoaște mașina, am spus eu. E bine.

N-am putut să văd în întuneric fața lui Shafer, dar parcă simțeam tensiunea din capul lui. Știam că era înnebunit. Cuvintele „criminal maniac“ îmi tot treceau prin minte. Jones și cu mine ne uitam acum la un astfel de om care se afla încă în libertate. Scăpase basma curată cu o crimă – cu mai multe crime.

— Alex, nu te îngrijorează că l-am putea aduce într-o stare de furie? mă întrebă Jones în timp ce Jaguarul încetinea și se oprea în fața casei în stil georgian. Nu era aprinsă nicio lumină, așa că, vreme de câteva secunde, nu-l puteam vedea pe Shafer. Nu știam dacă va intra în casă.

— Este deja într-o stare de furie. Și-a pierdut slujba, soția, copiii, jocul, singurul lucru pentru care trăiește. Și, cel mai rău pentru el, și-a pierdut libertatea de a veni și de a pleca fără să-l știe nimeni. Lui Shafer nu-i place să i se pună frâu, să fie închis undeva. Nu suportă să piardă.

— Crezi așadar că o să facă ceva nebunesc, un act disperat?

— Nu nebunesc, este prea inteligent pentru asta. Dar sigur va face o mișcare. Așa se joacă acest joc.

— Și pe urmă ne ocupăm de el?

— Da. Bineînțeles.

Târziu, în aceeași seară, pe când rulam liniștit spre casă, m-am hotărât să opresc câteva clipe la St. Anthony's. Biserica avea un program special acum, adică era deschisă și noaptea. Monseniorul John Kelliher considera că așa trebuia să fie și era gata să înfrunte pentru asta chiar vandalismul și tâlhăria. Totuși, în mare parte, cei ce trăiau în cartier păzeau permanent biserica.

Când am intrat, pe la miezul nopții, în biserica luminată de lumânări se aflau doi credincioși. De obicei este ceva lume înăuntru. Celor fără adăpost nu li se permitea să doarmă acolo, dar ei intrau și

ieșeau toată noaptea.

Am rămas uitându-mă o vreme la luminile roșii, bine cunoscute, care clipeau. Am inspirat mirosul puternic de tămâie. Am privit marele crucifix, placat cu aur, ca și frumoasele vitralii de la ferestre care îmi plăceau de când eram copil.

Am aprins o lumânare pentru Christine și mi-am exprimat speranța ca undeva, cumva, ea să se mai afle în viață. Nu părea posibil. Amintirea ei mai păluse puțin, iar acest lucru îmi displăcea. O durere imensă mi se ridică din stomac până în piept, împiedicându-mă să respir. Așa mi se întâmpla începând chiar din seara în care dispăruse ea, aproape cu un an în urmă.

Apoi, pentru prima oară, am recunoscut în sinea mea că era foarte probabil ca ea să fi murit. Că nu aveam să o mai văd niciodată. La gândul ăsta am avut senzația că mi s-a umplut gâtul cu sticlă pisată. Mi se umplură ochii de lacrimi.

— Te iubesc, am șoptit eu. Te iubesc mult și mi-e un dor cumplit de tine.

Am mai rostit câteva rugăciuni, apoi, în cele din urmă, m-am ridicat din strana lungă de lemn și m-am îndreptat spre ușa vestibulului. Nu observasem femeia îngenuncheată pe un rând lateral. M-a speriat făcând o mișcare bruscă.

O cunoșteam de la cantina săracilor. O chema Magnolia. Era tot ce știam despre ea, doar un prenume ciudat, poate inventat, o poreclă. Femeia strigă tare în urma mea:

— Hei, Omule cu Untul de Arahide, acum știi și tu cum este.

Jones și Sandy Greenberg de la Interpol ne-au ajutat să-i punem sub supraveghere continuă și pe ceilalți trei Călăreți. Plasa era aruncată larg, ca și prada dacă am fi reușit să o prindem.

Uriașul scandal potențial din Anglia era supravegheat și monitorizat cu grijă de către Serviciul Secret. În caz că patru agenți englezi se dovedeau criminali implicați într-un „joc” bizar, vestea s-ar răspândi și ar fi nimicitoare pentru lumea contrainformațiilor.

Miercuri și joi, Shafer și-a îndeplinit conștiincios sarcinile de serviciu la ambasadă. A ajuns înainte de ora nouă dimineața și a plecat fix la ora cinci după-amiază. O dată intrat în ambasadă, el stătea ferit de colegi, în micul său birou, și nu ieșea de acolo nici măcar pentru prânz. Petrecea ore în șir pe America Online, pe care o monitorizam noi.

În ambele zile a fost îmbrăcat cu aceeași pereche de pantaloni gri și cu un sacou albastru la două rânduri. Hainele sale erau neobișnuit de mototolite și neglijente. Părul blond, pieptănat pe spate, era murdar și gras, rezistând la vântul puternic care bătea în Washington. Shafer arăta palid, părea nervos și agitat.

Va ceda el psihic?

Vineri seara, după cină, Nana și cu mine ne-am așezat în spatele casei de pe Strada 5. Petreceam acum mai mult timp împreună decât o făcusem de mulți ani încoace. Știam că era îngrijorată pentru mine și o lăsam să mă ajute cât putea. De dragul amândurora.

Jannie și Damon spălau vasele înăuntru și încercau să nu facă prea mult zgomot. Damon le spăla, iar Jannie le ștergea. La casetofonul lui Damon se auzea frumosul șlagăr din filmul „Beloved”.

— Majoritatea familiilor au mașini de spălat și de uscat vasele, spuse Nana după ce sorbi din ceașca de ceai. Nu mai există de mult sclavagism în America, Alex. Ai auzit ceva în sensul ăsta?

— Și noi avem mașini de spălat și de uscat vase. Și par să fie în stare bună de funcționare. Întreținere ușoară, costuri reduse. Greu de depășit așa ceva.

Nana chicoti.

— Să vedem cât durează.

— Dacă vrei o mașină de spălat vase, putem cumpăra una – sau tu ești doar diplomată, înainte să treci la lucruri mai interesante? Din câte știu eu, ești un fan a lui Demostene și a lui Cicero.

Nana îmi făcu semn cu umărul.

— Deșteptule, spuse ea. Te crezi isteț?

Eu am dat din cap.

— Nu prea, Nana. Nu cred că este ceva ce m-a preocupat vreodată în mod special.

— Nu, nici eu nu cred. Ai dreptate, tu nu ești încrezut. Nana mă privi drept în ochi. Parcă simțeam cum îmi citește în suflet. Are puterea de a cântări profund lucrurile importante. O să încetezi vreodată să te tot acuzi? mă întrebă ea. Ești groaznic.

— Mulțumesc. Iar tu o să încetezi vreodată să mă tot tachinezi? am întrebat-o la rândul meu și i-am zâmbit. Nana reușea mereu să mă scoată din pasele proaste cu felul ei de a fi.

Clătină din cap.

— Desigur. O să încetez într-o zi, nepoate.

Am râs.

— Da, probabil că o să încetezi. Tu o să trăiești mai mult decât mine sau decât copiii.

Nana zâmbi larg și își arătă toți dinții – ai ei toți.

— Mă simt chiar bine, dată fiind situația, spuse ea. Tu tot îl urmărești, nu? Asta faci serile. Tu, și cu John Sampson, și cu englezul ăla, Andrew Jones.

Am oftat.

— Da. Și avem de gând să-l prindem. S-ar putea să fie patru oameni implicați într-o serie de crime. Aici și în Asia, în Jamaica și la Londra.

Ea îmi făcu semn cu un deget arătător încovoiat.

— Vino acum mai aproape.

I-am zâmbit. Este atât de bună, atât de drăguță, dar și o dură.

— Vrei să mă așez în poala ta, femeie? Ești sigură că vrei asta?

— Doamne, nu. Nu te așeza în poala mea, Alex. Vino lângă mine și arată puțin respect pentru vârsta și înțelepciunea mea. Și strânge-mă în brațe.

Am făcut ce mi-a cerut și am remarcat că nu se mai auzea zăngănit de vase dinspre bucătărie.

Am privit la ușa din spate și am văzut că cei doi micuți ai mei ne urmăreau cu fața lipită de plasa de sârmă. Le-am făcut semn să plece de acolo și fețele lor dispărură.

— Aș vrea să fii foarte, foarte atent, șopti Nana, în timp ce o țineam strâns în brațe. Dar aș vrea să faci și în așa fel încât să-l prinzi. Omul ăsta este cel mai rău dintre toți. Geoffrey Shafer este cel mai rău om, Alex, cel mai putred.

107

Jocul nu se încheiase definitiv, dar se schimbase uimitor de mult de la procesul din Washington.

La Londra era ora 5:30 p.m., iar „Cuceritorul” aștepta în fața computerului său. Era și nerăbdător și surescit de ceea ce urma să se întâmple: „Cei Patru Călăreți” reîncepea.

La Manila, în Filipine, era ora 1:30 a.m.. „Foametea” era pregătit pentru un mesaj și pentru reluarea jocului care îi plăcea așa de mult.

Iar „Războiul” aștepta și el, în casa sa mare din insula Jamaica vești despre „Cei Patru Călăreți”. Și pe el îi obseda cum se va încheia acest joc și posibilitatea de a fi el învingătorul.

La Washington era ora 12:30 p.m. Geoffrey Shafer rula în plină viteză de la ambasadă către White Flint Mall. Avea multe de făcut în

după-amiaza aceea. Era înnebunit, de-a dreptul frenetic.

Rulă în viteză pe Massachusetts Avenue, trecu de Ambasada Britanică și de locuința vicepreședintelui. Se întreba dacă nu era cumva urmărit și presupunea că da. Alex Cross și ceilalți din poliție erau pe urmele lui, așteptând nerăbdători să-l prindă. El nu-i depistase încă, ceea ce însemna că acum erau puși serios pe treabă.

Coti rapid la dreapta, intră într-un sens giratoriu și țâșni pe Nebraska Avenue, îndreptându-se spre Universitatea Americană. Mașina șerpui pe străzile lăturalnice de lângă universitate, apoi intră pe Wisconsin și goni în viteză spre *mall*.

Intră în Bloomingdale's și găsi magazinul universal puțin aglomerat – de fapt, cam deprimant. Era bine; oricum lui îi displicea imaginea cumpărăturilor în stil american. Îi amintea de Lucy și de tot neamul ei. Merse alene prin raionul de îmbrăcăminte pentru bărbați. Luă câteva cămăși sport, foarte scumpe, croială Ralph Lauren Polo, apoi două perechi de pantaloni închiși la culoare.

Luă pe braț un costum negru Armani și porni cu toate la cabinele de probă. La pupitrul de securitate dinăuntru îi dădu toate hainele unui funcționar de serviciu, postat acolo ca să nu se fure marfa, desigur.

– M-am răzgândit, spuse el.

– Nu face nimic, domnule.

Apoi Shafer intră repede pe un coridor îngust care ducea spre ieșirea din spate. Alergă spre ușa de sticlă și se repezi afară, spre parcare. Observă siglele Bruno Cipriani și Lord & Taylor și înțelese că alesese direcția bună.

Acolo, lângă stâlpul F, era parcat un Ford Taurus. Shafer sări în el, îl porni și rulă pe Rockville Pike către Montrose Crossing, la ceva mai mult de un kilometru distanță.

Acum era sigur că nu-l mai urmărea nimeni. Trecu de Montrose și o luă spre nord, către centrul comercial Federal Plaza. O dată ajuns acolo, intră la Cyber Exchange, care vindea soft nou și second-

hand, ca și o mulțime de computere.

Priviri spre stânga și spre dreapta până când văzu exact ceea ce-i trebuia lui.

— Aș vrea să probez noul iMac, spuse el vânzătorului care se apropiase.

— Vă rog. Dacă aveți nevoie de vreun ajutor, spuneți, îl invită vânzătorul. Este ușor de manipulat.

— Bine. Mă descurc eu. O să vă chem dacă am nevoie. Sunt aproape sigur că o să cumpăr iMac-ul.

— Bună alegere.

— Da. Excelentă, excelentă.

Leneșul vânzător îl lăsă singur și Shafer deschise repede computerul. Monitorul era conectat *on-line*. Avu un sentiment de surescitare, dar și o ușoară tristețe în timp ce tasta mesajul către ceilalți jucători. Gândise bine conținutul și știa ce trebuia să spună, ce trebuia să facă.

SALUTĂRI ȘI URĂRI DE BINE. ACEASTĂ NEMAIPOMENTĂ ȘI UNICĂ AVENTURĂ CARE A DURAT OPT ANI, „CEI PATRU CĂLĂREȚI“, SE APROPIE ACUM DE SFÂRȘIT. VOI V-AȚI EXPRIMAT PĂREREA ÎNTR-UN MOD FOARTE LOGIC, IAR EU ACCEPT CONCLUZIA REGRETABILĂ LA CARE AȚI AJUNS. JOCUL A DEVENIT PEA PERICULOS. AȘADAR, VĂ PROPUN SĂ REALIZĂM O ÎNCHEIERE DE NEUITAT. CRED CĂ ESTE FOARTE POTRIVITĂ O ÎNTÂLNIRE FAȚĂ ÎN FAȚĂ. ESTE SINGURUL SFÂRȘIT PE CARE ÎL ACCEPT.

CRED CĂ ACEST LUCRU, DESPRE CARE NOI AM DISCUTAT DE NENUMĂRATE ORI ÎNAINTE, A FOST ÎNEVITABIL. ȘTIȚI UNDE SE SFÂRȘEȘTE JOCUL. VĂ PROPUN SĂ ÎNCEPEM SĂ JUCĂM JOI. SĂ FIȚI SIGURI CĂ VOI FI ACOLO PENTRU MAREA FINALĂ. DACĂ ESTE CAZUL, POT ÎNCEPE JOCUL ȘI FĂRĂ VOI. NU MĂ PUNEȚI ÎN SITUAȚIA ASTA... „MOARTEA“.

Luni dimineața, la ora nouă, Shafer, mergând spre ambasadă se alătură mulțimii monotone și grețoase de oameni care mergeau la muncă. Îl rodea gândul îmbătător că începând de a doua zi nu va mai trebui să muncească. Totul urma să se schimbe în viața lui. Nu mai putea da înapoi.

Inima îi bătea tare când opri la semaforul verde de pe Massachusetts Avenue, lângă ambasadă. Claxoanele urlau în spatele lui, amintindu-i de cursa sinucigașă pe care o făcuse cu un an în urmă. Ce zile frumoase, la dracu'. Apoi țâșni pe roșu. În mare viteză. Își regizase fuga. Pentru cei ce-l urmăreau.

Văzu strada liberă în față pe distanța a două intersecții și apăsă zdravăn pe accelerație. Jaguarul prinse viteză mare, cu o putere crudă, falică. Mașina sport țâșni ca din pușcă spre labirintul străzilor laterale de pe lângă Universitatea Americană.

Zece minute mai târziu rula spre White Flint Mall cu optzeci de kilometri la oră, urcând apoi viteza spre nouăzeci pe oră, nouăzeci și cinci, o sută, când ajunsese în parcare aproape goală. Era sigur că nu-l urmărise nimeni.

Rulă spre marele magazin, Borders Books & Music, făcu dreapta, apoi țâșni din nou pe o alee laterală, printre clădiri.

Existau cinci ieșiri din *mall* pe care le cunoștea el. Acceleră iar, cu roțile scârțâind.

Cartierul în care se afla era o rețea de străzi înguste. Tot nu se afla nimeni în urma lui, nici măcar o singură mașină.

Cunoștea o intrare puțin folosită în Rockville Pike. Ajunse pe stradă, îndreptându-se spre coloana de mașini, bară la bară, care se scurgea spre serviciu către centrul orașului. Nu observase mașini care să ruleze în viteză mare după el, pe *mall* sau pe străzile laterale, ori pe Rockville Pike.

Probabil că ei aveau doar o singură mașină sau cel mult două cu

care îl urmăreau dimineața. Lui Shafer i se părea varianta cea mai probabilă. Nici poliția din Washington și nici Serviciul de Securitate nu ar fi aprobat un număr mai mare de mașini pentru urmărirea lui. Oricum, așa credea el.

Probabil că le lăsase în urmă. Strigă tare și începu să claxoneze la caraghioșii ăia jalnici prinși în trafic care mergeau la serviciu. Așteptase aproape opt ani acest lucru.

În sfârșit.

Joc final.

109

— Îl mai avem încă? l-am întrebat pe Jones, privind nervos în jur la cei șase agenți care lucrau în celula de criză, în clădirea Ambasadei Britanice. Camera era plină de echipament de ultimă generație, inclusiv vreo șase video monitoare.

— Îl mai avem. Nu scapă el așa ușor, Alex. Și cred că știm unde merg el și ceilalți.

Aveam un dispozitiv micuț, sofisticat, montat pe Jaguar, dar exista șansa ca Shafer să dea de el. Până acum nu dăduse. Iar acum el fugea cu Jaguarul, fugea cu momeala – cel puțin așa credeam noi că se întâmplă.

„Călăreții” se puseseră în mișcare. Oliver Highsmith fusese urmărit de la el de acasă până la Aeroportul Gatwick, din afara Londrei. Agenții de la aeroport se asiguraseră că el, „Cuceritorul”, se suie în zborul British Air către New York, apoi sunaseră la Washington ca să raporteze că omul se afla deja pe drum.

Câteva ore mai târziu, un alt agent telefona din Filipine. George Bayer se afla la Aeroportul Ninoy Aquino din Manila. „Foametea” cumpăraseră un bilet pentru Jamaica, cu o întrerupere la New York.

Știam deja că James Whitehead se retrăsese în Jamaica și că se

afla acum pe insulă. „Războiul“ îi aștepta și pe ceilalți să sosească.

— Încerc să găesc un șablon pentru acest joc, dar sunt mai multe puncte de vedere. Asta le place la joc, asta îi face să fie dependenți, i-am spus lui Jones în timp ce așteptam să ne mai parvină și alte date.

— Știm că cel puțin trei dintre ei au practicat acest joc încă de când au staționat în Thailanda, în '91. Tot cam pe-atunci au început să dispară fetele de la bar și prostituatele din Bangkok. Poliția de acolo nu a pierdut mult timp cu investigațiile. Mai dispăruseră și înainte fete în Pat Pong. Poliția a avut aproximativ aceeași reacție ca și cea de aici, din Washington, față de disparițiile femeilor neidentificate. Aceste fete nu însemnau nimic. Erau șterse din scripte și nimic mai mult. Crimele și disparițiile din Southeast nu sunt investigate la fel ca cele din Georgetown sau de pe Dealul Capitolului. Este unul din micile secrete murdare ale Washingtonului.

Jones își aprinse o altă țigară de la mucul celeilalte. Pufăi din ea, apoi continuă:

— S-ar putea ca numai Shafer să fie implicat în crime, Alex. Ceilalți sunt mult mai prevăzători decât el.

Eu am ridicat din umeri. Nu credeam la fel, dar nici nu aveam destule dovezi ca să discut cazul cu Jones, care și el era un bun detectiv.

— Se apropie sfârșitul „Celor Patru Călăreți“, nu? Or putea ei încheia efectiv acest joc? Întrebă Sampson.

— E sigur că se întâlnesc, am spus. Patru foști agenți britanici, patru adulți cărora le place să joace jocuri diabolice. Eu cred că sunt patru criminali.

— Posibil. Andrew Jones recunoștea, în sfârșit, că ar putea fi adevărat ceea ce era de neconceput. Alex, mi-e teamă că ai dreptate.

Probabil că au ales Jamaica pentru că locul este oarecum privat și pentru că James Whitehead deține acolo o casă imensă. Dar poate că sunt și alte aspecte în legătură cu jocul „Celor Patru Călăreți”. Sper să le aflăm curând.

Oliver Highsmith și George Bayer au ajuns pe insulă la câteva minute interval unul de celălalt. S-au întâlnit la biroul de primire a bagajelor, în Aeroportul Donald Sangster, apoi au mers cu mașina, cam o jumătate de oră, până la luxosul Jamaica Inn din Ocho Rios.

Și noi ne puseserăm în mișcare. Sampson și cu mine am ajuns acolo cu un avion de dimineață. Vremea era minunată. Cerul albastru, briza călduță. La aeroport am auzit frânturi de engleză și jamaicană, reggae și ska. Foșnetul bananierilor în briza mării suna ca un cor în surdină.

Hotelul din Ocho Rios era foarte exclusivist și de modă veche, cu numai patruzeci și cinci de camere cu vedere spre mare. Am ajuns acolo împreună cu patru echipe britanice. Mai erau și două echipe de detectivi din Kingston.

Biroul înaltului Comisar Britanic din Kingston Town fusese alertat de prezența noastră și de scopul pe care îl urmăreau. Ni se promisese o cooperare totală. Toți erau hotărâți să-i prindă pe cei patru jucători, indiferent de consecințe, iar eu am fost impresionat de grupul englezilor și de detectivii autohtoni.

L-am așteptat apoi pe Geoffrey Shafer. Sampson și cu mine ne-am așezat strategic ca să supraveghem îngustul și umbrosul drum care ducea la hotel. Eram pe un deal înverzit dintre hotel și Marea Caraibelor, cea de un albastru strălucitor. Andrew Jones și un alt agent se aflau în a doua mașină, ascunsă lângă intrarea din spate a hotelului. Șase agenți de-ai lui Jones făceau pe hamalii și pe muncitorii de la întreținere în hotel. Detectivii jamaicani își ocupaseră și ei pozițiile.

Nu aveam nicio știre despre Shafer. În sfârșit, scăpase de noi. Dar noi bănuiam că se va alătura celorlalți. Jones se plânse că nu eram destui ca să-l oprim pe Shafer dacă venea după ceilalți. Am fost de acord cu el; dacă Shafer juca varianta kamikaze, nu exista nicio apărare adecvată.

Așa că am așteptat și am tot așteptat. Noi date veneau pe ultrascurtele de la radioul din mașină. Mesajele nu mai conțineau. Erau ca un fel de bătaie a inimii pentru sistemul nostru de supraveghere.

„Oliver Highsmith este tot în cameră. Se pare că nu dorește să fie deranjat... ”

„Bayer este și el în camera lui. Subiectul a fost reperat pe terasă cu zece minute în urmă; se uita spre mare cu binoclul... ”

„Bayer a ieșit din cameră. Face o baie în marea albastră. Subiectul are un costum de baie cu dungii roșii. E greu de scăpat. Ne ajută. Dar nu e bine și pentru ochi... ”

„A ajuns un Mercedes negru la ușa din față. Șoferul este înalt și blond. Poate fi Geoffrey Shafer. Îl vezi, Alex?”

Am răspuns imediat.

— Tipul blond nu este Shafer. Repet, nu este Shafer. E prea tânăr, probabil american. Soție tânără, cu doi copii după ei. Alarmă falsă. Nu este Shafer.

Rapoartele prin radio continuară.

„Highsmith a făcut acum o comandă la room-service. Două mic-dejunuri englezești în miezul zilei. Unul din ai noștri o să i le ducă... ”

„Bayer a revenit la țarm. Este foarte bronzat. Micuț, dar musculos. A încercat să agațe niște doamne. A fost respins. ”

În sfârșit, pe la ora șase am făcut și eu un raport.

— James Whitehead tocmai a trecut cu mașina, un Range Rover verde! Vine la hotel. „Războiul” este aici.

Mai trebuia să sosească un singur jucător.

Am așteptat. Mai trebuia să vină „Moartea”.

Shafer nu avea nicio grabă anume să pornească iahtul. Se gândea în voie la diversele scenarii posibile. La orizont zărise țărmul Jamaicai încă de acum câteva ore. Inițial luase avionul spre Puerto Rico, apoi navigase de acolo pe un iaht pe care îl închiriasse. Dorea să poată pleca de acolo, la nevoie, fie cu avionul, fie pe mare.

Acum aștepta liniștit căderea nopții în iahtul lui legănat de vânturile reci. Pe mare era faimoasa „oră albastră”, imediat după apusul soarelui; totul era extraordinar de liniștit și de frumos. Și magic, și ușor ireal. Terminase de făcut cinci sute de flotări pe puntea iahtului și nu simțea nici pic de oboseală. Văzuse vreo șase nave de croazieră ancorate lângă Ocho Rios. În jurul lui erau zeci de nave mici ca a sa.

Își aminti că citise undeva despre insula Jamaica, cum că ar fi fost cândva proprietatea personală a lui Cristofor Columb. Îi făcea plăcere când se gândea că fusese o vreme când un om putea lua orice și-ar fi dorit și adesea chiar o făcea. Corpul lui era musculos și tare și era bronzat după cele trei zile de soare cât durase călătoria. Părul lui se decolorase, părând chiar și mai blond ca de obicei. Ținea medicamentele sub control de aproape o săptămână. Fusese un act de voință pe care îl ridicase la rang de provocare. Dorea să învingă.

Shafer se simțea ca un zeu. Nu, *era* un zeu. Controla fiecare mișcare din viața lui și din viața mai multor oameni. Mai erau și surprize, se gândea el, în timp ce se stropea ușor cu jeturi reci de apă. Avea surprize pentru toți cei ce doreau să facă parte din joc.

Jocul *lui*.

Planul *lui*.

Încheierea *lui*.

Pentru că acesta nu era doar un simplu joc; niciodată nu fusese doar un simplu joc. Ceilalți trebuie să fi înțeles asta până acum. Înțeleseseră ce făcuseră și de ce trebuia să vină scadența. Asta era

sensul „Celor Patru Călăreți“, de la bun început: *Jocul final reprezintă scadența, iar scadența este a mea... sau a lor? Dar cine putea ști cu certitudine?*

Tatăl său îl învățase și pe el, ca și pe frații săi, să navigheze; era probabil singurul lucru util pe care îl făcuse vreodată pentru Shafer. El își găsea cu adevărat liniștea numai pe mare. De fapt, acesta era adevăratul motiv pentru care venise în Jamaica cu iahtul.

La ora opt înotă până la țarm, trecând pe lângă câteva iahturi mai mici și pe lângă câteva bărci cu motor. Descoperi că mișcarea fizică era un antidot excelent pentru anxietatea și nervii săi. Era un bun înotător și scufundător, după cum era bun și în alte sporturi.

Aerul nopții era binefăcător, liniștit și frumos mirositor. Marea era calmă. Niciun val nu se unduia pe suprafața ei. Dar curând vor fi destule valuri.

Îl aștepta o mașină chiar pe drumul de lângă țarm, un Ford Mustang negru, strălucitor în lumina lunii.

Zâmbi când îl văzu. Jocul se derula frumos.

„Foametea“ era acolo și îl aștepta.

Nu, „Foametea“ era acolo din alt motiv, nu?

George Bayer îl aștepta la țarm ca să-l omoare.

112

„George Bayer nu este în camera lui. Nu este nici cu Oliver Highsmith sau cu James Whitehead. La dracu’. A scăpat de sub supraveghere.“

Mesajul alarmant veni prin stația de radiotransmisie. Sampson și cu mine supravegheasem partea sudică a hotelului timp de aproape opt ore și eram siguri că George Bayer nu trecuse pe acolo.

Am auzit la radio vocea îngrijorată a lui Andrew Jones.

— Nu uitați că toți „Cei Patru Călăreți“ sunt agenți, la fel ca și noi. Sunt descurcăreți și duri. Hai să-l găsim chiar acum pe Bayer și

să fim foarte atenți după Geoffrey Shafer. Shafer este cel mai periculos jucător – cel puțin așa *credem* noi.

Sampson și cu mine ne-am grăbit să ieșim din automobilul închiriat. Ne-am scos armele, dar acestea păreau nepotrivite în stațiunea aceea liniștită și frumoasă. Și mi-am amintit că avusesem același sentiment acum aproape un an, în Bermude.

– Bayer nu a trecut pe aici, spuse Sampson. Știam că este supărat că oamenii lui Jones îl pierduseră pe „Foametea”. N-ar fi trebuit să facem greșeala aceea, dar noi doi eram considerați a ține spatele, nu să fim în prima echipă.

Ne-am deplasat rapid către un deal din apropiere, care ne oferea o perspectivă pe pajiștile îngrijite ce coborau până la plaja privată a hotelului. Se întuneca, dar zonele de lângă hotel erau destul de bine luminate. O pereche în costume de baie și halate veneau încet spre noi. Se țineau de mână, neștiutori de pericol. Dar nu era George Bayer. Și nici Shafer.

– Cum crezi că pun ei capăt lucrurilor? mă întrebă Sampson. Cum crezi că se încheie jocul?

– Nu cred că știe precis vreunul dintre ei. Probabil că au planuri ale jocului, dar acum se poate ivi orice. Totul depinde de Shafer, dacă el urmează regulile. Eu cred că el nu respectă regulile și ceilalți știu și ei asta.

Ne-am grăbit și am alergat pe lângă clădirile hotelului. Oaspeții hotelului pe lângă care treceam pe aleea îngustă, șerpuitoare ne priveau neliniștiți și îngrijorați.

– Toți sunt criminali. Până și Jones a admis acest lucru. Au omorât ca agenți și pe urmă nu au mai vrut să se oprească. Le plăcea. Acum poate că plănuiesc să se omoare unul pe celălalt. Învingătorul ia totul.

– Iar lui Geoffrey Shafer nu-i place să piardă, spuse Sampson.

– Shafer nu pierde niciodată. Am văzut deja. *Este* șablonul lui, John. Este ceea ce ne-a scăpat de la bun început.

– N-o să scape de data asta, dragule. Indiferent ce se va

întâmpla, Shafer n-o să scape.

Nu i-am mai răspuns lui Sampson.

113

Shafer nici măcar nu respira greu când a ajuns la țărmul cu nisip alb. George Bayer coborî din Ford Mustangul negru, iar Shafer aștepta din moment în moment să vadă o armă. Își continuă drumul, jucând jocul jocurilor și pariind pe ce avea el mai de preț: pe viața lui.

— Ai înotat? întrebă Bayer cu o voce jovială, dar și ezitantă.

— Da, e o noapte fantastică pentru așa ceva, spuse Shafer și scutură apa de pe el.

Aștepta ca Bayer să facă prima mișcare. Observă felul în care mâna lui dreaptă se încorda și se relaxa. Îi urmări ușoara gârbovire a umerilor.

Shafer își dădu jos rucsacul impermeabil din care scoase haine și pantofi uscați, curați. Acum putea să pună mâna pe propria armă.

— Să văd dacă ghicesc. Oliver mi-a spus că vă veți uni cu toții contra mea, spuse el. Trei contra unu.

Bayer zâmbi chiorâș.

— Da. Ar fi fost o variantă. Dar am renunțat la ea pentru că nu se potrivea personajelor noastre din joc.

Shafer își scutură părul, lăsând apa să se scurgă. În timp ce se îmbrăca, se întoarse în profil față de Bayer. Zâmbi în sinea lui. Doamne, ce mult îi plăcea – jocul pe viață și pe moarte contra altui „Călăreț“, un mare jucător. Admira calmul lui Bayer și maniera elegantă.

„Felul în care joacă el este atât de previzibil. A fost la fel și ca agent, și ca analist. George, te-au trimis pe tine pentru că s-au gândit că eu n-o să bănuiesc niciodată că tu vei încerca să mă

lichidezi de unul singur, că o să cred că tu reprezintă numai prima mișcare. Dar este așa de evident. Păcat de jucător.”

Bayer se încruntă ușor, dar nu-și pierde calmul, nu lăasă să se vadă ceea ce simțea. Considera că asta era cea mai sigură atitudine, dar tocmai asta îi spusese lui Shafer că bănuiala lui se adevărea; „Foametea” venise ca să-l omoare. Era sigur acum de asta. Purtarea calmă a lui George Bayer îl dăduse de gol.

— Nu, nici gând de așa ceva, spusese Bayer. În seara asta o să jucăm după reguli. Regulele sunt importante pentru noi. Va fi un joc colectiv, o bătălie a strategiei și a deșteptăciunii. Mă aflu aici ca să te iau cu mașina, potrivit planului. Ne vom întâlni cu toții la hotel.

— Și vom acționa conform zarurilor? întrebă Shafer.

— Da, bineînțeles, Geoff. Bayer întinse mâna către el și îi arătă trei zaruri cu douăzeci de fațete.

Shafer nu-și putu reține un râset ascuțit. Ce frumos era, ce buni erau ei.

— Și ce spun zarurile, George? Cum pierd eu? Cum mor eu? De un cuțit? De un pistol? O supradoză ar fi cea mai potrivită pentru mine.

Bayer nu se abținu nici el. Râse. Shafer era un ticălos atât de infatuat, un atât de mare criminal și avea o minunată personalitate de psihopat.

— Ei, da, s-ar putea să ne fi trecut prin cap, dar ne-am hotărât să jucăm cinstit. După cum îți spuneam, ei ne așteaptă acum la hotel. Hai să mergem.

Shafer se întoarse o clipă cu spatele la Bayer. Apoi sări la el, împingându-se cu forță în piciorul său drept.

Dar Bayer era bine pregătit pentru așa ceva. Îl pocni în obraz pe Shafer, scurt și tare, și acesta își pierde câțiva dinți. Shafer nu-și mai simțea partea dreaptă a feței.

— A fost bună, George. Bună lovitură!

Apoi Shafer îl izbi pe Bayer cu capul cu toată puterea. Auzi zgomotul de os izbit de os și văzu o explozie albă amețitoare în fața

ochilor, ceea ce făcu să-i crească adrenalina.

Zarurile zburară din mâna lui Bayer pe când căuta un pistol sau o altă armă, ascunsă în spate, sub curea.

Shafer prinse tare brațul drept al lui Bayer, îl răsuci cu toată puterea și i-l rupse din cot. Bayer urlă de durere.

— Nu mă poți învinge! Nimeni nu a putut până acum, nimeni nu poate și nimeni nu va putea vreodată! strigă Shafer din toate puterile.

Îl prinse pe Bayer de gât și îl strânse cu o putere supraomenească. Bayer se îneacă și fața lui deveni de un roșu aprins, de parcă tot sângele din corp i se suise în cap. George era mai puternic decât părea, dar lui Shafer îi sporise adrenalina și ura simplă, pe care o nutrea de ani de zile. Era mai greu decât Bayer cu vreo zece kilograme, tot numai mușchi.

— *Nuuuu*. Ascultă-mă! George Bayer de-abia mai respira, șuierat. Nu așa! Și nu aici!

— *Ba da*, George. *Ba da, ba da*. Jocul continuă. Jocul pe care l-ați pornit voi, nenorociților. Țin-te bine, bătrâne. *Tu* mi-ai făcut-o. *Tu* m-ai făcut ceea ce sunt: „Moartea“.

Auzi un pocnet ascuțit și tare și George Bayer se lăsă moale în brațele lui. Lăsă cadavrul să cadă pe nisip.

— Unul e gata, spuse Shafer și își îngădui să respire adânc și mulțumit. Luă zarurile căzute, le scutură o dată, apoi le aruncă în mare. Nu mai folosesc zarurile, spuse el.

114

Se simțea al dracului de bine. Atât de minunat! Doamne, cât îi lipsise așa ceva! Acel flux de adrenalină, acea surescitare incomparabilă. Știa că se putea foarte bine ca Jamaica Inn să fie supravegheat de poliție, așa că parcă Mustangul în apropiere de

Plantation Inn.

Merse în pas rapid prin mulțimea de pe Bougainvillea Terrace. Acolo se servea băutură și se auzea tare vechiul cântec „Yellowbird“. Avu ideea trăsniță să tragă cu pistolul acolo, pe terasă, ca să omoare câțiva turiști neghiobi, așa că ieși imediat din zona aglomerată ca să scape de tentație, pentru binele tuturor – dar mai ales pentru al său.

Porni imediat pe plajă și se calmă. Era liniște, odihnitor, iar acordurile muzicii de calypso străbăteau prin aerul de seară. Zona dintre cele două hoteluri era încântătoare, cu multe becuri, cu nisipul de culoarea șampaniei, cu umbrele deschise, amplasate la intervale regulate. Un loc foarte drăguț de joacă.

Știa unde locuia Oliver Highsmith: în faimosul Apartament Alb, unde dormiseră cândva Winston Churchill și David Niven și Ian Fleming. Highsmith adora confortul pentru persoana sa, așa cum adora și jocul.

Shafer îi disprețuia pe ceilalți „Călăreți“, în parte pentru că el nu era unul din clasa lor socială snoabă. Tatăl lui Lucy îl ajutase să intre în MI6; ceilalți jucători urmaseră universitățile potrivite. Dar mai exista încă un motiv, mult mai puternic, pentru ura lui: ei au îndrăznit să se folosească de el, să se simtă superiori și să i-o arunce în față.

Trecu printr-o poartă albă și intră pe proprietatea Jamaica Inn. Se lăsă cuprins de o senzație plăcută. Dorea să alerge, să transpire. Se simțea iarăși în al nouălea cer. Jocul îl excitase prea tare.

Shafer se opri o clipă. Ar fi vrut să râdă și să țipe din toți rărunchii. Se sprijini de un stâlp de lemn pe cărăruia ce venea dinspre plajă și încercă să respire regulat. Știa că se simțea foarte rău, iar momentul era cum nu se poate mai nepotrivit.

— Vă simțiți bine, domnule? se opri un chelner de la hotel și îl întrebă.

— Niciodată nu m-am simțit mai bine, răspuse Shafer, făcându-i semn să plece. Sunt în paradis, nu se vede?

Continuă să se îndrepte spre Apartamentul Alb. Înțelese că se simte exact la fel ca în dimineața aceea de acum un an, când aproape se zdrobise cu mașina, în Washington. Avea din nou probleme mari. Ar fi putut să piardă jocul chiar atunci, să piardă totul. Asta însemna că trebuia să-și schimbe strategia, nu? Trebuia să fie mai îndrăzneț, chiar mai agresiv. Trebuia să acționeze, să nu se gândească prea mult. Soarta împotriva lui mai era de doi la unu.

În capătul îndepărtat al curții zări un bărbat și o femeie în haine de seară. Zăboveau lângă un portic plin de flori. Era sigur că erau oamenii lui Jones. Ieșiseră din hotel până la urmă. Se aflau acolo pentru el, iar el era onorat.

Bărbatul privi în direcția lui și Shafer lăsă brusc capul în jos. Nu aveau cum să-l oprească sau să-l rețină. Nu făcuse nimic rău care putea fi dovedit. Nu era căutat de poliție. Nu, el era un om liber.

Așa că Shafer continuă să meargă alene spre ei, de parcă nici nu-i văzuse. Fluiera „Yellowbird“.

Ridică privirea la câțiva metri după cei doi.

— Eu sunt acela pe care-l așteptați. Eu sunt Geoffrey Shafer. Bine ați venit în joc.

Scoase revolverul Smith & Wesson de 9 mm, semiautomat, și trase de două ori.

Femeia țipă și se prinse de partea stângă a pieptului. Sângele de un roșu strălucitor îi pătase deja rochia verde ca marea. Ochii ei erau tulburi și exprimau stupoare, după care se rostogoli și dădu cu fruntea de pământ.

Bărbatul avea o gaură întunecată acolo unde fusese ochiul lui stâng. Shafer își dădu seama că acesta era mort încă înainte să se lovească cu capul de pământ cu o bufnitură puternică, mulțumitoare.

Nu pierduse nimic din îndemânarea lui de altădată cu trecerea anilor. Shafer se grăbi spre Apartamentul Alb și, automat, spre „Cuceritor“.

Cu siguranță că împușcăturile fuseseră auzite. Doar nu se

așteptau ca el să intre direct în capcana pe care i-o întinseseră. Dar iată-l că a scăpat.

Două menajere împingeau afară din Apartamentul Alb un cărucior cu rufe care scârțâia. Schimbaseră patul „Cuceritorului”? I-au lăsat grasului o cutie de bomboane cu mentă ca să le molfăie?

— Plecați dracului de aici! urlă el și ridică arma. Haide, acum! Dacă vreți să scăpați cu viață!

Menajerele jamaicane plecară ca din pușcă, de parcă l-ar fi văzut pe dracu' în persoană; mai târziu aveau să le povestească copiilor lor că l-au văzut.

Shafer deschise violent ușa de la apartament și acolo era Oliver Highsmith, care venea în căruciorul lui pe podeaua proaspăt spălată.

— Oliver, tu ești, spuse Shafer. Sunt convins că l-am prins pe temutul criminal din Covent Garden. Tu ai comis crimele alea, nu? Imaginează-ți. Jocul s-a terminat, Oliver.

În același timp, Shafer gândea: *Fii cu ochii pe el. Ai grijă cu „Cuceritorul”.*

Oliver Highsmith se opri, apoi încet, dar destul de sprinten se întoarse în cărucior cu fața spre Shafer. O întâlnire față în față. Era bine. Cel mai bine. Highsmith îi comandase pe Bayer și pe Whitehead, de la Londra, când erau agenți. Jocul acela original, „Cei Patru Călăreți”, fusese ideea lui, o distracție după ce se pensionase.

„Micul nostru joc prostesc al imaginației”, îl numea el mereu.

Bărbatul se uită la Shafer, măsurându-l atent cu ochi de gheață. Era inteligent – un intelectual, dar un geniu, așa cum pretindeau Bayer și Whitehead.

— Dragul meu, noi suntem prietenii tăi. Singurii pe care îi mai ai acum. Te înțelegem. Hai să discutăm deschis, Geoffrey.

Shafer râse de minciunile jalnice ale grasului, de atitudinea lui superioară și condescendentă, de tupeul lui.

— Nu asta mi-a spus Georgie Bayer. Ăăăă, el mi-a spus că intenționați să mă omorâți! Ce mai primire pentru un prieten.

Highsmith nici nu clipi, nu ezită.

— Geoff, nu suntem singuri aici. Suntem într-un hotel. Echipa Serviciului Secret este aici. Probabil că te-au urmărit.

— Și pe *tine*, și pe *Bayer*, și pe *Whitehead!* Știi asta, Oliver. M-am întâlnit cu vreo doi agenți neghiobi, mai jos în hol. I-am împușcat și au murit. De asta trebuie să mă grăbesc, nu pot să mai bat câmpii. Acum jucăm cu ochii pe ceas. Sunt multe modalități de a pierde.

— Trebuie să vorbim, Geoff.

— Să vorbim și să tot vorbim. Shafer dădu din cap, se încruntă, apoi râse scurt. Nu, noi doi nu mai avem ce discuta. Vorba multă, sărăcia omului. Eu am învățat să ucid pe teren și mie îmi place asta mai mult decât să stau de vorbă. Nu, de fapt ador asta mai mult decât orice pe lume.

— *Ești nebun*, exclamă Highsmith, holbând de frică ochii de un albastru-gri. În cele din urmă înțelese cine era de fapt Shafer; el nu mai gândea deloc. Simțea în stomac.

— Nu, nu sunt nebun. Știi bine ce fac – mereu am știut, mereu voi ști. Cunosc diferența dintre bine și rău. Ei, uite cine vorbește: Călărețul de pe Calul Alb.

Shafer făcu o mișcare rapidă spre Highsmith.

— N-o să fie o luptă – doar așa cum am fost învățat să fac în Asia. Vei muri, Oliver. Nu e cumplit? Tot mai crezi că este un nenorocit de joc al fanteziei?

Deodată, Highsmith sări în picioare. Shafer nu era surprins; știa că acesta n-ar fi putut comite crimele de la Londra dintr-un cărucior cu roțile. Highsmith avea aproape un metru optzeci și era obez, dar surprinzător de agil pentru dimensiunile lui. Brațele și mâinile sale erau zdravene.

Dar Shafer fu și mai agil. Îl lovi pe Highsmith cu patul armei, iar „Cuceritorul” căzu într-un genunchi. Shafer îl mai lovi o dată, și încă o dată, și Highsmith căzu lat pe podea. Gemu tare și scuipă sânge și salivă. Shafer îl lovi în spate, într-un genunchi, peste față.

Apoi se aplecă și puse țeava pistolului pe fruntea lată a lui

Highsmith. Auzea deja, la distanță, zgomot de pași care fugeau pe culoar. Păcat – veniseră după el. *Grăbește-te, grăbește-te!*

— Au venit prea târziu, spuse el „Cuceritorului”. Nimeni nu te mai poate salva. Cu excepția mea, „Cuceritorule”. Ce jucăm acum? Sfătuiește-mă. Să dau drumul balenei?

— Te rog, Geoff, nu. Nu poți să mă omori așa. Încă ne mai putem ajuta unul pe celălalt.

— Aș vrea să o mai lungesc, dar chiar că trebuie să o întind. Arunc zarurile. În minte. A, vești proaste, Oliver. Chiar acum ai pierdut jocul.

Îi introduse țeava armei în urechea dreaptă, în urechea lui cea grasă, și trase. Împușcătura aruncă toată materia cenușie a lui Highsmith prin toată camera. Singurul regret al lui Shafer era că nu putuse să-l tortureze pe Oliver Highsmith, mai mult decât îl torturase acesta pe el.

Apoi Shafer fugi și, brusc, înțelese ceva ce îl surprinse cu adevărat: avea pentru ce trăi. Era un joc minunat, minunat.

Vreau să trăiesc.

115

Sampson și cu mine am sprintat spre aripa separată a hotelului unde era apartamentul lui Oliver Highsmith. Se auziseră împușcături, dar noi nu puteam fi peste tot, în același timp. Auzisem împușcături și de cealaltă parte a hotelului.

Nu eram pregătit pentru masacrul sângeros pe care l-am găsit. În curte erau căzuți la pământ doi agenți englezi. Lucrasem cu amândoi, așa cum lucrasem cot la cot și cu Patsy Hampton.

Jones și încă un agent, împreună cu echipa de detectivi locali, erau deja îngrămădiți în apartamentul lui Highsmith. În cameră era o forfotă mare. Totul se transformase în haos și carnagiu, într-o criză

de nebunie criminală.

— Shafer a omorât doi dintre oamenii mei ca să ajungă aici, spuse Jones supărat, cu un glas plin de tensiune și tristețe. Fuma o țigară. A venit și a tras și i-a omorât pe Laura și pe Gwynn. Și Highsmith este mort. E un adevărat măcel. Nu l-am găsit încă pe Bayer.

Am îngenuncheat și am cercetat repede nenorocirea din capul lui Highsmith. Nu era o rană simplă. Fusese împușcat de aproape, iar rana era imensă. Știam de la Jones că Shafer avea un resentiment pentru inteligența șefului său, iar acum el îi zburase tocmai creierii.

— Ți-am spus eu că îi place să omoare. Are nevoie de asta, Andrew. Nu se poate stăpâni. Whitehead! am spus. Sfârșitul jocului.

116

Am gonit cu mașina chiar mai repede decât ne permitea drumul șerpuitor și îngust care ducea către casa lui James Whitehead. Nu era departe.

Am trecut de un semnalizator pe care scria Plaja Mallard's – San Antonio.

Sampson și cu mine tăceam, adânciți în propriile noastre gânduri. Eu mă tot gândeam la Christine, nu puteam opri imaginile care îmi reveneau în minte. „Este la noi.“ Mai era adevărat oare?

Nu știam și numai Shafer îmi putea da răspunsul la întrebare sau, poate, și Whitehead. Doream să-i țin în viață pe amândoi dacă era posibil așa ceva. Tot ce era legat de insulă îmi amintea de Christine, toate mirosurile și peisajele exotice. Am încercat, dar nu mi-am putut închipui un sfârșit bun la cele întâmplate.

Ne-am îndreptat spre plajă și curând am trecut pe lângă case particulare și pe lângă câteva proprietăți foarte mari, unele cu alei lungi, unduitoare, care se întindeau cam pe o sută de metri sau mai mult de la drum până la casa principală.

În depărtare vedeam strălucirea luminilor de la următoarea casă și mi-am imaginat că trebuia să fim aproape de proprietatea lui James Whitehead. Oare „Războiul“ mai era încă în viață? Sau Shafer apucase să treacă pe-acolo, rezolvase tot ce avea de făcut și plecase deja?

Vocea lui Jones răsună sacadat prin radio:

— Este casa lui, Alex. O casă din piatră și sticlă, chiar în față. Nu văd pe nimeni.

Am oprit pe marginea aleii presărate cu scoici sparte care ducea la casă. Era întuneric, o smoală amestecată cu satin. Nu se vedea nicio lumină, nicăieri pe proprietatea aceea.

Am sărit din mașini. Eram opt inși în total, inclusiv o echipă de detectivi din Kingston formată din Kenyon și Anthony, amândoi foarte neliniștiți.

Nici nu-i învinovățeam. Și eu mă simțeam la fel. Nevăstuica era într-o criză și noi știam deja că poate acționa cumplit. Geoffrey Shafer era un maniac criminal și sinucigaș.

Sampson și cu mine am alergat prin mica grădină care avea, de o parte, o piscină și o cabană și de cealaltă parte – o pajiște imensă și marea.

Îi vedeam pe oamenii lui Jones care începuseră să se desfășoare în zonă. *Shafer a intrat în hotel împușcând, gândeam eu. Se pare că nu-i pasă dacă supraviețuiește sau nu. Dar mie îmi pasă. Trebuie să-l interoghez. Trebuie să aflu ce știe el. Am nevoie de toate răspunsurile.*

— Ce știi de ticălosul ăsta de Whitehead? întrebă Sampson în timp ce ne grăbeam spre casă.

Lângă apă era întuneric, un loc bun pentru Shafer de a ne ataca de acolo. Umbre negre se întindeau de după toți copacii și toate tufișurile.

— Nu prea știu multe, John. A fost pentru scurt timp la hotel. Este un jucător, așa că și el îl urmărește pe Shafer. Asta este: *jocul final*. Acum va câștiga unul din ei.

— Este aici, șopti el. Știu asta.

Simțeam clar prezența lui Shafer; eram sigur de asta. Și faptul că *știam* mă speria aproape la fel de mult ca el însuși.

Din casa întunecată se auziră împușcături.

Inima mi se opri în loc și aveam cel mai neliniștitor și mai contradictoriu gând: *Doamne, te rog, nu lăsa ca Geoffrey Shafer să fie mort.*

117

Încă o singură țintă, încă un ultim vrăjmaș și pe urmă totul se va termina. Opt ani minunați de joc, opt ani de răzbunare, opt ani de ură. Nu putea suporta să piardă jocul. Le arătase lui Bayer și lui Highsmith câte ceva; acum trebuia să-i demonstreze lui James Whitehead. Care dintre ei era într-adevăr „superior“.

Shafer spărsese cu zgomot folia groasă de plastic, apoi ajunsese până la brâu într-o mlaștină urât mirositoare. Apa era oribil de murdară, iar mizeria verde și uleioasă de la suprafață avea vreo trei-patru centimetri.

Încercase să nu se gândească la mlaștină sau la insectele și șerpii care s-ar fi putut afla acolo. Intrase în ape și mai urâte în zilele și nopțile petrecute în Asia. Continua să privească atent spre casa scumpă de pe plajă a lui James Whitehead. Mai trebuia să moară numai un Călăreț, doar unul singur.

Mai fusese în vila aceea și înainte, o cunoștea bine. După mlaștină mai era un alt petec de folie groasă, apoi un gard din lanțuri și curtea îngrijită a lui Whitehead. Se gândea că Whitehead nu se aștepta ca el să vină prin mlaștină. Dar „Războiul“ era mai deștept ca ceilalți. Comitea crime în Caraibe de ani de zile și nu lăsase nici cel mai mic semn care să le dea polițiștilor vreun indiciu. „Războiul“ îl ajutase și în chestiunea lui Christine Johnson și totul decursese excelent. Era un mister înlăuntru unui alt mister și totul

în cuprinsul unui joc complex.

O clipă sau două, Shafer pierdu simțul realității – unde se afla, cine era el, ce trebuia să facă.

Da, asta era de speriat – o scurtă cădere în momentul cel mai nepotrivit. Culmea este că Whitehead fusese primul care îl făcuse pe el dependent de ticăloșiile din Asia.

Shafer începu să se miște prin mlaștina fetidă, sperând ca apa să nu-i treacă peste cap. Nu-i trecea. Ieși de acolo și escaladă gardul din lanțuri în zona cea mai îndepărtată. Începu să traverseze peluza din spate.

Era obsedat la culme să-l distrugă pe James Whitehead. Ar fi vrut să-l tortureze – dar nu avea timp. Whitehead fusese primul care îl manipulase, în Thailanda și pe urmă în Filipine. Mai mult decât ceilalți, Whitehead îl transformase pe Shafer într-un criminal. Whitehead era cel răspunzător.

În casă era încă întuneric, dar Shafer era sigur că „Războiul” se afla acolo.

Deodată auzi o împușcătură dinspre casă. *Război*, într-adevăr.

Shafer porni să înainteze în zigzag, ca un infanterist bine antrenat în luptă. Inima îi bătea tare. Percepea realitatea cu ciudate întreruperi. Se întreba dacă nu cumva „Războiul” avea arma cu infraroșii. Și ce bun trăgător era el!

Dacă participase vreodată la o luptă.

Îi era frică oare? Sau îl surescita acțiunea?

Își închipui că ușile casei erau închise și că „Războiul” ședea ghemuit, că se ascundea înăuntru, așteptând să poată trage fără să se expună prea mult. Dar el nu îndeplinise niciodată treaba murdară; niciunul nu o îndeplinise – nici Whitehead, nici Bayer, nici Highsmith. Ei se folosiseră pentru asta de „Moarte”, iar acum „Moartea” sosise să-i caute. Dacă ei nu ar fi fost de acord să se întâlnească în Jamaica, el ar fi venit oricum după ei la un moment dat.

Shafer o luă repede la fugă spre casă. Dinăuntru explodară

împuşcături. Gloanțele şuierară pe lângă el. Nu fusese atins. Pentru că era așa de priceput? Sau pentru că „Războiul“ nu era?

Shafer își duse repede brațele în față. Asta era. Trecu prin imensul geam cu vitralii din logie.

Cioburile se împrăștiară peste tot când geamul se sparge în bucățele. Era înăuntru!

„Războiul“ era acolo, în apropiere. Unde era dușmanul lui? Cât de priceput era James Whitehead? Mintea îi era plină de întrebări importante, cruciale. Undeva, în casă, lătra un câine.

Shafer se rostogoli pe gresie și se lovi de piciorul unei mese mari, dar se ridică trăgând cu pistolul foc după foc. Nimic. Nu era nimeni în încăpere.

Auzi voci afară, în față. Sosise poliția! Mereu încerca să-i strice lui cheful.

Apoi îl văzu pe „Războiul“ care încerca să fugă. Era înalt, greoi, cu un păr negru, lung. „Războiul“ cedase primul. Se îndrepta spre ușa din față, căutând ajutor din partea poliției.

— N-o să reușești, Whitehead. Stai! Nu te las să pleci! Rămâi în joc!

Whitehead părea să fi înțeleș că nu putea ieși pe ușa principală. Se întoarse spre o scară, cu Shafer după el, la câțiva pași în urma lui. „Războiul“ se întoarse iute și trase iar.

Shafer duse mâna la un comutator și aprinse lumina din hol.

— „Moartea“ a venit după tine! Ți-a sunat ceasul. Uită-te la mine! Uită-te la „Moarte“! urlă el din răspuțeri.

Whitehead nu se opri, iar Shafer îl împuşcă, foarte calm, în fund. Rana era mare, se căscase, iar Whitehead țipă ca un porc înjunghiat. Se răsuci și căzu pe scară. În cădere se izbi cu fața de balustrada de metal.

În cele din urmă rămase zvârcolindu-se la piciorul scării, unde Shafer îl împuşcă din nou, de data asta între picioare. „Războiul“ țipă iar. Apoi începu să geamă și să hohotească.

Shafer se aplecă peste el, triumfător, cu sufletul explodându-i de

mândrie.

— Tu crezi că pedepsele sunt un joc? Tu tot mai crezi că ceea ce ți s-a întâmplat este un joc? Îl întrebă cu o voce suavă. Eu cred că este o mare distracție, tu nu?

Whitehead hohotea și implora:

— Nu, Geoffrey. Nu este un joc. Te rog, încetează. E de-ajuns.

Shafer începu să zâmbească, arătându-și dinții enormi.

— Vai, cât te înșeli. Este minunat! Este cel mai uluitor joc al minții pe care ți-l poți imagina. Dacă măcar ai putea să simți ceea ce simt eu acum, puterea deplină asupra vieții și a morții.

Îi trecu prin minte ceva care schimba totul, schimba jocul – pentru el, ca și pentru Whitehead. Mutarea aceasta era mult mai bună decât cea plănuită.

— M-am hotărât să te las în viață – nu prea bine, ce-i drept, dar vei trăi.

Trase din nou cu revolverul semiautomat, de data asta la baza spinării lui Whitehead.

— N-o să mă mai uiți niciodată, iar jocul va continua pentru tot restul vieții tale. Joc plăcut. Eu știu că al meu așa o să fie.

118

În clipa în care am auzit împușcăturile am alergat amândoi într-un suflet spre clădirea principală. Eu fugeam în fața celorlalți. Trebuia să ajung la Shafer înaintea lor. Trebuia să-l prind eu și trebuia să-l prind viu. Trebuia să stau de vorbă cu el, să aflu adevărul o dată pentru totdeauna.

L-am văzut pe Shafer fofilându-se printr-o ușă laterală. Probabil că Whitehead era deja mort. Shafer câștigase jocul și acum alerga spre mare, hotărât și iute. Dispăru după o mică dună de nisip ca o broască țestoasă. Unde se ducea? Ce avea de gând?

Apoi l-am văzut iar. Își arunca pantofii și își scotea pantalonii. Ce făcea el?

L-am auzit pe Sampson alergând în spatele meu.

— Nu-l omorî, John! Dacă se poate, nu-l omorî! am urlat.

— Știu! Știu! strigă el.

M-am lansat înainte.

Shafer se întoarse și trase o dată spre mine. Distanța era mult prea mare ca să aibă precizie cu un revolver, totuși el era un bun trăgător și glonțul șuieră doar la câțiva pași de mine.

Am aruncat o privire și l-am văzut pe Sampson descălțându-și tenișii și scoțându-și pantalonii. Am făcut același lucru cu șortul de bumbac și cu tricoul.

Am arătat spre mare.

— Probabil că are vreun iaht. Unul din alea de-acolo.

L-am văzut amândoi pe Shafer cum intra în valurile mici ale Mării Caraibelor, îndreptându-se spre un con de lumină făcut de lună.

Se aruncă ușor și încep să înoate într-un craul lent.

Sampson și cu mine eram acum în chiloți, nu prea arătoși. Apoi ne-am aruncat amândoi în mare.

Shafer era un înotător rezistent și avea deja un avans bun. Înota cu fața în apă, ridicând-o de o parte și de alta, la câteva intervale, ca să respire.

Părul lui blond era lins pe spate și strălucea în lumina lunii. Unul din iahturile care se vedeau trebuia să fie al lui. Dar care din ele?

Eu nu aveam decât un singur gând în minte: întinde brațele și lovește cu picioarele, întinde brațele și lovește cu picioarele. Mă simțeam de parcă primeam putere de undeva din interiorul meu. Trebuia să-l prind pe Shafer – trebuia să aflu adevărul cu privire la ceea ce se întâmplase cu Christine.

Întinde brațele și lovește cu picioarele, întinde brațele și lovește cu picioarele.

Sampson trăgea din greu în spatele meu, apoi încep să rămână

din ce în ce mai mult în urmă.

– Du-te, i-am strigat. Du-te după ajutoare. Mă descurc eu. Trimite pe cineva să verifice iahturile de acolo.

– Înoată ca un pește, îmi răspunse Sampson tare.

– Du-te. Mă descurc. Ține-mi pumnii.

Departe, în față, vedeam capul și partea de sus a umerilor lui Shafer lucind în lumina alburie a lunii. Înota într-un ritm constant, ridicat.

Am continuat să mă țin după el, nemaiuitându-mă spre țarm, nedorind să văd cât de departe ajunsese. Refuzam să obolesc, să renunț, să pierd.

Am început să înot și mai energic, încercând să îl ajung din urmă. Iahturile erau încă departe. Și el era încă puternic. Nu dădea deloc semne de oboseală.

Și atunci am început un joc al minții, al meu de data asta. Nu m-am mai uitat unde se afla el. M-am concentrat numai asupra mișcărilor mele. Nu mai exista nimic pentru mine decât înotul; pentru moment reprezenta întregul meu univers.

Îmi simțeam corpul contopindu-se cu apa și mă țineam din ce în ce mai bine cu cât apa devenea mai adâncă. Mișcărilor mele erau din ce în ce mai puternice și mai delicate.

În sfârșit, m-am uitat. Începuse să se zbată. Sau poate că asta doream eu să văd. Oricum, am mai prins puteri.

Și dacă chiar îl prindeam acolo? Ce s-ar întâmpla, atunci? Am lupta pe viață și pe moarte?

Nu puteam să-l las să ajungă la iaht înaintea mea. Probabil că avea arme la bord. Trebuia să-l înving aici. De data asta trebuia să câștig. Care o fi fost iahtul lui?

Am înotat într-un ritm și mai susținut. Mi-am spus și că eram într-o formă foarte bună. Și chiar așa și era. Fusesem la sala de fitness în fiecare zi, de un an încoace – de când dispăruse Christine.

M-am uitat din nou și am rămas uluit de ceea ce vedeam.

Shafer era acolo! Doar la câțiva metri distanță. Doar câteva

mişcări. Pierduse oare? Sau mă aștepta pe mine și prindea puteri?

Cel mai apropiat vas se afla doar la vreo sută, o sută și ceva de metri de noi.

— Un cârcel! strigă el. Rău de tot! Apoi Shafer se scufundă.

119

Nu știam ce să cred sau ce să fac în continuare. Durerea de pe fața lui Shafer părea adevărată; arăta speriat. Dar el era și un bun actor.

Și atunci am simțit că mă fulgeră ceva pe dedesubt. El mă apucase zdravăn între picioare. Am zbierat de durere, încercând în același timp să mă răsucesc și să scap din strânsoarea lui, cu toate că durerea mă seca la inimă.

Apoi l-am înșfăcat și eu și ne-am încleștat amândoi, încăierându-ne ca luptătorii subacvatici. Deodată mă trase după el sub apă. Era puternic. Brațele lui lungi erau ca niște menghine necruțătoare care nu mă slăbeau o clipă.

Ne scufundam, iar eu am început să simt cea mai înfiorătoare spaimă din toată viața mea. Nu voiam să mă înec. Shafer era pe cale să câștige. El găsea întotdeauna o modalitate.

Shafer se holba în ochii mei cu o privire diabolică, de o intensitate incredibilă, sticloasă, de om nebun. Ținea gura închisă, dar schimonosită într-un rictus al răutății pure. Mă prinsese; avea să iasă din nou învingător.

L-am împins din rășputeri. Când i-am simțit riposta, am început să mă zbat în toate direcțiile. L-am lovit cu piciorul, nimerindu-l sub falcă, poate chiar în gât. L-am izbit din toate puterile și el a început să se moaie.

Părul lung și blond i se unduia în jurul feței. Brațele și picioarele lui începură să cedeze. Shafer continua să se scufunde și eu l-am

urmat. Sub apă întunericul era tot mai deplin. L-am înșfăcat de un braț.

Abia am izbutit să-l apuc. Greutatea lui mă trăgea și pe mine la fund, dar nu-i puteam da drumul. Trebuia să aflu adevărul despre Christine. Altfel nu mă mai simțeam în stare să trăiesc.

Habar n-aveam cât de adâncă era apa aici. Shafer avea acum ochii larg deschiși, ca și gura; plămânii lui probabil că se umpleau deja cu apă.

Mă întrebam dacă nu cumva i-am frânt gâtul atunci când l-am lovit cu piciorul. Murise el sau doar își pierduse cunoștința? Eram oarecum mulțumit gândindu-mă că s-ar putea să-i fi rupt gâtul Nevăstuicii.

Pentru că acum chiar nu mai conta. Nimic nu mai conta. Nu mai aveam suflu. Simțeam că pieptul mi s-ar fi spart. Un foc mi se răspândea cumplit în tot corpul. Apoi am auzit un țuiit persistent în urechi. Amețisem și mă temeam că voi leșina în curând.

I-am dat drumul lui Shafer, l-am lăsat să se scufunde. Nu aveam de ales. Nu mai puteam să mă gândesc la el. Trebuia să ies urgent la suprafață. Nu puteam să-mi mai țin respirația.

Am înotat înnebunit în sus, am împins apa, am dat din picioare cu toată forța.

Îmi pierdusem răsuflarea.

Apoi am văzut fața lui Sampson aplecată deasupra mea. Aproape, foarte aproape. Îmi dădea putere.

Capul lui era încadrat de câteva stele și de negrul albastrui al cerului.

— Dragule, strigă el, când mi-am revenit, cât de cât în simțiri.

El mă susținea, dându-mi răgaz să-mi recapăt răsuflarea, prețioasa mea răsuflare. M-a ajutat și când am încercat să dau apa afară. Capul mi se învârtea.

M-am uitat pe suprafața apei după Shafer. Vederea îmi era încețoșată. Nu l-am zărit nicăieri. Eram sigur că se încesase.

Sampson și cu mine am început să înotăm încet spre mal.

Nu obținusem ceea ce îmi propusesem. Nu fusesem în stare să aflu adevărul de la Shafer înainte de a se îneca.

Am mai aruncat o privire sau două înapoi, ca să fiu sigur că Shafer nu ne urmărea, că murise. De jur-împrejur nu se vedea nici urmă de el. Nu se auzea decât zgomotul mișcărilor noastre obosite tăind apa.

120

Ne-a mai luat încă două zile și nopți epuizante să finalizăm investigația, împreună cu poliția locală, însă era bine să rămâi ocupat și concentrat. Eu nu mai aveam nicio speranță să o găsesc pe Christine sau măcar să aflu ce i se întâmplase.

Știam că mai exista o infimă probabilitate ca nu Shafer, ci vreun alt nebun din trecutul meu să o fi răpit, însă nu am acordat acestei variante mai mult decât un gând fugar. Nu am putut ajunge până într-acolo. Ar fi fost o idee prea dementială chiar și pentru mine.

Fusesem incapabil să sufăr încă de la început, dar acum soarta nemiloasă a lui Christine m-a copleșit cu forța ei brutală. Mă simțeam de parcă toate măruntaiele mi-ar fi fost extirpate. Permanentă durere surdă pe care o resimțeam de atâta timp devenise acum o săgeată ascuțită care-mi străpungea inima în orice clipă în care nu mă cuprindea somnul. Nici nu puteam dormi, dar nici nu mă simțeam în întregime treaz.

Sampson își dădea seama de ceea ce se întâmpla cu mine. Nu avea ce spune, cu toate astea sporovăia liniștitor.

Nana m-a sunat la hotel și am înțeles că Sampson o pusese, deși amândoi au negat. Jannie și Damon au venit și ei la telefon și au fost amândoi blânzi și dulci și vioi și plini de speranță. Ei au adus-o la telefon chiar și pe Rosie, pisica noastră, care mi-a trimis de la mare distanță un mieunat prietenesc. Nu au adus vorba despre Christine,

dar eu știam că se gândeau mereu la ea.

În ultima noastră seară pe insulă, Sampson și cu mine am luat masa cu Jones. Ne apropiasem foarte mult și el mi-a adus la cunoștință unele lucruri pe care mi le ascunsese până atunci din rațiuni de Securitate. Dorea să-mi ofere un soi de încheiere a cazului; simțise că meritam măcar atât.

În anul 1989, după intrarea lui în MI6, Shafer fusese recrutat de James Whitehead. Whitehead, la rândul său, era subordonat lui Oliver Highsmith, la fel ca și George Bayer. În următorii trei ani, Shafer aplicase deja cel puțin patru „sanctiuni“, în Asia. S-a bănuțit, dar nu a fost niciodată dovedit că el, Whitehead și Bayer au mai ucis și prostituate, la Manila și la Bangkok. Aceste crime au fost, evident, precursorile celor săvârșite asupra necunoscutelor, ca și ale jocului însuși. Pe scurt, a fost unul dintre cele mai urâte scandaluri din întreaga existență a Serviciului de Securitate. Și totul s-a mușamalizat. Așa dorea Jones să rămână lucrurile, iar eu nu am avut nimic împotriva. Mai existaseră încă multe alte povești nefericite de felul acesta care îi făceau pe oameni să fie cinici în legătură cu modul guvernului de a-i conduce.

Cina s-a încheiat pe la ora unsprezece, iar Jones și cu mine ne-am promis să păstrăm legătura. Mai era o veste neplăcută, dar nimeni nu părea dornic să-i supraestimeze importanța: încă nu fusese găsit cadavrul lui Geoffrey Shafer. Într-un fel, acesta părea cel mai potrivit deznodământ.

Sampson și cu mine trebuia să prindem primul avion spre Washington marți dimineața, la ora nouă și zece minute.

În dimineața aceea cerul era răvășit de nori negri. Ploaia deasă a bătut în acoperișul mașinii noastre pe tot drumul de la hotel până la Aeroportul Donald Sangster. Școlari grăbiți alergau pe marginea drumului, ferindu-se de ploaie sub umbrele improvizate din frunze de bananieri.

Aversa ne-a prins tocmai când încercam să fugim de sub prelata din fața unui birou de închiriat automobile. Ploaia era rece și îmi

facea bine să o simt șiroindu-mi pe față și pe cap, pe cămașa care mi se lipise de spate.

— Ce bine că ne întoarcem acasă, spuse Sampson, când ne-am adăpostit în sfârșit sub acoperișul metalic, vopsit într-un galben intens.

— Și eu de-abia aștept să ajung acasă, m-am declarat de acord. Mi-e dor de Damon și de Jannie și de Nana. Mi-e dor de casă.

— Până la urmă or să găsească ei cadavrul, spuse Sampson. Mă refer la al lui Shafer.

— Știu la cine te-ai referit.

Ploaia bătea nemilos pe acoperișul aeroportului, iar eu mă gândeam că nu-mi plăcea deloc să zbor cu avionul în astfel de zile – dar acasă va fi bine, voi putea termina cu coșmarul acela. Îmi invadase sufletul, îmi distrusese viața, într-un fel, cred că era și asta tot un fel de „joc“, precum cele practicate de Shafer. Crimele din acest caz mă obsedaseră mai bine de un an de zile și consideram că era de-ajuns.

Christine mă rugase să renunț la serviciul ăsta. Și Nana mă rugase, dar nu le-am ascultat. Poate că n-am putut să-mi văd viața și faptele tot atât de clar precum le vedeam acum. Eu eram Vlăstarul balaurului și tot ce însemna asta, cu bune și cu rele. Până la urmă, mă consideram răspunzător pentru răpirea și uciderea lui Christine.

Sampson și cu mine am trecut pe lângă tarabele frumos colorate fără a ne arăta prea interesați, făcând doar câte un semn din cap. Vânzătorii ambulante, despre care se spunea că știu să se târguiască, vindeau bijuterii și alte sculpturi în lemn, dar și cacao și cafea jamaicană.

Amândoi aveam câte un sac negru de marinar. Mă gândeam că nu prea aduceam a excursioniști. Tot a polițiști arătam.

Am auzit un strigat în spatele nostru și m-am întors să văd de unde venea glasul.

Era unul din detectivii jamaicani, John Anthony, care mă striga pe nume în zona terminalului plin de lume, venind în fugă spre noi.

Era cu câțiva pași în fața lui Andrew Jones, care părea tare supărat.

Jones și cu Anthony la aeroport? Ce s-ar mai fi putut întâmpla de data asta?

— Nevăstuica? am spus eu și cuvântul îmi ieși pe gură ca o înjurătură.

Sampson și cu mine ne-am oprit pentru ca ei să ne ajungă din urmă. Mai că nu-mi venea să aud ce doreau ei să ne spună.

— Alex, trebuie să te întorci cu noi. Vino cu mine, spuse Jones, gâfâind. Este vorba despre Christine Johnson. A apărut ceva nou. Vino.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Jones, apoi m-am întors spre detectivul Anthony, dat fiind că englezul nu prea voia să-mi răspundă.

Anthony avu o ezitare, apoi spuse:

— Nu suntem siguri. S-ar putea să nu fie nimic important. Dar este cineva care pretinde că a văzut-o. S-ar putea să fie aici, în Jamaica, până la urmă. Vino cu noi.

Nu-mi venea să cred ceea ce-mi spusese. Am simțit cum Sampson mă strânge tare de braț, dar totul mi se părea neverosimil, de parcă aș fi trăit un vis.

Nu se terminase încă.

121

Pe drumul de întoarcere de la aeroport, Andrew Jones și detectivul Anthony ne-au informat asupra celor aflate de ei. Îmi dădeam seama că încercau să nu-mi dea prea multe speranțe pentru ca eu să nu-mi fac prea mari iluzii. Fusesem de multe ori în această situație cumplită, dar niciodată în postura unei victime.

— Aseară am prins un hoț mărunț care a intrat prin efracție într-o

casă din Ocho Rios, spuse Anthony în timp ce conducea mica lui Toyota în care eram înghesuiți toți patru. Ne-a zis că are un pont pentru noi dacă putem cădea la înțelegere. I-am spus că vrem mai întâi să auzim ce avea de spus și abia pe urmă vom hotărî. Ne-a dezvăluit faptul că o americană era ținută captivă în zona dealurilor de la est de Ocho Rios, lângă orașul Euarton. Un grup de infractori locuia uneori acolo.

— Am aflat despre asta de-abia azi-dimineată. L-am sunat pe Andrew și ne-am repezit la aeroport. Omul ne-a spus că femeia se numește Beatitudine. Nu are alt nume. Am telefonat la hotel, dar voi plecaserăți deja la aeroport. Așa că am venit după tine ca să te luăm.

— Mulțumesc, am spus într-un târziu, înțelegând că mi se spusese probabil tot ce se știa până la momentul respectiv.

Sampson întrebă:

— Și de ce a apărut hoțul ăsta plin de noutăți de-abia acum, după atâta vreme?

— Ne-a spus că acum câteva nopți au fost niște împușcături care au schimbat situația. Din clipa în care au murit oamenii cei albi, femeia nu mai prezenta importanță. Astea sunt cuvintele lui.

— Îi știi pe oamenii ăștia? I-am întrebat pe detectivul Anthony.

— Bărbați, femei, copii. Da. Am mai avut de-a face cu ei. Fumau multe droguri. Practicau o religie hibridă, îl venerau pe împăratul lor, Haile Selassie. Unii sunt hoți mărunți. De multe ori îi lăsam în pace.

Toți cei din mașină tăcură, în timp ce goneam pe drumul de coastă spre Runaway Bay și Ocho Rios. Furtuna trecuse repede și soarele cald al insulei strălucea iar. Muncitorii de pe plantațiile de trestie de zahăr, cu macetele lor atârdate la șold, se întorceau la lucru pe câmp.

După ce am trecut de satul Runaway Bay, detectivul Anthony a ieșit de pe drumul principal și a luat-o în sus, pe dealuri, pe șoseaua A1. Copacii și tufișurile formau aici o junglă compactă. În cele din urmă, drumul a devenit un tunel care pătrundea printre vii și

ramuri de copaci. Anthony a trebuit să aprindă farurile.

Mă simțeam de parcă mă rătăcisem printr-o pâclă și vedeam totul ca prin vis. Am înțeles că încercam instinctiv să mă apăr, dar mai știam și că nu reușeam deloc.

Cine era Beatitude? Nu îndrăzneam să sper că iubita mea Christine mai era încă în viață, dar cel puțin exista o șansă și mă agățam de ea. Renunțasem la orice speranță cu săptămâni în urmă. Acum îmi permiteam să-mi amintesc cât de mult o iubeam, cât de mult îi simțeam lipsa. Am înghițit cu greu și am întors fața spre geam. M-am cufundat adânc în mine însumi.

Brusc, o lumină puternică îmi străluci în ochi. Mașina ieșise din zona întunecată după doi sau trei kilometri care au părut mai lungi decât tot drumul. Intram pe niște dealuri înierbate, care semănau cu sudul Americii prin anii '50 și '60 – poate în Georgia sau Alabama. Copii în haine zdrențuite se jucau în fața caselor mici și dărăpănate. Părinții lor ședeau în verande strâmbe, lăsate într-o parte, și se uitau la rarele mașini care treceau.

Părea o imagine suprarrealistă. Nu mă puteam concentra.

Am luat-o pe un drum îngust, plin de praf, printr-un culoar de iarbă deasă și înaltă. Aici părea să fie locul căutat. Inima îmi bubuia și suna ca o tobă de tinichea bătută într-un tunel. Percepeam fiecare ridicătură din drum ca pe o lovitură puternică.

Beatitude? Cine este femeia pe care au sechestrat-o ei? Putea fi Christine?

Sampson verifica meticolos cartușele din revolverul său. Am auzit cum alunecă mecanismul și m-am uitat întrebător către prietenul meu.

— Nu vor fi prea bucuroși să ne vadă, însă nu cred că va fi nevoie de armă, spuse și Anthony întorcându-se. Probabil că ei știu că venim. Supraveghează drumurile locale în permanență. Christine Johnson s-ar putea să nu se afle acum aici, în caz că a fost vreodată. Dar știu că vrei să te convingi singur.

N-am spus nimic. Nu puteam. Gura mi-era neobișnuit de uscată,

iar în mintea mea era un gol imens. Încă ne mai confruntam cu Cei Patru Călăreți, nu? Era jocul lui Shafer? Știuse el că până la urmă tot am fi găsit acest loc? Ne-a întins cumva vreo capcană?

Am ajuns la o casă veche, verde, cu petice de pânză la ferestre și cu un sac în loc de ușă. Ieșiră imediat patru bărbați, toți cu priviri înfricoșătoare.

Se îndreptau spre noi, cu buzele strânse, privindu-ne disprețuitor. Sampson și cu mine eram obișnuiți cu astfel de priviri de pe străzile Washingtonului.

Doi dintre ei aveau macete mari de câmp. Ceilalți doi erau îmbrăcați cu cămeșoaie șleampete și eu știam că purtau arme pe sub hainele acelea largi.

— Hei, înapoi! strigă tare la noi unul dintre ei. Nu e nicio femeie aici.

122

— Nu!

Detectivul Anthony ieși din mașină cu brațele ridicate. Sampson, Jones și cu mine am făcut la fel.

Auzeam darabana tobelor tradiționale din pădure, chiar din spatele clădirii principale. Doi câini indolenți ridicară capetele și ne priviră, lătrând în silă de câteva ori. Inima îmi bătea și mai repede acum.

Nu-mi plăcea cum se desfășurau lucrurile.

Un alt bărbat ne strigă:

— Eu și eu vă rog să plecați de aici.

Mi-am dat seama de sensul cuvintelor lui: pronumele dublu îl reprezenta pe vorbitor, ca și pe Dumnezeu, care sălășluiau împreună în aceeași persoană.

— Patrick Moss este la închisoare. Eu sunt detectivul Anthony

din Kingston. Aceștia sunt detectivii Sampson, Cross și domnul Jones. Dețineți aici o femeie. Voi îi spuneți Beatitudine.

Beatitudine? Oare putea fi Christine?

Un bărbat cu o macetă în mână ne străfulgeră cu privirea și îi spuse lui Anthony:

— Vedeți-vă de treaba voastră. Lăsați-mă în pace. Nu e nicio femeie aici. Nicio femeie.

— Asta e treaba mea și nu te vom lăsa în pace, am spus eu, uimindu-l pe bărbatul acela cu faptul că îi înțelesesem dialectul. Eu știam limba rastaman din districtul Columbia.

— Nu e nicio femeie aici. Nicio americană, repetă bărbatul, nervos, uitându-se țintă la mine.

Atunci vorbi și Andrew Jones:

— O vrem pe americană, după aceea plecăm. Prietenul tău, Patrick Moss, va fi acasă până diseară. Vă înțelegeți voi doi.

— Nu e nicio americană aici. Primul care vorbise scui pă disprețuitor în pământ. Întoarceți-vă, plecați.

— Îl știți pe James Whitehead? Îl știți pe Shafer? întrebă Jones.

Ei nu au negat. Și mă îndoiam că aveam să aflăm mai multe de la ei.

— Eu o iubesc, le-am spus. Nu pot să plec. O cheamă Christine.

Gura îmi era tot uscată și nu puteam respira bine.

— A fost răpită acum un an. Știm că a fost adusă aici.

Sampson scoase revolverul și îl ținu în jos. Privea fix la cei patru bărbați care continuau să ne săgeteze cu privirea. Am atins și eu mânerul armei care era încă în toc. Nu-mi doream împușcături.

— Vă putem provoca multe neazuri, spuse Sampson, cu o voce joasă, murmurată. Nici nu vă puteți închipui ce mari neazuri puteți avea.

În cele din urmă am înaintat pur și simplu pe poteca cu iarbă înaltă. Am trecut printre oamenii aceia, atingându-mă ușor de unul dintre ei.

Niciunul nu a încercat să mă oprească. Simțeam mirosul de ganja

și de sudoare de pe hainele lor. Încordarea mea creștea.

Sampson veni după mine, la un pas sau doi în urma mea.

— Stau eu cu ochii pe ei, mă asigură el. Nimeni nu are de gând să facă nimic deocamdată.

— N-are nicio importanță, am replicat. Trebuie să văd dacă e aici.

125

O bătrână cu păr cărunt, lung și dezordonat ieși pe ușă în clipa în care am pășit pe treptele zgâriate, nevopsite. Ochii femeii erau roșii.

— Vino cu mine. Oftă. Vino. Nu ai nevoie de armă. Pentru prima oară după multe luni de zile mi-am permis o fărâmă de speranță, deși nu aveam vreun motiv, decât zvonul că aici era ținută cu forța o femeie.

Beatitudine? Un nume legat de binecuvântare și fericire? Putea fi Christine?

Bătrâna merse clătinat pe lângă casă și printre rarele tufișuri, copaci și ferigi din spate. Cam la vreo șaizeci, șaptezeci de metri în pădurea care se îndesea, femeia ajunsese la un grup de vreo șase colibe și se opri. Colibele erau construite din lemn și bambus legat cu sârmă.

Porni din nou și se opri iar în fața penultimei colibe.

Scoase o cheie prinsă la brâu cu o curea de piele, o vârî în încuietoare și o învârti în broască.

Împinse ușa care scârțâi tare pe balamalele ruginite.

M-am uitat înăuntru și am văzut o cameră simplă și curată. Cineva scrisese pe perete cu vopsea neagră: *Domnul este păstorul meu.*

Nu era nimeni acolo.

Nu era Beatitudine.

Nu era Christine.

Am închis ochii. Mă cuprinsese disperarea.

Am deschis ochii încet. Nu înțelegeam de ce fusesem dus în această încăpere goală, la această colibă din pădure. Îmi simțeam inima din nou zdrobită. Era vreo capcană?

Nevăstuica? Shafer? Era el aici?

Cineva ieși de după o perdea dintr-un colț al camerei. Mă simțeam de parcă aș fi fost în cădere liberă și pe gură îmi ieși un sunet de stupoare.

Nu mai știam la ce mă așteptasem, dar numai la așa ceva nu. Sampson întinse mâna și mă sprijini. De-abia mi-am dat seama de atingerea lui.

Christine ieșea încet, luminată de razele soarelui care intrau prin unica fereastră a colibeii. Crezusem că nu o voi mai revedea niciodată.

Era mult mai slabă acum, iar părul îi era împletit în cozi și mult mai lung decât i-l știam eu. Dar avea aceiași ochi frumoși, căprui și înțelepți. La început, niciunul dintre noi nu a putut scoate o vorbă. Era cel mai extraordinar moment din viața mea.

M-am răcit tot, dintr-o dată, iar totul se învărtea în jurul meu. Era o liniște supranaturală în mica încăpere.

Christine ținea în brațe o pătură gălbuie și am putut vedea capul unui bebeluș care ieșea din scutece. Am înaintat, deși picioarele îmi tremurau. Am auzit ușorul gângurit al bebelușului în cuibul făcut în pătură.

— Ah, Christine, Christine, am reușit în sfârșit să articulez.

Ochii ei se umplură de lacrimi, apoi și ai mei. Am înaintat amândoi, apoi am strâns-o în brațe stângaci. Bebelușul ne privea liniștit.

— Este copilul nostru și cred că el mi-a salvat viața. Îți seamănă, spuse Christine. Apoi ne-am sărutat ușor, și era atât de bine. Ne îmbrățișam fericiți. Ne-am contopit. Nici unuia dintre noi nu-i venea să creadă că putea fi adevărat.

— L-am botezat Alex. Tu ai fost mereu cu mine, aici, îmi spuse

Christine. Ai fost mereu cu mine.

EPILOG

PODURILE LONDREI, DĂRÂMATE

124

Se numea Frederick Neuman și îi plăcea să creadă că este mai degrabă un cetățean al comunității europene decât al unei singure țări, dar dacă îl întreba cineva, pretindea că este neamț. Era aproape ras în cap, ceea ce îi dădea o înfățișare severă, dar și mai impresionantă – gândea că ar fi o realizare deosebită.

Se spunea despre el că este „destul de înalt, suplu și chel” sau „un tip interesant *de artist*”, iar mai mulți l-au văzut în săptămâna aceea în cartierul Chelsea din Londra. *Vreau să nu fiu uitat. Este foarte important.*

Făcea cumpărături sau cel puțin se uita la vitrine pe King's Road și pe strada Sloane.

Se ducea la cinema în Kensington High Street.

Și la librăria Waterstone's.

Serile, obișnuia să bea o halbă sau două la King's Flead. De cele mai multe ori, la cârciumă, stătea de unul singur.

Avea un mare plan. Începea un alt joc.

Într-o după-amiază le-a văzut pe Lucy și pe gemene la Safeway. Le-a urmărit de după rafturile cu fasole, apoi pe culoarele pline de cumpărători. Nu era nimic rău în asta – nimic rău, pentru nimeni.

Dar nu putea rezista provocării. Zarurile începură să se miște în capul lui. Arătau numărul pe care îl dorea el.

Se apropie din ce în ce mai mult de familia sa, având grijă să-și mascheze ușor fața, pentru orice eventualitate, dar urmărind-o pe Lucy cu coada ochiului, și mai ales pe gemene, care erau poate și mai periculoase.

Lucy se uita cu atenție la niște somon scoțian. În cele din urmă îl

observă, era sigur de asta, dar nu-l recunosc – evident. Și nici gemenele. Fetitele astea tâmpite – o imagine fidelă a mamei lor.

Jocul era iar în plină desfășurare – era atât de minunat. Stătuse cuminte o vreme. Avea banii de pe carte, avansul pentru povestea lui de la proces, pe care îi păstra în Elveția. Bântuise prin Marea Caraibelor după fuga cu iahtul din Jamaica. Fusesse la San Juan și se simțise tentat să acționeze acolo. Apoi venise în Europa – mai întâi la Roma, Milano, Paris, Frankfurt și Dublin și, în final, la Londra. Se lăsase pradă imaginației doar de vreo două ori în toată această călătorie. Era un băiat cuminte acum.

Se simțise ca în vremurile bune atunci când se apropiase așa de mult de Lucy, la cumpărături. Doamne, îi reveniseră până și ticurile fizice. Bătea nervos din picior și își scutura mâinile.

Se gândea că ea ar fi trebuit să observe acest lucru, dar ea era o vacă atât de proastă, o nulitate, un nimeni; chiar și acum, când se apropia din ce în ce mai mult, la numai câțiva centimetri, tot nu-l recunoștea.

– O, Lu-u-cy... sunt eu, Ricky, spuse el și rânji, și iar rânji. Sunt eu, iubito.

O atinse de două ori, înainte și înapoi, pe când treceau, ca niște străini, pe culoarul de la Safeway. Loviturile de-abia îi atinseseră lui Lucy gâtulejul, dar fuseseră adânci de-câțiva centimetri.

Ea căzu în genunchii ei osoși, ținându-se de gât cu amândouă mâinile, de parcă ar fi vrut să se autostranguleze. Apoi își dădu seama cine era el, iar ochii ei albaștri erau bulbucăți de șoc, de durere și, în final, de ceea ce părea a fi o tristețe adâncă.

– Geoffrey, reuși ea să articuleze cu un glas înecat, în timp ce sângele îi gâlgâia din gura deschisă.

Ultimul ei cuvânt rostit pe pământ. Numele lui.

Ce frumos suna acesta în auzul lui Shafer – recunoașterea după care tânjea – răzbunarea lui față de toți ceilalți. Făcu un efort să se întoarcă și le aranjă la fel și pe gemene.

N-a mai fost văzut niciodată în cartierul Chelsea, dar toți și-au

amintit de el tot restul zilelor pe care le-au mai trăit.

Și, Doamne, cum și-au mai amintit.

De monstrul acela înalt și chel.

De cel în haine negre, de criminalul acela inuman.

De asasinul lipsit de suflet care comisese atâtea crime oribile, al
cărui număr îl uitase până și el.

De Geoffrey Shafer.

„Moartea.“

SFÂRȘIT